„Elena Armas este incontestabila regină a slow-burn-ului,
a poveștilor romantice răvășitoare și pline de pasiune."

– Ali Hazelwood, autoarea
bestsellerului *Ipoteza iubirii*

CÂND în *joc* este DRAGOSTEA

ROMAN

ELENA ARMAS

Autoarea bestsellerului *Sunday Times*,

DIN SPANIA, CU DRAGOSTE

Cuprins

Pagina titlu Dedicare
Capitol unul
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul şase
Capitolul şapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul şaisprezece
Capitolul şaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci şi unu Capitolul douăzeci şi doi
Capitolul douăzeci şi trei Capitolul douăzeci şi patru
Capitolul douăzeci şi cinci Capitolul douăzeci şi şase
Capitolul douăzeci şi şapte Capitolul douăzeci şi opt
Capitolul douăzeci şi nouă Capitolul treizeci Capitolul treizeci şi unu

Capitolul treizeci şi doi Capitolul treizeci şi trei Capitolul treizeci şi patru Capitolul treizeci şi cinci Capitolul treizeci şi şase Capitolul treizeci şi şapte Epilog Mulţumiri

Laudă pentru *jocul lung:*

„Elena Armas nu ratează niciodată. Armas ne-a oferit o distribuţie întreagă de personaje
amuzante şi incitante înfăşurate în cel mai perfect oraş mic, arc cu ardere lentă. *The Long Game*
are tot ce ţi-ai putea dori vreodată într-o comedie romantică, inclusiv capre
Hannah Grace, autoarea bestseller-ului *Sunday Times al cărţii Icebreaker*

„ *The Long Game* ” este distracţie pură, cu chimie atât de palpabilă încât îţi va da foc paginile în
timp ce îţi topeşte inima. Sincer, din ce sunt făcute visele de dragoste sportivă”
Sarah Adams, autoarea bestseller-ului *New York Times a cărţii Practice Makes Perfect*

„ *The Long Game* este absolut fermecător şi glorios de sexy – nu l-am putut lăsa jos! Elena
Armas scrie slow burn ca o simfonie bine acordată şi nu mi-am dorit nimic altceva decât să fiu
iubita lui Cameron până la sfârşit.
Lana Ferguson, autoarea cărţii *The Nanny*

„Elena Armas este regina romantismului vaporos, vulnerabil şi captivant. O ardere lentă care m-a
făcut să mă scufund în fiecare pagină, THE LONG GAME este o scrisoare de dragoste pentru a
deveni cea mai bună versiune a ta. Nu m-am săturat de Cameron şi Adalyn şi de felul în care s-au
făcut unul pe celălalt să strălucească mai puternic. Şi chimia? Fumec fierbinte'
BK Borison, autorul cărţii *Lovelight Farms*

„Armas este un expert în ceea ce face ca inima unui cititor de romantism să se bată”
Tessa Bailey, autoarea cu cele mai bune vânzări *din New York Times*

Vă mulţumim că aţi descărcat această carte electronică Simon & Schuster.

Alăturaţi-vă listei noastre de corespondenţă pentru a primi actualizări despre noile versiuni, oferte, citiri recomandate şi
multe altele de la Simon & Schuster.

CLICK AICI PENTRU ÎNREGISTRARE

Eşti deja abonat? Furnizaţi-vă din nou e-mailul, astfel încât să putem înregistra această carte electronică şi să vă trimitem
mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Veţi continua să primiţi oferte exclusive în căsuţa dvs. de e-mail.

Pentru toate fetele care ar fi putut-o fi pierdut o dată sau de două ori,
şi ce dacă?
Lasă acele sentimente frumoase să plouă asupra lor, iubito.

CAPITOL UNUL

Adalyn

Capul s-a rostogolit de pe umeri şi s-a oprit la picioarele mele cu o pocnitură.

Mi-a izbucnit pielea de găină în vârful coloanei vertebrale şi mi-a răspândit corpul.

Ar fi trebuit să fiu familiarizat cu scena. Ar trebui să-mi amintesc ceva ce trăisem şi mă uitam pe un ecran. Dar nu am făcut-o. Aşa că, când s-a lăsat liniştea, cufundând instalaţiile Miami Flames într-un vid brusc, inima mi-a căzut în stomac. Şi când vocea unuia dintre cei de la camera a fost surprinsă de microfon întrebând în şoaptă: „Omule, înregistrezi asta?” Eram destul de sigur că am încetat să mai respir.

Oh Doamne. Ce-

Vârful capului lui Paul a ieşit din decolteul fără cap al lui Sparkles, costumul mascotei, şi un val de panică ma cuprins.

Paul clipi, mânia şi şocul împletindu-şi expresia înainte de a scuipa un „Ce dracu e în neregulă cu tine?”

Buzele mi s-au întredeschis, de parcă o parte instinctuală a creierului meu ar fi vrut să-i răspundă. Acum. Chiar şi atunci când nu ar face diferenţa. „Eu...”

Imaginea de pe ecran a îngheţat, forţându-mi privirea spre faţa lui bărbatul care ţinea iPad-ul care reproducese cele treizeci de secunde care lipseau din memoria mea.

„Cred că am văzut destule”, a declarat Andrew Underwood, CEO şi director general al Miami Flames FC şi mogul de afaceri din Miami.

„Te rog să fiu diferit”, a spus bărbatul de lângă el, chicotind uşor. „Aceasta este o întâlnire de criză şi ar trebui să ne asigurăm că avem toate detaliile.” O întâlnire de criză? „De fapt”, a continuat David, „cred că ar trebui să o jucăm din nou de la început. Nu sunt sigură ce mormăia Adalyn în timp ce decapita pe draga noastră Sparkles. Ea era doar mârâit furios sau cuvinte reale...

— David, interveni Andrew, lăsând aparatul pe biroul inutil de mare, care îi separa de mine. "Asta este serios."

„Aşa este”, a încuviinţat bărbatul mai tânăr şi nu a fost nevoie să mă uit la

el ca să ştiu că zâmbea. Ştiam acel zâmbet. Sărutasem acel zâmbet. Datat pentru un an complet. Apoi, a lucrat sub ea când i s-a înmânat poziţia pe care o visam toată viaţa. „Nu în fiecare zi îl primim pe şeful de comunicaţii al unui club MLS care caută mascota echipei cu tocuri de şase inci.” Am simţit – am auzit – acel zâmbet lărgindu-se şi mi-am simţit faţa transformându-se în piatră. „O întorsătură şocantă, cu siguranţă. Dar de asemenea-"

— Inacceptabil, a încheiat Andrew pentru el. „Toată lumea din această cameră ştie asta.” Ochii aceia albastru pal i-au întâlnit pe ai mei, ascuţiţi şi neiertător. Ceea ce nu a fost o surpriză. Ştiam şi eu acea strălucire. Îndurasem The Glare aproape toată viaţa. El a continuat: „Arbunirea lui Adalyn a fost de neiertat, dar nu ar trebui să te uiţi de tine. Aceasta este fiic a mea despre care vorbeşti.”

Mi-am ridicat bărbia, de parcă mementoul nu ar fi fost ceva pe care am încercat să-l ignor zilnic. Adalyn Reyes, fiica performantă a CEO-ului francizei de fotbal pentru care a lucrat toată viaţa.

— Îmi cer scuze pentru ton, Andrew, spuse David şi, chiar dacă tonul lui se lăsase treaz, tot nu m-am uitat la el. Nu am putut. Nu după tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu după ce am învăţat. „Dar, în calitate de vicepreşedinte al operaţiunilor Flames, sunt îng rijorat de repercusiunile incidentului.”

Incidentul.

Buzele mele s-au apăsat într-o linie strânsă.

Tatăl meu a pocnit pe limbă, întorcându-şi ochii spre dispozitiv şi deblocându-l din nou.

Degetul îi trecu în sus şi în jos şi la stânga şi la dreapta, până când un document s-a deschis. Chiar şi cu capul în jos, am recunoscut imediat la ce se uita. Era şablonul pe care l-am creat pentru presă şi reportaje din media. Cea pe care toată lumea o foloseşte acum. Am creat sistemul de coduri de culori pentru articolele prioritare, care în prezent făcea ecranul să strălucească cu roşu aprins.

Roşu, ca prioritate maximă. Roşu, ca în criză.

Nu mai aveam unul de luni de zile. Ani.

„Nu am aprobat asta”, am mormăit, auzindu -mi vocea pentru prima dată de când tatăl meu apăsa redarea videoclipului. Mi-am dres glasul. „Fiecare raport ar trebui să treacă prin mine înainte de a ajunge la conducere.”

Dar tatăl meu doar a expirat, adânc şi lung, ignorându -mă în favoarea de a parcurge raportul de cincisprezece pagini — m-am aplecat înainte.

Mi-au făcut ochii mari. "Pot sa-"

„Impact media al incidentului”, a spus el peste mine. „Să începem cu asta.”

Buzele mele s-au deschis din nou, dar David s-a apropiat, coama lui de păr blond murdar distragându-mi atenţia. Zâmbetul lui mi-a întâlnit privirea şi mi-am putut da imediat seama că ştia ceva. Ceva ce nu am făcut.

„Rata de viralitate”, a continuat tatăl meu, atingând ecranul cu degetul

arătător. Mi-a căzut stomacul. Viralitate? Din ce? Sprâncenele tatălui meu s-au încreţit. „Cum este o impresie diferită de o vedere?”

„Despre ce platformă vorbim?” M-am repezit afară, îndreptându-mi umerii. „De aceea trebuie să le aprob. De obicei adaug note pentru tine. Dacă mă laşi să arunc o privire, pot...

întrebă David, privirea lui căzând spre iPad-ul din mâinile tatălui meu. Apoi a glumit: „Cred că nu contează cu adevărat, Andrew”. A lui ochii s-au întors la ai mei. „Videoclipul are şase milioane de vizualizări pe toate platformele. Cred că toţi înţelegem asta.”

Videoclipul.

Şase milioane de vizualizări.

Pe toate platformele.

Mi-au clătinat genunchii. *m-am* clătinat. Şi nu am fost unul.

Deseori, mi se spusese că sunt prea clinic, umorul meu prea sec şi zâmbetele prea rare. Asistenta mea, Kelly, singura din birourile Flames care a făcut efortul să se împrietenească cu mine, mă numeşte deschis o regină nederanjată. Dar ştiu că majoritatea oamenilor de aici se referă la mine ca o regină de gheaţă, sau regina zăpezii, sau orice variaţie a termenului care se referă la rece şi la femeie. Nu aş lăsa niciodată să mă deranjeze.

Pentru că nu am clătinat niciodată. Sau clătinat. Sau lasă lucrurile să mă afecteze.

Nu până ieri, când eu...

David scoase un chicotit. „Eşti oficial viral, Ads.”

Când am împuşcat pentru mascota echipei cu tocuri de şase inci , aşa cum spusese David.

Prânzul mi-a târât până în esofag, parţial din cauza *reclamelor pe care* le-am urât mereu atât de mult şi parţial pentru că eu... Doamne. Nu-mi venea să cred asta. Eram viral. Viral.

„Şase milioane de vizionări”, a spus tatăl meu clătinând din cap când eu nu am putut – nu am putut – să vorbesc. „Şase milioane de oameni te-au văzut buldozând în mascota, zgâriindu-i faţa şi smulgându-i nenorocitul de cap. Şase milioane. Aceasta este populaţia oraşului metropolitan din Miami.” Vârfurile urechilor i s-au înroşit. „Ai chiar şi propriul tău hashtag: #sparklesgate. Şi oamenii îl folosesc lângă clubul.”

„Nu ştiam că totul a fost înregistrat”, am murmurat, detestând cum îmi suna vocea. „Nu puteam să ştiu că circulă un videoclip, dar...”

„Nu există *decât* în această situaţie, Adalyn. Ai agresat un coleg.” Cuvântul *atac* atârna în aer, iar maxilarul mi s-a închis. „Paul este angajat, iar Sparkles este o entitate a acestei echipe. El este un Phoenix care întruchipează focul, nemurirea şi transformarea flăcărilor din Miami. Echipa ta. Şi l-ai atacat în timp ce presa era în casă pentru aniversarea clubului. Jurnaliştii. Camere de luat vederi. Echipa şi familiile lor. Erau copii care priveau, pentru numele lui Hristos.”

Am înghiţit în sec, asigurându-mă că umerii îmi rămân pătraţi. Puternic. Imaginea a fost totul în aceste situaţii. Şi nu m-am putut sparge. Nu aici. Nu din nou. „Înţeleg, înţeleg. Sparkles este un simbol important şi este foarte

iubit de fani. Dar cuvântul *asalt* pare o exagerare. Nu l-am rănit fizic lui Paul, eu...”

"Tu ce?" a apăsat tatăl meu.

Se pare că am decapitat o pasăre de 1,8 metri şi doi, făcută din spumă, poliester şi pene acrilice, care poartă numele de Sparkles şi reprezintă nemurirea. Conform dovezilor video.

Dar să spun asta nu m-ar ajuta, aşa că mi-a rămas gura deschisă pentru ceea ce mi s-a părut cele mai lungi cinci secunde din istorie şi... n-am spus nimic.

Capul tatălui meu a plecat într-o parte. „Te rog, mi-ar plăcea să explici.”

Inima mi-a bătut cu putere. Dar nu puteam spune nimic, nu fără să provoc o conversaţie pentru care nu eram pregătit sau echipat. Nu chiar acum şi, probabil, niciodată.

„A fost...” M-am oprit, detestând din nou calitatea vocii mele. „O întâlnire puternică. Un accident."

David, care fusese neobişnuit de tăcut în ultimele minute, a pufnit, iar faţa mea, numită atât de des indiferentă şi răcoroasă, a ars.

Tatăl meu a pus iPad-ul pe birou oftând. „Suntem norocoşi că David l-a convins pe Paul să nu depună acuzaţii sau să ne dea în judecată.”

Taxe. *Un proces* .

Mi s-a făcut rău la stomac.

„I-am oferit o mărire de salariu, pe care evident a acceptat-o”, a adăugat David. „La urma urmei, aceasta a fost o izbucnire atât de ieşită din caracter pentru Adalyn, foarte... compusă.”

Felul în care a spus cuvântul *compus* , de parcă ar fi fost ceva rău, un defect, m-a lovit în piept.

„Am cerut caseta evenimentului”, a continuat tatăl meu. „După ce aţi fugit aproape de... *scena* . Dar cineva trebuie să fi înregistrat incident cu telefonul lor. David bănuieşte că a fost unul dintre stagiarii care a venit cu echipa de filmare.”

a spus David. „Totuşi, imposibil de ştiut sigur.”

Nu-mi venea să cred că se întâmplă asta. Doamne, nu-mi venea să cred ce *am* făcut.

O senzaţie străină şi ciudată mi-a împins în fundul ochilor. Era ca o înţepătură de căldură care mi-a făcut vederea... ceaţă. Acesta a fost... Nu. Acestea au fost—Nu. Nu putea fi. Nu puteam fi pe cale să plâng.

„Este doar un videoclip”, am spus, dar tot ce m-am putut gândi a fost că nu-mi amintesc ultima dată când am plâns. „Va exploda.” Înţepătura din ochi a crescut. „Dacă ştiu ceva despre internet, este că totul este trecător şi de scurtă durată.” De ce nu mi-am putut aminti ultima dată când am plâns? „Nimănui nu-i va păsa de asta mâine.”

Telefonul lui David a sunat şi l-a scos din buzunar. — Oh, spuse el, uitându-se la ecran. „Mă îndoiesc cumva de asta. Se pare că primim mai mult de câteva întrebări de presă. Pentru dumneavoastră."

Asta a fost cu siguranţă îngrijorător, dar altceva a făcut clic. „De ce...” m-am încruntat, mi-am privit telefonul. Nimic nu era acolo. „Acel e-mail ar

trebui să vină la mine. De ce nu sunt cc'd?” David a ridicat din umeri şi tatăl meu a expirat tare din post. Din nou. M-am uitat înapoi la el, iar expresia lui a făcut ca ceva în mine să treacă în acţiune. „Putem schimba asta.” Vocea mea suna disperată. „Pot să întorc asta. Jur. Voi găsi o modalitate de a beneficia de valul de atenţie suplimentară. Chiar şi hashtag-ul. Ştim cu toţii că echipa nu face titluri aşa cum este şi am fost blocaţi la capătul Conferinţei de Est atât de mult timp încât...”

Faţa tatălui meu s-a întărit, ochii lui devenind o nuanţă glacială de albastru.

Tăcerea, grea şi groasă, s-a cristalizat în cameră.

Şi am ştiut atunci, în felul în care genele lui măturau în sus şi în jos, că orice bătălie pe care o duceam sa terminat. Spusesem cu voce tare singurul lucru care i-a făcut comutatorul să se rotească. Flăcările din Miami erau în noroi. Nu am ajuns în playoff de mai bine de un deceniu. Eram departe de a umple stadioanele. Aceasta a fost singura investiţie pe care o făcuse Andrew Underwood, care nu dăduse profit. Cel care îl costase mai mult decât bani. Mândria lui.

— Vreau să spun doar că... am început.

Dar lupta mea era acum pierdută. „'Mascot Slaughter în Miami Flames' Home'”, a citit el de pe iPad. „Cum e asta pentru o atenţie suplimentară?”

am înghiţit. „Cred că folosirea cuvântului *sacrificare* este o exagerare.”

Mi-a dat un semn scurt din cap înainte de a continua: „Aniversarea „MLS Miami Flames” se încheie în masacru. ”

„ *Masacru* pare şi cuvântul greşit.”

Degetul arătător al tatălui meu s-a ridicat în aer. „Pasarea preferata din Miami a fost smulsa şi prajita. Al cui cap se va rostogoli mai departe? ” Acel deget s-a întors pe ecran şi a trecut. „ „Scântei au meritat să moară”. ” Încă o lovitură. „ „O scrisoare de dragoste către Lady Birdinator”. ”

Lady Birdinator . Iisus.

M-am batjocorit, câştigând o privire de la un David zâmbit. „Acele instituţii media doar încasează pentru clicuri uşoare. Nu fac evaluări serioase care ar trebui să ne preocupe pe noi sau pe franciză. Echipa mea va elabora o strategie. Vom trimite un comunicat de presă. Noi-"

„ „Fiica proprietarului Miami Flames, Andrew Underwood, şi fostul model de piste, Maricela Reyes, la faţa locului după un incident oribil cu mascota echipei.” ”

Acea senzaţie moale care îmi acoperise pielea de când intrasem în acest birou mi-a urcat pe coloana vertebrală. Arme. Spatele gâtului meu.

El a continuat: „Adalyn Reyes dezbinată. Cine este moştenitoarea Imperiului Underwood? ” Am închis ochii. „ 'Miami Flames FC în curs de revizuire. Clubul se prăbuşeşte în sfârşit? ” O picătură de sudoare rece mi-a coborât pe spate. „Şeful Comunicaţiilor „Dll and Boring Flames” a găsit în sfârşit nişte foc în ea? Furia feminină explicată. ”

Plictisitor şi plictisitor .

În sfarsit a gasit ceva foc în ea .

Furie feminină .

Nu conta cât de drept m-am ţinut în acel moment, era imposibil să ignor cât de mică mă simţeam. Inadecvat. Şi când mi-am schimbat greutatea, până şi costumul meu cu pantaloni cro it nu s-a părut greşit. Lejer şi înţepător pe pielea mea. De parcă nu aş fi aparţin ei.

"Bine." Vocea tatălui meu m-a adus înapoi. M-am reorientat asupra lui. Fata lui. Duritatea din ochii lui. „Voi fi sincer, acestea sunt puţin pronunţate pentru a fi titluri, dar cred că nu contează când dau în cuie.” O pauză. — Încă mai crezi că aceasta este atenţia de care am putea beneficia, Adalyn?

Am clătinat din cap.

Bărbatul la care am admirat şi am încercat să impresionez atât de obositor de-a lungul tuturor anilor în care am lucrat pentru club a oftat. „Ne-ai spune măcar ce naiba a determinat asta?” întrebă el, iar întrebarea m-a luat atât de nepregătit, atât de nepregătit, încât nu am putut decât să stau acolo, cu gura căscată la el.

„Eu...” Nu am putut. N-ar fi.

Nu cu David chiar acolo. Poate dacă m-ar fi întrebat ieri, m-ar fi interceptat şi mi-ar fi cerut un răspuns imediat când fugeam de la *faţa locului* , aşa cum a spus el. Poate i-aş fi spus atunci. E clar că nu fusesem eu însumi. Dar nu puteam acum.

Aş dovedi doar că acele acuzaţii au dreptate. Că am fost neprofesionist. Necalificat pentru slujba mea şi slujba la care aspiram să o am într-o zi. Cum aş putea să fiu responsabil de ceva când îl pierdusem aşa?

„Dragă”, a spus David, făcându-mă să mă întorc spre el. Nu-mi venea să cred că i-am permis vreodată să-mi spună altceva decât Adalyn. Dar cel puţin acum, ştiam de ce a avut curajul să o facă în continuare. „Arăţi atât de palid. Te simti bine?"

„Da”, am croiit, chiar dacă nu am făcut-o. Nici pe departe. „E doar cald aici. Şi eu... abia am dormit aseară.” Mi-am dres glasul, am întâlnit privirea tatălui meu, cuvintele ieşind din gură. „Ştii cât de mult am muncit şi cât de dedicat sunt clubului. Nu ai putea pur şi simplu...” A uitat asta? Ia partea mea? Fara intrebari. Fii tatăl meu.

Andrew Underwood se lăsă pe spătar pe scaun, pielea scârţâind sub el. „Îmi ceri să te tratez diferit doar pentru că eşti fiica mea?”

Da, am vrut să spun. Doar de data asta. Dar presiunea din spatele ochilor mei a revenit, distrandu-mi atentia.

"Nu." A tăiat aerul din faţa lui cu mâna. „Nu am făcut niciodată asta şi nu voi începe acum. Încă eşti un Underwood şi eşti mai bine decât să ceri un tratament special după ce ne-ai făcut de ruşine pe mine şi pe întregul club.”

Jenant . Îmi făcusem ruşine pe mine, pe tatăl meu şi pe club.

Întotdeauna m-am mândrit că nu am lăsat cuvintele sau acţiunile tatălui meu, aşa cum mă afectează şeful meu. Dar adevărul urât era că au făcut-o. Că aceasta, această relaţie şef-angajat a fost singura relaţie pe care am avut-o.

Asta era tot ce aveam.

„Ai încălcat codul de conduită”, a continuat el. „Asta îmi oferă motive să te concediez. Şi s-ar putea să-ţi fac o favoare, luând în considerare toate

lucrurile.”

am tresărit.

Ca răspuns, Andrew Underwood şi-a mijit ochii în timp ce se uita la mine. Şi abia după ceea ce părea o veşnicie, şi-a lăsat ambele mâini să cadă pe birou. „Nu-mi plac solicitările mass-media pe care David le primeşte toată ziua.” Şi-a înclinat capul. „Eşti o distragere a atenţiei, aşa că vreau să pleci din Miami în timp ce rezolvăm asta.”

David mormăi ceva, dar nu puteam fi sigur. Cuvintele tatălui meu au răsunat în capul meu.

Repara asta. Atunci a fost o soluţie.

Tatăl meu s-a ridicat de pe scaun. „Asistentul tău. Care e numele ei?"

„Kelly”, a răspuns David în locul meu.

„Ea va prelua toate comunicările şi anchetele media”, a continuat tatăl meu, dând din cap. „Adalyn o va aduce la curent înainte de a pleca.” A făcut un pas spre dreapta, deschizând un sertar şi privind înapoi la mine. „Păstrează orice se întâmplă cu tine şi lasă-ne să controlăm daune aici.” A băgat iPad-ul înăuntru. „Şi aş prefera să nu-i spui asta mamei tale. Dacă va afla că i-am exilat singura fiică până la sfârşitul sezonului, nu voi auzi sfârşitul.”

Exilat.

Până la sfârşitul sezonului.

Asta a fost... săptămâni peste acum. Luni. Departe de Flăcări şi Miami.

I-am dat din cap.

— Vei pleca mâine. La o misiune. Avem o iniţiativă filantropică care va necesita prezenţa ta şi toată acea... pasiune nouă a ta.” El s-a oprit. „Este ceva la care de fapt m-am gândit de ceva vreme. Deci, cred că acum este un moment la fel de bun ca oricare altul.” Se plimba în jurul biroului său. „Şi, Adalyn? Mă aştept să iei asta la fel de în serios ca şi slujba ta aici. Nu mă dezamăgi din nou.”

CAPITOLUL DOI

Adalyn

Sunt Războinicii Verzi?

Am oftat, privindu-mi telefonul pe tabloul de bord al închirierii mele.

„Eşti sigur că acesta este numele echipei?” Vocea lui Matthew se auzi din nou prin difuzor. „Nu cred că am auzit vreodată de ei.” O pauză. — Stai, sunt Charlotte Warriors?

„Cred că aş şti dacă aş fi trimis la o echipă MLS precum Charlotte Warriors.” Umerii mi s-au scufundat când m-am strâns de volan, dar am încercat să-mi păstrez tonul cât mai vesel posibil, care chiar atunci a fost epuizat. „Ar trebui să fie un proiect filantropic, aşa că gândiţi-vă mai mic.”

„Mai mic, bine”, murmură el, tastele laptopului său sunând în fundal. „Nu este puţin ciudat că te îndrepţi deja spre acest loc şi nici măcar nu ştii pentru ce? Nu ar trebui să fii informat pentru aşa ceva?”

„Situaţiile ciudate necesită soluţii ciudate”, am replicat. „Dar am fost informat. Mi s-a dat o locaţie, o persoană de contact şi numele echipei. Problema este că nu am avut timp să cercetez.” Nu când am rămas cu douăzeci şi patru de ore ca să-l pun pe Kelly în viteză înainte de a-mi prinde zborul. Un val de epuizare m-a lovit, făcându-mă să suprim un căscat. „Abia am avut timp să împachetez.” Sau dormi. „Din fericire, cunosc pe cineva care se pricepe la cercetare şi lucrează bine într-un timp limitat, deoarece jurnalismul este meseria şi pasiunea lui.”

„Avantaje în carieră”, a mormăit cel mai bun prieten al meu, cu vocea picurându -i ceva ce nu am înţeles. M-am încruntat, dar el a continuat înainte să pot întreba. „Şi te voi ajuta, dacă mă laşi să-ţi spun mai întâi ce cred eu cu adevărat.”

„Am uitat de avantajul ăla în carieră”, am întrebat.

„Ceea ce cred”, a anunţat el, ignorând comentariul meu, „este că a-ţi alunga propria fiică pentru un asemenea lucru idiot este o reacţie exagerată.”

„Te rog”, am spus cu o răsuflare. „Nu-ţi toca cuvintele.”

„Îmi tocam cuvintele. Ceea ce cred, de fapt, este că tatăl tău este o căţea mică.”

Tensiunea care îmi trăgea umerii s-a dublat.

Matthew nu i-a plăcut niciodată tatăl meu, la fel cum tatăl meu nu-l plăcuse niciodată. Nu i-am dat vina pe niciunul dintre ei. Erau la fel de diferiţi ca... creta şi brânza. Zi şi noapte. Apă şi ulei. La fel cum am fost eu şi Matthew. Bărbatul era sincer, zbuciumat şi fermecător, în timp ce eu – şi tatăl meu de altfel – eram măsurat, critic şi mult prea pragmatic pentru a merge prin viaţă glumând despre orice, aşa cum făcea Matthew. Râsetele şi chicotele nu au dat rezultate. Nu în lumea mea, cel puţin.

Întotdeauna fusese o minune cum eram chiar prieteni. Pentru mine, cel puţin. Nu pentru cel mai bun prieten al meu. Fusese foarte clar cu privire la intenţiile lui de când ne-am intersectat prima oară cu ani în urmă, la coada de la Sandwich Shopul Doña Clarita.

A încercat să mă lovească şi l-am privit în sus şi în jos, înainte de a-l întreba cu adevărat dacă era drogat. Reacţia lui a fost un râs zgomotos, apoi un *te plac. Mă vei ţine atent* .

Am devenit cumva nedespărţiţi după acea zi.

„Tatăl meu are rost”, i-am spus. „Există un videoclip mortificator cu mine mormăind şi mârâind în timp ce smulg capul de pe mascota echipei pentru care lucrez.”

"E amuzant. Şi lumea este vicioasă chiar acum. Oamenii văd ei înşişi în tine. Se leagă de acel spectacol de furie feminină.” Nu furia feminină din nou. „Dacă ceva, este împuternic. Cu siguranţă nu este jenant.”

Jenant.

E mai bine decât să ceri un tratament special după ce m-ai stânjenit pe mine şi pe întregul club

Am înghiţit în sec, ignorând felul în care mi-a căzut stomacul la amintirea cuvintelor tatălui meu. „Cred că ştii mai bine decât să încerci să înveţi asta pentru mine.”

— Am văzut lucruri mai rele pe net, Addy. Deci ai avut o ceartă...”

„Nu a fost o ceartă”, am intervenit eu, privind aplicaţia de hărţi de pe telefon cu o privire încruntă. — Şi nu-mi spune Addy, *Matty* . Ştii că poreclele mă fac să mă simt ca un copil.” Nu conta dacă au venit de la fostul meu sau cel mai bun prieten al meu. Pur şi simplu uram să fiu numit orice altceva decât Adalyn.

„Bine”, a cedat el, ignorând tonul meu. „Deci nu a fost o ceartă. Ai avut o altercaţie...

„Cel mult o încăierare.”

„Aşa că ai avut o ceartă – cel mult – cu Sparkles, apoi un idiot a postat clipul pe o aplicaţie şi acum generaţia Z este peste tot, deci ce? Toată lumea vrea să fie plăcută de cei care fac zoom. Acolo sunt banii. Probabil eşti milenialul lor favorit.”

„Sunt tehnic la graniţă. Deci, în orice caz, sunt un zillenial, nu un milenial.” Mi-am verificat din nou telefonul, întrebându-mă de ce şerpuia şoseaua şi verdeaţa se îngroşa pe ambele părţi. Nici nu mă aşteptam să urc

atât de sus. „Indiferent, videoclipul a avut aproape opt milioane de vizualizări mai devreme astăzi. Şi când am verificat cu asistenta mea, ea mi-a spus că papa sunt astăzi la facilităţile Flames. Paps. De parcă aş fi nişte... nu ştiu, o celebritate a cărei casetă sexuală s-a scurs la mijlocul anilor 2000."

„Şi uite cum a ieşit asta pentru Kim Kardashian. Acum are o avere, o marcă, o urmă discutabilă de foşti şi în curând o diplomă în drept."

„Matthew", l-am avertizat cu o expiraţie. „Nu voi discuta de ce crezi că Kardashians sunt cel mai bun lucru care i se întâmplă secolul al XXI-lea — din nou. Nu numai că nu am niciun interes să devin unul dintre ei, dar tu eşti doar obsedat pentru că ei au... Am încetat. „Ştii, cizme mari."

„De asemenea, preţuiesc abilităţile lor antreprenoriale", a replicat el cu o gâfâială teatrală. „Şi să fii un măgar nu este o crimă. Oricum, ascultă. Papii încercau probabil să-i prindă pe Williams sau Perez mergând la antrenament. Sunt destul de sigur că asistentul tău a suflat disproporţionat pentru că David i-a spus. A fost servitorul tatălui tău de când a fost angajat pentru o slujbă la care ai fi de un milion de ori mai bun. Dar acesta este Andrew pentru tine. Un mic b—"

— Eşti în Chicago de prea mult timp, am intervenit eu. Şi, în mod iro nic, s-a dovedit că David nu fusese niciodată servitorul tatălui meu. În schimb — m-am oprit. „Nu-mi amintesc ultima dată când un jucător de la Flames a primit o asemenea atenţie." Am auzit scârţâitul de piele şi am privit în jos. Degetele mele erau albe, strângând volanul puţin prea strâns. Am dat drumul. „Tatăl meu îmi face o favoare dându-mi şansa de a remedia asta. O modalitate de a mă răscumpăra."

Am fost în tăcere o clipă lungă, iar când Matthew a vorbit, vocea lui era serioasă. Atent. Nu mia plăcut. „Ştiu că nu ai nicio problemă să-ţi ţii picioarele, dar... toată chestia asta cu Sparkles nu eşti tu." Mi-a căzut stomacul. "S-a întâmplat ceva? Ceva care te-a împins la... asta?"

Acest . Acea presiune copleşitoare care a fost aprinsă şi oprită din acele momente oribile înainte de a mă lansa la Sparkles mi-a revenit în piept. Dar încă o dată, nu mă simţeam pregătită să vorbesc despre ceea ce precedase izbucnirea mea. Tot felul de emoţii mi-au înfundat corzile vocale.

Secundele au trecut încet până mi-am dres glasul. „Dacă aş fi ştiut că vei începe să-mi verifici sentimentele, mi-aş fi dedicat acest timp altceva. Ca un podcast. Ştii cât de mult îmi place să conduc la o voce profundă care povesteşte o crimă complexă şi înfiorătoare."

— Vorbesc serios, spuse el încet. Prea blând. Atât de mult încât mi-a schimbat greutatea din piept.

„Sincer, Matthew", i-am spus, tonul meu ieşind puţin la iveală aspru din supravieţuire pură. „Mă aşteptam să aveţi cămăşi cu #sparklesgate sau #LadyBirdinator imprimate şi prin poştă până acum. Acest afişaj sensibil este dezamăgitor."

Nu a fost, dar nu am putut să trec peste tot ce se revoltă în prezent în

mine.

Sunetul lui eliberând o expiraţie lungă şi profundă a venit prin difuzor. — La naiba, Addy. A râs şi de data asta l-am lăsat pe *Addy* să scape. „Acum, mi-ai stricat surpriza.”

M-am simţit relaxat. Doar uşor.

Pentru că tocmai la timp, am observat că drumul din faţă începea să se răsucească, ieşind într – un boschet de copaci. Unde dracu am fost?

„Putem reveni la motivul pentru care te-am sunat?” Am întrebat. „Ar trebui să fiu destul de aproape de destinaţia mea acum şi aş vrea să ştiu ce mă aşteaptă când ajung acolo.”

— În regulă, încuviinţă el, sunetul tastelor de pe laptopul său venind din nou prin linie. „Deci îi căutăm pe Războinicii Verzi”.

"Corect. În Carolina de Nord.”

Au trecut câteva secunde, apoi a spus: „Nimic. Nici un singur lucru. Eşti sigur că acesta este numele corect?”

Bătrâna Adalyn ar spune că am fost. Dar nu am fost. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră dovada cât de mult nu mai eram *bătrâna Adalyn* . „Încearcă Green Oak. Încearcă...” Aceasta ar fi trebuit să fie o afacere filantropică, aşa că poate că nu ar trebui să mă aştept ca echipa să facă titluri. „Încercaţi recreere.”

Ultimul meu cuvânt părea să atârnă în spaţiul redus din interiorul maşinii, liniştit, cu excepţia sunetului cauciucurilor împotriva pavajului denivelat de dedesubt.

Când am intrat pe un drum de pământ? Şi de ce nu vorbea Matei? Am ieşit din recepţie?

M-am uitat la ecranul telefonului meu. Barurile erau acolo. „Matei?”

Un geamăt.

Oh nu. "Ce ai găsit?"

„Nu vei fi fericit de asta.”

„Poţi fi mai specific?”

— Ai împachetat încălţăminte sensibilă?

"Sensibil? Te referi la papuci de casă?” m-am încruntat. „Voi fi aici săptămâni întregi, aşa că da.”

„Nu papuci. Mai degrabă cizme.”

"Cizme?" am repetat.

„Genul în aer liber. Ştii, confortabil şi robust şi nu este ataşat de un toc de cinci inci.”

„Ştiu ce sunt cizmele.” Mi-am dat ochii peste cap, desi nu ma gandisem la asa ceva. „Totuşi, mă duc la muncă. Nu sunt aici pentru o excursie de o zi la...” M-am uitat din nou la aplicaţia de hărţi. „O creastă foarte mare de munţi.” Unde în lume era acest oraş? Dumnezeu. Ar fi trebuit să- mi fac cercetări înainte de a sări în acel avion. „Plănuiesc să dedic la fel de mult timp Războinicilor Verzi cât am făcut-o meserii mele pentru Flames. În plus, în cazul în care am puţin timp liber, ceea ce nu o voi face, ştii că nu mă

angajez în activităţi care includ utilizarea Gore-Tex şi riscul de a cădea de pe o stâncă.”

„Oh, dar o vei face.”

M-am încruntat, luând la dreapta pe un alt drum de pământ. "Ce înseamnă asta?"

Clic de taste. Un alt geamăt.

Mi-au spart urechile. Doamne, cât eram de sus? „Matthew, mai sunt la vreo trei secunde să te închid.”

"În regulă. Ce vrei mai întâi? Vestea proastă? Sau vestea mai proastă?”

„Nu există veşti bune?” am întrebat, mijindu-mi ochii şi observând intersecţia spre care mă îndreptam. Am luat cotitura, drumul schimbându-se într-un fel de potecă de munte. Pietricele au început să sară sub cauciucuri, lovind fundul chiriei. M-am ţinut de volan. Strâmt. Acest lucru nu putea fi corect. Eram destul de sigur că nu ar trebui să conduc pe un d rum ca acesta. Întreaga maşină tremura — vibra — cu denivelările de pe drumul care nu era chiar un drum. „Cred că am făcut o greşeală.”

— Asta încerc să-ţi spun, spuse Matthew. Şi dacă aş fi ascultat cu adevărat, aş fi auzit urgenţa din vocea lui. Dar eram prea ocupat să mă întreb de ce acesta nu era un oraş. Intram într-o proprietate ascunsă în adâncul pădurii. *Pădure* .

Matthew a continuat să vorbească, cuvintele lui s-au pierdut în capul meu în timp ce ocolim o cabină. O cabina. O cabană sinceră faţă de Dumnezeu, cu grinzi de lemn şi ferestre care privesc la masa de copaci pe care i-am lăsat în urmă.

Acest lucru nu putea fi corect.

Dintr-un motiv insondabil, pe drumul meu aici, mi-am construit această idee în cap. În avion, mă convinsesem că mă îndrept spre un oraş din Carolina de Nord – poate o suburbie, ceea ce ar explica de ce nu auzisem de el. Aceasta a fost o misiune, până la urmă. O afacere filantropică condusă de o echipă MLS. A fost un proiect serios într-un oraş adevărat. Dar mi-a fost greu să cred asta acum.

Indiferent de locul de care era ataşată această proprietate, nu putea fi un oraş. Sau o suburbie. Nici nu părea să existe un oraş suficient de mare în apropiere.

Eram înconjurat de... natură. Pădure. Pantele acoperite cu verde smarald şi maro aramiu. Condusesem pe drumuri de pământ care mă duseseră la genul de proprietate pe care l-am văzut în reclamă ca un refugiu alpin rustic. Au fost ciripit de păsări. Frunzele foşnind. Rafală de vânt. Tăcere.

L-am urât.

Am fost prea neglijent. Prea grabit. Ar fi trebuit să verific locaţia pe care mi-a trimis-o Kelly înainte de a o programa în aplicaţia de hărţi. Ar fi trebuit să cercetez. Ar trebui sa am-

„Ai ajuns la destinaţie”, a scandat vocea feminină a aplicaţiei mele de hărţi.

Am ignorat senzaţia de înfundare din fundul gâtului şi am ocolit din nou cabina, căutând un loc unde să parchez. Trebuia să existe o explicaţie. Un motiv. Probabil un oraş important pe care îl ratasem, venind pe o scurtătură în munţi. Şi, hei, cel puţin cabana era... cu gust. Majo ritatea oamenilor ar fi bucuroşi să li se ofere posibilitatea de a evada într-un loc atât de liniştit. Aer proaspăt de munte. Apusuri confortabile sub o pătură. O verandă cu vedere la verdeaţă.

Dar nu eram majoritatea oamenilor.

Am urât frigul. Şi nu aveam nevoia aceea ciudată de a călători prin ţară în căutarea aerului curat. Mi-a plăcut aerul din Miami. Oraşul. Coasta. Chiar şi căldura copleşitoare. Treaba mea cu Flăcările. Viaţa mea.

Stomacul mi s-a răsucit, o minge de greaţă urcând în sus.

Imaginile cu capul lui Sparkles căzând pe iarbă au fulgerat în spatele ochilor mei.

Întrerupere de contract .

Furie feminină .

Jenant .

Eşti o distragere a atenţiei, aşa că vreau să pleci din Miami .

Palmele mi-au devenit din nou moale, volanul simţindu-se alunecos. Maşina se mai mişca sau am pus-o în parcare?

„Adalyn?” întrebă Matthew, amintindu-mi că era încă acolo. Vorbea el? "Vorbeşte-mi."

Dar eram prea ocupat încercând să mă concentrez asupra a ceea ce se întâmplă în corpul meu. A fost aceasta epuizare? Deshidratare? Când a fost ultima dată când am băut apă? Am avut sindromul premenstrual? Am clătinat din cap. Doamne, l-am pierdut din nou? eu—

Ceva a lovit bara de protecţie cu o lovitură.

Am trântit frâna, acţiunea atât de bruscă, atât de aspră, încât tot corpul meu a ţâşnit înainte. Fruntea mi-a sărit de volan.

„Ai.” M-am auzit gemând prin ţiuitul din urechi.

„ADALYN?” venit de undeva în dreapta mea. vocea lui Matei. Acum suna înfundat. „lisuse Hristoase, ce tocmai s-a întâmplat?”

„Am lovit ceva”, am anunţat, o senzaţie de usturime arzându-mi partea dreaptă a frunţii. Cu o respiraţie zdrenţuită, mi-am acordat trei secunde, lăsând capul să se sprijine pe suprafaţa piele a volanului, înainte să mă îndrept şi să-mi întorc capul, căutându-mi telefonul, care căzuse de pe bord.

Vocea lui Matthew reveni.

„Spune-mi că eşti bine sau jur că o voi suna pe mama ta chiar acum...”

— Nu, am grăunt. „Te rog, nu. Nu Maricela. Ea nu poate şti.” Am clipit, încercând să curăţ petele minuscule care apar în jurul marginilor câmpului meu vizual. „Sunt bine”, am murmurat, observând ceva deplasându-se în afara maşinii. Ceva... care rula. Şi... Clocănit? „Cred că tocmai am lovit un pui”.

Din difuzor au venit înjurături de neînţeles în timp ce am eliberat centura

de siguranţă şi am ridicat telefonul de pe podea. M-am întors în poziţia verticală şi...

Capul mi s-a învârtit. „A fost o greşeală”, am murmurat.

— Asta încerc să-ţi spun, Adalyn. Războinicii Verzi...”

„Simt că trebuie să vomit.”

— Ieşi din maşină, spuse el. "Acum."

Cu un semn din cap pe care Matthew nu o vedea, am pus maşina în marşarier. „Maşina este în mijlocul aleii, aşa că mă duc să parchez şi apoi...”

"Nu."

„Nu pot să las maşina aici.” Pietricele au sărit de sub cauciucuri când vehiculul a început să se mişte. — Poate ar trebui să verific şi puiul. Un gând s-a format în nebunia care era capul meu. "Oh Doamne. Dacă l-aş omorî?” Ochii mei s-au îndreptat spre direcţia în care a fugit puiul. Nu-mi venea să cred asta. „Încă o pasăre proastă.”

Pleoapele mi s-au închis. Doar pentru o clipă. Nu putea fi mai mult de o nanosecundă, o amânare de scurtă durată, dar...

M-a zguduit o lovitură.

O lovitură. Am lovit ceva. Din nou. Ceva mai mare decât un pui. Ceva ca... Doamne, nu-l lăsa să fie un urs.

Ochii mei au clipit, panica crescând.

În aceeaşi suflare, din spatele maşinii a venit un mârâit – un mârâit asemănător unui urs, spre consternarea mea totală. Piciorul meu a tras înainte. Dar aveam capul înceţoşat şi reflexele de bază era clar greşite, pentru că în loc de frâne, trebuie să fi lovit acceleraţia.

Şi a aruncat chiria împotriva unui copac.

CAPITOLUL TREI

Cameron

Feme din interiorul maşinii era inconştientă.

"Buna ziua?" am sunat, mijindu-mi ochii. Încercam să mă uit la faţa ei, dar capul ei era lipit de fereastră şi singurul lucru pe care l-am putut vedea era o încurcătură de... păr brunet. Am bătut la fereastră şi am repetat, puţin mai tare, „Alo?”

Nicio reactie.

Hristos. Asta nu a fost bine.

Lăsând deoparte supărarea şi mânia persistente, am mişcat mânerul uşii, sperând că maşina era descuiată şi simţind o uşurare imediată când s-a deschis cu un *clic rapid* .

Uşurare care a dispărut în momentul în care femeia s-a răsturnat într-o parte ca o greutate moartă.

„La naiba”, am mormăit pe sub răsuflare, prinzând-o în aer.

Acest lucru tocmai escaladase de la incomod la îngrijorător.

Fără să pierd mai mult timp, am prins-o de pieptul meu şi am smuls-o complet din vehicul ca să o pot aşeza pe pământ.

Am îngenuncheat lângă ea, acea masă de păr încă îi întuneca faţa şi mă împinge să o dau deoparte cu mâna. Un set de buze întredeschise, nasul nasturii şi obrajii palizi s-au dezvăluit. Prea palid, am observat, privirea mea inspectând-o pentru răni evidente. Ochii mi s-au oprit la o umflătură pe fruntea ei. Era o nuanţă urâtă de roşu şi nu mi-a atenuat nimic de îngrijorare.

"Buna ziua?" Am sunat a treia oară, fără a obţine nicio reacţie de la ea. Am bătut-o uşor pe obraz. Încă nimic. "Hristos."

Mi-am înclinat capul pe spate pentru o secundă, trăgându-mi mâna pe faţă şi temându-mă de cursul rezonabil de acţiune. Nu puteam să-mi înţeleg faptul că aproape că m-a lovit. A fi dor de nenorocita de pasăre care hoinărise prin proprietate de săptămâni întregi a fost destul de corect, dar eu? Stăteam chiar în spatele maşinii. Şi nu eram un tip mic. Ea trecuse cu vederea un bărbat de 2 metri şi doi în plină zi, apoi aruncase nenorocitul de maşină într-un copac.

— Şi acum o să mă faci să chem o ambulanţă, nu-i aşa? am şoptit, clătinând din cap şi scoţându- mi telefonul din buzunar. "Desigur ca esti."

Totuşi, exact când îl deblocam, ea s-a agitat în cele din urmă, recaptându-mi atenţia.

Un geamăt a părăsit-o.

„Hai," am murmurat, aşteptând cu nerăbdare ca ea să-şi recapete pe deplin cunoştinţa.

Capul ei se mişcă în lateral, globii oculari pâlpâind sub pielea moale a pleoapelor.

Am respins, devenind neliniştit. Încă o dată, am întins mâna. Aveam nevoie de ea să se trezească şi să fie bine. Eram îngrijorat de probabilitatea ca ea să aibă o comoţie cerebrală, sigur, dar eram îngrijorat şi de mine. Iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să semnalez asta şi să sun la serviciile de urgenţă sau, Doamne fereşte, autorităţile. aş...

Ochii ei s-au deschis, aducându-mi mişcarea să se oprească brusc.

Ochii căprui i-au întâlnit pe ai mei.

"Cine eşti tu?" se repezi ea cu o voce sugrumată. Privirea ei s-a îndreptat spre mâna mea, exact când era pe cale să intre în contact cu umărul ei. "Nu mă atinge." Ea ridică din nou privirea. „Cunosc autoapărarea."

m-am încruntat.

„Aş putea să te iau." Vocea ei s-a transformat într-o şoaptă. "Cred că."

"Crezi? Nu este foarte ameninţător, am mormăit eu. S-a încruntat la mine pentru o clipă, apoi s-a mişcat, tresărind la mişcare. „Ce doare?" am întrebat, iar când ea nu s-a mişcat şi nu a vorbit, mi-am întins din nou mâna în direcţia ei. I-aş evalua singur rănile dacă ar fi nevoie, aş fi asigurat – o că este bine, apoi aş duce-o la cel mai apropiat spital pentru un control. Ea nu a fost problema mea, dar eu...

Ea m-a bătut.

La mana mea. O lovitură ascuţită şi rapidă.

am clipit.

„Ţi-am spus să nu mă atingi". Femeia aproape a scuipat. Indignarea îi răsuci expresia. Sau poate a fost frică. Sincer, nu am putut spune. Am fost, de asemenea, prea nedumerit ca să-mi pede o singură naiba. "Asa de?" a insistat ea. „Cine eşti şi de ce stau întins pe pământ?"

Am continuat să mă uit la ea, fără cuvinte. Şi când am putut în sfârşit să vorbesc dincolo de neîncrederea mea, ceea ce m-a lăsat a fost: „M-ai lovit cu maşina ta".

Femeia se încruntă. „Nu am lovit..." Ea se opri, fălcile ei căzând încet deschise. "Oh." Realizarea i-a trecut pe faţă. „ *Oh*

„Da. Oh, am întrerupt-o.

— Mârâitul, murmură ea. "Tu ai fost."

„Desigur că am fost eu, ce credeai că ai lovit?"

"Nu ştiu. Un urs?"

Sprâncenele mi s-au arcuit. „Şi tot nu ai frânat?"

„Am încercat să frânez.”

„Ai încercat să frânezi”, am repetat, ochii mei pâlpâind la maşina de lux şi cu siguranţă nepotrivită pentru teren, care se sprijinea de trunchiul unui stejar. Avusese noroc că se mişcase relativ încet şi abia reuşise să zgârie bara de protecţie a maşinii. Si eu am avut noroc.

Femeia a rămas tăcută, părând pierdută în gânduri şi nu mi-a lăsat de ales decât să o privesc în timp ce probabil îşi amintea totul – şi în pas de melc. Privirea mi-a coborât, observând cămaşa cu nasturi, fusta creion şi tocuri. Totul despre această femeie, de la hainele ei – designer, fără îndoială – până la vehiculul ei foarte nepractic, mirosea a viaţa în oraş mare şi băuturile prea scumpe cu care a făcut fotografii în drum spre birou. Toate lucrurile pe care le-am lăsat intenţionat în urmă.

Ochii mei s-au aruncat înapoi spre faţa ei. La locul de pe capul ei care era la fel de urât ca cu câteva minute înainte. „Ar trebui să-ţi verifici capul. Te conduc la cel mai apropiat hosp…”

Ea s-a smucit în sus, oprindu-mi cuvintele când a reuşit doar să se retragă.

"Absolut nu." Mi-am pus palma pe pieptul ei pentru a o opri de la orice altă încercare nesăbuită. Ea a împins în sus şi abia a fost nevoie de niciun efort din partea mea să o ţin acolo. *Poţi să mă iei, fundul meu* . „Nu te amesteci într-un alt accident stupid.”

Bărbia ei căzută, ochii ei găsindu-mi mâna. Chiar deasupra sânilor ei. Ea se încruntă. „Ţi-am spus să nu…”

"Esti pierdut?" Am întrerupt-o, nedescurajat de privirea ameninţătoare. Atingerea mea a fost pur clinică. Practic. „De asta eşti aici?”

Ochii i se îngustară. „De ce aş fi pierdut? Îmi parcam maşina când ai ieşit în cale…

„Fie eşti pierdut”, am intervenit din nou, „sau pătrunzi. Alegeţi-vă.”

Asta părea să o prindă cu nerăbdare pentru că a clipit de câteva ori. Am putut vedea roţile întorcându-se în spatele ochilor ei. "Oh Doamne. Eşti un locuitor nebun de sălbăticie care trăieşte din înşelătorii de ocolitori, sărind în faţa maşinilor lor? Sprânce nele mele s-au încruntat şi ea a clătinat din cap. „Pariez că barba şi accentul sunt false.”

Mi-am înclinat capul. Bine, fie era o nebună, fie avea cea mai mare comoţie cerebrală pe care am întâlnit-o vreodată.

„Pot să te plătesc”, a oferit ea cu o faţă serioasă. „O voi face dacă pleci. Nu îmi pot permite distragerea atenţiei unui escroc în acest moment.”

Am respirat liniştitor. — Cabana aia de acolo? Am arătat cu capul în spatele meu, auzindu-mi vocea întărindu-se. „Eu locuiesc acolo. Nu sunt un locuitor, cheltuiesc o mică avere închiriind-o. Inclusiv aleea unde aproape am fost lovită de tine şi stejarul de care te-ai izbit.” Cocoşul din păcate a venit cu el.

"Ce?" mormăi ea, sprâncenele înnoduri. Ea tresări din nou.

Ochii mi s-au mutat în sus. Până la locul de pe fruntea ei care acum se umfla. „Asta are nevoie de gheaţă”, am declarat, trecând prin exasperarea mea. I-am eliberat pieptul şi i-am oferit mâna. — Probabil că ai nevoie şi de

un medic. Hai, te conduc eu. Crezi că poţi să te ridici fără…

„Dar închiriez cabana aceea, cea de acolo. Şi aproape că nu te-am lovit cu maşina mea.”

Am evaluat-o pentru o clipă lungă, încercând să discern cât de delirată – sau de concusionată – era. Şi apoi, fără niciun avertisment, m-am mutat. „Bine, am terminat să pierd timpul acum”, am spus, cu braţele mele în jurul spatelui şi picioarelor ei. „Te conduc la urgenţă, la spital sau oriunde care nu este aici.”

Un sunet strident a părăsit-o, străpungându-mi urechile.

„Iisuse Hristoase…” m-am plâns, iar ea s-a răsucit şi s-a întors în braţele mele. „Ai vrea…” Am ridicat-o în sus, cu cotul ei lovindu-mă drept în mijlocul pieptului. „Oi…” Am început să mă mişc în direcţia maşinii ei. Ceva ascuţit mi-a legănat maxilarul. „Acela a fost genunchiul tău?” S-a legănat din nou. Era genunchiul ei. „O, pentru numele lui Hristos”, am bolborosit, renunţând şi punând încurcătura de braţe şi picioare pe pământ.

„Ţi-am spus că ştiu autoapărarea.” Ea se încreţi, trecându-şi palmele pe ţesătura fustei. Chiar şi în tocuri, abia a ajuns la bărbia mea. „Şi nu mă duci nicăieri. Mă simt bine, nu am nevoie de un medic şi nu sunt pierdut.” Umerii ei pătraţi, imaginea calităţii absolute dacă nu pentru emoţia care se învârtea în spatele ochilor ei căprui. „Am închiriat acest loc şi aş dori să despachetez. Am locuri în care să fiu şi lucruri de făcut, aşa că tu şi barba ta falsă şi accentul tău prost poţi ieşi la drum.”

Maxilarul mi s-a încleştat. Am inspirat adânc şi lung prin nas. Am numărat invers de la zece. Foarte incet. *Zece, nouă, opt…*

"Bine?" a continuat ea, tonul ei insistând, înfuriant. *Cinci, patru , trei…* „A fi manipulat şi apoi înşelat este cu adevărat ultimul lucru de care aveam nevoie astăzi.”

Am închis ochii, ceva între un hohot şi un chicotit părăsindu-mă.

Nuciul absolut.

„La ce zâmbeşti?”

M-am concentrat înapoi pe ea. „Cel mai apropiat spital este la aproximativ treizeci de mile est”, am spus, fără a-i oferi ocazia să intre în conversaţie. „Acum ia maşina lui tati şi coboară de pe proprietatea mea fără a ucide nimic sau pe nimeni când ieşi, da?” Femeii i s-a căscat gura cu ceea ce eram sigur că este o indignare. M-am intors. — Şi pune nişte naibii de gheaţă pe asta înainte să devină albastră şi să cheltuieşti o avere pe machiaj acoperind-o, am adăugat eu, plecând.

Eram un ticălos certificat, dar nu-mi pasă mai puţin de sentimentele învineţite ale unei femei. Am încercat să o ajut. Ea refuzase.

Deci acum am terminat aici. Şi să sperăm că a fost şi ea.

CAPITOLUL PATRU

Adalyn

Incredibil.

Nu-mi venea să cred că tocmai spusese asta şi plecase.

Chiar înapoi la cabina *mea* .

Cu o bufnitură, m-am întors la maşină şi mi-am scos telefonul.

Ecranul a clipit cu zeci de mesaje şi apeluri pierdute. Toate de la Matei. eu—

Trage. Uitasem complet de el.

Am scanat notificările, găsind totul, de la texte extrem de îngrijorate până la ameninţări cu privire la chemarea pompierilor sau mai rău, mama, dacă nu dădeam niciun semn că sunt în viaţă. I-am trimis un mesaj rapid.

ADALYN: Sunt bine. Apelul a fost oprit şi am ieşit din recepţie.

Singurul adevăr din acea declaraţie era despre renunţarea la apel. Şi Matthew trebuie să fi fost cu adevărat îngrijorat pentru că în câteva secunde am primit un răspuns de la el.

MATTHEW: WTF ADALYN. AI IDEIE CÂT DE ÎNGRIJAT AM FOST?

Am oftat. Probabil că avea dreptate să fie puţin supărat, dar...

ADALYN: Nu-ţi mai face griji pentru mine ca şi cum aş fi un copil neajutorat şi ai încredere în mine. Sunt bine.

M-am uitat la ecran, simţindu-mă ca un nesimţit pentru că m-am repezit pe cel mai bun prieten al meu, dar încă eram zguduit de întâlnirea cu acel... bărbat. Cele trei puncte au început să sară, dar nu am aşteptat să văd ce scrie.

ADALYN: Te sun mai târziu — şi te rog, nu o suni pe Maricela.

Mi-am blocat ecranul şi am eliberat o respiraţie lungă, permiţându-mi un minut întreg să mă regrupez. Capul îmi bătea cu putere, dar nu era ceva ce nu puteau repara câteva analgezice. Nu aveam nevoie de spital. Sau gheaţă. Şi cu siguranţă nu aveam nevoie de un străin complet care să- mi spună ce am făcut sau nu am nevoie.

Cu un nou val de energie, m-am scuturat şi m-am îndreptat spre cabină – cabina mea, pe care o ocupa în prezent şi, posibil, ilegal – în timp ce scoteam confirmarea rezervării din e-mailul meu. După ce am derulat în jos de câteva ori, am găsit mesajul. Am dat clic pe el, scanând conţinutul.

Acolo. Acolo era. Numărul de confirmare a rezervării. Adalyn Elisa Reyes. Abordare. Lazy Elk Lodge, Green Oak, Carolina de Nord.

Lazy Elk Lodge . Doamne, numele acela a pictat o imagine destul de evidentă – dacă cineva ar verifica astfel de lucruri înainte de a ajunge la destinaţie, asta era.

Am urcat treptele pridvorului şi am făcut efortul să dau deoparte acest gând. Să mă bat pentru asta nu ar rezolva nimic acum. Privirea mea se plimba în jur şi acum, când mă uitam la el, am înţeles de ce ar putea veni cineva aici. Cabana era frumos — dacă ţi-ar plăcea aşa ceva. Era suficient de înalt pentru a găzdui două etaje şi ferestre din sticlă din podea până în tavan de fiecare parte a uşii de la intrare, oferind un aspect elegant, dar rustic, care a completat perfect peisajul.

Am ajuns la uşa din faţă, permiţându-mi o singură inspiraţie de aer înainte să ridic mâna să bat.

Uşa s-a deschis, de parcă ar fi fost de partea cealaltă, aşteptându-mă.

Faţa aceea care era toate linii dure şi ascuţite sub o barbă scurtă, dar neîngrij ită, a fost dezvăluită. Ochii verzi pe care nu i-am observat că sunt acei verzi i-au întâlnit pe ai mei. Erau încă supăraţi.

Am deschis gura, dar acum că l-am putut privi bine din poziţie verticală, în picioare, m-a lovit un sentiment ciudat. Era ceva despre acest bărbat, despre chipul lui sau poate acel cap plin de păr negru sau poate chiar din lăţimea umerilor lui, care era... familiar? Dar *cum* ? Ochii mei rătăceau mai mult, oprindu-se la gura lui. Buzele lui erau apăsate într-o bofă strânsă care aproape că a sunat un clopoţel undeva în capul meu. Poate dacă nu ar fi ascunşi de tot acel păr facial...

„A fost o greşeală.” Am văzut – mai degrabă decât am auzit – gura lui mişcându-se în jurul cuvintelor.

I-am întâlnit privirea. "Ce vrei să spui?"

Dar în loc să răspundă, a început să închidă uşa.

Mi-am îndreptat mâna şi piciorul înainte, punându-le între uşă şi cadru. "Aştepta."

Spre meritul lui, a aşteptat. Ar fi putut cu uşurinţă să mă depăşească şi să o închidă. Nu eram ceea ce s-ar considera o femeie mică şi purtam tocuri, dar el a reuşit totuşi să se ridice deasupra mea. Părea şi slab. Puternic. Ochii mi-au sărit pe umărul şi braţul care erau vizibile prin fanta uşii. Mi-a venit în minte un singur cuvânt: atlet. Am recunoscut un sportiv de înaltă performanţă când am văzut unul. Nu era momentul potrivit, dar mi-am continuat inspecţia, revenind la faţa lui. Creierul meu neclar era pe cale să facă legătura. Stiam.

Da. Mai văzusem acei ochi. Acel set încăpăţânat de sprâncene întunecate care coborau jos. Şi nasul ăla lung şi drept.

A mormăit ceva pe sub răsuflare şi am simţit că strânsoarea lui pe uşă se schimbă. Atunci miau coborât ochii, aterizand pe degetele lui. Puternic, lung. Cel din mijloc este uşor strâmb. Pinky lui purta un inel cu sigiliu cu un C.

A C. Dar nu se putea. Aceasta-

Şi-a dres glasul, făcându-mă să scap din ea.

Mi-am ridicat telefonul. „Iată rezervarea mea. Aruncă o privire şi vezi singur. Am închiriat această cabană.” I-am împins dispozitivul în faţă. „Lazy Elk Lodge.”

A mormăit ceva de neinteligibil şi, în cele din urmă, a deschis uşa din nou.

„Ascultă”, i-am spus, folosind vocea pe care am folosit-o întotdeauna în conferinţele de presă. Politicos dar ferm. Direct la subiect. „În cel mai rău scenariu, acesta este un caz nefericit de rezervare dublă, care nu ar fi vina noastră. Dar dacă asta s-a întâmplat, trebuie să clarificăm acest lucru.” I-am verificat expresia în timp ce scana fără tragere de inimă ecranul telefonului meu. „În cel mai bun scenariu, pur şi simplu te înşeli. În acest caz, vă las câteva ore să plecaţi şi să vă întoarceţi mai târziu. Am lucruri de făcut în oraş. Fără rău, fără greşeală.”

Un pufnit ii iesi din buze. „Aceasta este o scuză îngrozitor de proastă.”

„Nu îmi cer scuze, încerc să fiu civil.”

— Nici tu nu eşti chiriaşul Lazy Elk, a replicat el, făcându-mi ochii îngustaţi. „Acolo scrie că ai rezervat Sweet Heaven Cottage în Lazy Elk Lodge.” Şi-a arcuit acea pereche de sprâncene furioase, îndrăznind să pară plictisit. „Oriunde ar fi asta. Acum, dacă nu te superi, am lucruri de făcut în cabina *mea . ”*

Mi-am preluat telefonul, mărind detaliile e-mailului. „Nu poate fi corect.” Am derulat în jos. Două degete mari au apărut în câmpul meu vizual, aducându-mi atenţia asupra unei linii: Sweet Heaven Cottage, 423 Lazy Elk Street, Lazy Elk Lodge. — Dar asta nu poate fi corect, am repetat. „Am înconjurat proprietatea cu maşina când am ajuns aici şi nu a fost nimic.” Ochii mei au scanat fiecare picior de proprietate în jur, căutând aproape cu disperare în acest punct. „Nu există stradă. Şi nu există altă cabină.”

Şi nu a fost. Nu chiar. Dar am observat altceva.

În dreapta pridvorului pe care stăteam era un şopron.

Nu o cabană. Cu siguranţă nu cabana în care stăteam, nu?

Numai că, cu cât priveam mai mult, cu atât era mai imposibil să ratez numărul atârnat de un... stâlp de lemn care se apleca în lateral sub soarele din septembrie.

Numărul era: 423 LAZY ELK STREET .

Mi-a căzut stomacul de groază şi... altceva.

Nu văzusem interiorul, dar nu aveam nevoie. Nu eram echipat să stau acolo. Acea senzaţie ciudată s-a intensificat şi, pentru prima dată în viaţa mea, am vrut să arunc prosopul şi să alerg înapoi acasă cu coada între picioare. Pe lângă faptul că aş fi o dezamăgire, aş fi o jenă, dar asta? O *magazie* intr-o zona rurala pentru care eram evident neechipat? A fost prea mult. eu—

Un chicotit a venit din spatele meu, jos şi adânc şi picurând cu atâta condescendenţă încât m-a strâns imediat de la marginea găurii în care fusesem gata să sar.

Acesta nu eram eu. Mi-am promis în această dimineaţă că nu voi mai fi Adalyn clătinată.

„Va fi perfect”, am anunţat, întorcându-mă şi întâlnindu-i privirea. Ochii lui verzi s-au mărit uşor, dar nu s-a înghesuit. A fost chiar atunci când a făcut clic în sfârşit. Ştiam fără îndoială cine este acest bărbat. Era în felul în care fusese atât de... îngâmfat. Atât de sigur de sine. Acesta era un om obişnuit să câştige. Şi tocmai câştigase. Am greşit. Mi-am îndreptat umerii cu ultima uncie de demnitate care mi-a mai rămas. „Şi fii liniştit, *vecine* , acum că l-am găsit, o să-ţi scap din păr şi te voi lăsa să ajungi la lucrurile foarte importante pe care trebuie să le faci.”

„Nu sunt vecinul tău.”

„Totuşi, mi se pare că împărţim proprietatea.” Mi-am întins braţele. „Frumoasa şi confortabilă Lazy Elk Lodge, în minunatul Green Oak.”

— Nu rămâi, spuse el pe un ton ciudat. „Nu poţi trăi” – un semn din cap în direcţia magaziei – „acolo”.

Colţurile buzelor mele s-au ridicat la felul în care îmi spunea şi nu întreba. "Bineinteles ca pot. L-am rezervat şi am afaceri foarte importante de făcut în oraş.”

Scoase un chicotit amar, fără umor. „Dragă...”

"Vă rog." Expresia mi s-a transformat în piatră. „Nu-mi spune aşa.”

S-a încruntat, probabil pentru că i-am spus accidental te rog. „Adalyn”, a spus el cu acel accent englezesc pe care am greşit să-l presupun că este fals, făcându-mi numele să sune într-un mod cu care nu eram obişnuit. „Adalyn Elisa Reyes.”

Nu am înţeles de ce făcuse asta – mi-a spus numele complet aşa. Mi-am îngustat ochii. „Deci ştii să citeşti, felicitări.”

Mai degrabă decât enervat, părea amuzat de lovitura mea. — Asta nu este o cabană, continuă el. „Nu este o cabană. Este o baracă al naibii.”

"Punctul tau?"

Ochii lui mi-au dat o dată neîncrezătoare. „Nu poţi să crezi că vei reuşi acolo. Nu pe termen scurt şi cu siguranţă nu pe termen lung.” Şi-a înclinat capul. — De fapt, nu cred că vei face o singură noapte acolo.

El nu a greşit, probabil că nu am putut. Dar petrecusem o jumătate de viaţă înconjurat de bărbaţi ca el. Competitiv, judecător; Nu mi-a plăcut să fiu subestimată. Şi deja pierdusem o bătălie în faţa lui.

„Bănuiesc că va trebui să vedem despre asta.” M-am întors şi am coborât treptele. Când eram jos, m-am uitat la el peste umăr şi am adăugat: „Vecin”.

„Ce vrei să spui că e totul rezervat?”

„Nu există hoteluri, moteluri sau Airbnb în Green Oak. Nu există alte proprietăţi disponibile de închiriat pe termen scurt sau lung. Doar Lazy Elk Lodge. Aş putea să mă uit în oraşele din apropiere, dar asta înseamnă că va trebui să conduci înainte şi înapoi. Este şi sfârşitul sezonului de vârf. Există o mulţime de trasee de drumeţii, cascade, lacuri, frumoase...”

„Kelly”, am spus, folosind inconştient vocea şefului meu. "Nu sunt interesat de ceea ce oferă zona. Sunt interesat să găsesc altă cazare. Oricare

altul. Nu pot sta aici.”

Ea a ezitat, apoi a spus: „Defineşte „nu se poate”. ”

Am apreciat-o pe Kelly, chiar am apreciat-o. Ea a muncit din greu, a avut iniţiativă şi nu a lăsat niciodată nimănui să treacă peste ea, motiv pentru care am luat-o de la divizia de bilete, unde potenţialul ei brut ar fi fost irosit. Dar uneori îmi punea la încercare răbdarea.

„Imaginaţi-vă coliba unui vânător.” Am făcut-o cu umor, căutând o imagine suficient de clară a locului în care mă aflam. „Lemn putrezit şi scârţâit care se îndoaie sub greutatea ta, o singură fereastră, cel mai mare set de coarne pe care l-ai văzut vreodată atârnând de un perete.” M-am concentrat pe chestia asta, pielea de găină curându-mi pe coloana vertebrală. „Şi înainte să întrebi, nu. Nici măcar nu sunt genul de coarne. Sunt genul care te face să te gândeşti la moarte, carne şi oase.”

Ea a pocnit pe limba. „Dar imaginile păreau atât de confortabile. Nu există un mic şemineu?”

Privirea mi-a sărit spre aşa-zisul şemineu. Era un fel de cuptor de fier care scotea zgomote. „În teorie, da. În realitate, este o gaură neagră care probabil găzduieşte ceva ce nu vreau să trezesc.”

„Vrei să spui, ca un spirit? Sau-"

„Kelly”, am spus, clătinând din cap. „Un ceva viu, posibil cu dinţi şi gheare.”

Ea fredonă. „Dar patul?” M-am uitat la piesa de mobilier oribilă. Ea a continuat: „A fost atât de... rustic şi discret? Ca genul de pat pe care l-ar face un tăietor de lemne...”

„Este un pat cu baldachin foarte învechit”, m-am repezit afară, pleoapele mi se închid pentru a mă scuti de vederea acelei monstruozităţi. „Şi eu sunt —eram—şeful tău. Nu vreau să aud de fanteziile tale sexuale. Mai ales nu dacă implică tăietori de lemne şi mai ales dacă implică patul cu baldachin în care va trebui să dorm în noaptea asta.

„Bănuiesc că eşti mai degrabă o fată care rupe corsetul, şefii’. Şi nu te învinovăţesc. Sunt doar puţin mai întunecat decât atât.” Am clipit, pierdută pentru cuvinte. „Poate că nu e aşa de rău?” s-a oferit ea. „Poate că tot ce trebuie să faci este să assifiezi cabina. Fă-l al tău.”

M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă aş putea să ascult sfatul acestei femei care pretindea că are o migrenă la fiecare inconvenient minim şi odată a semnat un e-mail cu „scuze că există. :)”

Nu. Nu am fost Kelly. Nu eram atât de îndepărtaţi ca vârstă, dar eram universuri departe, iar în universul meu, yasifizarea nu era ceva ce puteam sau ştiam să fac.

„Hei, şefule?” Vocea ei m-a adus înapoi. Ea a ezitat, apoi a spus: „Trebuie să plec”.

Credeam că aud pe cineva în fundal. „David este acolo?” M-am repezit afară. "Cu tine?"

„Eă...”

Nu-mi venea să cred ce voiam să spun, dar trebuia să intensific acest lucru. Şi, din păcate, asta însemna să vorbesc cu fostul meu. „Dă-i telefonul.

Vreau să vorbesc cu el.”

Se auzi ceva foşnet. Apoi Kelly a spus: „Îmi pare rău, dar avem deja un furnizor de hârtie de birou”. Ce? „De asemenea, suntem împotriva defrişărilor. De fapt, ar trebui să-ţi fie ruşine de tine. Birourile fără hârtie sunt viitorul, domnule.

„Ştiu că David este acolo”.

„Voi fi cu tine, David, da!” a exclamat ea, glasul ei străpungându-mi urechea. Apoi a adăugat cu o voce stinsă: „Trebuie să fug, şefu'. Amintiţi-vă să rămâneţi puternici.”

Rămâi puternic? "Tu ce faci-"

"Pa!"

Şi apelul s-a încheiat.

Rămâi puternic . Ce însemna asta? Şi de ce se prefăcuse Kelly că vorbeşte cu altcineva? Ceva era în neregulă. Şi, de obicei, asta m-a dat în acţiune.

Cu un sentiment reînnoit al scopului, mi-am deblocat telefonul şi am început să fac poze cu această cabină oribilă, minusculă, înspăimântătoare, transformată în cabană, care fusese decorată de un psihopat. Aveam nevoie de dovada că acest loc nu era... locuibil.

Odată ce am terminat cu asta, mi-am rostogolit valiza spre măsuţa de cafea îngustă şi uşor strâmbă care stătea între presupusul şemineu şi o canapea pentru o persoană pe care nu aveam nicio intenţie să o împodobesc vreodată cu vreo parte a corpului meu.

Am început să lucrez la fermoar, să mă uit la canapeaua, patul cu baldachin şi... totul, când cuvintele lui mi-au izbit din nou.

Nu cred că vei face o singură noapte acolo .

Cu o bufnitură, mi-am deschis valiza şi am găsit geanta de machiaj. Nu puteam uita că am fost în misiune aici. Mai aveam nevoie să conduc în oraş şi să-i găsesc pe Războinicii Verzi. Cine ştia, poate că am apreciat greşit întreaga situaţie. Poate aşa funcţionau chiriile în zonă. Fără hoteluri sau moteluri, doar... asta. Febra cabinei era un lucru. De fapt-

Un zgomot afară mi-a atras atenţia.

M-am înţepenit, m-am întors încet, m-am îndreptat spre fereastră în vârful picioarelor şi am împins perdeaua subţire cu un deget.

O siluetă înaltă traversa spaţiul dintre cabine cu paşi lungi şi hotărâţi.

Mi-am îngustat ochii la el.

„Uită-te la tine”, am murmurat pe sub răsuflarea mea. „Ieşind din locuinţa ta elegantă ca şi cum ai fi proprietarul locului.”

Ceea ce, tehnic, a cam făcut. A închiriat locul. Sau jumătate din ea, cel puţin. Jumătatea bună, de lux.

Acum că aveam câteva minute pentru mine, nu puteam să ignor cât de deranjat eram. M-a enervat că el a avut dreptate şi eu am greşit. Nu eram obişnuit să fiu pus în acea poziţie şi când el arătase spre Sweet Heaven Cottage, mă simţeam... prost. Prost. Iar judecata lui rapidă asupra caracterului meu, chiar dacă probabil merita, mă făcuse să mă simt şi mai

rău. Îmi rănise mândria, inteligenţa, simţul direcţiei şi capacitatea de a citi. Poate că dacă asta s-ar fi întâmplat altă dată, nu mi-ar fi păsat. Dar se întâmplase astăzi şi nu eram obişnuit să mă jenez în mod repetat.

Totuşi, puteam să văd dincolo de mândria mea să ştiu că ar fi trebuit să-mi cer scuze. Cel puţin pentru că l-a lovit accidental cu maşina. M-am simţit oribil despre asta. Şi totuşi... în timp ce mergea pe poteca de pietriş care traversa proprietatea, nu puteam să scutur felul în care mă privise în sus şi în jos, sceptic şi înţelegător, de parcă ar fi putut vedea cum totul despre mine era nepotrivit şi nepotrivit. În afara locului.

Eram deplasat.

Dar aşa era şi el.

Ce a făcut Cameron Caldani – de două ori câştigător al IFFHS World's Best Goalkeeper, fost titular în Premier League şi, în ultimii cinci ani, star MLS – la Green Oak, Carolina de Nord? Vestea despre retragerea lui de la LA Stars fusese bruscă şi relativ recentă. Nu am urmărit fiecare jucător din ţară, mai ales dacă au jucat în Conferinţa de Vest, dar era treaba mea să fiu informat. Nu mi-am putut aminti nicio precizare despre pensionarea lui. Doar că îi surprinsese pe toată lumea anunţând că agăţase mănuşile.

Cameron se opri la curba cea mai apropiată de marginea copacilor din jurul proprietăţii. M-am apropiat puţin de sticlă. Bărbatul era înalt, ceea ce nu era neobişnuit pentru un portar, dar părea mai mare şi mai lat în persoană. Drumurile noastre nu se încrucişaseră niciodată, ceea ce nu a fost ciudat, având în vedere că LA Stars ajungeau de obicei în playoff, în timp ce Flames nu ajungeau niciodată. Dar ştiam cum arată. Cameron Caldani a fost un om greu de ratat sau trecut cu vederea. Era barba cea care mă aruncase. Probabil lovitura la cap. Setarea, de asemenea.

Pur şi simplu nu se aştepta să-l găsească pe Cameron Caldani în mijlocul pădurii.

Matthew – care era cel mai mare tocilar al fotbalului pe care l-am întâlnit vreodată – avea să-şi piardă minţile când a aflat că Cameron Caldani era în Green Oak. Probabil că ar face un altar în bara de protecţie a maşinii mele, pentru că zdrobise corpul lui Cameron.

Acesta a fost exact motivul pentru care Matthew nu putea şti niciodată.

Bărbatul de cealaltă parte a ferestrei a îngenuncheat şi a luat ceva de pe pământ cu acele degete puternice şi uşor strâmbe pe care le văzusem de aproape şi le inspectasem. După o clipă, l-am privit căutând vegetaţia din faţa lui.

Vocea lui de bariton răsună. Ceva care suna ca Cruiser sau Booster. Numele unui animal de companie? Am aşteptat cu el, aşteptându-mă să iasă ceva din pădure. Un caine? Ce fel de animal de companie a avut cineva ca Cameron Caldani? Eram atât de cufundat, atât de intrigat, încât, când s-a întors cu faţa la fereastra în care stăteam, m-a prins nepregătit.

Ochii verzi au aterizat direct asupra mea.

Şi eu... m-am columbat.

Direct pe podeaua nu tocmai netedă sau curată a Sweet Heaven Cottage. Nici nu ştiam de ce am făcut asta. Nu era ca şi cum aş fi făcut ceva rău.

Eram absurd având în vedere că mă confruntasem cu săli de şedinţe şi conferinţe de presă mai intimidante decât privirea acelui bărbat.

Cu o clătinare din cap, am numărat până la trei, mi-am ridicat bărbia, m-am ridicat cu cât am putut de multă clasă şi m-am uitat din nou pe fereastră.

Nu era nici urmă de Cameron Caldani.

Era plecat, iar în urma lui lăsase în urmă ceea ce trebuia să fie... pene.

"Oh Doamne." Am gemut, un nou val de vinovăţie mă acoperă.

Animalul de companie al lui Cameron. Cel pentru care a sunat tocmai acum. Cruiser sau... Booster.

Ar putea fi puiul pe care l-as lovi cu maşina mea?

Pleoapele mi s-au închis. Nu e de mirare că fusese înfuriat.

CAPITOLUL CINCI

Cameron

duzi de ochi au clipit încet spre mine, de parcă aş fi vorbit o limbă pe care ei nu o înţeleg.

M-am încruntat, întrebându-mă cum naiba am ajuns astăzi într-o altă situaţie bizară. Numai că de data asta ştiam răspunsul. Am fost de acord să fiu aici. Chiar dacă fără tragere de inimă.

Intensitatea fluturatului a crescut, amintindu-mi de unul dintre acele desene animate prosteşti pe care obişnuiam să le urmăream la televiziune când eram copil.

„Despre ce bate genele alea?”

„Destul de teaaaaaaaase?” opt din cele nouă fete din faţa mea au scandat la unison.

„Am spus nu”, le-am spus, încrucişându-mi braţele în faţa pieptului. „Acum, al cui este rândul să aducă conurile şi bilele? Voi obţine obiectivele de antrenament mai târziu.”

Cel cu coditele asimetrice se apropie. „Va fi doar un videoclip, domnule antrenor”, a spus Maria – una dintre cele mai mari fete din grup la vârsta de nouă ani. „Nu trebuie să faci altceva decât să stai în faţa camerei cu noi şi nici măcar nu o vom posta nicăieri. Iţi promit." Îşi strânse mâinile sub bărbie. „Destul de te rog?” repetă ea, întinzând din nou cuvântul. "Domnul. Antrenor?"

Nu prostia domnului antrenor din nou. „Doar Cam.”

— Asta înseamnă că o vei face, domnule Cam?

M-am oprit să-mi dau ochii peste cap. "Nu. Acum-"

„Dar numele tău este literalmente cam.” Ea a făcut un pas înainte, întregul grup mişcându-se cu ea. „Şi pentru ce este o cameră? Videoclipuri!"

M-am uitat în gol la copil. Doamne, chiar aveam nevoie de acea doză suplimentară de cofeină pe care o ratasem astăzi. „Nu de aici vine Cam.”

„De unde vine atunci?”

„Cameron”, am răspuns fără să mă gândesc şi am regretat imediat. „Dar poţi să-mi spui Cam. Nu Camera, nu domnul antrenor şi nu domnul Cam. Doar Cam.”

Capul lui Maria se înclină, tot ceea ce abia conţinea păr negru mişcându-se odată cu mişcarea. Dintre lot, ea era cel mai demers şi cel mai deschis copil. Probabil prea inteligentă pentru binele ei. Aşa că, când buzele ei s-au deschis, m-am pregătit. Din fericire, înainte ca ea să poată vorbi, cineva a strigat în depărtare.

Ne-am întors cu toţii spre voce, zărind un copil alergând spre noi.

Chelsea.

Ştiam pentru că din lista de zece jucători, nu numai că a fost unul dintre cei mai mici copii la vârsta de şapte ani, ci şi pentru că ea a fost cea care a insistat să se prezinte la ant renament într-o fustă de balet. Le avea în mai multe culori. Acesta era albastru şi se agăţa de talie peste pantaloni scurţi.

Hristos. De aceea am insistat ca ei să nu-mi spună altceva decât Cam. În mod expres, nu antrenor. Îi antreneam, dar nu eram antrenorul lor. Nu puteam fi.

„Îmi pare rău", a spus Chelsea când a ajuns la noi, dublandu-şi pe nerăsuflate. „Cursul meu de balet a întârziat puţin, iar mama a crezut că tata mă ia. Dar tatăl meu credea că mama mea este. Aşa că mama a trebuit să-l sune pe tatăl meu să mă conducă până la Fairhill." Pieptul i se ridică. "Ce am pierdut?"

"Domnul. Camera nu vrea să înregistreze un videoclip cu noi", a spus María. „Şi nici măcar nu are nevoie să danseze."

Chelsea şi-a băgat o bucată de gumă de mestecat în gură. "De ce?"

„Fără gumă în timpul antrenamentului", i-am amintit. „Şi poate merge tutu?"

„Îşi canaliză lebăda neagră interioară", a răspuns María pentru Chelsea. — Da, Chels?

Chelsea scoase fără tragere de inimă guma cu degetele, o băgă în buzunarul pantalonilor scurti şi dădu din cap. — Aşa este, domnule Cam.

Am clipit la ei. Eram sigur că acel film a apărut înainte ca vreunul dintre ei să se nască. „Nu eşti prea tânăr să te uiţi la filmul ăla?"

María a ridicat din umeri. „Fratele meu l-a urmărit săptămâna trecută. Am avut doar o privire, domnule Cam."

Am privit chestia albastră. „Nu ar trebui să fie şi tutu-ul neagră?" Încă o ridicare din umeri. mi- am înăbuşit un oftat. „Şi pentru ultima dată, doar Cam este bine."

— Sunteţi morocănos astăzi, domnule C, mormăi María, sprijinindu-şi mâinile pe şolduri. „Deci... Cameron este prenumele sau numele tău de familie? Ai şi tu un al doilea nume?"

„Fără nume de mijloc. Fără nume de familie. Şi acum" – am arătat spre fetele cele mai apropiate de magazia de provizii – „poţi, te rog, să aduci conuri şi bile din camera de provizii? Pierdem timp preţios."

Patru dintre copii au plecat la trap şi când mi-am întors ochii la María, expresia ei era sceptică. „Deci eşti ca Zendaya?"

„Nu", am răspuns. „Nu sunt o *zendoya* , orice ar fi asta. Eu sunt Cam. Acum să fim toţi..."

"Oh. Ale mele. Doamne, spuse María foarte teatral. „Nu ştie cine este

Zendaya.”

— Câţi ani ai, antrenor Cam? m-a întrebat Chelsea, mergând în jurul meu foarte încet, de parcă m-ar fi inspectat într-o lumină nouă. Abia când a ajuns înapoi în faţă, a spus: „Arăţi mai tânăr decât bunicul meu. Poartă bretele sub cămaşă. Mama spune că e ciudat, dar eu cred că e amuzant. Ai nepoţi?”

„Da, când e ziua ta, domnule Cam?” a glumit María. „Oh, dacă îmi spui, aş putea căuta harta ta astrală!” A scos un telefon dintr-un cordon pe care îl ascunsese sub cămaşă şi a început să bată pe ecran. „Am nevoie de data, ora şi locul exact al naşterii.”

Mi-am dus mâna la podul nasului, începutul unei dureri de cap bătându-mi tâmple.

„Câti ani crezi că are antrenorul?” Am auzit-o pe María pozand grupului. „Optsprezece cincizeci? Sau mai în vârstă?”

„María”, a sufocat o voce nouă – Ienupăr, păr scurt, liniştit, mereu ascultat când lătram instrucţiuni. „Nu fi ridicol, nu poate avea peste o sută de ani. Ar trebui să fie... ca un vampir. Sau
cel puţin cineva căruia i s-a injectat un *sirop de superputere* şi apoi a fost îngheţat timp de zeci de ani înainte de a fi readus la viaţă pentru a salva omenirea.”

Şi spre consternarea mea totală şi deplină, acel comentariu a aprins o dezbatere foarte pasională despre creaturi paranormale strălucitoare şi... supereroi despre care nu ştiam la rahat.

Aşa că am stat acolo, întrebându-mă cât de avansaţi erau copiii în aceste zile, în timp ce durerea de cap se instala. Eram – fusesem – un fotbalist însângerat. O echipă de copii dintr-un oraş mic nu era locul meu. Abia i-am putut face să execute un burghiu potrivit. Eram aici doar pentru că îi promisesem lui Josephine, iar ea mă prinsese într-un moment scăzut. Am avut multe din astea în ultima vreme. Mi-aş fi dorit doar să bem o cafea înainte de antrenament. Cu acel maniac care pretindea că se mută în vecinătatea mea perturbând rutina, nu avusesem timp să iau unul la ieşire.

Am închis ochii, încercând, fără succes, să înec zgomotul tot mai mare şi am numărat invers de la zece pentru a doua oară astăzi. Apoi, mi-am dus degetele la gură şi am fluierat.

Plăcănit-ul s-a oprit brusc.

Toţi s-au întors spre mine.

— Ienupăr, am spus, arătând spre fata cu părul scurt.

Ochii i se mariră. „Nu am spus nimic. Nu pot avea probleme pentru că nu spun nimic.”

Mi-am strâns maxilarul, întrebându-mă dacă am fost prea dur. Am încercat să-mi îndulc expresia şi tonul. "Vino aici te rog. În fruntea grupului.”

Juniper părea la fel de sceptic pe cât era tulburat la cererea mea.

Maria a înfruntat o întrebare. „Asta înseamnă că ne vei spune semnul tău zodiacal?”

„Cum a putut asta...” M-am oprit. "Nu. Înseamnă că mă duc să o iau pe Josephine. Şi până mă întorc, nimeni nu va părăsi acest câmp şi Juniper va fi la conducere.”

Juniper s-a plâns imediat: „Dar am nouă ani. Nu pot fi la conducere.”

— Nici eu, puştiule, am mormăit. Şi se pare că păream suficient de bătrân pentru a aparţine unui alt secol.

Dar nu aş putea face asta astăzi, nu fără cofeină. A fost singura mea răsfăţ în viaţă. Unicul meu viciu după o viaţă de disciplină şi regim strict. Josephine era singurul furnizor din oraş şi ştiam că se afla în preajma facilităţilor de antrenament pentru că a menţionat ceva despre venirea unui vizitator. Aş implora-o pentru o cafea dacă ar fi nevoie.

„Dar ar trebui să fim la antrenament”, a replicat Juniper. „Şi nu am mai condus niciodată un antrenament”.

M-am întors, am făcut jogging şi am strigat peste umăr: „Atunci încearcă să improvizezi. Ma intorc imediat."

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Juniper ridicându-şi mâinile în aer, gestul ei de disperare transformându-se într-un... săritor.

„Doamne,” am mormăit, uitându-mă pe jumătate dintre fete imitând-o. "Acea-"

Cuvintele mi-au murit la capătul limbii când m-am ciocnit de ceva.

Cineva. Cineva moale şi cald. Braţele mele s-au întins în jurul oricui era lipit de faţa mea şi privirea mi-a coborât. O masă de şuviţe maro deschis s-a aşezat pe pectoralul meu drept.

Ne-am dat înapoi unul de celălalt în acelaşi timp, recunoaşterea ma lovit în momentul în care o pereche de ochi mari căprui i-au întâlnit pe ai mei.

„Tu”, a clocotit Adalyn.

„Tu”, am mormăit eu înapoi.

„Ei bine, dacă asta nu este cea mai adorabilă întâlnire-drăguţă”, a spus Josephine. Mâna ei a căzut pe braţul meu cu o palmă prietenoasă. „Cam, acesta chiar aici este cel mai nou prieten al meu şi rezident din Green Oak, Adalyn. Ea e-"

„Ştiu cine este,” am întrebat.

Ochii lui Adalyn se îngustară.

Josephine scoase un chicotit. "Oh bine. Nu mi-am dat seama de voi doi au intalnit." Cu coada ochiului, am văzut-o apropiindu-se de Adalyn. „Deci unde stai, Ada? Pot să-ţi spun Ada? Erai pe cale să-mi spui înainte ca Cam să te strecoare.

„Eu...” Gâtul lui Adalyn trecu, o emoţie ciudată trecându-i pe faţă. „Aş prefera să-mi spui Adalyn. Şi eu stau la Sweet Heaven Cottage.” Ea şi-a revenit din orice fusese, ţinându-mă cu o privire. „Oricât îmi doresc. Pentru că asta e ceva ce pot face absolut.”

I-am aruncat o privire neimpresionată.

„Deci de aceea vă cunoaşteţi!” Josephine ţipă. „Voi doi sunteţi vecini. Cât de minunat este asta, nu?”

„Este pur şi simplu minunat”, am mormăit.

Josephine dădu din cap. „Oh, chiar este. Puteţi să împărţiţi cabana şi să lucraţi împreună cu echipa. Yay!"

Atât capul lui Adalyn, cât şi cel al meu s-au învârtit în direcţia lui Josephine.

Femeia îşi ţinea mâinile în aer. „O, Doamne, de ce vă uitaţi voi doi la mine de parcă aş da cu piciorul unui căţeluş?” Nimeni nu a vorbit. Josie a pocnit pe limba. „Bine, văd că aici este ceva... tensiune nesupravegheată. Deci hai să luăm pe rând.” Un zâmbet uşor i-a deschis faţa. — Adalyn, tu mergi prima.

— Domnişoară Moore, începu Adalyn.

Dar Josie scoase un râs. „Dragă, te rog, nu e nevoie de asemenea formalităţi. Ştiu că m-am prezentat ca primar, dar este un rol de voluntar într-un loc atât de mic.” Şi-a coborât vocea: „În plus, nu am nici măcar treizeci de ani şi formalităţile mă fac să mă simt bătrân.” Am privit-o pe Adalyn clipind la cealaltă femeie, înainte ca ea să apese cu un alt zâmbet strălucitor. "Asa de? Spuneai."

— Da, um, a ezitat Adalyn înainte de a mă împinge deoparte cu un braţ şi de a se apropia de Josephine. M-am încruntat la profilul ei. „Trebuie să fie o greşeală de un fel. Nu lucrăm împreună cu echipa. Nu poate fi implicat cu Războinicii Verzi, pentru că dacă ar fi, aş şti despre asta.”

Acum asta mi-a atras atenţia.

Josephine îşi înclină capul confuză. „Dar el este. Cam... Josephine se opri pentru o clipă. „Cam este antrenorul Green Warriors.”

Mi s-a deschis gura pentru a o corecta — îi făceam doar o favoare completând temporar ca antrenor — dar reacţia lui Adalyn m-a deturnat.

Obrajii ei ardeau într-o nuanţă profundă de roz, iar buzele ei s-au întredeschis.

Ochii căprui largi şi panicaţi s-au întors spre mine, apoi ea a spus: „Atunci a fo st concediat. În vigoare imediat.”

CAPITOLUL ŞASE

Adalyn

Cameron portar minune şi legenda Premier League, s-a uitat la mine.

„Aşa este”, am bolborosit, dar nu a fost corect. Nu stiam ce iese din gura mea. „Aceasta este prima mea decizie ca... director general al Războinicilor Verzi”. Oh Doamne. Am avut măcar un titlu? „Şi, în calitate de nou persoană responsabilă cu supravegherea activităţilor echipei şi să se asigure că acestea îşi ridică potenţialul maxim, decid că nu avem nevoie de el. Prin urmare, este concediat.” Vocea mi s-a spart şi, dintr-un motiv oarecare, am adăugat: „Bună ziua”.

Josie a tăcut.

Cameron clipi incredibil de încet, buzele lui zvâcnindu-se într-un mod pe care nu l-am putut interpreta.

Şi în timp ce mă privea, am ştiut că, dacă se bate joc de mine chiar acum, dacă spune ceva despre *tatăl meu* , sau dacă eram pierdut, sau că nu eram aici şi nu puteam scăpa o singură noapte, erau şanse. M-aş prăbuşi şi m-aş plânge. Sau mai rau. Dumnezeu ştia că eram imprevizibil în aceste zile.

Aşa că, când buzele lui s-au oprit, dând formă unei mufări, nu am făcut-o înţeleg, mi-am ţinut respiraţia. „Acum ce vei face?” el a spus.

Bine.

Aş putea lucra cu asta. Cu ostilitate. Cinism. Chiar şi condescendenţa. Eram obişnuit cu acestea.

„Nu am de gând să fac nimic”, i-am spus, vocea mea căpătând putere. „Pentru că am făcut-o deja. Eşti demis din atribuţiile tale de antrenor.”

Josie părea să-şi revină parţial pentru că ea a scos un chicotit stânjenitor. „Cred că... glumeala distractivă şi prietenoasă creşte inutil. Ce-ar fi să-l lăsăm pe Cam să se întoarcă la antrenament şi să discutăm despre asta mai târziu la o felie de tort de catifea roşie? Este specialul Josie's Joint astăzi, iar prăjitura este pe casă pentru nou-veniţi.”

„Nu e nevoie să discutăm nimic”, am răspuns, cu ochii mei pe Cameron, care îşi înclinase capul într-o parte şi mă inspecta într-un mod ciudat. „Cine l-a angajat?” Mi-a trecut ceva prin minte. — L-a trimis şi tatăl meu aici?

Ochii lui Cameron Caldani s-au îngustat, verdele întunecându-se de o nouă emoţie pe care nu o recunoşteam. De ce a fost omul acesta o ghicitoare pe care nu am putut-o descifra? asta nu mi-a placut.

"Am facut." Josie a ezitat. „Ei bine, nu aş folosi cuvântul *închiriere* , pentru că nu este plătit niciun ban. Un cuvânt mai bun este... recrutat. Da,

am recrutat-o pe Cam.”

— M-ai oferit voluntar, răspunse el pe un ton amar.

Josie a râs, ceva mai natural de data asta. "Ştiu, ştiu. Dar fetele aveau nevoie de un antrenor, iar tu aveai nevoie, ei bine, ştii. Pace şi linişte. Aşa că a fost perfect, pentru că erai deja aici şi să antrenezi o echipă ca aceasta este o plimbare în parc.”

„Ceea ce am nevoie este cafea.”

Am ignorat asta pentru că... Pace şi linişte? Fetele? O echipa ca asta? Lucrul cu o echipă feminină a fost o schimbare care m-a entuziasmat, am decis, dar tot îmi lipsea ceva. „Eu... nu înţeleg. Putem da înapoi o clipă? Aţi uitat că este aici şi ne-a întrerupt?”

Cameron mormăi.

„Bănuiesc că acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a vă prezenta o prezentare adecvată în echipă”, mi-a spus Josie. „Războinicii din Green Oak este – sau poate a fost – o instituţie pe aici”, a explicat ea cu o clipă jucăuşă. „Pe vremea când mama era mică, s-a întâmplat să avem singura echipă feminină de fotbal din zonă. Cel puţin, până când majoritatea tinerilor au început să fugă în oraşe mai mari şi totul a mers... în jos. Echipa s-a stins în cele din urmă şi s-a transformat într-o amintire bună. Mama nu mai este cu noi, dar bunicul Moe are cele mai bune poveşti.” M-a bătut pe umăr cu un zâmbet trist. „Îţi voi prezenta lui. El conduce Cheap Moe's şi Outdoor Moe's. Şi el deţinea şi cafeneaua mea, cunoscută anterior ca Moe's Joint. El te va iubi. Oricum, anul trecut am readus echipa la viaţă. Am decis să-i redenumesc Războinicii Verzi, astfel încât să fie mai uşor de reţinut.”

Asta a explicat de ce Matthew a fost reticent să-mi spună ce descoperise despre echipă la telefon. Era o mulţime de informaţii de mestecat. Primarul oraşului, o femeie de vârsta mea, în salopete verzi cu margarete minuscule pe ele, oferise voluntar multe detalii personale în mai puţin de un minut. Şi se pare că Războinicii Verzi, cunoscuţi anterior ca Războinicii Stejarului Verde, fuseseră readuşi la viaţă abia anul trecut. „Eu... cred că am câteva întrebări. Subiecte pe care aş dori să le clarific şi să le discut, cât mai curând posibil, dacă este în regulă.”

— Îţi voi arăta pozele, spuse ea. „Mama le-a păstrat pe toate. Şi permiteţi-mi să vă spun, este o explozie din trecut.” Ea părea să-şi amintească ceva. "Oh! Aproape că am uitat partea cea mai interesantă: ne vom reprezenta judeţul în Six Hills Little League!”

Asta m-a făcut să fac o pauză. „ *Liga mică* ?”

O încuviinţare entuziastă. „Green Warriors a fost cea mai bună echipă U10 din judeţ sezonul trecut, aşa că ne-am calificat la Six Hills. Yay!"

Tot sângele părea să-mi părăsească faţa. „U10?” Am crezut că am şoptit, dar urechile îmi ţiuiau şi m-am simţit brusc că leşin. Zâmbetul lui Josie căzu. "Tu ce faci..."

Şi înainte ca întrebarea să mă părăsească complet, eram invadaţi de copii. Copii. Fetiţe. În pantaloni scurţi şi adidaşi coloraţi şi cozi de cal care îndreptau în toate direcţiile şi o fustă de balet, destul de şocant. Una dintre ele ţinea o minge de fotbal sub braţ. Şi toţi păreau, aproximativ, sub zece ani.

„Adalyn”, vocea lui Josie a trecut prin negura de confuzie şi neîncredere care era capul meu. „Îmi face plăcere să vă prezint Războinicii Verzi.”

Am clipit la echipă. Copiii. În timp ce clipeau la mine în schimb. „Dar tatăl meu...” am început, dar tot ce am putut să vin a fost un amestec de întrebări. — Tatăl meu niciodată... Acesta nu este... De ce... Sunt copii?

Cumva, ochii mei au ajuns pe Cameron, care mă privea ca şi cum aş fi un puzzle pe care nu şi- a putut da seama. Sau de parcă eram pe punctul de a încolţi un al doilea cap. Nu eram sigur. Nu avea sens. Nimic nu a făcut. eu—

„Ienupăr”, strigă el către unul dintre copii. „Poţi, te rog, să aduci o pungă de gheaţă pentru Adalyn?”

"O să o fac!" a exclamat cineva, iar pe lângă mine a trecut un înceţoş de codiţe şi păr negru dezordonat.

„Mulţumesc, María”, a mormăit el pe sub răsuflarea, cu ochii încă aţintiţi asupra mea.

Probabil că ar fi trebuit să mă plâng. Dar nu credeam că am energie. În timp ce stăteam în acel câmp de iarbă, mă simţeam într-adevăr cel mai jos. Am crezut că agresarea mascota echipei mele într-o lipsă clară de judecată a fost la fund. Apoi, când am aflat că existau filmări cu ea şi clipul a devenit viral, am fost sigur că a fost fundul stâncii de sub fundul stâncii. Dar apoi, am fost alungat şi trimis departe, doar ca să-mi dau seama că eram blocat într-o căsuţă de vânătoare minusculă şi lipicioasă în mijlocul munţilor. Şi m-am gândit, asta este. Acesta este adevăratul fund.

M-am înşelat.

Acesta a fost.

Războinicii Verzi au fost. Această echipă de copii care a deţinut cheia mântuirii mele a fost adevăratul meu culme.

Fetele se mişcau în jurul nostru şi eram vag conştient de Josie interacţionând cu ele. Ochii mei au clipit înapoi la realitate şi m-am trezit cu gura căscată la Cameron. La tot acel păr negru, barba neîngrijită, ochii verzi sclipind cu ceva între curiozitate şi... îngrijorare. Purta chiar haine de antrenament. O termică cu mâneci lungi care i s-a lipit de piept şi i-a făcut umerii să pară şi mai largi, şi pantaloni scurţi. Pantaloni scurţi de nailon care îi ajungeau la mijlocul co apselor.

„Ce...” m-am auzit mormăind. "Ce faci aici? De ce esti aici? Nu are sens.” Nici eu nu aveam sens. Dar eram atât de confuz şi orbit, iar creierul meu părea să se fixeze asupra faptului. „Tu eşti Cameron C...”

Faţa panicată a lui Josie s-a materializat lângă Cameron, care acum mă privea cu o ostilitate care nu mai existase până acum. "Oh nu. Nu Nu." Ea a chicotit, dar în vocea ei era tensiune, coborându-se acum într-o şoaptă puternică. „El este doar Cam pe aici.”

Privirea mea încă uluită a pâlpâit în direcţia lui Cameron şi, înainte să mă pot pregăti, el se întoarse şi se îndepărta.

Josie oftă.

Şi eu... Ce tocmai se întâmplase? De ce a plecat Cameron atât de brusc? Şi de ce ascundea Josie identitatea lui Cameron?

Dar, în loc să pun oricare dintre acele întrebări foarte valide, l-am privit mergând pe marginea facilităţilor neîngrijite şi l-am întrebat: „Întotdeauna năvăleste din locuri?”

— Nu te gândi prea mult la asta, spuse Josie cu o convingere care m-a făcut să-i arunc o privire surprinsă. „Cam este un pic... impasat, dar sunt destul de sigur că se va întoarce.”

„Sper sincer că te înşeli”, am scapat eu, obţinând o privire curioasă de la Josie. „L-am concediat pentru un motiv”. Pur şi simplu trebuia să decid exact care este motivul.

Ea a râs, de parcă ar fi fost o glumă. Deşi poate era doar modul în care Josie a funcţionat. Poate că era unul dintre acei oameni mereu plini cu paharul pe jumătate. Întotdeauna râzând. Zâmbitor. Pozitiv.

„Este spre bine”, i-am spus. „Displacerea unul faţă de celălalt este reciprocă. Nu am început tocmai cu piciorul drept şi el... are un motiv întemeiat să mă urască. Eu... Am clătinat din cap. „S – ar putea să-i fi dat peste animalul de companie în această dimineaţă.” Josie făcu ochii mari. "Ştiu. simt oribil, dar nu este atât de uşor să vezi un pui traversând o alee.” Nici unul nu a observat un fotbalist profesionist de şase ceva, se pare.

Josie a înăbuşit un chicotit cu o mână, cu colţurile ochilor încreţindu-se de umor. „Oh, nu-ţi face griji pentru bietul, sunt creaturi rezistente. Sunt sigur că este încă viu şi chic. L-ai văzut rulând?” Am dat din cap şi ea a zâmbit înainte să-mi arate fruntea. „Aşa te-ai rănit? Nu am vrut să fiu nepoliticos şi să întreb, dar pare recent, iar Cam a cerut unuia dintre copii pachetul de gheaţă. În expresia ei pătrunse îngrijorare. „Ar trebui să-l verifici.”

„Aşa că mi s-a spus”, am şoptit, înfrângerea pătrunzând în voce.

„Te voi duce la bunicul Moe când terminăm aici. A fost paramedic şi, uneori, încă mai face voluntariat prin oraş.”

„Nu e nimic”, am asigurat-o, întrebându-mă ce altceva a făcut bărbatul. „Abia doare.”

"Insist."

„Bine”, am cedat, întorcându-mi privirea către grupul de fete, care acum stăteau în iarbă şi vorbeau între ele. Cel cu fustă de balet mi-a aruncat o privire acuzatoare, de parcă tocmai mi-aş fi stricat toată distracţia, provocându-mi un neaşteptat sentiment de vinovăţie în stomac. M-am întors către Josie. „Ştiu că trebuie să fi fost foarte încântat de perspectiva de a avea pe cineva ca... Cameron care antrenează echipa, dar te asigur: vei fi bine fără el acum că sunt aici.”

Josie a zâmbit, dar a fost de scurtă durată. „Aş aprecia dacă ai ţine sub secret cine este Cam.” Expresia ei deveni serioasă. „Nimeni în oraş nu ştie.”

„Dar...” M-am oprit, roţile din capul meu întorcându-se. Cameron Caldani... se ascundea? Acesta a fost motivul pentru care a stat într-un loc ca Green Oak? Am clătinat din cap. „Cum este posibil ca nimeni să nu-l fi recunoscut?”

"Barba?" s-a oferit Josie. „Faptul că nu joacă fotbal sau baseball sau nu

este un influencer care oferă maşini?” Încă o ridicare din umeri. „Eşti primul. Şi ar trebui să o ţinem aşa. Este important pentru el şi vreau să respect asta.” Râjnetul ei megawatt îi reveni. „Şi ştii cât de mici sunt oraşele, în momentul în care cineva va afla, toată lumea din Green Oak va şti, apoi tot judeţul şi înainte de a putea clipi, vor fi jurnalişti care vor încerca să facă o fotografie cu o” – ridică ea mâinile – „star de fotbal retrasă, hrănind găinile”.

Am putut vedea cum ar fi o veste bună. Cameron Caldani nu dobândise niciodată statutul de celebritate în State, dar ştiam bine cum se poate schimba aşa ceva.

„De asemenea”, a continuat Josie, „în afară de Vasqueze, eu sunt cu adevărat singurul căruia îi pasă de fotbal pe aici”. O pufătură de aer a părăsit buzele ei, tăcut pentru o clipă, până când mi-a trimis o privire secretă. „M-am logodit cu cineva din MLS odată. Aşa ne-am cunoscut Cam şi cu mine.” Buzele ei strânseră cu un fulger de emoţie pe care nu l-am prins. „A fost martor că toată treaba a luat foc.”

M-am întors uşor, ochii mei îndreptându-mă din nou spre grup. Nu eram chiar inconfortabil, dar acestea erau o mulţime de informaţii personale pe care Josie continua să se ofere voluntară. Şi eram un complet străin.

— Oh, nu-ţi face griji, dragă, spuse Josie, interpretând greşit tăcerea mea. „Sunt bine acum. Nici nu a fost singura mea şansă eşuată la dragoste. Dar asta e o poveste pentru altă zi.”

„Mă bucur că eşti bine”, m-am aventurat, răsturnându-mi mintea după ceva sensibil sau prietenos de spus. „Eu...” Doamne, am fost atât de prost la aceste tipuri de interacţiuni. „Nici eu nu mă întâlnesc în MLS?” m-am oferit, făcând ca sprâncenele lui Josie să se arcuiască. „Cei mai mulţi jucători au mai multă muncă decât merită şi, ei bine, ultima dată când m-am implicat cu cineva apropiat de lume, el—Acesta este TMI. eu...”

O pungă de gheaţă albă-albăstruie mi-a fost împinsă în faţa mea, scăpandu-mă de la ceva ce aş regreta.

M-am uitat în jos la mâinile mici care mi-au oferit-o. „Mulţumesc”, am spus, smulgând tamponul din mâna copilului şi punându-l pe fruntea mea. A usturat imediat.

„Cu plăcere”, a spus un copil cu ochi căprui cu un zâmbet cu dinţi. „Sunt María Vasquez. Când este ziua ta de naştere? Am nevoie de data, ora şi locul exact.”

Am auzit râjnetul lui Josie. „María, despre ce am vorbit când întrebăm vârsta oamenilor?” Ea îl bătu pe copil pe umăr. „Ea este Adalyn, vine din... Miami, nu?” I-am dat din cap. „Şi ea va ajuta cu echipa.”

„A ajuta este o simplificare”, am replicat. "Eu voi-"

„Tu eşti cel care i-a călcat în fundul domnului Cam?”

— María, a avertizat Josie din nou.

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Îmi pare rău, mă refeream la fundul domnului Cam. Zilele trecute l-a numit un vagabond. Nu vorbeşte mult, dar foloseşte uneori cuvinte amuzante. Cred că este un Taur. Şi nu am încredere în

bărbaţii Taur. Ce semn zodiacal sunteţi, domnişoară Adalyn?

„Hmm, Fecioară? Dar-"

"Captivant! Eşti noul nostru antrenor?” Ea a aruncat o privire spre mine, dându-mi o dată. Ochii ei mi-au găsit picioarele. „Ai de gând să ne antrenezi în acestea?”

Mi-am aruncat privirea spre călcâie. "Nu sunt-"

"Oh, Doamne!" ţipă ea, cu cozile de cal de pe capul ei mişcându-se cu cele trei cuvinte. „Arăţi ca Vanessa Hudgens în *The Princess Switch* . Faceţi o schimbare a echipei?” Ea sa întors. „Băieţi, veniţi aici! Avem un nou antrenor!”

„Eu...” Buzele mi s-au clătinat. "Ce?"

Restul copiilor s-au uitat la noi, dar niciunul dintre ei nu părea nici pe departe la fel de entuziasmat ca María. De fapt, chiar şi în depărtare, câţiva dintre ei păreau... puţin speriaţi de mine. Unul dintre ei chiar a mormăit: „Nu arată ca o prinţesă”.

„Coach Cam nu poate continua să ne antreneze?” a spus altcineva.

„Aş prefera să-l am pe bunicul Moe, sincer. Ne lasă să jucăm cele mai multe jocuri.”

„Vreau şi eu pe Coach Cam. De ce l-a speriat?”

Maxilarul mi-a căzut la podea la ultimul comentariu.

Josie şi-a legat braţul de al meu.

— Bine ai venit la Războinicii Verzi, Adalyn, spuse ea cu o voce veselă care nu se potrivea cu tonul dezbaterii fetelor. „Îţi voi arăta prin oraş când terminăm antrenamentul. Nu sunt multe de văzut în afară de câteva magazine de pe strada principală şi de ferma Vasquez, care se află la câteva mile spre sud, dar ai facut o cunoştinţă importantă: eu. Ea zâmbi. „Şi bucata aceea de catifea roşie este de luat, dacă vrei.”

Confirmarea că Green Oak era un oraş atât de mic nu a fost tocmai înălţătoare, dar Josie a fost drăguţă. Şi nu eram obişnuit oameni care mă întâmpină cu braţele deschise. Oricât de mult dusesem o viaţă privilegiată cu sute de oportunităţi care îmi permiteaseră să arunc cu ochiul în tot felul de cercuri sociale, întotdeauna mă ţinusem pentru mine. Nu mi-a fost uşor să fac clic cu oamenii, sau poate că eu am făcut-o greu. Oricum, adevărul era că, în afară de Matei, nu aveam mulţi oameni pe care îi consideram prieteni.

Aşa că nu i-aş refuza oferta. Sau tortul. Să fiu prieten cu primarul ar fi la îndemână – şi cu siguranţă aveam mai multe curbe decât Vanessa Hudgens, care avea mult de-a face cu pofta mea de dulce.

Din păcate, înainte de a putea deschide gura să accept, unul dintre puştii care se juca cu telefonul ei a gâfâit zgomotos, atrăgându-ne atenţia.

„Nu e asta domnişoara Adalyn!?” strigă ea, arătând spre dispozitiv. Toate fetele s-au apropiat. Inima mi s-a împiedicat şi ochii mi s-au mărit alarmaţi. Josie se încruntă confuză. "Vacă sfântă." Maxilarul copilului căzu de şoc. „De ce bate porcăria dintr-o pasăre uriaşă?”

Ei bine, atât de mult pentru acel răgaz.

Eram în drum spre pat când telefonul meu a sunat cu tonul de apel al mesajului lui Matthew.

Înainte de melodia prostească de cinci secunde pe care şi-o pusese pentru el ultima dată când ne-am văzut, era sus, telefonul meu era în mână.

MATTHEW: Ai verificat reţelele sociale de când am vorbit? Sau deloc?

M-am aşezat pe marginea oribilului, şi mi-a fost teamă de infestat, saltea, uitându-mă la ecran pentru câteva secunde. Vorbisesem la telefon cu câteva ore mai devreme, în timp ce mă întorceam la Lazy Elk de la Josie's Joint. Fusese o scurtă convorbire în care l-am adus la curent pe Matthew — aveam prăjitură, eventual mi-am făcut un prieten, bunicul Moe este un bătrân fermecător, Green Oak este incredibil de mic, există o mulţime de lucruri în aer liber, filantropia mea aventura este pentru copii echipa, ei ştiu deja despre Sparkles, unul dintre ei poartă o fustă de balet. Şi Matei îi spusese: *Ţi-am spus* . Sau o versiune extinsă a acelor patru cuvinte care m-au încurajat să-mi împachetez lucrurile şi să mă întorc la Miami. L-am închis.

ADALYN: Nu am mai fost online de la aeroport. Multe de făcut şi recepţia este neregulată.

Cele trei puncte au sărit pe ecran pentru cele mai lungi momente, făcându-mă să mă mişc pe loc şi frecându-mă materialul uzat al plapului de picioarele goale. Din păcate, am împachetat doar un set asortat de pantaloni scurţi de mătase şi un maiou – care era ceea ce dormeam mereu şi încă un alt mod în care am fost neobişnuit de neglijent. Dacă aş fi făcut cercetările adecvate şi aş fi ştiut că închirierea mea va fi acoperită cu lucruri precum coarne, praf şi cuverturi grosiere de flanel, aş fi comandat cele mai groase şi mai lungi pijamale pe care le-am putut găsi.

MATTHEW: Ţine minte că îţi trimit asta pentru că ştiu că ţi-ar plăcea să nu ştii despre asta.

Asta mi-a făcut stomacul să cadă. A fost un împuşcă-întâi-şi-gândeşte-mai târziu.

ADALYN: De ce mă avertizaţi? Doar trimite-mi linkul.

MATTHEW: Înainte să ţi-l trimit vreau să-mi promiţi că mă vei suna în momentul în care vei începe să treci în spirală.

ADALYN: Eu nu fac spirală.

MATTHEW: Spune-i cum vrei.

ADALYN: LINK.

Un zgomot ciudat şi zgârietură m-a făcut să ridic privirea de pe telefon. Am inspectat cabina abia luminată, întrebându-mă dacă, pe lângă orice altceva, am avut de-a face şi cu nişte... animale sălbatice care se strecoară înăuntru.

Un link a apărut pe ecran.

Am dat clic şi am fost imediat redirecţionat către TikTok. Clipul care a

început era familiar. Purtam costumul meu pantaloni visiniu strâns acu m în valiză sub coarnele groaznic de mari atârnate de perete şi tocuri Louboutin. Este posibil ca amintirea să fi fost blocată sau îngropată undeva în capul meu, dar am recunoscut clipul care îmi dăduse viaţa peste cap. Ştiam ce a urmat. Eram pe cale să-

Un beat techno a început să se joace. Deşi nu a fost o bataie. Nu chiar. Era ruptura din poliesterul costumului lui Sparkles care se repeta — în buclă — pentru a crea un ritm. Cu groază, am auzit mai multe sunete adăugate la mix. Mormăiturile mele. Mârâie. Sunete zguduite care mă părăsiseră şi nu-mi amintesc. „Ce dracu'” lui Paul. Totul. Si a fost.

„Horibil”, m-am auzit şoptind.

Îngrozitor. Într-adevăr.

Pentru că acum eram un remix. Un cântec.

Ochii mi s-au închis când am rămas acolo, mixul techno de treizeci de secunde răsunând în jurul cabinei într-o buclă. Am simţit o explozie de presiune urcându-mi pe stern şi un zgomot care semăna foarte mult cu un suspine mi-a părăsit gura. Dar ştiam că nu era una pentru că nu plângeam. nu aş face-o. Sau nu putea. Aşa că ochii mi-au rămas uscaţi.

Mi-am amintit că sunt o regină nederanjată. O regină a gheţii.

Apoi, am înghiţit totul, am clătinat din cap, am împins acea presiune în jos, cât de adânc şi de departe, şi m-am întors la aplicaţia mea de mesagerie.

ADALYN: Impresionant.

Matthew a trimis unul dintre acele gif-uri pe care nu le-am înţeles. Dar nu am făcut-o intreaba de data asta. Eram într-o misiune. Acest lucru nu era important şi l-am şters.

ADALYN: Deci oamenii au nevoie de lucruri mai productive de făcut cu timpul liber. Ce mai e nou?

MATEI: ...

MATTHEW: Eşti bine?

ADALYN: Nu merg în spirală, dacă asta întrebi.

MATTHEW: Eşti sigur? Aceasta este mult. Ar fi în regulă dacă ai fi... Nu ştiu. Alergând goală în pădure ţipând crimă sângeroasă doar din pură frustrare sau aşa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

ADALYN: Asta e foarte specific.

ADALYN: Aşa îţi imaginezi pe cineva în spirală? În nud?

MATTHEW: Îmi imaginez pe toţi goi. Chiar şi tu. Sunt un om simplu, cu o imaginaţie destul de simplă. Este teoria lui Occam.

ADALYN: Nu asta înseamnă briciul lui Occam.

MATTHEW: Ştii ce vreau să spun.

Chiar am făcut-o.

ADALYN: Ei bine, nu merg în spirală. Sau gol.

MATTHEW: Bine. Te cred. Dar... sună-mă dacă ai nevoie de mine, da?

ADALYN: Sigur. Noapte bună.

MATTHEW: ... Eşti un mincinos atât de rău. Noapte, Addy.

Da. Am minţit despre ambele lucruri.

Cu un oftat, mi-am blocat telefonul şi l-am conectat la încărcător. M-am rostogolit pe pat, incapabil să scap de acea presiune ciudată. Oricât m-am străduit din răsputeri să nu-i dau nicio importanţă, învăţarea remixului mă afectase. Clipul încă atrage atenţia. Eram încă viral. Am fost #LadyBirdinator, pentru că am strigat cu voce tare. Iar fetele – copiii echipei pe care trebuia să o conduc şi să o folosesc pentru a crea o poveste de succes care să mă răscumpere şi să-mi cumpere un bilet înapoi la Miami – aflaseră deja despre asta. Josie râsese, chiar îmi cumpărase explicaţia despre faptul că era un accident. Dar era o chestiune de timp până când întregul oraş să ştie şi să vadă acel videoclip.

Un set foarte specific de ochi verzi mi-a apărut în minte. *Nu cred că vei face o singură noapte acolo* .

M-am scuturat, de parcă asta ar ajuta să-mi împing faţa acelui bărbat din cap. Aveam nevoie să mă relaxez dacă voiam vreodată să dorm, iar Cameron Caldani a avut efectul opus. Aşa că m-am concentrat să-mi slăbesc membrele şi am încercat să-mi păstrez mintea goală.

Melodia remix-ului techno mi s-a lovit imediat.

„Doamne”, am mormăit, întinzând mâna după AirPod-urile mele.

Le-am pus, mi-am luat telefonul şi am apăsat redare pe un podcast.

„Bună ziua, adevăraţii mei iubitori ai crimei”, a început vocea podcasterului meu preferat. Vocea tipului nu era la fel de profundă ca a lui Cameron, dar avea un accent foarte asemănător. Ceea ce era ironic. Şi fără importanţă. Am închis ochii şi am lăsat să scape. „În episodul de astăzi te voi duce cu mine în cea mai sălbatică tundra din Alaska. Aşa că încuie-ţi uşile, aşează-te pe cel mai confortabil scaun al tău şi haideţi să călătorim înapoi în timp, la cazul sacrificatorului din Alaska...”

Capul îngropat în pernă, m-am concentrat pe tonul liniştitor şi pe imaginile bogate pictate în mintea mea. Acesta a fost un episod pe care l-am păstrat pentru o zi ploioasă, dar pe măsură ce mam aventurat în poveste, nu am mai fost atât de liniştit de acea voce. Iar imaginile nu mai erau bogate şi în mintea mea. Erau înfricoşători şi tulburător de familiari. Mai exact coarnele care...

Ceva chicoti în cabină. Sau crăpat. Sau scârţâit.

Am întrerupt episodul.

M-am ridicat foarte încet şi am căutat în umbrele care umpleau cabana, rugându-mă să îmi imaginez lucruri. Dar adevărul este că nu am avut niciodată o imaginaţie grozavă. Şi eram sigur că auzisem ceva de cealaltă parte a cabinei.

Se auzi un alt scârţâit. Acesta mai aproape.

Mi-am ţinut respiraţia, bătăile inimii ajungându-mi repede la tâmple. Mi-am smuls AirPod-urile şi am căutat din nou fiecare colţ şi umbră, fără să găsesc nimic.

Un fior mi-a târât pe şira spinării la doar gândul la un animal sau – Isuse – la vreun măcelar nebun din Alaska, care se strecoară în cabană şi mă privea. Aşa că dintr-un instinct stupid, mi-am închis mâinile în jurul consolei şi mi-am adus-o la bărbie. Ţesătura era atât de mâncărime încât simţea că ceva se târăşte pe pielea mea. Dar trebuia să fie vorba de paranoia. Mi-am luat telefonul şi am aprins lanterna. Nu putea fi...

Un set de ochi mici asemănători felinei clipiră din întuneric.

Şi exact în acelaşi timp, ceva s-a mişcat sub fundul meu. Sub mine.

Am tipat. Am sărit direct din pat, am smuls totul de pe noptieră şi am fugit.

"Nu Nu NU NU NU. *Nu* Am mers după prima pereche de pantofi pe care am găsit-o. Stiloţii pe care i-am purtat azi. „Acesta nu a făcut parte din înţelegere.” Am alergat peste cabina. Eram îngrozit şi furios de îndrăzneala universului de a arunca asta în farfuria mea deja plină. „Trebuia să fiu pe jos”, am continuat, ajungând până la coarne şi apucându-mi poşeta de unde o atârnisem. „Toate lucrurile care au venit înainte trebuiau să fie fundul meu. Nu ar trebui să fie mai multe.”

Dar a existat, se pare.

Şi ce era mai rău, Cameron Caldani avusese dreptate. Nu aveam de gând să reuşesc. Nici măcar pentru noapte.

CAPITOLUL ŞAPTE

Cameron

„Feme nesăbuită şi incapaţanata , am spus, uitandu-ma pe fereastra.

M-am straduit sa clipesc de cateva ori, ba chiar am mai luat o Înghiţitura de cafea — presa franceza, o gluma groaznica apoasa avand în vedere ca sunt un bautor de espresso — dar mi-am lasat aparatul în urma şi, în mod clar, ochii mei trebuiau sa ma tradeze. . Ori asta, ori am avut dreptate tot timpul.

M-am întors pe calcaie cu un obiectiv clar în minte – uşa – dar am auzit-o pe Willow strigându- ma din bucatarie. Înainte de a veni la Green Oak, aş fi presupus ca se întreba de ce nu luam micul dejun, dar mieunatul şi strigatul neîncetat nu mai aveau nimic de-a face cu mâncarea acum. Spre deosebire de Pierogi, Willow se ratacise de cand prima cutie a fost împachetata înapoi în LA De cand sosise aici, ea fusese foarte clara cine era de vina pentru tot disconfortul pe care îl suferea. Pe mine. Aşa ca, cand am traversat camera de zi şi am gasit-o pe blatul din bucatarie, chiar langa presa franceza, am ştiut exact ce urmeaza.

„Poţi te rog sa te odihneşti?” Am întrebat una dintre cele doua pisici ale mele. „Nu pot face decat cu o singura femeie complicata şi frustranta la un moment dat.”

Mi-a ţinut privirea în tacere, apoi s-a apropiat de oala. Provocandu-ma.

„Willow”, l-am avertizat. Dar laba ei a ieşit ca râspuns. „Jur pe Dumnezeu, Willow. Cafeaua aia nu este buna, dar daca ma faci...

Ea miauna, întrerupandu-ma. De parca mi-ar spune, *nu-mi pasă ce faci sau nu gândeşti* . Şi dulce Isus, un râs fara umor mi-a izbucnit din gura, pentru ca cum era posibil ca pisica pe care o adoptasem cu ani în urma sa-mi aminteasca de o femeie pe care o cunoşteam de mai puţin de o zi?

Acea laba minuscula, dar furişa, s-a apropiat mai mult, dându-ma sa ma trezeasca imediat. — Salcie, am spus. Încet, de data aceasta, rugator. „Ştiu ca nu eşti fericit aici, dar toţi trebuie sa...”

Willow sari de pe tejghea şi se repezi pe hol.

„Adapteaza-te”, am terminat, ochii mei concentrandu -ma pe dara de noroi pe care tocmai o lasase în urma. Am ridicat vocea. „Şi te rog, nu te mai

furişa afara din casa.”

Pierogi şi-a ridicat capul de pe braţul canapelei, aruncandu-mi o privire caritabila.

„Mulţumesc, P”, i-am spus.

Telefonul meu a sunat de pe insula bucatariei. L-am prins, o privire care mi-a spus cine era — Liam, fostul meu agent — şi ce dorea el — ceva cu care nu aveam energie sa ma ocup.

Aşa că am blocat ecranul, l-am strecurat în buzunar şi mi-am acordat cinci secunde să mă regrupez. Apoi, am ieşit din casă şi am intrat pe verandă. Nu aveam de gând să mă păcălesc, o parte mare – şi zgomotoasă – din mine ştia că nu ar trebui să mă implic în nimic referitor la acea femeie. Nici nu ar trebui să mă distrez să merg la ea. Ea ştia cine sunt şi aproape le spusese fetelor.

Trecusem prin aproape o lună de anonimat. Am mers în drumeţii, am luat cafea de la Josie's Joint, am alergat fără tragere de inimă la antrenamente de trei ori pe săptămână de când a început sezonul şi am ţinut pentru mine. Coaching-ul a fost deja o întindere în ceea ce căutam aici. Pace şi linişte. Tăcere. Natură. Nimic nu are legătură cu fotbalul – *sau fotbalul* , m-am gândit eu cu un ochi. Da, chiar şi după cinci ani de joc în LA, încă am simţit un înţepătură când a trebuit să numesc sportul pe care îl iubeam altceva decât fotbalul.

Sosirea acelei femei încurcase totul. Adalyn Elisa Reyes a fost un inconvenient major şi nu ar trebui să merg spre maşina ei.

Ar fi trebuit să merg în direcţia opusă. Probabil să te îndepărtezi. Într-un alt oraş.

Ştiam că va aduce numai probleme cu costumele şi tocuri şi planurile ei de a conduce echipa la potenţialul maxim sau unele prostii despre care bănuiam că vor aduce doar atenţia de care nu aveam nevoie sau nu mi-am dorit.

Şi totuşi, m-am trezit traversând curtea mea şi lovind cu pumnul în geamul maşinii ei.

Ignorând senzaţia de déjà vu, am aşteptat ca femeia ghemuită pe scaunul şoferului să reacţioneze. Capul îi era din nou la fereastră, iar buzele întredeschise, dar expresia ei era relaxată de somn. Ochii mei m-au trădat, cufundându-i corpul şi observând cum braţele ei îi îmbrăţişau picioarele goale. Am blestemat pe sub răsuflarea mea. Nu purta aproape nimic. Doar un set de somn subţire şi mătăsos care a lăsat foarte puţin imaginaţiei.

Ceva adânc în intestinul meu a izbucnit.

Era ea supărată? Septembrie a fost pe latura blândă în această zonă, dar noaptea, temperaturile ar putea scădea cu cel puţin douăzeci de grade. Ea ar putea...

Ah, pentru numele naibii. Nu-mi păsa dacă această femeie era rece sau nu.

Mi-am smuls privirea de pe toată pielea aia afişată şi am lovit din nou în fereastră. Mult, mult mai greu.

S-a trezit cu o zguduire.

Întregul ei corp a sărit în timp ce îşi strângea vârful slab, părând atât de dezorientat şi de speriat, încât pentru o clipă m-am simţit rău. Pe mine. Simţea remuşcări când era atât de nesăbuit de iresponsabilă.

Ochii ei m-au găsit. „Tu din nou”, a batjocorit ea, cuvintele ei înăbuşite de sticlă. "M-ai speriat! Ce naiba crezi că faci?”

"Ce fac?" am repetat, uluită. „Întrebarea mai bună este, ce naiba crezi că faci dormind în maşina ta aşa? Esti suparat?"

„Ce fac eu nu este treaba ta.” Ea a întors capul, dându-mi profilul ei.

Cu o expirare lentă, mi-am pus mâna pe plafonul maşinii şi m-am aplecat mai aproape. „Eşti tabărat în curtea mea, asta te face treaba mea. Poţi să cobori geamul ca să nu trebuiască să ţipăm unul la altul?”

— Curtea noastră, spuse ea, privind pe parbriz. „Şi tu ţipi mereu. Sticlă sau nu.”

Mi-a stârnit exasperarea. — Adalyn, am spus, şi doar acel cuvânt a fost într-un fel de ajuns pentru ca ea să scuture din cap şi să apese pe buton, cu sârguinţă.

Odată ce fereastra a fost coborâtă, ea m-a fixat cu o privire neimpresionată. "Asa de? Cu ce te pot ajuta?"

Sprâncenele mele s-au urcat în vârful capului. „lartă-mă?”

„Oh, unde sunt manierele mele.” Sarcasmul picura din vocea ei. „Bună dimineaţa, vecine. Pot să te ajut cu ceva în această dimineaţă crocantă şi frumoasă?” Buzele ei s-au ghemuit în ceea ce a fost cel mai fals zâmbet pe care îl văzusem vreodată. „Aşa mai bine?”

Am clipit la femeie. Privit, într-adevăr. Eram în pierdere. Din nou. Niciodată – nici măcar o dată – în viaţa mea nu reuşise cineva să mă dezarmeze aşa cum a făcut această femeie. Şi am întâlnit câţiva nenorociţi de-a lungul carierei mele.

În tăcerea mea, ea mi-a arătat mâna. „Acea cafea este pentru mine? Dacă da, nu, mulţumesc. Nu numai că nu accept lucruri de la străini, dar nu am încredere în tine.”

M-am uitat în jos, observând pentru prima dată că îmi adusesem cana cu mine. Hristos. Ce a fost cu mine? „Nu sunt un străin.” Mi-am întors privirea spre a ei. „Şi crede-mă, nu mi-ar păsa să- ţi stropesc băutura sau orice naiba vrei să spui. Te-am văzut inconştient şi eşti la fel de mult de lucru ca şi treaz. Dacă nu mai mult.”

„Tot uit cât de enervant sunt oamenii tăi.”

Genul meu. "Engleză?"

„Jucători pompoşi care cred că soarele răsare şi apune pe ei.” O ridicare din umeri. "Şi apropo? Eşti un străin. Singurul lucru pe care îl ştiu despre tine este numele tău şi pe care îţi place să strigi la oameni, în special la femei, în timp ce stau în maşini.” Ea îşi coborî vocea. — Sună ca un proces care aşteaptă să aibă loc dacă mă întrebi pe mine.

Mi-am îngustat ochii la ea. Ea a crezut că se poate abate insultându-mă. "Te-am întrebat ceva."

„S-ar putea să fi ratat-o cu toate ţipetele agresive şi bătăile intruzive.” Buzele ei strânse. „De fapt, tu...”

„Tăi naibii de prostiile, dragă.”

Umerii ei se ridicară. „Am un nume...”

„Oh, ştiu asta”, am intervenit eu înainte ca ea să mă oprească din nou. — Ţi-am spus la naiba, Adalyn. Ţi-am spus că n-ai să faci o noapte în baraca aceea. Deci spune-mi, nu? De ce dormi aici? În maşina ta. Sunt sigur că ai un motiv întemeiat.”

S-a uitat la mine atunci. Arăta cu adevărat, trăsăturile de pe chipul ei blânde, de parcă cuvintele mele ar fi luat-o atât de neprevăzută încât pereţii i-au căzut. În acea clipă, am putut-o vedea în sfârşit. Adalynul din spatele acelei bravade, mândrie şi ostilitate pe care nu l-am înţeles şi care a reuşit să-mi scoată propriul temperament. Şi chiar şi cu părul îndreptat în toate direcţiile şi cu cercurile întunecate de sub ochi, era imposibil să ratezi două lucruri: Adalyn Reyes era frumoasă. Şi era, de asemenea, o mizerie fierbinte.

Era o mizerie frumoasă şi fierbinte de un inconvenient pe care mi-l doream să-mi scapi de păr.

„Să dormi aici nu este sigur”, am apăsat, auzindu-mi vocea înmuiindu-se. „Sau inteligent. Este iresponsabil. Deci, dacă nu doriţi să folosiţi cabina pe care aţi rezervat-o, atunci plecaţi. Împachetează-ţi lucrurile şi pleacă.” Ea a pălit la asta, dar am cont inuat. Aveam nevoie ca mesajul să fie transmis tare şi clar. „Dacă ai fost trimis aici să completezi o cotă de caritate prostească pentru clubul tău mare, minţi. În regulă? Este uşor şi toate cluburile o fac. Alcătuieşte nişte rapoarte sau o poveste şi du-te acasă. Opriţi pretenţia şi...

Ea a deschis portiera şoferului, oprindu-mi cuvintele şi făcându-mă să mă poticnesc cu un pas înapoi. Şi-a scos jumătate din corp şi a arătat cu degetul spre mine. „Ascultă”, şuieră ea, anunţându- mă că toţi paznicii s-au întors imediat. „Şi ascultă cu atenţie, încăpăţânat, înfăţişat, enervant şi exasperant... ticălos de om.”

m-am încruntat. "Ce-"

„Dacă crezi că poţi să mă conduci doar pentru că te consideri mai important decât mine sau pentru că ai dezvoltat un complex ciudat de superioritate din cauza unei traume sau a unui penis mic, atunci îţi sugerez să te gândeşti din nou.”

Sprâncenele mele au sărit în sus, întâlnindu-mi linia părului. "Eu nu-"

„Nu sunt aici pentru tine”, şopti ea tare, cu faţa devenind roşie. „Sunt aic i pentru franciza mea. Şi nu sunt un jurnalist care poate doar... să inventeze o poveste. Îmi iau slujba în serios şi acea cotă de caritate prostească este singurul meu bilet de plecare de aici.”

Am deschis din nou gura, dar ea a împins uşa, deschizând-o şi mai larg şi lovindu-mă în stomac. „lisuse Hristoase, femeie. Ce e cu tine şi mă loveşti cu maşina aia?

Adalyn nu mi-a răspuns, era ocupată să coboare din maşină – desculţă, am observat – cu o pereche de pantofi atârnându-i de degete.

„Adalyn”, am strigat-o, urmând-o cu privirea în timp ce trecea pe lângă mine. Acest lucru a escaladat într-un mod la care nu mă aşteptam şi acum mă simţeam ca un ticălos uriaş. "Sunt

Dar lui Adalyn nu-i păsa de ceea ce aveam de spus. Ea şi-a oprit bara pentru a se întoarce şi a arăta spre mine cu un stilet ascuţit.

„Păstrează-l, pentru că nu-mi pasă”, a spus ea, făcându-mi maxilarul să se închidă. „Şi lasă asta să intre în craniul tău gros: acesta este singurul loc în care plănuiesc să stau în viitorul apropiat.” Ea a înghiţit în sec şi atunci am observat că pieptul ei se ridică în sus şi în jos. La dracu. Oare eram eu atât de prost? „Crede-mă”, a continuat Adalyn, cu vocea spartă. „Nu aş fi în Green Oak dacă aş avea un cuvânt de spus în asta. Nu aş fi aici dacă nu aş fi fost alungat din viaţa mea ca şi cum aş fi de unică folosinţă. Deci felicitari, ai avut dreptate. Nu am făcut o noapte. Dar să ştii că n -aş fi dormit în maşina aia dacă aş fi avut vreo altă opţiune rezonabilă, care să nu mă târască cu-Dumnezeu-ştie-ce! Tonul ei a crescut, devenind foarte scârţâit. „Aşa că, dacă prezenţa mea te deranjează atât de mult, atunci pur şi simplu comportă-te de parcă nu aş fi aici. Pentru că am o ştire pentru tine: nu mă duc *nicăieri* , *amice* !”

Sângeros. Mate . Mi-a luat pişura? „Ada…”

S-a învârtit, făcându-şi drum în acea cabină decrepită, în timp ce eu rămâneam încremenit pe loc, obţinând răspunsul la cele două întrebări ale mele. Da, trebuie să fi fost batjocorit de mine şi da, cu siguranţă fusesem un ticălos.

Am închis ochii, clătinând scurt din cap până am auzit o bufnitură şi un ţipăit.

Pleoapele mi s-au ridicat exact la timp să văd un stiletto zburând din cabină şi aterând la picioarele mele.

Un stiletto.

Pleacă , mi-am spus din nou. Ea doar ţi-a dat o ieşire uşoară. Ingnor-o.

Mi-am îndreptat umerii, mi-am dat restul cafelei, am apucat pantoful zburător şi m-am îndreptat către uşa ei.

Primul lucru pe care l-am văzut când m-am aventurat în Sweet Heaven Cottage a fost Adalyn. Ea încă respira greu, părul ei încă foarte dezordonat şi picioarele şi braţele ei la vedere. Încă o dată, nu m-am putut împiedica să-mi las privirea să se piardă puţin în acest ultim fapt. Şi încă o dată, am fost suficient de sincer încât să recunosc că mi-a plăcut ceea ce am văzut. Mi-a plăcut curba şoldurilor şi coapselor ei, vederea picioarelor ei goale şi chiar modul în care sânii ei se mişcau cu respiraţia ei sub acel vârf subţire. La urma urmei, eram un om viu, care respira. Si ea -

„Nu am probleme cu gestionarea furiei”, a anunţat ea, făcându -mi privirea să se întoarcă la faţa ei. „Am vrut să clarific asta înainte să întrebi sau să subliniezi asta. Eu chiar nu. Am avut de-a face cu o situaţie frustrantă. Cu pantoful meu.”

„Să nu fiu un *nenorocit* , *prietene* ”, am spus intenţionat cu un accent gros, aruncând cuvintele înapoi spre ea pentru a sparge o parte din tensiune. „Dar asta ar spune cineva cu probleme de gestionare a furiei.”

Ea a scos un bufit mic, umerii ei coborând un centimetru. „Ai prefera să-mi elimin frustrarea pentru altceva? Pentru că mai am un pantof.”

„Oh, făceai asta cu ceva anume?”

O privire a fost aruncată în dreapta ei şi abia atunci am văzut-o. Patul

masiv şi învechit cu baldachin. Mi-am arcuit sprâncenele, observând că unul dintre stâlpi atârna într -un unghi ciudat. a trebuit să muşc înapoi un zâmbet. Un zâmbet al naibii. — Poate ai folosit pantoful ca pe un fel de ciocan?

„Sunt plin de resurse aşa”, a răspuns ea simplu. „A fost fie asta, fie mi-a luat furia pe cineva.”

Ochii mi-au sărit înapoi la ea. Iar imaginea mentală s-a conturat în capul meu atât de rău, încât de data aceasta, nu am putut face nimic ca să-mi opresc colţurile buzelor să-mi zvâcnească în sfârşit.

Expresia ei deveni îngrozită. „O, Doamne, nu. Nu. Am vrut să spun...

„Ştiu la ce ai vrut să spui”, am spus ridicând din umeri. „Şi trebuie să refuz. Să fiu lovit de o pasăre mică ca tine nu este pe lista mea de priorităţi.” Am aşezat pantoful pe care îl preluasem de afară pe podea. „Nu azi, cel puţin.”

Ea a îngheţat o clipă înainte de a-şi da ochii peste cap, dar nu am ratat felul în care gâtul şi obrajii i-au înroşit. „Nici nu ştiu ce ar trebui să însemne asta. Strâns. În plus, nu sunt mic. Sau o pasăre.”

Am făcut câţiva paşi înainte, lăsându-mi cana pe un dulap de culoarea cojii de ou, în ceea ce presupuneam că este o chicinetă. Hristos. Locul ăsta era într-o stare mai proastă decât am crezut. — Ascultă, am venit aici pentru a prelungi un tratat temporar de pace, bine?

M-a privit cu o expresie sceptică, privirea ei călătorind în sus şi în jos pe corpul meu. "De ce ai face asta? Nici măcar nu mi-am cerut scuze pentru ziua de ieri.”

„Chiar îţi pare rău?”

O pufătură de aer învinsă a părăsit-o. „Am avut o zi deosebit de oribilă.”

"În regula, atunci. Luaţi în considerare scuzele voastre foarte sărace şi mult prea târziu acceptate.”

Am ignorat sunetul din Adalyn şi am păşit mai departe în cabină. Lemnul a scârţâit sub picioarele mele când am aruncat o privire rapidă în jurul meu. Fiecare suprafaţă era curată şi erau urme pe podele, ca şi cum mobilierul greu ar fi fost mutat. M-am întrebat cine în lume a decis să transforme această baracă într-o cazare de vacanţă. Cineva care nu fusese aici, clar.

Mi-am întins braţele. „Văd cum această cabină este o problemă. Ar fi pentru oricine are standarde minime de trai. Dar nu pot ai campat în maşina ta. Începe prin a dormi acolo o noapte, se transformă în două, iar apoi, la sfârşitul săptămânii, vei fi în cele din urmă neglijent, vei lăsa mâncarea afară şi vei atrage nişte animale sălbatice.”

Asta i-a atras atenţia. „Un animal sălbatic? Ca un urs... sau ceva de genul asta?”

„Ursii negri nu sunt tocmai rari în această zonă.” Ea a pălit, iar eu am profitat de şansa să continui. „Şi nu pot risca asta. Am o familie de îngrijit, bine?” Şi nu puteam să-l ţin pe Willow în casă.

„Oh”, a răsuflat ea şi, spre totala mea surpriză, faţa ei... s-a înmuiat. Buzele ei s-au întredeschis, s-au relaxat şi o nuanţă deschisă de roz i-a umplut toată faţa. „Nu ştiam, nu am citit sau auzit niciodată că eşti căsătorit. Sau a avut copii.”

"Eu nu."

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să întrebe despre detalii, dar şi-a muşcat doar buza.

Mi-am smuls ochii de la gura ei şi m-am ocupat cu fiecare piesă de mobilier lipicioasă din jurul ei. „Crezi că asta este o înşelătorie?” Am arătat cu capul spre pat, deşi mă refeream la tot locul. „Sau doar o crimă sinceră faţă de Dumnezeu împotriva decorului?”

„Poate un amestec al ambelor?”

„Ei bine, sper că cine a rezervat asta pentru tine este cel puţin concediat acum.”

„De unde ştii că nu am rezervat asta eu însumi?”

M-am uitat înapoi la ea, găsindu-i sprâncenele înnodate. Ea şi-a atins absentă fruntea şi a tresărit uşor. Vocea mi s-a transformat greu. „Ai verificat asta?”

„Nu este vina asistentului meu”, a spus ea, ignorând ultimul meu comentariu. „Cel puţin, nu cred. Şi nu e ca şi cum aş fi în situaţia de a concedia pe cineva chiar acum.”

„Exilarea?”

În loc să răspundă, ea şi-a ferit privirea. „Cabina va fi bine. Toate acestea sunt în regulă, într- adevăr.”

„M-ai fi putut păcăli. De altfel, ai fi putut păcăli patul ăla.”

Am stat în tăcere pentru o clipă lungă, şi pe deplin surpriză că nu era încărcată sau plină de acea tensiune grăbită şi explozivă care însoţise fiecare conversaţie înainte. M-am uitat la Adalyn, care se uita linistita la pat, aparent pierduta în ganduri.

Un zumzet moale a părăsit-o şi, când a vorbit, nu mi-am putut da seama dacă chiar îşi dădea seama de asta. „Nu-mi vine să cred că visam la unul dintre aceia când eram copil.”

"Ai făcut?" am murmurat, destul de curioasă.

Părea surprinsă, poate chiar puţin ruşinată în legătură cu mărturisirea ei, dar nu a luat-o înapoi. "Da. Păcat că acesta este infestat.”

„ *Infestat* ?”

Toată acea moliciune a dispărut. „De ce crezi că dormeam în maşina mea?”

Această cabină a fost o atrocitate, o glumă bolnavă, şi ştiam asta, dar acum toată acea exasperare inexplicabilă pe care o trăisem a revenit la viaţă. lisus. Atât pentru acea tăcere confortabilă. — Pentru că eşti o fată a unui tătic răsfăţat care nu suportă gândul la mai puţin de un hotel de cinci stele?

De fapt, uram să spun asta. Dar o parte din mine mă împinsese. O parte pe care nu am inteles- o. Partea care nu voia nimic de-a face cu ea.

Tot acel foc pe care îl văzusem mai devreme s-a aprins în spatele ochilor ei. „Nu ştii nimic despre mine.”

Şi ştii prea multe despre mine , am vrut să spun. Dar mi-am întins braţul

şi mi-am ridicat palma. "Da-mi telefonul tau."

Ea clipi. „Cunoşti măcar vreun indiciu social normal? Am crezut că pot fi dificil, dar tu eşti imposibil.”

„Cu siguranţă sunt. Imposibil de enervat.” Mi-am mişcat degetele. "Telefon. Voi trimite un mesaj cu numărul meu de la al tău.”

„Şi de ce naiba aş vrea numărul tău?”

Mă puteam gândi la vreo sută de motive, dintre care niciunul nu le aşteptam cu nerăbdare, dar îi oferisem un armistiţiu al naibii. Şi nu am fost un monstru. „Îţi voi transmite informaţiile de contact ale Lazy Elk Lodge când mă întorc la cabana mea. Cel care mi s-a dat. Sună-i şi spune-i că suni în numele meu dacă vrei să acţioneze mai repede. Cereţi-le să renoveze cabana.”

Buzele ei s-au deschis complet, modelând un O larg.

„Spune că eşti asistentul meu, dacă vrei”, am continuat. „Plângeţi-vă de un vecin nebun care trăieşte într-o magazie de unelte şi face ravagii. Sunt sigur că le va atrage atenţia.”

Privirea ei a sărit între faţa mea şi palma întinsă de câteva ori.

„Nu am toată ziua”, i-am spus. „Şi eu te ajut.”

— Numindu-mă răsfăţată şi că sunt o p-a îngâmfată şi îngâmfată... Ea se opri.

„Înţepătură. O poţi spune cu voce tare, dragă.” M-am apropiat. „Acum, telefon”.

Ea a suflat o gură de aer prin buze. „Este în maşina mea.”

„Hristoase”, am şoptit, scoţându-l pe al meu dintr-un buzunar, descuiându-l şi oferindu-i-o. „Păstrează-ţi numărul în al meu atunci. Iti voi scrie."

Mâna ei a ezitat, dar apoi mi-a smuls telefonul din strânsă, degetele ei strângându-mi pentru scurt timp dosul mâinii, dar reuşind să mă facă să observ atingerea. Obrajii i s-au îmbujorat şi a spus, cu privirea în jos: „Încă nu am încredere în tine. Şi dacă acesta este un mod de a-mi face nişte trucuri sau farse, eu... Ea se opri pentru o secundă, ceva ce îi traversă expresia. „Salvează-te de necaz”.

Sângele din vene mi-a îngheţat.

„Uită-te la mine, te rog”, i-am spus, iar vocea mea era joasă şi voit dură. „Îţi arăt ca un colegiu prost?”

Fardul acela s-a transformat într-o nuanţă intensă de roz. Ea se încruntă, dar clătină din cap.

„Arăt că nu am nimic mai bun de făcut decât să-ţi fac mici farse?” M-am apropiat, asigurându- mă că ea îmi întâlneşte privirea. Ea mi-a dat un alt shake. "Asta e corect. Pentru că s-ar putea să nu te plac şi s-ar putea să nu mă placi în schimb, dar îţi promit, Adalyn, că sunt prea bătrână ca să- mi pierd timpul în lucruri inutile, cum ar fi să te păcălesc pentru sport.

Gâtul i-a lucrat, trăgându-mi ochii acolo pentru o clipă.

Mi-am întors privirea către a ei. „Eu joc doar când există ceva care merită

câştigat. Aşa că salvează-ţi numărul în agenda mea şi predă telefonul. Cu cât îţi dai seama mai devreme că asta este tot ce are Green Oak de oferit, cu atât mai repede vei ieşi din acest oraş.”

CAPITOLUL OPT

Adalyn

My Flames fuseseră suspendate.

Am apăsat din nou tasta, echilibrând laptopul în genunchi, în timp ce mă aşezam pe tribune.

Numele dvs. de utilizator sau parola nu se potrivesc cu niciun utilizator din sistemul nostru .

Am reintrat totul din nou, am reîmprospătat portalul, m-am deconectat şi am conectat laptopul la hotspot-ul de pe telefon. Acelaşi mesaj.

Mi s-a răsucit stomacul.

Acest lucru nu se putea întâmpla. Nu fără un avertisment de vreun fel. Acest...

— Domnişoară Adalyn?

Mi-am ridicat privirea de la acea fereastră albastră care îmi trimitea valuri de groază în sus şi în jos pe corp, găsind unul dintre copii. „María Camila Vasquez, nu? Mi-ai adus gheaţa ieri.” Gheaţa care nu împiedicase o porţiune de piele să se întunece — doar pentru câteva zile, spusese bunicul Moe — şi m-a determinat să-mi acopăr faţa cu machiaj în această dimineaţă. Exact aşa cum prezisese Cameron. Uf.

María a părut puţin confuză pentru o secundă, aşa că am scos lista din teancul de dosare pe care mi le-a înmânat Josie ieri şi asta Îmi petrecusem toată dimineaţa studiind. Au existat informaţii despre Six Hills Little League – numită astfel pentru că au participat cele mai bune echipe din şase judeţe adiacente – un program de joc, date provizorii pentru echipele care au ajuns în playoff şi piesa de rezistenţă: motivul pentru care Green. Războinicii se calificaseră. Au fost singura echipă de fotbal U10 din acest judeţ.

Am scanat lista tipărită. — Da, am spus, verificând fotografia fetiţei de nouă ani şi ridicând privirea la ea. „María Camila Vasquez. Arăţi puţin mai tânăr în listă, dar trebuie să fii tu.”

„Doar María este în regulă”, a declarat ea, cu obrajii devenind roz. „Nimeni nu-mi mai spune María Camila. Poate cu excepţia tatălui meu. Şi asta doar când e foarte supărat pe mine pentru că m-am strecurat să mă joc cu Brandy în loc să-mi fac treburile. Nu-i pasă că Brandy este singur şi de aceea mă strec să o văd.” Am deschis gura, dar am constatat că nu aveam

nimic de spus, ceea ce María a luat-o ca pe o invitaţie de a continua. „Uneori îmi aminteşte de tata. Cred că ar putea fi prieteni, dar tata este mereu atât de ocupat cu ferma încât nu are timp să se joace cu nimeni. Nici macar eu." Ceva părea să-i treacă prin cap. „Aş putea să o aduc aici dacă vrei să o cunoşti."

Am clipit la ea pentru o secundă. „Oh... Hmm. Brandy este prietenul tău?" M-am uitat din nou la lista. „Cred că... Cred că ar putea încerca pentru echipă dacă doreşte, dar ar trebui să verific regulile U10 pentru a vedea câţi jucători poate avea echipa pe listă. Ce vârstă are ea?"

„Despre..." Ea şi-a întins mâinile şi a numărat pe degete. "Şase... ?"

„S-ar putea să fie prea tânără pentru a încerca." Am început să trec prin stiva pe care mi-o dăduse Josie. „Trebuie să am regulamentul undeva. Stai. Chelsea are şapte ani, oricum. Asa ca poate."

„Totuşi, e mare pentru vârsta ei. Când o compari cu oricare dintre celelalte capre."

Mâinile mi s-au oprit. „Capre?"

„Brandy este o capră." María rânji. „Este şi oarbă. Şi suferă de anxietate." O pauză. „Hmm, poate are cinci luni şi nu şase. Nu sunt sigur acum."

Dumnezeu. Mi-a luat un moment să mă adun pentru că, cum am ajuns aici? Până la punctul în care îi spuneam unui puşti că capra ei nerăbdătoare de şase sau cinci luni nu se poate înscrie la echipa de fotbal?

Am pus jos teancul de hârtii. „Cred că nu este loc pentru Brandy în Războinicii Verzi. Din pacate."

María dădu din cap, nimic altceva decât înţelegere în spatele ochilor ei şi acel zâmbet arăta spre mine. În liniste. De foarte mult timp.

Mi-am dres glasul. „Deci... ai vrut ceva?"

"Ah, da." Expresia ei s-a luminat. „Toată lumea se teme de tine, aşa că m-au trimis aici ca reprezentant al echipei."

Şocul şi spaima au trecut prin mine.

Speriat. Copiilor le era frică de mine. Am dat deoparte ce m-a făcut să mă simt. „Ei bine, asta e de înţeles. Nu tuturor le plac străinii şi acel videoclip nu a fost cea mai bună introducere."

— Totuşi, îmi place de tine, răspunse ea. „Cred că eşti drăguţă şi îmi plac hainele tale. Şi nu cred că ai o faţă de vrăjitoare odihnitoare, aşa cum au restul.

Am început să batjocoresc, dar am acoperit-o cu o tuse. „Este foarte amabil din partea ta, mulţumesc, María."

"Cu plăcere." María dădu din cap, zâmbetul ei despărţindu-se şi mai larg. „De asemenea, cred că nu prea avem nevoie de domnul Camelback."

De data aceea nu mi-am putut înăbuşi reacţia. am pufnit. *domnule Camelback* . "De ce, mă rog?"

„Pentru că ar trebui să ne antrenezi. Exact cum am spus ieri. Te -ai gândit la asta?"

"Oh." Umerii mi s-au încordat. "Nu Nu. Nu cred că este o idee bună. Totuşi, voi căuta un nou antrenor." Josie spusese că nimeni nu era deosebit de entuziasmat de fotbal, dar trebuia să existe cineva în acest oraş care să poată antrena un grup de copii. Eu aş face restul. Aş începe cu părinţii care

vin să ia fetele mai târziu astăzi. Unii îmi aruncaseră câteva priviri sceptice la coborâre, când descoperiseră că Cameron nu era prin preajmă, dar Josie fusese aici pentru a -i linişti.

„Cred că este cea mai bună idee vreodată”, a insistat María. „Nu va fi greu pentru tine. Chelsea şi cu mine te-am căutat pe google şi lucrezi pentru o echipă adevărată. Ultimul nostru antrenor a fost bunicul Moe şi sunt sigur că vei fi mult mai bun la asta decât el. Este distractiv, dar o dată a numit o lovitură de colţ un touchdown când Juniper a trimis mingea în afara terenului.”

Am mestecat acele informaţii. Nu era de mirare că Josie fusese atât de dornică să-l recruteze pe Cameron. „Asta te-a trimis echipa să mă întrebe?”

„Oh, nu, m-au trimis să vă vorbesc despre planul de a-l aduce înapoi pe domnul Muşeţel, dar cred că ar trebui să boicotăm planul şi să facem propriile noastre lucruri. Vom fi... o echipă de două persoane. Ca miercuri şi chestie. Oh, pot fi miercuri?”

Eu ce?"

María a deschis gura, dar telefonul meu a sunat.

„Aşteaptă, acesta ar putea fi Miami.” Am scos dispozitivul din poşetă şi am văzut numele tatălui meu pe ecran. Tatăl meu nu a sunat niciodată. Speranţa mi-a pâlpâit în piept. Poate că şi-au dat seama că am nevoie de mine la birou. Poate că nu eram atât de de unică folosinţă. „María, ce-ar fi să te întorci la fete şi să faci nişte exerciţii de încălzire în timp ce primesc asta? Poate... faceţi o linie cu nişte conuri şi încercaţi să faceţi jogging mingea între ele? Voi urmări de aici.”

Ea s-a întors cu un „Bine!” vesel! şi s-a repezit înapoi la grupul care se adunase în mijlocul câmpului.

M-am uitat înapoi la telefonul care suna pentru o clipă, apoi am ridicat.

"Tata-"

„ *Ay mi* , Adalyn”, se urlă imediat.

„Mama?”

„Adalyn, *mi amor, dime que estás bien* ”, a ţipat aproape mama în telefon.

M-am poticnit înapoi în tribune. „Mamă, ce cauţi în biroul tatălui?”

„Nu mă face mama”, a avertizat ea cu acel accent gros pe care nu-l pierduse niciodată. „Ştii cât de mult nu-mi place asta. Mama asta, mama asta.” O bufnitură dramatică. — Asta e tot ce primesc după ce aflu că tatăl tău te-a răpit.

„Maricela”, l-am auzit pe tatăl meu spunând în spate. „Nu am răpit-o, Isuse. Eu doar...”

Dar Maricela Reyes era supărată şi, când era ea, era un lucru pe care nu l-ai putut aduce în discuţie.

„Nu-L aduceţi pe Isus în asta!” a scuipat pe tatăl meu. — Vrei să-mi spui că nu o ţii pe singura mea fiică undeva împotriva voinţei ei? a continuat ea şi am jurat că am putut-o vedea perfect strângându-şi pieptul revoltat. *„Este mie unica hija, Andrew. Mi sangre. Si mi santa abuela viera esto, nunca te lo perdonaría. Si... "*

Şi aşa mama mea a continuat şi a continuat despre cum tatăl meu nu ştia nimic despre adevăratele valori ale sângelui şi familiei. În spaniolă, desigur,

care era implicit a mamei când era supărată.

„Maricela”, a implorat tatăl meu de cealaltă parte a firului. "Engleza va rog. Nu te înţeleg când devii aşa.”

A trebuit să înlătur dorinţa de a-mi apăra mama. Dar după ani de zile, am învăţat să tac când se certau aşa.

— Şi a cui e vina, nu? scuipă ea înapoi. „Poate dacă ai fi făcut vreodată efort, dar nu. *Nunca. Pentru că eşti ..*

Şi aşa a continuat din nou.

Am expirat lung şi adânc, blocând o ceartă pe care o cunoşteam bine. Asta era exact ceea ce tatăl meu dorise să evite ţinându-mi mama în întuneric. Un conflict. Unul care a reuşit să mă găsească mereu la mijloc, motiv pentru care acceptasem cererea lui. Nu conta că părinţii mei nu fuseseră niciodată căsătoriţi; în astfel de ocazii, ştiam cum era să fii părinţi divorţaţi.

„Mamă”, am spus după câteva clipe. Şi când nu a fost recunoscut, am spus, în spaniolă, aşa cum ea m-a încurajat întotdeauna: *„Mami, por favor”.*

După cum era de aşteptat, asta mi-a atras atenţia ei. "Îmi pare rău. Îmi fac doar griji pentru tine, Adalyn, spuse ea, vocea i se înmuia şi tatăl meu a uitat imediat. "Te simţi bine?"

„Desigur că sunt”, am minţit. Şi pentru că n-avea rost să o împovărez pe mama cu lucruri cu care nu se putea ajuta, am adăugat: „Promit. Sunt perfect bine.”

„ *Fără minte* , Adalyn.”

Uf. Ea mă cunoştea prea bine. „Nu mint”, am insistat, luminându-mi tonul şi simţindu-mă ca o fraudă totală. „Aceasta este doar o călătorie de lucru.” A trebuit să înghit înainte de a continua, şi chiar aşa, vocea mea clătinat. „Totul merge bine şi nu ai de ce să-ţi faci griji.”

O tăcere groasă a urmat declaraţia mea.

"Vedea?" L-am auzit pe tatăl meu spunându-i. „Este bine. E şi ea adultă, pentru că strigă cu voce tare. O sufoci.”

Am auzit încă un gâfâit al mamei, urmat de paşi grăbiţi şi de o uşă care se închidea.

"Buna ziua?" am întrebat în telefon. *„Mami?”*

„Tatăl tău este enervant”, a anunţat mama. "Ca de obicei. De aceea nu m-am căsătorit niciodată cu el.” Ea a pocnit pe limba. „Am intrat în baia biroului lui pentru că nu vreau să spui lucruri pe care nu le spui pentru că el ascultă.”

Asta... a înţepat. Dar nu credeam că am inima să o argumentez. „Ar însemna mult dacă ai putea avea încredere în mine.”

„Încredere”, a pufnit ea, dar nu a fost cu răutate. „Atunci de ce nu ai spus nimic? Şi de ce tatăl tău nu îmi spune unde eşti? De ce a trebuit să vin aici ca să aflu că ai plecat din Miami?

„Ce faci în facilităţi?” m-am eschivat. Mama nu a pus niciodată piciorul pe stadion. Abia a părăsit Coral Gables.

„Am venit să te caut. După ce am văzut acel videoclip oribil, îngrozitor. Vorbeam cu Matthew, ştii, în timpul convorbirii noastre săptămânale şi el...

„O să-l ucid, eu...”

„Adalyn Elisa Reyes.”

„Îmi pare rău”, am spus, deşi Matthew încă avea să audă despre asta. O înghiţitură de aer mi-a părăsit buzele cu forţă. „Îmi pare rău şi că nu ţi-am spus că plec. Şi despre videoclip.” Pleoapele mele s-au închis pentru o clipă. „Ceea ce am făcut este de neiertat.”

"De neiertat." O urmă de blesteme în spaniolă pe care nu am prins-o i-a lăsat gura. „Eşti fiica mea. Nu poţi face nimic pe care să nu-l scuz. Şi acel Paul? Întotdeauna avea o gură pe el. Ce ţi-a spus, nu?” Ceva în stomacul meu s-a răsucit. Paul nu spusese nimic. Cel mai rău lucru pe care l-a făcut a fost să-mi stea în cale când am... pierdut-o. "Ştii ce? nici nu vreau sa stiu. O să mă duc oriunde ar fi şi să-i spun că este suficient de mare pentru a face cauta un loc de munca adevarat. Ştii, una care nu implică costume cu pene.”

— Te rog, nu, am spus, muşcând un geamăt. „Şi el este un interpret, ştii asta. Îl plătim bine pentru ceea ce face.”

„Prea mult, probabil. Mi-ar plăcea să-l văd în bucătăria unui restaurant. Acum, asta e o muncă grea. Nu-şi legăna fundul pentru mulţime.”

„Mama.” am gemut. „Odinioară ai fost în industria divertismentului. Ai modelat. Nu este atât de diferit de ceea ce face Paul.”

„Şi am fost în multe bucătării înainte de asta. Bucătării urâte şi murdare. Pun pariu că băiatul acela nu a ridicat un deget în viaţa lui.

„Eu... Există...” Nu are rost să discutăm despre asta. „Este ceva despre care trebuie să vorbesc cu tata. Poţi te rog să-i dai telefonul?”

Maricela Reyes a oftat oftat care mi-a spus că nu a terminat cu mine. "Muncă. Este întotdeauna de lucru. *¿Yqué hago cu lospastelitos que te traje?* M-am gândit că te vor înveseli. Internetul este atât de rău. Comentariile de sub videoclipul dvs. sunt...”

— Kelly îi va iubi, am intervenit eu. Nu am vrut să aud despre ce spune internetul. „Dă-i dulciurile.”

„Bine, o voi face. Şi te iubesc, bine? Sună-mă dacă ai nevoie de mine, *da?* ”

„Promit”, am minţit din nou. Nu aş avea nevoie de nimeni în afară de mine ca să ies din asta.

S-a auzit ceva zgomot pe linie când ea s-a întors la tatăl meu şi apoi, vocea lui a tăiat scurt: „Da?”

„Eu...” am început, făcând greşeala de a înceta o secundă prea mult.

„Adalyn, nu am toată ziua.”

Mi-am îndreptat umerii, chiar dacă tatăl meu nu mă putea vedea. „Credeam că mă suni să mă informezi despre starea... lucrurilor de acolo. În Miami.”

— A fost mama ta care a sunat. O pauză. „Şi îmi amintesc foarte clar că ţi-am spus să-ţi concentrezi toată atenţia asupra sarcinii.”

„Dacă pot face ceva de aici, eu...”

— Nu eşti nevoie de tine aici, Adalyn. Asistentul tău se ocupă de lucruri. Şi am fost foarte specific: fără muncă de la distanţă.”

Acea fâşie de speranţă a fost stinsă imediat, lăsându-mă cu o pată goală în

mijlocul intestinului meu. „De aceea mi-a fost revocat accesul la sistem?”

— Da, răspunse el repede. „Vei adresa lui David dacă există ceva urgent care necesită atenţia mea. Trebuie să aveţi în continuare numărul lui privat de când voi doi... aţi fost implicaţi.” *Implicarea* părea să fie o întindere acum că am aflat ce aveam. — Orice lucru care nu este urgent, vei da seama, detalia şi înregistra pentru... Se opri cu un oftat iritat. „Nu ai citit nota?”

Nota de o pagină despre Războinicii Verzi în care nu s-a specificat că echipa era un U10 de agrement? Am avut. Acum. Aparent puţin prea târziu. "Da, am."

„Atunci ştii ce să faci. Sponsorizăm echipa acum, aşa că gândiţi-vă la ea ca la o extensie a Flames. Mă aştept să scot o poveste bună din asta. Ar trebui să aranjaţi ca câţiva jurnalişti să scrie despre cât de bine facem unei comunităţi rurale. Creaţi o poveste de succes din asta.” Un alt oftat. „Aceasta este o pierdere de timp. Totul ar trebui să fie evident pentru tine, Adalyn.

M-am simţit scufundat în tribune. Poate că ar trebui să fie. „Totuşi, vorbind despre echipă, Războinicii Verzi. Nu este... ceea ce mă aşteptam.” Am aşteptat să spună ceva, iar când nu a făcut – o am simţit nevoia să umplu tăcerea. „Cazarea este, de asemenea, mai puţin decât ideală, din păcate. Cabana este...”

„Ce mai exact încerci să-mi spui, Adalyn?”

„Asta...” Aş fi putut spune o sută de lucruri posibile. Obişnuiam să fiu cineva care a lucrat bine sub presiune, aşa că am ştiut că aş fi putut veni cu argumente inteligente şi bine motivate de ce toată chestia asta era... ridicolă. Cu mult sub salariul meu. Dar, în schimb, am grăbit: „Acomodarea mea este slabă şi ar trebui să lucrez cu o echipă de copii”.

O izbucnire amară de râs a răsunat în rând. "Bine. Ai rezistat toate douăzeci şi patru de ore înainte de a renunţa.”

Cuvintele au simţit ca o lovitură în mijlocul pieptului meu. Şi din orice motiv, capul meu a decis să-mi arunc o declaraţie foarte asemănătoare înapoi în faţă. a lui Cameron. *Nu cred că vei face o singură noapte acolo* .

„Nu te învinovăţesc”, a continuat tatăl meu. „A lăsa în urmă confortul vieţii pe care ţi-am oferit- o nu este uşor. Foarte bine, o să te trimit în altă parte. Alegeţi, Underwood Holdings are suficiente opţiuni pentru a vă ţine ocupat până când acest lucru se termină. Mereu am crezut că oricum ai fi mai potrivit pentru imobiliare.”

Tot sângele mi-a părăsit faţa, căzând în picioare cu un swoosh. „Dar nu asta vreau. Tu stii asta."

"Ce vrei atunci?" m-a întrebat deşi ştia răspunsul la asta: Miami Flames. Locul meu de muncă. Viaţa mea. Respect din partea lui şi a lui David. A apăsat: „Fugi înapoi acasă? Puteţi. Contrar a ceea ce a spus mama ta, nu am de gând să te ţin acolo împotriva voinţei tale. Dar nu-ţi pot da slujba ta la Flames înapoi. Faţa ta încă atârnă de parcă am fi o glumă proastă.”

O glumă proastă.

Mi s-a uscat gatul. Inima îmi bătea cu putere. Totul din ziua aceea s-a repezit înapoi. M-am simţit rece şi cald, deodată. „Nu fug înapoi acasă. Pot

sa fac asta. Voi repara asta."

„Asta vreau să aud", a spus el şi am urât uşurarea pe care mi-a făcut-o să o simt acel comentariu fără inimă. „Acum, dacă nu te superi, trebuie să merg să o caut pe mama ta înainte ca ea să facă ravagii în birou."

Şi înainte să pot spune un cuvânt, apelul s-a încheiat.

Mâna mi-a căzut pe o parte când am clipit, privind în spaţiul gol.

Am rămas aşa mult timp, nu eram sigur dacă era un minut sau cinci. Am încercat să-mi găsesc liniştea în aerul curat din septembrie, aducând încet bătăile din piept la un ritm normal, căutând confortul soarelui de după-amiază târziu pe faţă. M-am simţit bine. Sau la fel de bine pe cât se putea simţi ceva când cineva stătea pe fundul adevăratului – la şapte picioare sub fund – fundul stâncii.

O pasăre a ciripit în depărtare, sunetul răsunând prin liniştea absolută din jurul meu.

M-am încruntat din postarea mea la tribune.

De ce eram în tăcere absolută?

Ochii mei s-au repezit spre locul unde fusese echipa, dar nu am găsit pe nimeni acolo. Fără copii în fuste de balet care fac roată de căruţă, nicio vorbărie neîncetată, nimeni întins pe iarbă.

Panica a intrat în sistemul meu într-un val puternic şi copleşitor. Telefon în mână, m-am smucit şi am coborât pe tribune cu o viteză supersonică.

"Buna ziua?" Am sunat, cu disperarea crescândă puternică în voce. „Fetele?"

Dar nimeni nu a răspuns.

Am mers rapid de-a lungul marginilor, privirea mea căutând fiecare colţ şi margine din facilităţi. Unde în lume erau? Nu-mi venea să cred că tocmai pierdusem valoarea copiilor pentru o întreagă echipă. Dumnezeu. Acesta a fost un nou minim. Acesta a fost şi motivul pentru care nu eram potrivit să fiu antrenorul lor. Nu eram pe margine şi eram inutil cu copiii. Dacă ar fi rătăcit în pădurea din apropiere sau în stradă, nu m-aş ierta niciodată. eu—

Un zgomot puternic urmat de o explozie de chicoteli a venit din direcţia opusă şi am virat imediat în acea direcţie. Magazinul de provizii? Mai multe zgomote l-au urmat pe primul, de parcă tot felul de lucruri s-ar prăbuşi de pământ, făcându-mă să grăbesc şi să-mi doresc să nu port o pereche de sandale cu toc care să sape în iarbă.

„Te rog să nu fii rănit. Vă rog să nu vă învineţiţi, să nu sângeraţi sau...

M-am oprit în momentul în care am văzut o minge rostogolindu-se din magazie. Uşile metalice au fost larg deschise, una dintre ele atârna de balamale şi din interior se auzea voci tăcute. O altă minge s-a rostogolit. Apoi un al treilea. Şi un al patrulea.

Piept umflat, m-am aventurat înăuntru. Spaţiul era mai mare decât părea – avea un tavan înalt şi avea cel puţin jumătate din dimensiunea cabanei mele – şi... tot felul de lucruri erau împrăştiate pe podea. Vestele se revărsau din dulapuri. Conuri au fost împletite pe pământ, plase pline cu mingi care au văzut vremuri mai bune au fost împrăştiate peste tot. Au existat chiar şi

cut ii de carton cu echipamente pentru alte sporturi.

A fost o mizerie. Şi în mijlocul tuturor, erau fetele.

Chicotul s-a oprit brusc.

Făcând un efort să-mi liniştesc respiraţia, am întrebat cât am putut de calm: „Este cineva rănit?” Toţi au clătinat din cap.

„Fără vânătăi? Fără sângerare? Nimic? Toţi sunt întregi?”

Toţi au dat din cap.

Abia atunci, m-am lăsat să mă relaxez.

Fata cu părul scurt şi castaniu, Juniper Higgins, conform listei pe care o memorasem, a făcut un pas înainte. Ea şi-a îmbrăţişat mijlocul. „Domnişoară Adalyn, am încercat să-i opresc, dar nu au vrut să asculte.”

„Juni!” s-a plâns unul dintre ei. „Snits-urile primesc cusături.”

Juniper se înroşi. "Este adevarul. Ţi-am spus că vom avea probleme. Şi acum domnişoara Adalyn pare furioasă.”

„Nu sunt furios”, am spus. Nu la ei. Eram supărat pe mine.

Cineva a şoptit: „Dar ea arată mereu aşa.” Asta părea să obţină un mormăit de acord, aducând un alt fel de căldură în obrajii mei. „Nu ai văzut videoclipul?”

Ceva mi s-a acris în stomac.

„Nu este monstrul care pare în acel videoclip!” a contrazis o voce înăbuşită, trăgându-mi ochii într-un colţ şi găsind-o pe María cu un con galben blocat deasupra capului.

"Oh Doamne. Cum s-a întâmplat asta?” M-am dus la ea şi am încercat să-i scot chestia de pe umerii ei, dar nu s-a desprins. Trage. „Nu iese.” am gemut. "Te simţi bine?"

„Sunt bine”, a răspuns María. "Vedea? Ar încerca un monstru să mă ajute?”

„Sărut în fund” a fost murmurat.

„Bine”, am spus. „Regula numărul unu: fără rostitori în echipă, bine?” Am luat mormăitul reticent al grupului ca pe un da şi mi-am continuat încercarea de a o elibera pe María de con. „Şi nu sunt supărat. Sau furios. Eram...” Am tras de lucru, dar a rămas blocat. „Îngrijorat.”

Spre deosebire de ei credeau, eu nu eram un monstru. S-ar putea să nu fiu bun cu copiii, dar nu m-aş ierta niciodată dacă li s-ar întâmpla ceva din cauza propriei iresponsabilităţi.

Acelaşi copil a şoptit: „Aşa spun toţi adulţii, dar avem necazuri orice ar fi.” Ea şi-a întors capul spre Juniper şi a spus mai tare: „Îţi faci atât de multe copci”.

„Regula numărul doi”, am dictat eu cu mâna în aer. „Nimeni nu primeşte cusături.”

În afară, poate, de mine. Totul a fost vina mea.

În graba mea de a prelua controlul asupra lucrurilor, în mod clar calculasem greşit şi evaluasem greşit situaţia. Faptul că aceştia erau copii nu mi-ar face munca aici mai uşoară sau volumul meu de muncă sub ceea ce eram obişnuit în Miami.

Probabil ar fi invers.

Şi acum aveam un copil blocat într-un con şi un pandemoniu de

aprovizionare.

Renunţând pentru o clipă la María, mi-am sprijinit mâinile pe şolduri. Dacă voiam să fac o poveste de succes, aşa cum spusese tatăl meu, din asta nu aveam nevoie doar de cineva care să aibă grijă de ei în timpul antrenamentelor. Aveam nevoie de un antrenor. Cineva care ar face diferenţa. Cineva-

Un gâfâit de grup m-a tresărit înapoi în realitate.

Apoi, o voce profundă care trăgea cuvintele cu un accent cu care eram foarte familiarizat a spus: „Ce, numele lui Dumnezeu, s-a întâmplat aici?”

Mi-am răsucit capul, sperând să găsesc ochii lui Cameron larg şi plini de groază, în timp ce a observat starea magaziei. Dar nu au fost. Se uita drept la mine.

Şi spre surprinderea noastră amândoi, am răspuns: „Oh, salut, antrenor”.

CAPITOLUL NOUĂ

Adalyn

Antren a pufnit bărbatul de parcă cuvântul ar fi otrăvitor.

Nu l-am învinuit.

Nici măcar mie nu mi-a plăcut ideea. Dar asta era viaţa. Uneori trebuia să-ţi pui chiloţii de fetiţă mare şi să-i sugi. Sau, în acest caz, lucrează cu jucătorul de fotbal profesionist pensionat exasperant pe care l-ai concediat din greşeală şi care s-a întâmplat să locuiască alături.

Cameron Caldani mi-a ţinut privirea în timp ce ţinea două căni de mâncare de la Josie's Joint. M-am întrebat dacă era într-adevăr un băutor de cafea sau dacă ducea a doua băutură pentru altcineva. Poate pentru cineva din familie de care avea grijă, aşa cum spusese el.

Ochii mi-au pâlpâit în jos, observând că se schimbase de la întâlnirea noastră de azi dimineaţă. Acum, un lână verde îi acoperea pieptul şi, în loc de transpiraţie, o pereche de pantaloni de trekking cu mai multe buzunare şi fermoare decât ar putea folosi orice persoană normală, întinşi peste coapsele lui puternice. Purta şi cizme. În aer liber, cizme Gore-Tex. Da.

„Ce e cu cone-girl?” a întrebat Cameron, smulgându-mi atenţia de la ţinuta lui.

„Eu sunt María!” se plânse ea. „Şi regula numărul unu nu este invocarea”. Un bufit înăbuşit a părăsit-o înainte să adauge: „Dl. Muşeţel."

Cameron a scos o pufătură de aer şi, în trei paşi lungi, a fost lângă mine, eliberând-o pe María cu o mână, în timp ce cu cealaltă ţinea cele două băuturi.

Mi-am dat ochii peste cap la cât de uşor a făcut-o să pară.

— Mulţumesc, mormăi María.

Cameron a aruncat conul la pământ şi s-a întors spre mine. "Asa de. Ai de gând să explici ce este acest haos acum?”

Nu. Chiar nu am fost. „Cum a fost ziua ta, Cameron?” Acum că era mai aproape, am putut observa urmele de transpiraţie uscată pe tâmplele lui şi felul în care pielea îi era puţin roşie de la soare. „Fă ceva interesant astăzi? O excursie poate?”

Ochii i s-au întors în două fante subţiri. „Vrei să spui, pe lângă faptul că te găsesc chiar în mijlocul unei alte situaţii sumbre, dar cumva deloc

surprinzătoare?”

Unele dintre fete gâfâiau.

„Trebuie să fii mereu atât de neplăcut?” am replicat eu.

Fetele oooh-ed.

"Nu ştiu." El a ridicat din umeri. — Ai de gând să aduci în oraş altceva decât necazuri?

Fetele aaah-ed.

Mi-am aplecat buzele în sus. Nu numai că nu eram interesat de balbuitul pasiv-agresiv al acestui bărbat, dar nu puteam uita că eram o femeie în misiune. „Deci, antrenor...”

Scoase un râs fără umor. "Absolut nu."

Gura mi s-a deschis cu o plângere, dar deodată capul lui Josie a trecut peste una dintre uşile metalice.

"Oh, Doamne." Josie gâfâi, sprijinindu-se de cadru şi ducându-şi o mână la frunte. „Să mulţumesc Domnului că te-am găsit.” Era la fel de fără suflare ca şi eu cu câteva minute în urmă. Purta şi un şorţ cu ARTICULAŢIA LUI JOSIE cu litere mari, verzi, aldine. „Există un cod galben.”

Am clipit cu toţii la ea. Chiar şi fetele.

„Cod galben?” m-am aventurat.

— Părinţii, explică ea, cu ochii mari şi panicaţi. „Sunt supăraţi.” Se uită la Cameron. „De ce mai ţii asta? Te rog să-mi spui că nu o bei. Ţi-am spus că al doilea *Josephino* a fost pentru ea!”

Buzele lui Cameron se lipiră într-o linie plată. „Crede-mă, te-am auzit.”

Josie făcuse unul pentru mine? I-am aruncat o privire furişă lui Cameron, dar el nu mi-a dat băutura aşa că...

Josie se mişcă la uşă. „Ce naiba s-a întâmplat aici? Nu contează, nu avem timp pentru asta.” Ea şi-a răsucit capul, verificând ceva peste umăr înainte de a ne îndrepta spre spate. „Hei, fetelor, ce – ar fi să mutăm asta înapoi pe teren? Puteţi juca orice doriţi până când antrenamentul se încheie. Yay!"

Fetele au aplaudat şi s-au supus imediat, curgând afară.

„Suntem chiar în spatele tău!” Ne-a sunat Josie, trimiţându-ne o privire urgentă şi făcându-ne să ieşim din magazie.

Ea ne-a oprit undeva pe margine şi m-am asigurat să mă confrunt cu terenul pentru a avea o vedere clară a echipei.

Mi-au ajuns la urechi voci – voci de adulţi care nu aveau nimic de-a face cu zgomotul pe care copiii îl produceau din iarbă. Am încercat să mă uit în jur, Josie, dar ea mi-a prins faţa cu ambele mâini.

— Adalyn, spuse ea, aducându-mi capul chiar în faţa ei. „Vreau să te concentrezi, nu avem timp. Sau un plan de joc. Şi serios, serios, avem nevoie de unul. Acesta este un cod galben, probabil chiar negru.” Ochii lui Josie s-au aşezat pe Cameron şi ea a pufnit. „Doamne, Cam, de ce mai ţii Josephino?” M-a eliberat, smulgând ceaşca de la un Cameron încă încruntat şi împingându-mi-o în piept. "Aici. Veţi avea nevoie de asta.”

Am acceptat ceaşca, făcându-mă să ignor greutatea ochilor lui Cameron pe profilul meu. — Bine, i-am spus lui Josie dând din cap. „Ce se întâmplă cu

părinţii?”

„Părinţii sunt cei care nu sunt în regulă”, se repezi Josie. „Eram cu toţii la cafenea şi totul a fost bine până când au început să vorbească despre revenirea aici şi întreruperea antrenamentului. Au un plan. Ei trimit doi reprezentanţi. Ei spuneau că nu vor” — ea făcu un gest pentru citate de aer — „fă o scenă. Dar asta este imposibil când Diane este implicată.”

Cameron a scos un mormăit pe care nu l-am înţeles.

Mi-am păstrat atenţia pe Josie. „Fă o scenă despre ce?”

Vocile s-au apropiat şi de data aceasta, am zărit doi adulţi, un bărbat şi o femeie, peste umărul lui Josie.

Josie înghiţi în sec. — Ei ştiu, Adalyn. Au văzut-o.”

CAPITOLUL ZECE

Cameron

^^U ar trebui să fiu aici.

Ar fi trebuit să plec cam în momentul în care cuvântul *antrenor* părăsise buzele lui Adalyn pentru prima dată. Cu mult înainte ca Josie şi alţi doi oameni să apară şi să înceapă să bolborosească despre reguli şi asociaţii de părinţi şi despre bunăstarea copiilor şi despre alte duzini de lucruri de care nu-mi pasa.

S-au dus la asta de cel puţin douăzeci de minute şi încă nu am înţeles ce discutau cu adevărat. Ceva despre Adalyn pe care nu l-am înţeles şi nu mă preocupa, clar. De aceea am folosit timpul pentru a fi cu ochii pe fete, în timp ce jumătate dintre ele se jucau, iar cealaltă jumătate... înregistrau rahat pe telefoane. Dansuri. Nici nu ştiam pentru ce. Uram smartphone-urile, reţelele sociale şi orice era legat de la distanţă.

M-am uitat în jos la ceaşca mea goală.

Însângeratul Josephino.

Asta a început toate astea. Tot ce îmi doream era să intru în cafenea pentru o ceaşcă rapidă după drumeţia mea. Ar fi trebuit să refuz să livrez băutura suplimentară pe care o pregătise Josephine – fără să mă gândesc să-mi spun, fireşte – pentru Adalyn. Dar Josephine avea o modalitate de a... furişându-se pe oameni. Ea ţi-a pus câteva întrebări şi următorul lucru pe care îl ştiai era că antrenai o echipă de copii sau oferii băuturi.

Ar fi fost un mare agent sportiv.

„... Şi de aceea bunul meu prieten Cam” – primarul oraşului m-a bătut pe braţ – „este chiar aici”.

— Din păcate, am mormăit eu. M-am oprit cu ceva timp în urmă, dar să fiu

blocat aici a fost cu siguranţă nefericit.

Josie a chicotit, surprinzându-mă şi făcându-mă să observ că fiecare ochi din grupul mic era aţintit asupra mea. Cei doi părinţi – o femeie cu părul destul de strălucitor şi un bărbat înalt, cu ochelari cu rame roşii – îmi dădeau o dată. Adalyn a fost şi ea, şi nu pentru prima dată. Aveam nevoie de un duş. Eram transpirat, hainele şi cizmele mele acoperite de praf şi am terminat cu orice ar fi fost asta.

„Ei bine”, a spus femeia, cu capul acoperit într-o nuanţă orbitoare de galben, încă mişcându-se în sus şi în jos pe corp. "El este înalt." Am clipit la observaţie. „Şi atletic. Tot european.”

„El este întregul pachet, într-adevăr!” Josephine a aplaudat. A bătut din palme. Hristos. „Şi el făcea – şi face – o treabă grozavă cu fetele. Tu stii asta."

„Aţi antrenat echipa îmbrăcată aşa astăzi?” întrebă Diane. „Nu-mi amintesc să te fi văzut în aşa ceva când am lăsat-o pe Chelsea în trecut.”

Nici măcar nu m-am uitat în jos la mine. „Eu...”

Josie m-a întrerupt cu un râs plin de râs. "Oh nu. Tocmai a ajuns aici! Cam a trebuit să ia azi liber pentru a avea grijă de...”

— Puiul lui, spuse Adalyn încet.

Al meu ce?

— Cam îşi iubeşte animalele, încuviinţă Josephine. „Animalele îl iubesc în schimb. Şi ştii cine mai adoră Cam? Fetele."

Mi-am arcuit o spranceana. „Ce naiba eşti tu...”

Josephine chicoti din nou, făcându-mă la tăcere. "Ah! Copii. Le iubim. Oricum, ai încredere în Cam şi de aceea el va fi complementul perfect pentru Adalyn.” Sprânceana mea s-a urcat şi mai sus. „Se va ocupa de partea tehnică a lucrurilor, cum ar fi antrenamentele, jocurile, toate astea chestie. În timp ce Adalyn se concentrează pe lucrurile mai practice. Ţi-am spus că Adalyn este o şefă din viaţa reală? Este un director executiv pentru o echipă din ligile mari!” Ea a pus o mână pe umărul meu şi una pe cel al lui Adalyn. „Sunt deja echipa perfectă. Priveste-i pe ei!"

Nu mă simţeam tocmai confortabil cu ei să mă studieze de aproape după acea declaraţie, dar dacă nimeni nu m-ar fi recunoscut de câteva săptămâni, voiam să cred că sunt în siguranţă. Aşa că am clătinat din cap şi am aruncat lui Josie o privire blândă, surprinzând faţa lui Adalyn în timp ce stătea lângă ea. Privirea ei era coborâtă. m-am încruntat.

Femeia din faţa noastră a pufnit. "Nu ştiu. Am încredere în el, dar încă am rezerve în legătură cu ea. Sunt foarte îngrijorat pentru Chelsea şi pentru restul fetelor, de altfel. Sunt elevi de clasa a treia şi a patra şi foarte impresionabili la această vârstă. Crede-mă, sunt preşedintele PTA pentru un motiv. Aş şti aceste lucruri.”

Aşa spusese ea. De vreo sută de ori.

Nici măcar nu ştiam de ce erau atât de agitaţi. Ceva despre a nu o cunoaşte cu adevărat pe Adalyn, ceva pe care o văzuseră *online* şi că nu aveau încredere în *cineva ca ea* cu copiii, orice ar însemna asta. Vorbeau în mod constant despre orice era problema reală. Nu că aş fi vrut să ştiu.

Singura mea preocupare acum a fost declaraţia lui Josephine despre Adalyn şi cu mine să fim o echipă. Femeia mă concediase. De mai multe ori în decurs de câteva minute. Eu, de parcă nu eram un fotbalist profesionist care făcea o favoare echipei. Pe care se pare că ştia. Ea mă concediase de parcă ar fi avut o problemă cu exact asta.

Nu aveam niciun interes să aflu care sunt specificul acelei probleme.

„Şi în calitate de vicepreşedinte al PTA”, a adăugat bărbatul, ajustându-şi ochelarii de pe puntea nasului. „Împărtăşesc această îngrijorare. Eu şi soţul meu am avut o discuţie lungă cu Juniperul nostru după ce am aflat despre întreaga... calvar şi, deşi susţinem exprimarea liberă a, ştiţi, emoţii, încă credem că nu dă un exemplu bun pentru fete.”

„Soţul meu...” Femeia se opri, obrajii ei devenind roşii. „Fostul soţ, a auzit-o pe Chelsea spunând ceva despre dorinţă să treci de la balet la... kung fu sau ceva scandalos de genul ăsta. Ştii cât de neliniştitor este? Fiica mea este un suflet paşnic, delicat şi acum vrea să lupte. Luptă!"

Am privit-o pe Chelsea în depărtare, cu o tutu neagră peste haine, pirueând furioasă în timp ce Maria bătea din palme. Copilul acela nu avea nicio intenţie să renunţe la balet.

„Diane. Gabriel.” Zâmbetul lui Josie se făcu mai larg, mai încordat. „Înţeleg tot ce spui, înţeleg. Dar putem, te rog, să facem efortul de a ne pune în locul lui Adalyn? Cred că a fost suficient de pedepsită pentru azi. Nu crezi?”

M-am uitat în direcţia femeii în cauză. Pungile de sub ochi păreau mai vizibile decât mai devreme astăzi. Ochii mei au pâlpâit în josul corpului ei, observând cum ea bătea cu degetele în jurul celei. Nu credeam că şi-a atins Josephino.

„Dă-mi o şansă”, a făcut apel Adalyn către grup. „Înţeleg de unde vii, dar îţi promit că voi fi pe deplin dedicat fetelor.” Ea a ezitat. „Voi duce echipa la noi culmi...”

— Cu Cam, a adăugat Josephine.

Obrajii lui Adalyn se înroşiră. — Cu Cam, încuviinţă ea încet. Prea liniştit. „Ma susţine şi o echipă MLS. Asta înseamnă truse noi, rechizite de antrenament, echipament sponsorizat... La orice vă puteţi gândi. Există un buget alocat pentru a cheltui...”

„Crezi că ne poţi cumpăra?” a pufnit Diane. Ochii mei au fulgerat spre femeie, apropiindu-i faţa.

Vocea lui Adalyn nu se clinti. "Nu. Desigur că nu."

Diane s-a încreţit oricum. „Cunosc genul tău. Te plimbi în locuri mici precum a l nostru, în hainele şi maşinile tale de lux, dorind să faci schimbări mari.” Făcu un pas în direcţia lui Adalyn. „Acest lucru s-a mai întâmplat. La ferma soţilor Vasqueze. Deci nu. Nu am încredere în tine şi în banii tăi, domnişoară!”

„Diane!” exclamă Josephine. A pus o mână pe braţul lui Adalyn. „Diane nu vrea să spună asta. Îţi promit că este doar pasionată de copii şi de comunitate. Din păcate, uneori se încinge puţin.”

Gabriel a murmurat ceva care semăna foarte mult cu: „lată-ne din nou”.

Şi ca la un semnal, femeia flutură o mână în aer. „Nu sunt încălzit.” Ocoli

pe Josephine şi arătă cu degetul spre Adalyn. „Şi dacă cineva ştie că se încinge, este femeia asta de aici. Următorul lucru pe care îl ştim, cineva este rănit sau... *decapitat*

Un sunet ciudat o părăsi pe Adalyn ca răspuns.

Înainte ca femeia să poată mai spune un cuvânt, m-am trezit între ea şi Adalyn, ţinând în pumn un recipient de cafea mototolit. Mi-am dorit degetele să se relaxeze, apoi l-am împins într-un buzunar al pantalonilor.

„Am terminat de ascultat asta”, am anunţat grupului. Capul lui Diane se înclină pe spate, buzele clătinându-se fără cuvinte spre mine. I-am aruncat o privire rapidă piezişă către Josephine. „Aşa că, dacă în sfârşit terminăm cu aceste prostii, aş vrea să închei lucrurile şi să plec acasă.

Ochii lui Josephine erau uşor mari, dar buzele ei erau întredeschise cu un rânjet mare care o făcea să pară tulburată. Ea s-a uitat drept la mine în timp ce am rămas exact în acelaşi loc.

"Hristos. Ce acum?” Am întrebat.

Ea a ridicat din umeri, acel zâmbet îngheţat pe loc. "Nimic. Şi da, am terminat aici.” Ea a făcut o mică pauză pe care nu am ratat-o înainte de a adăuga: „Coach Cam”. Apoi, a fost în mişcare, prinzând atât braţele Dianei, cât şi ale lui Gabriel. „Bine, voi doi. Ce-ar fi să te tratez cu o felie delicioasă de tartă cu zmeură? Pe casă, desigur.”

Şi înainte să pot clipi, îi priveam mergând de-a lungul marginii în direcţia celorlalţi părinţi care se adunaseră să-şi ia copiii şi priveau cu toţii în acest loc.

Am oftat, forţându-mi umerii să se relaxeze şi pregătindu-mă pentru orice demonstraţie de ostilitate care mă aştepta.

Dar când m-am confruntat cu Adalyn, privirea ei a fost abătută din nou. De parcă degetele de la picioare pe care le observasem deja că ies pe tivul pantalonilor ei ţineau toate răspunsurile din univers.

— Nu ţi-a plăcut Josephino? M-am auzit întrebând.

Degetele ei bătură pe recipient. „Nu beau cafea după amiază.”

„Ei bine”, am răsuflat. „Am crezut că are gust de rahat, dacă te face să te simţi mai bine. Nu îţi lipseşte nimic.”

Ea a scos un sunet pe care l-aş fi interpretat ca un râs dacă nu ar fi fost atât de amar.

Destul de ciudat, Adalyn a rămas tăcută. În mod inexplicabil, am simţit nevoia să o testez, aşa că am luat băutura de la ea şi am luat o înghiţitură în ciuda ultimelor mele cuvinte.

Nu a venit nicio observaţie inteligentă. În schimb, ea a tras de una dintre mânecile bluzei ei, pierdută în gânduri. Mă aşteptam să mă sune pentru prostiile mele. Era ceva în neregulă cu ea. Mai existase de când apăruseră Diane şi Gabriel.

„M-ai căutat pe google?” a scapat ea. „Ai numele meu complet din e-mailul de confirmare pe care ţi l-am arătat, aşa că ai putea să-l faci.” O pauză. „Ai, atunci?”

Sprâncenele mele s-au înnodat. „De ce te-aş căuta pe google?”

"Dreapta." Ceva tremura pe chipul ei, dar ea a continuat. — Apropo, nu a

fost nevoie să intervii acolo. M-aş descurca pe Diane singură.”

Pun pariu că ar putea. În orice altă zi, poate. În momentul de faţă, Adalyn era o umbră a femeii care îmi sparse mingile de la sosirea ei în oraş. „Mod ciudat de a-i mulţumi”, i-am spus, câştigând o privire puţin mai aspră din partea ei. „Nu că ar trebui să mă explic, dar nu era vorba despre tine.”

Aveam o toleranţă scăzută faţă de bătăuşi, ceea ce mă băgase în mai mult de câteva bătăi de cap care făcuseră presă de-a lungul carierei mele, iar acea mamă fusese la un pas să se transforme întruna. Nu-mi păsa că ea era doar un părinte îngrijorat şi nu un fulger îngâmfat sau înainte care alerga în direcţia mea şi scuipa cuvinte urâte despre *nonna mea* .

Adalyn mi-a dat un semn scurt din cap, lăsând-o aşa. „Bănuiesc că atunci ar trebui să ne adresăm elefantului din cameră.”

— Pantofii ăia nepractici pe care îi porţi?

„Pot să te plătesc”, a spus ea, ignorând lovitura mea şi uitându -se din nou la picioarele ei. "Pentru timpul acordat. Bugetul este mai mic decât mi-aş dori şi Nu sunt tocmai în relaţii bune cu... CEO-ul clubului meu de acasă, dar am resurse. Am putut-"

Mi-am văzut mâna căzând pe antebraţul ei. Căldura pielii de sub materialul bluzei mi s-a infiltrat în palmă. Capul ei se ridică brusc. „Despre ce naiba vorbeşti acum, Adalyn? Nici măcar nu mă vrei aici.”

„Ceea ce vreau nu contează”, a replicat ea, iar eu mi-am luat mâna cu un bufit. „Se pare că nu există eu fără tine. Părinţii nu vor avea încredere în mine fără ca tu să interacţionezi cu fetele. Adică dacă Josie o convinge pe Diane să nu înceapă o cruciadă împotriva mea sau ceva de genul ăsta.

Maxilarul mi s-a încleştat.

Ea a continuat, o nouă emoţie fugind într-un timp record: „Fetele sunt îngrozite de mine, Cameron. Dar ei te plac. Ei te ascultă. Poţi te rog să uiţi că am spus chestia aia despre concedierea ta? Vocea ei a făcut un lucru neplăcut. „Le vei face o favoare, nu mie.”

Dinţii îmi erau apăsaţi atât de tare, încât îi simţeam scrâşnind unul împotriva celuilalt. Mi-am lăsat privirea să cutreiere peste ea, încercând să fac o citire blestemată despre această femeie.

„Toată chestia asta pentru care părinţii au fost atât de agitaţi”, am spus în cele din urmă, punând laolaltă o parte din ceea ce auzisem. — Are vreo legătură cu exilarea ta?

Ea mi-a dat din cap. Şi am fost surprins, aproape impresionat de faptul că nu a fost unul timid. Nu era nimic altceva decât hotărâre în acel semn din cap.

Ce naiba făcuse să ajungă aici?

„Am încălcat clauza de conduită din contractul meu”, a spus Adalyn, oferindu-mi răspunsul. „Eu... am devenit fizic. Cu cineva. Am incurcat."

M-am gândit o clipă la cuvintele ei. „Ai fost provocat?”

Sprâncenele ei s-au înnodat.

„A fost un motiv întemeiat să o faci?”

Decizia a şovăit, dar când a spus da, a fost un cuvânt ferm şi scurt. "A

fost."

"În regulă." M-am întors, observând un câmp aproape gol şi cele câteva fete din spate deja cu un adult. „Hai să mergem, am ceva în portbagajul maşinii mele pentru tine."

Am pornit spre locul meu de parcare.

„Deci asta înseamnă că eşti aici?" Adalyn apăsă, atingându-mi ritmul. „De asemenea, trebuie neapărat să-ţi lucrezi la abilităţile sociale, rândul despre portbagajul maşinii tale a fost puţin înfiorător."

Am ignorat uşurarea pe care am simţit-o văzând că snark ei s-a întors. — Sigur, dragă.

— Tot nu, draga ta, a glumit ea.

„Totuşi nu-mi pasă."

Mergeam cu viteză în acest moment, iar ea aproape că făcea jogging, dar chiar şi în pantofii aceia proşti, ea încă îmi ţinea ritmul. Am fost impresionat.

"Asa de?" a insistat ea, în timp ce traversam lotul în afara facilităţilor Războinicilor. „Cameron?"

M-am îndreptat spre 4 4-ul meu, deschizând portbagajul şi extragând cutia. „Unde este maşina ta?" M-am întors către o Adalyn cu ochii mari şi puţin fără suflare. Buzele i se clătinau. „Mi-ar plăcea să termin aici şi să sar în sfârşit sub duş, aşa că dacă nu te superi."

Adalyn a clipit la mine şi când am început să mă mişc, hotărând că nu aveam nevoie de ea să- şi găsească maşina, m-a oprit cu o mână. La fel cum făcusem mai devreme, palma ei s-a aşezat pe antebraţul meu. Numai că de data asta nu prea am putut simţi căldura pielii ei prin materialul lânii pe care îl purtam.

— Cameron, spuse ea încet, făcându-mă să realizez că mă uitam la mâna ei. I-am întâlnit privirea. "Ce-i asta?"

"O cutie."

"Ce e în cutie?"

„Nu răbdarea mea, asta e sigur." Mi-a aruncat o privire. „Am spus că am ceva ce poţi folosi."

„Poţi te rog să încetezi să-mi răspunzi la toate întrebările cu mesaje secrete pe care trebuie să le descifrez?"

— Rechizite pentru camping, am explicat, regretând deja acest lucru. „Saltea gonflabilă, pompă, sac de dormit. Cred că va fi evident când îl vei lua acasă şi îl vei deschide. Acum, unde este maşina ta?"

Ochii căprui ai lui Adalyn se măriră. "Oh nu." Începem. „Nu sunt—sunt—"

„Nu eşti ce? Dormi pe o saltea gonflabilă?" Buzele ei strânseră într-o mufă strânsă. „Ideea de a dormi pe podea nu este suficient de bună pentru prinţesă? Atunci ştii unde este ieşirea spre autostradă."

„Sunt perfect de acord cu asta", a remarcat ea, cu vocea transformându-se în gheaţă. „Şi nu-mi spune prinţesă, nici măcar nu mă cunoşti." Capul ei clătină. „Un lucru este să recunosc cu voce tare că am nevoie de tine pentru a face asta să funcţioneze", se luptă ea cu cuvântul. Şi că îmi pare rău că te-am concediat atât de grăbit, bine? Pentru că eu sunt. De aceea voi merge până la dezgroparea fondurilor pentru..."

"Hristos. Nu vreau bani."

Asta a făcut-o să facă o pauză. "Ce vrei atunci?"

„Pentru ca tu să nu mai fii atât de exasperant.” Se încruntă, de parcă n-ar fi înţeles. Doamne Hristose, avea să mă conducă pe cel mai apropiat deal. „Ia naibii de cutie. Salteaua din cabina ta este infestată, Adalyn.

Bărbia i se ridică. „Nu accept caritate de la tine. Mă descurc singur. Spre deosebire de toţi cred, eu nu sunt un băieţel răsfăţat care nu poate supravieţui în acest loc. Am nevoie doar de tine să antrenezi echipa.”

"Caritate?" Nu m-am putut abţine să nu şuier. Expresia ei tremura, dar era ceva în chipul ei. Ceva care trebuia să o motiveze să se comporte atât de... mândră. Neîncrezător în mine. Chestia era că nu-mi păsa. — Asta nu este o naiba de caritate, Adalyn. Este decenţă umană.”

Faţa ei s-a întărit, transformându-se într-o marmură cu aspect neted, dacă nu pentru rozul care îi înroşi pielea.

Frustrarea, grea şi groasă, s-a solidificat în pieptul meu. „Nu-ţi dau asta din bunătatea inimii mele, crede-mă. Mi-ar plăcea nimic mai mult decât să vă văd cum vă împachetaţi lucrurile, părăsiţi oraşul şi să nu vă uitaţi niciodată înapoi.”

— E cinstit, spuse ea. „Şi puţin repetitiv.”

Am auzit sunetul care mi-a furişat în gât. „Vrei mai multă onestitate?” Ochii mei au cutreierat toată faţa ei, negăsind nimic altceva decât mai mult din acea duritate. „Nu mi-ai adus decât necazuri de când tu ajuns în acest oraş. Mi-ai rupt toate încercările de a avea pacea şi normalitatea pe care am venit să le caut. Şi nici măcar n-ai fost aici de o săptămână al naibii.” Buzele ei s-au răsucit, îndemnându-mi următoarele cuvinte. „Nu te cunosc, ai dreptate. Dar ghiceşte ce? Nici tu nu mă cunoşti, dragă.”

Am scăpat cutia la picioarele ei şi s-a rupt ceva în faţada aia.

M-am dat înapoi. „Dar vei afla în curând că nu sunt un om foarte caritabil. Sunt egoistă. Mândru. Şi un pic rău atunci când trebuie să fiu.” Mi-a scăzut vocea. „Aşa că fă ce vrei cu cutia dracului, dar să nu crezi că te ajut cu un rahat.”

Întorcându-mă, m-am îndreptat spre uşa şoferului. Am terminat atât de mult cu acea femeie. Am fost-

„Voi spune tuturor”, a spus ea din spatele camionului meu. „Dacă nu antrenezi fetele. Voi spune întregului oraş cine eşti.”

CAPITOLUL XI

Adalyn

Tu ce?"

Mi-am coborât vocea până la o şoaptă. „L-am şantajat. Cred că."

"Crezi?" Albastrul pal din ochii lui Josie fulgeră de confuzie. "Dar cum? Când? DE CE?"

"Să vedem." Am ridicat un deget. „L-am ameninţat că îl voi expune în tot oraşul.” Un al doilea. — Aseară, imediat după ce ai plecat cu Diane şi Gabriel. Şi un al treilea. „Pentru că sunt disperată şi eu...” Un fior mi-a târât pe braţe. „Am nevoie de el, aşa că am intrat în panică. Cuvintele mi-au ieşit din gura înainte să le pot opri.”

Ochii lui Josie au rămas pentru o lungă perioadă de dimensiunea lunii pline. Eram aproape sigur că nu mai respira. Adică până când şi-a dat capul pe spate şi a râs.

„Tocmai am mărturisit o crimă.” Am clipit la ea. „Al doilea pe care l-am comis în decurs de câteva zile. Poate chiar şi al treilea, dacă mă consideri că l-am lovit pe Cameron cu maşina mea. Mi-a funcţionat gâtul. "Asta este. Mă duc la închisoare.”

— Aşteaptă, aşteaptă, spuse ea întrerupând chicotul. „Ce i-ai făcut lui Cam?”

„Eu... m-am lovit de Cameron”, am mărturisit. „Cu bara mea de protecţie. Imediat după ce aproape i-am ucis puiul. De asemenea, am leşinat pentru moment şi el — Nu contează. Nu am spus nimic pentru că am crezut că vei fi îngrozit.”

O altă explozie de râs a lăsat-o pe femeie în faţa mea. Oamenii împrăştiaţi prin cafenea s-au întors la zgomot. În regulă, poate că Josie nu era îngrozită.

„O, Doamne,” a şuierat ea, bătându-şi pe piept de parcă ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise vreodată. „Mi-aş dori să existe o modalitate prin care să pot obţine filmările de securitate ale lui Lazy Elk exact în acel moment.”

M-am simţit palid. Nu un alt videoclip incriminator. „Există o cameră de securitate?”

„Oh, nu ştiu, dar nu ar fi grozav?” Ea clătină din cap. „Dacă există, totuşi,

nu aş avea cu adevărat o modalitate de a obţine acea casetă. Proprietatea aparţine unei companii de ospitalitate. Ei au fost cei care au renovat cabina mare anul trecut." Un umăr a fost ridicat din umeri. „Ah, cât mi-aş dori să am bani să-mi fac locul să arate aşa."

„De fapt, am încercat să pun mâna pe proprietar." Am mers atât de departe încât făcusem ceea ce sugera Cameron – ceea ce nu recunosc niciodată cu voce tare – şi mă prefăcusem că sunt asistentul lui când l-am sunat pe agentul director. „Fără succes."

„Oh, este ceva în neregulă cu cabana? Aş putea încerca să ajut dacă ai nevoie de mine."

Cuvintele care mi-au fost aruncate de doi bărbaţi diferiţi în ultimele douăzeci şi patru de ore îmi răsunau în urechi.

Să laşi în urmă confortul vieţii pe care ţi-am oferit-o nu este uşor .

Ideea de a dormi pe podea nu este suficient de bună pentru prinţesă?

„Cabana este perfectă", am spus. „Era vorba despre altceva. Facturi. Am nevoie de ele pentru cheltuielile mele de călătorie."

„Asta are sens", a spus Josie, împingând o tavă în direcţia mea. „Încearcă un macaron. Va şterge acea privire de pe faţa ta." Ea arătă spre cea verde. „Fisticul este preferatul meu. În plus, ar putea fi ultimul pe care îl mănânci vreodată. Ştii, dacă te închid după gratii pentru toate acele crime urâte şi noduroase.

„Nu este amuzant", am întrebat eu. Dar ea a chicotit şi i-am smuls unul oricum. Înainte de ami aduce însă pe buze, m-am aventurat cu o întrebare pe care nu avusesem curajul s-o pun. „Cum eşti aşa de bine cu toate astea? Cu ceea ce tocmai ţi-am spus despre Cameron, dar şi cu videoclipul cu mine... fiind atât de necivilizat."

Zâmbetul permanent al lui Josie a clătinat pentru ceea ce probabil a fost prima dată de când o cunoscusem. „M-am logodit de patru ori", mi-a spus ea. „Şi niciodată căsătorit. Cunosc o femeie rănită când văd una."

Am studiat femeia din faţa mea. Trăsăturile ei amabile şi frumoase erau încadrate de valuri de păr castaniu deschis. În scurtul timp în care o cunoscusem pe Josie, ea fusese atât de necruţător de optimistă şi fericită încât mărturisirea ei că a fost rănită – de patru ori – m-a şocat. Nu prin faptul că fusese logodită de nenumărate ori înainte de treizeci de ani, ci prin modul în care lumina ei interioară se diminuase chiar acum.

„Părinţii mei s-au despărţit înainte să mă nasc eu", i-am oferit. „El a cerut în căsătorie când au aflat că mama mea era însărcinată, dar nu s-au căsătorit niciodată. Am bănuiala că încă se iubesc, chiar şi atunci când mama mea este necruţătoare în amintirile ei despre cât de fericită şi fericită este viaţa ei – nu în ciuda, ci pentru că nu s-a căsătorit niciodată." Mi-am simţit obrajii călziţi. Nu am vorbit niciodată despre relaţia părinţilor mei. Şi tocmai aşa, m-am auzit spunând: „Am fost într-o singură relaţie. La un moment dat, am crezut că va cere în căsătorie, dar a rupt lucrurile cu mine în schimb. Nu m-a durut niciodată, nu aşa cum ar fi trebuit. Aşa că nu m-am supărat niciodată de el." Acea senzaţie din fundul stomacului mi s-a agitat. „Până când l-am auzit spunând câteva lucruri despre mine un an mai târziu."

Josie dădu din cap, doar rămăşiţele acelei expresii aspre atârnând în jurul trăsăturilor ei. „De aceea îmi place de tine”, a spus ea, zâmbetul ei revenind din plin. „Toţi ceilalţi ar fi cerut povestea. Ce a făcut ca acele patru angajamente să se încheie. Dar nu ai făcut-o.”

Pieptul mi s-a încălzit într-un mod cu care nu eram obişnuit. Era important să mă placă lui Josie. Aveam nevoie de un aliat în Green Oak şi mi-a plăcut asta.

— Deci, reluă ea, băgându-şi un macaron în gură. "Am intrebari." Sprâncenele ei s-au arcuit. „Primul este, Cam a apărut la antrenament astăzi?”

Ceva în mijlocul pieptului meu s-a răsucit la reamintire. "El a facut. A intrat şi a ieşit cu furtună, fără să scutească nici măcar o privire spre mine. M-am gândit că aş aprecia ca el să mă ignore, dar nu am făcut-o. M-am simţit îngrozitor din cauza a ceea ce am făcut. Dar aveam şi nevoie de el, aşa că cum trebuia să-mi iau cuvintele înapoi şi să-l fac să rămână? „Apropo, a fost şi Diane acolo. Ea a lăsat Chelsea şi a vegheat din maşină.”

"Aşteptat. Dar ţi-am spus că se va întoarce, a subliniat Josie cu capul înclinat.

Am verificat mesele din apropiere, confirmând că Josie's Joint era în mare parte goală. „El crede că l-am şantajat, Josie. Bineînţeles că s-a întors.”

Ea a ridicat din umeri, luând un alt macaron şi mestecând-o încet. „Uiţi că a mai antrenat echipa înainte. Şi nu-l cunosc foarte bine pe Cam, dar îl cunosc destule. Probabil că a luat totul despre tine că l-ai formulat b ca o glumă jucăuşă.

Nu asta din nou. „Nu glumim, crede-mă.” Şi, de asemenea, „I-ai spus B?”

Josie chicoti. „A fost drăguţ, nu-i aşa? E ca şi cum ne-am întors în liceu şi suntem două prietene care şoptesc că mergem în spatele tribunei cu pasiune.” Ea se strâmbă. „Totuşi, nu cred că ar trebui să mergi în spatele gradaţiilor. Structura este foarte veche şi probabil ar trebui să-l rog pe Robbie să o arunce o privire. El este tatăl Mariei şi meşterul neoficial al lui Green Oak.”

— Sigur, voi încerca să nu mă strec în spatele gradelor până când Robbie le verifică, am recunoscut pe un ton sec.

„Cu excepţia cazului în care propunerea vine de la cineva... interesant”, a replicat ea, buzele curgându-se într-un mod care nu mi-a plăcut. „Cineva glumeţ-y care a fost spus în glumă ca...”

— Nu, am întrerupt-o. „Nici o posibilitate.”

"Amenda." Josie îşi dădu ochii peste cap. "Dar-"

„Deci, jocurile încep într-o săptămână?” M-am abătut întrebând, deşi ştiam deja. Ştiam tot ce era de ştiut până acum.

Faţa ei s-a încreţit de gânduri. "Oh! L-ai putea aborda pentru a vorbi despre asta. Faceţi o mică discuţie pentru a rezolva lucrurile. Prima echipă care va învinge sunt Grovesville Bears şi vor fi duri prăjitură de spart.” Asta mi-a atras atenţia. „Nici nu trebuie să aştepţi până la următorul antrenament de luni. Du-te la el şi spune-i... Cuvintele lui Josie s-au oprit.

„Cod galben”.

Sprâncenele mele s-au încruntat. "De ce aş-"

„Cod galben”, a insistat Josie printr-un zâmbet cu dinţi, ochii ei sărind repede în spatele meu. „Cod strălucitor-gălben-parul lui Diane.”

„Trebuie să nu mai suni pentru coduri, eu nu...”

Soneria de la uşa cafenelei a sunat.

A urmat zgomotul unor paşi grei.

— Poartă-te bine, şopti Josie. Dar unul dintre ochii ei a început să se zvâcnească.

Am deschis gura pentru a o întreba dacă e bine, dar înainte să pot, o mână mare zbura în faţa feţei mele.

O palmă care se termină în cinci degete lungi şi puternice – unele strâmbe şi un roz purtând un sigiliu cu un C – a pus ceva chiar lângă tava de macaron.

Am aşteptat, dar Cameron nu a vorbit.

„Mod ciudat de a saluta”, am spus în cele din urmă, simţind greutatea privirii lui Cameron în vârful capului meu. Am dat din cap spre fluturaşul din faţa mea, încă fără să mă uit la el. "Ce-i asta?"

Nu a venit nimic de la el.

„Aceasta este broşura de activităţi a lui Green Oak”, şopti Josie cu voce tare, aplecându-se înăuntru. „Are lista completă a activităţilor sezoniere oferite. Există sporturi, sărbătoarea noastră de sfârşit de vară lângă lac, arte şi meşteşuguri, festivalul nostru de toamnă,...”

I-am aruncat o privire, iar ea mi-a răspuns cu o privire complice. „Ei bine, asta e grozav. Dar nu văd de ce mi s-a aruncat în faţă.”

În loc să vorbească, Cameron a scos unul dintre acele zgomote guturale care l-au făcut să sune ca cineva din epoca paleolitică.

Am simţit că-mi lucrează gâtul. „Nu am nevoie de asta.”

„Oh, da”, a spus el în cele din urmă, iar tonul lui – sau poate vocea – mi-a ridicat privirea. Ochii verzi erau îndreptaţi spre mine şi el părea atât de... îngâmfat. Îngâmfat. „Te-am înscris”, a anunţat el. „Pentru fiecare activitate de pe agendă din acest weekend până la sfârşitul toamnei.”

Scaunul pe care stăteam a zgâriat podeaua cafenelei zgomot care mă făcea să-mi dau seama că corpul meu tocmai răsărise. "Ce-ai făcut?" am scârţâit.

Buzele lui Cameron s-au zvâcnit sub acea barbă de care mă simţeam atât de supărată. A făcut atât de greu să citeşti despre el. — Diane, îţi aminteşti de Diane, nu? a întrebat el, iar eu mi-am îndepărtat reacţia la acest nume. „Pe lângă faptul că este preşedintele asociaţiei de părinţi, se întâmplă să fie şi secretar de consiliu. Şi ghici de ce se ocupă ea?”

„Unele dintre sarcinile organizatorice”, a răspuns Josie în locul meu, făcându-ne amândoi să ne aruncăm o privire la ea. Ea ţinea broşura. „De fapt, îmi amintesc foarte clar că i-am spus să nu folosească acest font. Doamne, şi schema de culori este greşită. Eu...” Ea a încetat în momentul în

care şi-a ridicat privirea. „Hopa. Te rog continua."

Atenţia mi-a revenit la bărbatul din stânga mea, găsindu-şi ochii pe mine. Din nou. „Era atât de îngrijorată de implicarea ta în comunitate”, a spus el, ridicând din umeri acei largi şi îndrăznind să pară... frângător. „M-am gândit să te ajut să înclini balanţa în favoarea ta.”

„Te-ai gândit să ajuţi”, am repetat, iar când ochii lui s-au îndreptat spre gura mea, mi-am dat seama că îmi apăsam buzele atât de tare, încât probabil că am strâns cuvintele. — Cât de generos din partea ta, Cameron.

„Unii ar spune *caritabil* ”, a răspuns el calm, făcându-mi obrajii să se încingă la amintirea conversaţiei de aseară. „Totuşi, nu m-aş simţi obligat să merg la niciuna dintre acestea.”

Josie şi-a dres glasul. „Diane este, de fapt, un pic... stăpână la reguli? Ea urăşte oarecum oamenii care se înscriu şi apoi să nu apară. Anul trecut, bunicul Moe s-a înscris din greşeală la cursa noastră de viermi de toamnă.” Am aruncat o privire la Josie cu groază. — Ar fi trebuit să o vezi pe Diane când bunicul — Nu te ajuta? — Kay. Îţi voi spune despre asta mai târziu, totuşi. Este o poveste amuzantă.”

„Mi-ar plăcea să aud despre asta”, a spus Cameron pe un to n serios. — Şi Adalyn, sunt sigură. La urma urmei, s-a înscris şi pentru asta.”

Capul mi s-a răsucit în direcţia lui. „Eu...” Eram supărat. Extrem de frustrat. Dar am meritat asta. Eu... „Sunt un mare fan al viermilor, de fapt.”

Cameron şi-a înclinat capul, studiindu-mă, iar mişcarea m-a făcut observaţi o pată întunecată care iese cu ochiul din decolteul termicului său. Chiar deasupra părţii drepte a claviculei lui. Cerneală. Trebuia să fie...

„Oh, hei, Diane!” a scapat Josie deodată. Tot corpul mi s-a înţepenit. Aş putea, vă rog, să iau o pauză? „Vorbeam despre tine şi despre minunata broşură pe care ai realizat-o. Wow, anul acesta arată mai bine ca niciodată.”

Mi-am smuls ochii de pe claviculă lui Cameron Caldani şi m-am uitat la primarul din Green Oak cu o întrebare evidentă: *ce faci?*

Josie mi-a aruncat o privire rapidă: *Crede-mă* .

A fost fie asta, fie furtună de aici, aşa că m-am pregătit pentru ce e mai rău şi am urmărit cum Diane a traversat distanţa până la masa noastră.

— Mulţumesc, Josie, spuse Diane, după o salutare scurtă şi o privire sceptică în direcţia mea. „Mi-am luat nişte libertăţi creative cu el anul acesta. Sunt deosebit de mândru de font.”

— Ceea ce este uimitor, a fost de acord Josie. Şi băiete, era o mincinoasă atât de orabilă. A fost dureros de privit. „Ştiţi despre ce altceva vorbeam? Echipa de fotbal a fetelor.”

Diane se încruntă. Şi eu am facut. Şi Cameron... Ei bine, acum se încruntă în apropierea conversaţiei.

— Bine, mormăi el, făcând un pas înapoi. „Acesta este indiciul meu pentru Lea...”

„Iubire”, a încheiat Josie pentru el. „Acesta este indiciul lui Cam pentru a recunoaşte în sfârşit cât de mult îi place să lucreze cu echipa. Şi Adalyn. Şi-"

„Şi activităţile”, am scapat eu. Mi s-au marit ochii la propriile mele cuvinte. „Atât de mult încât vrea şi el să se înscrie. Chiar alături de mine.”

Privirea lui Cameron a căzut atât de puternic asupra mea, încât am putut să jur că îmi simţeam pielea încălzindu-se sub toată acea ostilitate tăcută.

Doamne, ce făceam?

„Un exerciţiu de legătură în echipă!” Josie ţipă cu o palmă. „Pentru a-şi construi camaraderia şi încrederea. Cat de distractiv. Acum asta numesc eu dedicare. Fetelor, desigur.”

De parcă un fel ciudat de pilot automat autodistructiv răzbunător ar fi fost pornit, am întrebat: „Ce zici, antrenor?”

Buza începu să-i zvâcnească.

Şi m-am uitat la el, simţindu-mă rău de stomac din cauza a ceea ce făceam. Ceea ce făcusem. Doamne, de la Sparkles am fost dezorientat. Dar omul acesta... Era ceva la el care m-a făcut să trec de garda şi să atac înainte ca el să poată lovi primul, de parcă...

Gura lui Cameron se îndoi, unul dintre colţuri mişcându-se în sus şi făcând loc unui zâmbet.

Chiar şi cu tot acel păr facial, era evident. Vizibil. Chiar acolo, pe ecran. Şi nici nu părea amuzat. Nu, s-a uitat...

În acel moment, memoria mea a decis să-mi răspundă ceva ce spusese.

Joc doar când există ceva care merită câştigat .

Oh Doamne. Oh nu.

Oare i-am dat... un om extrem de competitiv ca Cameron Caldani un motiv să mă doboare?

CAPITOLUL DOISprezece

Adalyn

Oat yoga.

Cu pui de capre.

Şi Cameron Caldani. În pantaloni de antrenament şi o termică strâmtă cu mânecă lungă.

Aceasta a fost prima activitate din broşura de toamnă a lui Green Oak – sau cum mi-am imaginat că Cameron se referea la ea în intimitatea minţii sale: activităţi în oraşe mici care vor garanta dispariţia lui Adalyn. De aceea am cunoscut broşura ca pe dosul mâinii mele. La fel ca şi în cazul Războinicilor Verzi, eram în căutarea de a nu mai fi niciodată orbit, aşa că am putut recita fiecar e detaliu al fiecărei activităţi programate din acest weekend până la sfârşitul toamnei.

Numărul unu fiind Green Oak's Goat Happy Hour, denumit GOGHH, care are loc în ultima duminică a fiecărei luni, la prânz, în hambarul situat la intrarea de sud a fermei Vasquez.

Căutarea mea a inclus şi omul cu care mă confruntam, aşa că acum, ştiam şi tot ce era public de ştiut despre Cameron Caldani. Născut la periferia Londrei, dintr-o mamă engleză şi un tată italian. A semnat primul său contract la vârsta de şaptesprezece ani cu o echipă mică şi a înflorit ca unul dintre cei mai buni portari din Premier. Ligă. A continuat să joace pentru cluburi din Londra, Manchester şi Glasgow şi a fost convocat de două ori pentru echipa naţională a Angliei la începutul carierei sale. În urmă cu cinci ani, când proeminenţa sa a început să scadă, el a făcut saltul peste Atlantic şi a venit în SUA pentru a juca pentru LA Stars. Până acum câteva luni, când a anunţat – într-o manieră destul de ieşită din senin – că atârnă mănuşile. Pentru fiecare echipă, a purtat trusa cu numărul treisprezece.

Pe acesta din urmă o ştiam deja. Numărul treisprezece era o alegere rară pentru un portar, dar pe cine trebuia să judec?

Eram pregătit. Chiar fugeam la Outdoor Moe's şi îmi luasem haine potrivite pe ntru yoga. Jambiere şi singurul maiou pe care îl avea pe stoc în mărimea unei femei. Avea imprimat pe faţă CINEVA ÎN GREEN OAK LOVES ME , ceea ce nu suna tocmai adevărat, dar nu puteam să vin la GOGHH într-un

costum. Eu, totuşi, venisem aici în tocuri. Dar a fost în regulă. Acest lucru a fost menit să fie făcut desculţ – am presupus eu. Şi am fost echipat cu date, cunoştinţe, jambiere şi o cămaşă cu o reclamă dubioasă. Eram gata să-i arăt Dianei şi tuturor celor din Green Oak persoana civilă, responsabilă şi absolut deloc dezorientată care eram.

Unul dintre pui de capre a behăit, surprinzându-mă în prezent şi făcându-mi ochii să graviteze spre dreapta mea.

Bine, poate că nu am fost complet pregătit. Dar nu cred că cineva ar fi putut să-l vadă pe Cameron Caldani stând desculţ pe o saltea roz, cu soarele strălucind pe pectoralii lui conturaţi.

Nici măcar zecile de poze pe care le răsfoisem.

Accidental.

Un fel de.

S-a dovedit că Cameron era pe partea rezervată a spectrului în ceea ce priveşte jucătorii. Fără campanii publicitare majore, abia interviuri şi aproape o poză cu el cu ceva care să nu fie uniformă completă, echipament de antrenament sau costum. Nu exista nicio poză cu Cameron fără cămaşă – pe care să nu o căutam – care să mă fi pregătit pentru acel contur pec pe care îl vedeam chiar acum.

Cu o clătinare din cap, m-am îndreptat cu faţa în faţă, zărind-o pe María în depărtare, în timp ce mergea în direcţia grupului care se adunase pentru GOGHH. Ea purta o capră în braţe. Unul care nu era la fel de tânăr ca cei care săreau şi se învârteau în jurul covoraşelor şi cu siguranţă prea mare pentru braţele Mariei. Ochii ei m-au găsit şi a încercat să-mi facă semn cu mâna, reuşind doar să arunce capra la pământ.

Am auzit – şi am făcut efortul să ignor – mormăitul lui Cameron din partea mea. Exact acolo unde şmecherul Josie, care s-a întâmplat să fie în lumina lunii ca instructor de yoga pe lângă proprietarul cafenelei şi primar, îl plasase. *Asta facem mereu la GOGHH* , spusese ea cu un ochi tremurând. *Eu personal atribui toate locurile* . Fusese plină de asta.

„Bună, domnişoară Adalyn!” María a ţipat, brusc lângă mine. „Domnişoara Josie nu mă lasă să particip la activităţi pentru adulţi, nici măcar atunci când sunt chiar aici, la ferma mea, dar am vrut să vă prezint Brandy.”

Capra de la picioarele Mariei behăi.

Oh. „Brandy”, am spus. „Capra de şase luni care este oarbă şi suferă de anxietate.”

"Ea e!" a confirmat ea. „Ştiam că îţi vei aminti de ea. Vrei să o mângâi?”

„Eu...” Chiar nu am făcut-o. "Sigur. Poate peste putin timp. Yoga ar trebui să fie pe cale să înceapă.”

„Oh, stai, ştii ce? O pot lăsa aici cu tine, poţi face yoga împreună. Şi după ce ai terminat, mă voi întoarce ca să putem petrece timpul.” Am privit ochii ei deplasându-se într-un loc din dreapta mea. Expresia ei s-a schimbat. „Bună, antrenor Camelback, v-aş invita şi să vă agăţaţi, dar nu treceţi de

verificarea vibraţiei. Ai putea sta cu fratele meu, Tony, totuşi, nu e cool.

A trebuit să-mi apăs pe buze ca să-mi suprim un pufnit.

— Mulţumesc, María, spuse Cam.

„María?” spuse Josie din faţa grupului. „Te iubesc, dragă, dar ştii regulile şi GOGHH este pe cale să înceapă. Asa de..."

„Îmi pare rău, domnişoară Josie!” María s-a întors, tot părul ăla dezordonat întunecat sărind odată cu mişcarea. — Ne vedem mai târziu, domnişoară Adalyn, spuse ea peste umăr. „Ai grijă de Brandy pentru mine! Oh, şi nu face zgomote super bruşte? O sperie şi începe să facă caca peste tot!”

Mi s-au mărit ochii la ultima informaţie.

Capra a behăit în ceea ce am interpretat ca o confirmare.

M-am uitat în jos, găsind ochii ei în formă de fante îndreptaţi spre mine. „Asta e, um, bine. Coniac." Ea a făcut un pas în calea mea şi m-am forţat să-i zâmbesc în caz că ar putea simţi energia mea. Mi-am înmuiat vocea. „Vom fi bine. Fără să te sperii, bine?”

Din dreapta mea a venit un pufnit. Şi când m-am uitat în direcţia sunetului, l-am găsit pe Cameron – şi proastul lui termic strâns – cu sprâncenele ridicate. Mi-a căzut zâmbetul.

„Deci acesta este cu adevărat zâmbetul tău”, a spus el, îndreptându-şi privirea înainte. Şi-a ridicat braţele, întinzându-şi lungimea corpului şi atrăgându-mi atenţia asupra muşchilor noi care erau delimitaţi de materialul cămăşii lui. am înghiţit. „Da, nu e de mirare.”

Făcând un efort să-mi smulg ochii de pe pieptul lui, i-am aşezat pe... urechea lui stângă. „Nu e de mirare ce? Nu e nimic în neregulă cu zâmbetul meu.” Mi-am întors atenţia asupra lui Josie, care conducea grupul printr-o întindere. „Zâmbeam pentru Brandy, nu pentru tine. Şi i-a plăcut foarte bine.”

„Nu este Brandy orb?” el a intrebat.

Obrajii mi s-au înroşit. Dar mi-am ridicat braţele în aer, desenând un arc în aer, exact aşa cum făcea Josie. Aveam de gând să-l ignor pe Cameron şi să fiu eu cel mai bine comportat. Civil. Calm. Un iubitor de GOGHH. Nu am făcut niciodată yoga, dar cât de greu ar putea fi?

„Bine, băieţi”, mi s-a strecurat în urechi vocea liniştitoare şi comandantă a lui Josie din postul ei din partea din faţă a grupului. „Vreau să inspiri...” Ea se opri, inspirând tare şi zgomotos prin nas în timp ce îşi ridică braţele într-o mişcare graţioasă. „Şi acum... expiră.” Ea şi-a eliberat ambele braţe cu respiraţia, lăsându-le să deseneze un semicerc perfect în aer în timp ce cădeau. „Şi ne înclinăm înainte.”

Am rămas cu gura căscată în timp ce toată lumea îl urmărea, capete şi trunchi dispărându-mi din vedere. Diane şi Gabriel şi unii dintre ceilalţi părinţi ai echipei au fost aici. Toţi aveau mâinile pe rogojini. Inclusiv Cameron.

Da. Cameron Caldani, care era un munte de doi metri şi doi de muşchi slabi şi fermi.

Am încercat şi... degetele nu mi-au ajuns nici măcar la glezne.

Bine. Poate că yoga avea să fie puţin grea.

Josie şi-a dres glasul, atrăgându-mi atenţia. Ea a zâmbit, dându-mi un semn încurajator din cap în timp ce ghida grupul printr-o a treia repetare a aceluiaşi exerciţiu. M-am uitat în jos la picioarele mele, îndoind genunchii de câteva ori, parcă mă îndoiam de flexibilitatea jambierelor. M-am coborât, arcuindu-mi din nou spatele. Dar... nu se simţea bine. Muşchii trasi în locuri greşite. Ca... urechile mele. Sau fundul meu.

Mi-am întins gâtul, din păcate, ochii mei aterizează pe Cameron, care acum era în pic ioare. La fel ca toţi ceilalţi. am răsărit.

Josie a trecut la o nouă porţiune şi, încă o dată, am fost incapabil să urmez. Am scos un oftat puternic de frustrare, iar Brandy, care tăbărase la picioarele rogojinii mele, a behăit. I-am aruncat o privire de scuze. „Doar puţină frustrare. Nu trebuie să fii anxios, bine?”

La fel ca şi cum aş fi dezvoltat un al şaselea simţ nou şi inutil, am simţit ochii lui Cameron pe profilul meu.

Starea de spirit s-a prăbuşit, mi-am întors capul şi, aşa cum ştiam, acei doi ochi verzi profund erau asupra mea. Intenţionat. Evaluând cu atenţie toate modurile în care am greşit. A fost impresionantă, într-adevăr, capacitatea acestui bărbat de a face asta în timp ce capul îi atârna atât de jos între picioare.

Spre deosebire de mine, bărbatul era flexibil. Şi acea poziţie în special făcea ca fiecare muşchi de pe picioarele şi braţele lui să se întindă şi să se îndoaie şi să... pop. Atât de mult încât era imposibil să nu te uiţi. Biceps, triceps, cvadriceps, gambe, chiar şi fundul lui când ieşea în aer. A fost un festival de muşchi flexaţi şi acea proaspătă termică pe care o purta nu avea nicio treabă să fie atât de strânsă.

Nici faţa mea nu ar fi trebuit să fie atât de caldă. eu—

Ochii lui Cameron i-au întâlnit din nou pe ai mei şi mi-am îndepărtat privirea.

Ce naiba făceam eu uitându-l aşa?

M-am concentrat pe vocea lui Josie în timp ce trecea de la orice ipostaza care fUsese la ceva care suna ca un desert slav. Parlova? Pablova? Nu ştiam, dar am ridicat un braţ, am flectat un genunchi, şi m-am uitat în jos, încercând din răsputeri să imit poziţia lui Josie. Tocmai când eram pe drum să fac o versiune foarte incomodă a Parlovskana – care includea o flexie ciudată a piciorului – ceva mi-a intrat în partea mea.

Piciorul care îmi susţinea greutatea a fost lovit de sub mine şi am fost doborât.

Aproape. Pentru că mâinile s-au închis în jurul braţelor mele, asigurându-mă în poziţie verticală.

Şi datorită mormăitului care mi-a ajuns la urechi, nu aveam nevoie de al şaselea simţ ca să ştiu cui îi aparţin acele palme mari şi calde.

— La dracu de capre, mormăi Cameron, ridicându-se în sus şi înghiţindu-mi umerii.

Mi-am aruncat privirea în jos, găsind Brandy la picioarele mele. „Şi aici am crezut că eşti de partea mea, Brandy.”

Capra oarbă mi-a înghiontat din nou piciorul şi am simţit strânsoarea lui

Cameron.

Curios de acea reacţie precedată de *caprele însângerate* , m-am uitat peste umăr, găsindu-i chipul chiar acolo. Atât de aproape încât i-am văzut ridurile uşoare din jurul ochilor. Petele maro din verdele ochilor lui. Textura netedă a pielii lui. Un val de căldură nesolicitat mi-a urcat pe gât. Mâinile lui Cameron căzură.

— Ascultă caprele, zise Josie, brusc în faţa noastră. „Sunt aici să ajute, iar Brandy încerca să -ţi spună ceva. Probabil că nu ar trebui să renunţi.” Şi-a pus mâna după ureche. „Ce este asta, Brandy? O da. Brandy vrea să dai asta cea mai bună şansă.”

Am clipit la Josie. "Voi încerca?"

„Nu te porni atât de şocat”, a subliniat bărbatul uşor în spate pe un ton sec. — Vorbeai cu capra acum un minut.

Privirea lui Josie se îndreptă spre el. — Vrea să faci şi tu tot ce poţi, ştii? Ea şi-a înclinat capul. „Hmm. Arăţi încordat, Cam. Te-ai simţi mai bine dacă aş avea o a doua capră să vină aici?

"Nu."

M-am încruntat la răspunsul scurt şi direct. A fost... Era posibil ca lui Cameron să nu-i placă caprele? „Ei bine, cred că mi-ar plăcea o altă capră”, m-am auzit spunând. „Poate chiar încă câteva.”

Înainte să pot obţine o reacţie de la Cameron, cineva din spatele grupului a sunat. „Josie, dragă? Putem schimba poziţiile?” Vocea lui Diane era încordată. „Ţinem Crescent Lunge atât de mult timp încât cred că Gabriel este pe cale să-i tragă un muşchi în spate.”

Josie făcu ochii mari. „Îmi pare rău, Diane!” ea a sunat. Şi apoi, ea a intrat în acţiune. „Bine, voi doi – sau trei”, a spus ea, arătând şi pe Brandy, „întârziaţi cursul”. Ea a mers în jurul meu, iar următorul lucru am ştiut că mâinile lui Cameron erau din nou pe umerii mei. Căldura mi-a revenit pe faţă. „Şi tu, draga mea Adalyn, te chinui”, a subliniat Josie.

„Am totul sub control”, m-am plâns. „Nu am nevoie de o lecţie privată. Sau el. Sau mâinile lui pe mine.”

Cameron mormăi ceva.

Zâmbetul lui Josie se strânse. „Nu îl conduc din nou pe Gabriel la urgenţă. GOGGH va merge fără probleme şi fără probleme astăzi. Deci, Cam – şi-a mutat privirea în spatele meu – nu mai arăta de parcă ai suge o lămâie şi ajută-o. Ştii clar ce faci.”

„Dar...” am încercat din nou.

"Nici un "dar." Expresia lui Josie s-a transformat, dându-i un aspect ciudat de ameninţător pentru cineva care purta un set de yoga în roz neon. Ea s-a întors şi a spus cu acea voce liniştitoare de mai devreme: „Aaaaaaaa şi, poziţie de războinic!”

Cameron a răsuflat adânc, puternic.

Unul pe care l-am simţit chiar în ceafă.

Am înghiţit în sec, deodată hiperconştient de cât de aproape stătea. De greutatea mâinilor lui. De căldura corpului său. De ceea ce eram pe cale să facem. Împreună.

„Sper că eşti fericit”, mormăi el. Şi palma care stătea neclintită pe umărul meu s-a flectat, înfăşurându-mi omoplatul cu o intenţie clară. El mă ghida prin asta.

"Ce vrei să spui?" Am întrebat distras, simţind cum degetul mare îi trecea de-a lungul unui muşchi care fusese încordat de tensiune.

L-am simţit că se apropie. „Legătura de echipă”, a explicat el cuvinte ajungând la mine într-un murmur. — M-ai pus la cale, Adalyn. După ce mi-ai forţat mâna.” O pauză. — Chiar ai recrutat-o pe Josephine.

„Nu eu am recrutat-o”, am scăpat într-o răsuflare tremurată. „Asta este tot ce face Josie.”

Degetul mare i-a glisat din nou, ca şi cum ar fi încercat să mă slăbească, şi un val de electricitate mi-a alergat pe şira spinării. — Deci spui că nu ai de gând să mă oferi voluntar pentru asta? a întrebat el, tot corpul mi se încălzeşte. Mai cald. Ca şi cum ar fi fost răsturnat un cuptor sub pielea mea. — Tocmai s-a întâmplat să mă duci cu tine?

M-am liniştit. Îmi distrage atenţia, mă momea şi nu permiteam asta. Nu am fost doborât de Cameron Caldani. Să părăsesc acest oraş fără povestea mea de succes a Războinicilo r Verzi nu era o opţiune. Mai ales pentru că nu credeam că voi putea vreodată să mă întorc la Flăcări fără el.

„Putem doar... să trecem peste asta?” Am închis ochii, concentrat pe presiunea palmei lui, şi nu asupra cuvintelor lui. Pe degetele lui, în timp ce alunecau pe unul dintre braţele mele într-un ritm inutil de lent. S-au terminat la încheietura mâinii mele, încolăcindu-se în jurul ei într-o mişcare blândă, dar rapidă.

„Braţul sus şi în linie dreaptă”, a indicat Cameron, vocea lui căzând acum chiar pe coaja urechii mele. Un fior mi-a târât pe şira spinării şi a trebuit să fac un efort serios pentru a-i urma comanda. „Asta va fi”, a spus el. Şi înainte de a putea să mă plâng de complimentul cu mâna inversă, degetele lui s-au îndoit în jurul celeilalte încheieturi ale mele. Deturnându-mi cuvintele. De data aceasta, el a fost cel care mi-a ridicat membrul moale.

Am eliberat o expiraţie ciudată.

„Ţine-le aşa pentru mine.” Vocea lui Cameron se auzi din nou, tonul lui concentrat, deliberat, fără nicio urmă de reticenţă acolo. am înghiţit. „Ţineţi acolo.” Am tinut. "Frumoasa."

Frumoasa .

„Mie...” Nu mi-a plăcut asta. Sau cum mă făcuse să mă simt acel cuvânt tocmai acum. Cum mă făcea să mă simt. „Pentru a doua gândire, cred că pot face toate acestea de unul singur.”

Cameron a oftat cu forţă, iar puful de aer care ieşea din buzele lui a lovit pielea mea. Un fior mi-a târât pe şira spinării. "Ai nevoie de mine."

Mi-a înflorit indignarea în stomac. Şi m-am bucurat de schimbare. Asta as putea procesa. Acest-

Mâinile lui au aterizat pe talia mea.

Şi dacă aş fi crezut că palmele lui mi-au cuprins umerii înainte, dacă aş fi

crezut că atingerea lui a fost copleşitoare când a fost pe încheieturile mele, asta pentru că nu i-am simţit mâinile acolo unde erau acum. Acele degete care îndurase mai multe lovituri şi crăpături decât majoritatea au ajuns în partea inferioară a cutiei toracice, căldura pielii lui făcându-mi partea superioară brusc prea subţire.

Cameron m-a manevrat, rotindu-mi trunchiul. Şi am simţit că mă înţepenesc. încordat. Ţesătura care separă mâinile lui de pielea mea se lipeşte de mine, parcă s-ar topi sub atingerea lui. Sau poate a fost propria mea sudoare. Doamne, de ce transpiram atât de mult?

„Eu…" am scapat eu. „Mi-e un pic cald, scuze."

— Crezi că un pic de sudoare mă va speria? a tras el, făcându-mi stomacul să cadă dintr-un motiv insondabil. „Postura este greşită", a continuat el. „Sunt şoldurile tale." O palmă s-a mişcat de-a lungul osului şoldului meu. „Tropul tău trebuie să coboare uşor."

"Cum?" am grăunt. Nu credeam că ştiu să funcţionez singur.

Ai nevoie de mine .

Mâinile lui Cameron s-au reajustat în jurul corpului meu, una urcându-mă pe partea mea, iar cealaltă strângându-mi ferm în jurul taliei mele. A împins în jos.

Dar eram atât de captivat de felul în care îi simţeam vârfurile degetelor creând zece puncte de presiune pe pielea mea, făcându-o furnicături, înroşire, bâzâit.

— Eşti ţeapăn ca un băţ, dragă, mormăi el. „Relaxează-te pentru mine."

Înţepenit ca un băţ .

Gâtul mi-a funcţionat, amintirea unor cuvinte foarte asemănătoare spuse despre mine care mă aruncă. Neconştient de lupta mea interioară, corpul lui Cameron s-a mişcat în spatele meu, permiţându-mi să-i simt toată lungimea faţă pe spatele meu. Piept, trunchi, coapse. Era chiar acolo. Tare ca piatra. Cald. Închide.

„Desfă-ţi picioarele", a spus el.

Şi fără să-mi rămână un singur gând coerent în cap, mi-am desfăcut picioarele.

I-am simţit capul coborând, apoi am auzit, lângă urechea mea: „Fă un pas în lateral şi plantează- ţi piciorul ferm pe saltea". Ceva sa schimbat în mine, eliberându-i controlul şi m-am mişcat. Palma i-a căzut pe spatele coapsei mele şi când a spus: „Flex", m-am îndoit.

Degetele lui lungi s-au întins, înfăşurându-mi interiorul piciorului. Am respirat.

„Închide-o", ordonă el. Şi oricât de mult părea să-mi ardă întregul corp şi oricât de mult părea să bată acel loc din interiorul coapsei sub atingerea lui, am făcut-o. Sau încercat.

Pentru că Cameron a fredonat în ceea ce am interpretat ca dezaprobare şi, într-o mişcare rapidă, unul dintre braţele lui a fost în jurul taliei mele, iar piciorul lui îl împinge pe unul din al meu afară, lărgindu-mi poziţia.

Moţiunea m-a adus drept împotriva lui. Poala lui. Şi a mormăit: „Ţine-te”.

Am tinut.

— Frumos, repetă el, cuvântul căzând chiar între urechea mea şi gâtul meu. "Loc de muncă bun."

Frumoasa. Loc de muncă bun .

Stomacul mi s-a răsturnat la laude.

Ceva chiar în mijlocul burtei mele s-a învârtit. Tot sângele de pe faţa mea a părut să scadă înainte de a reveni imediat.

Ce s-a intamplat? Ce s-a intamplat? De ce trei cuvinte foarte obişnuite m-au făcut să mă simt aşa?

Un sunet ciudat l-a părăsit pe Cameron şi am crezut că există o şansă să fi leşinat, chiar acolo şi atunci, în poala lui Cameron. Pentru că nu credeam că mai pot acorda vocea lui Josie. Sau ascultă puii de capre behând. Sau Brandy. Sau soarele, hambarul, imensitatea fermei Vasquezei sau faptul că eram înconjurat de dealuri şi plecasem din Miami spre Green Oak. Eram în suprasolicitare senzorială.

Tot ce puteam simţi a fost Cameron.

Şi nu mi-am putut aminti o singură dată, un singur caz din viaţa mea, când m-am simţit aşa. La fel ca atunci când încercasem să-mi amintesc ultima dată când plânsesem, nu puteam identifica un anumit moment în timp în care am fost atât de copleşit de atingerea unui bărbat. Când eram atât de… fierbinte.

Acest lucru a stârnit de unul singur.

Nu dormisem niciodată, dar fusesem cu doi bărbaţi înainte de David. Trei, numărându-l. Am crezut că am fost suficient de atins ca să ştiu ce este atingerea fizică.

Aparent am gresit.

Pentru că nimic, nici o atingere, nici o perie, nici o mângâiere sau moment de intimitate, nu se simţise aşa. Ca şi cum mâinile lui Cameron s-au simţit pe corpul meu – chiar şi peste hainele mele. Precum pieptul şi coapsele lui apăsând în spatele mele. Ca braţele lui care îmi înghitesc părţile laterale. Şi asta nici măcar nu a fost sexual. Asta a fost yoga. Cu animale de fermă. Bărbatul nu încerca să mă trezească. Nici măcar nu i-a plăcut.

Dumnezeu.

M-am păcălit să cred că ceea ce am experimentat în trecut era normal? Că nepasiunea pe care o simţisem când David m-a atins era în regulă? Sau fusesem singur prea mult timp după el? lisus. Oare îmi neglijasem atât de mult corpul încât acum sări peste şansa de a fi atins? De un bărbat cu care cu greu aş putea vorbi fără coarnele de blocare?

Mâinile lui Cameron m-au ghidat în următoarea poziţie. Nu eram sigur. Nu aş putea fi, sincer. Capul meu era haos. Confuzie. Şi când pieptul meu a început să se simtă strâns, un gând s-a solidificat. Trebuia să fiu eu problema aici. Cameron nu putea simţi nimic din toate astea. Eram rigid ca un poker.

Frigid, plictisitor şi de uitat. A ocolit un glonţ .

„Respiră adânc, dragă”, a spus Cameron, făcându-mă să-mi dau seama că

tânjisem după aer şi că nu avea nimic de-a face cu antrenamentul. — Adalyn, se auzi din nou vocea lui, mai ferm. „Concentrează-te pe respiraţia ta.” Corpul lui era încă înfăşurat în jurul meu, căldura lui simţind cumva prea mult. Dar nu destul. Ce era în neregulă cu mine? — Înăuntru şi afară, dragă. Ceea ce trebuia să fie palma lui mi-a căzut pe claviculă, fermă, grea, oferind o legătură fizică pe care mă puteam concentra. „Asta e, chiar aşa.”

Cutia toracică mi s-a extins la cuvintele lui, aerul intrând şi ieşind mai uşor.

— Bună treabă, murmură el, respiraţia mea revenind treptat la normal. Mintea mea a alunecat încet la loc. "Bine făcut."

Când am început să mă simt mai mult ca mine, m-am uitat în jur, căutând grupul şi aşteptându- mă să găsesc fiecare cap întors. Chiar şi caprele. Dar nimeni nu se uita. Toată lumea era concentrată pe propria lor practică, iar Brandy se odihnea acum pe saltea mea. Aproape de picioarele noastre. picioarele lui Cameron.

„Capra”, m-am repezit, simţind nevoia să dau avertismentul. Nu-i plăceau.

Corpul lui Cameron s-a încordat în spatele meu, la fel ca de fiecare dată când unul dintre animalele cu blană se apropiase de el. Degetele lui se desfăşoară, zgâriindu-mi baza gâtului. Şi când a vorbit, i-am auzit încordarea vocii. „Este doar o capră.”

Am scăpat din strânsoarea lui, prefăcându-mă că sunt frustrată de negarea lui flagrată. nu am fost. Ceea ce eram mi-a fost ruşine. De către Cameron, dintre toţi oamenii, asistând la un asemenea moment de slăbiciune de partea mea. Trebuia să-mi aducă aminte cum să respir, pentru că fusesem prea pierdut în capul meu – nimic.

„Ţi-e frică de ei”, i-am spus, întorcându-mă pentru a-l înfrunta. Verdele ochilor lui era întunecat, trăsăturile lui dure şi atitudinea încordată. M-am dat înapoi. — Ţi-e frică de capre.

Asta nu era important. Nici măcar nu-mi păsa dacă avea vreo fobie ciudată la animale. O parte din mine pe care m-am străduit să o ignor, chiar s-a înmuiat la cunoştinţe. M-am abătut, totuşi.

Şi Cameron părea să vadă chiar prin mine. „Toţi ne este frică de ceva în viaţa asta, dragă”, a spus el. „Mica nebunie pe care tocmai ai avut-o este o dovadă în acest sens.” Un muşchi de pe maxilarul lui ticăie. „Este doar o chestiune de timp până aflu.”

Afla despre ce? Voiam sa intreb.

Dar Cameron Caldani îmi părăsea saltea şi se întorcea la al lui.

Scăpat într-un fel şi lăsându-mă cu prea multe la care să mă gândesc.

Încă o dată.

CAPITOLUL 13

Cameron

Antrena Războinicilor Verzi nu avea să fie o plimbare în parc cum fusese până acum.

Nu avea nicio legătură cu fetele. Practica fusese ceea ce te-ai aştepta de la un grup de copii sub zece ani: haos cu momente ocazionale de disperare pură şi pură şi un vârf de nebunie.

Problema era noul director general, aşa cum îi plăcea să se numească.

Le-am văzut pe ultimele două fete plecând în direcţia părinţilor lor – şi a lui Diane, care a supravegheat din nou maşina ei pe tot timpul antrenamentului – şi s-au învârtit pe călcâie, observând imediat femeia tabărând pe tribună. Presupusesem că joia trecută fusese o întâmplare unică. Dar acolo era din nou.

Cu o clătinare resemnată din cap, am pornit în direcţia ei şi am privit-o pe Adalyn în timp ce traversam iarba nepotrivită cu paşi lungi şi repezi. Laptopul ei era echilibrat pe genunchi şi se apleca uşor în faţă, absorbită de orice era pe ecran. Ochii mei au urmărit linia umerilor şi a braţelor ei, luând în cap bluza apăsată cu nasturi. La unii îşi scosese blazerul Un punct între mine, renunţarea la a le învăţa pe fete cel mai simplu mod de a dribla mingea şi a-l face pe Juniper – portarul nostru – să înveţe cum să se arunce după minge, ca să nu se facă rău. Nu am reuşit niciunul.

Privirea mea s-a înclinat pe măsură ce m-am apropiat, iritaţia crescând la vederea acelor tocuri însângerate. Mi-a încurcat mintea că s-a mutat constant în acele lucruri într-un oraş în care, în afară de Main Street, majoritatea drumurilor nici măcar nu erau asfaltate. Ea venise chiar la acea prostii de la happy hour de yoga la capră din ele. Într-o clipă, am fost împins înapoi la duminică. Către Adalyn, în jambierele alea. Topul maioarului. La căldura corpului ei sub vârful degetelor mele. La modul-

Ceva mi s-a ondulat în intestine la gândul neterminat, iar când am ajuns în sfârşit la ea, nu am putut opri cuvintele să prindă contur în felul în care au făcut-o. "De ce esti aici?"

Aici . În Green Oak. Capul meu.

Părea mai surprinsă de faptul că eram acolo decât de întrebarea mea

când s-a format acea mică încruntătură. „Unde altundeva ar trebui să fiu? Facilităţile nu au un birou unde să mă pot instala. Aşa că gradele păreau a fi cel mai bun loc.” Degetele ei au alunecat de câteva ori pe mouse pad. „Hotspotul meu nu funcţionează astăzi, aveţi o recepţie bună aici?” Se uită în jur, parcă ar fi căutat ceva. „Poate că mâine pot încerca cealaltă parte a terenului.”

„Deci chiar vrei să stai aici la fiecare antrenament?”

— Desigur, confirmă ea. De parcă asta ar fi lucrul evident de făcut. Şi înainte să pot spune ce simţeam despre asta, ea schimba subiectul. „Cum crezi că a mers practica azi? Mă gândeam că ar trebui să avem o întâlnire săptămânală pentru a evalua modul în care evoluează lucrurile. Voi imprima câteva copii ale listei, astfel încât să putem nota fiecare jucător pentru a-şi dezvolta punctele forte şi a le evalua punctele slabe.” Ea a scos din geantă un liant albastru. „Uite, du -te acasă, în caz că vrei să mergi înainte. Josie mi-a dat câteva tipărite în prima mea zi. Am mers înainte şi le-am depus. Ce parere aveti de miercuri? Există antrenament în zilele de luni, miercuri şi joi, aşa că mijlocul săptămânii este cel mai logic.”

Am clipit încet. „Nu avem nevoie de întâlniri. Sunt doar copii.”

"Sunt." Ea dădu din cap, ţinând încă liantul în aer. "Şi ei sunt, de asemenea, calificaţi pentru o mică ligă regională care va începe în mai puţin de o săptămână.” Buzele ei strânse. „Ştiaţi că singurul motiv pentru care Green Warriors au reuşit să treacă este pentru că sunt singura echipă U10 din tot judeţul?”

Nu. Nu ştiam. „Încă sunt doar nişte copii.”

— Miercurea este, spuse ea. „Primul meci este sâmbătă. Cred că putem folosi şansa să vedem cum se descurcă şi să o luăm de aici. O copie a programului de joc este şi în liant.” Am deschis gura, dar ea a continuat. „Vor juca în alte cinci oraşe în săptămânile următoare. Grovesville, Rockstone, Fairhill, Yellow Springs şi New Mount. Organizarea ligii este amuzantă, de fapt. Este bazat pe puncte, dar echipele se joacă o singură dată. Cei doi care se termină în vârf vor ajunge în finală.”

Mi-am aruncat privirea spre mâna ei. „Chiar îmi explicaţi cum funcţionează o ligă?”

„Am spus că este o structură ciudată.” A împins liantul în direcţia mea şi când nu i-am luat-o, şi-a lăsat braţul în jos şi l-a lăsat să se odihnească în poală. — O să faci asta mai greu decât ar trebui, nu-i aşa?

"Pe mine?" Sprâncenele mele s-au încreţit. „Crezi că eu sunt cel care complică asta.”

— Cred că merit asta, murmură Adalyn, întinzându-şi mâna spre geanta. Ceva mi s-a agitat în intestin la tonul uşor de înfrângere din vocea ei. Ea a scos un al doilea liant. Acesta era roşu. „Meciul de sâmbătă este împotriva lui Grovesville Bears.”

Încă o dată, am fost mai mult decât puţin impresionat de felul în care a împins ceea ce i-am aruncat eu. Nu credeam că merită, dar tot nu mi-a plăcut că ea este aici, în Green Oak, trăgându- mă în vârtejul ei. S-a mutat din nou la geantă şi a scos un teanc de post-it. Mi-am înclinat capul. „Ce ai

acolo, o tipografie?”

— Aproape, spuse ea sec. „Am mers înainte şi am cercetat fiecare echipă şi oraş care joacă Six Hills”, a adăugat ea, mâzgălind ceva pe un bilet lipici şi lipindu-l pe una dintre paginile din interiorul liantului. „Nu a fost mare lucru, dar tot ce am găsit este aici.” Ea a ridicat privirea şi mia întâlnit privirea. „Ar fi grozav dacă ai putea trece prin ceea ce este aici despre Urşii Grovesville înainte de întâlnirea noastră de miercuri. Ai aproximativ o zi şi jumătate. Tocmai am marcat-o pentru tine.”

M-am uitat la ea, acel set de ochi căprui aşteptând, aşteptând o confirmare sau o promisiune pe care o voi face, dacă ar trebui să ghicesc. Dar cu părul întins într -un coc strâns, era greu să nu te lase distras de toată oboseala aceea obositoare care se lipeşte de trăsăturile ei.

Întrebarea mi-a căzut de pe buzele: „Dormi pe salteaua cu aer?”

Pleoapele ei au măturat în sus şi în jos de câteva ori. Încet. Ea clătină din cap. „Sâmbăta aceasta este un joc acasă pentru Green Warriors”, a spus ea. „În funcţie de rezultat, vă voi prezenta unghiurile mele de presare. Dar mai întâi trebuie să văd cât de bine se pot descurca Războinicii Verzi.”

Tot corpul meu a fost alert la pomenirea presei.

Adalyn trebuie să fi văzut asta, pentru că ea a explicat: „Mă concentrez pe fete şi pe povestea de succes pe care sunt aici să o fac”. Ea a făcut o pauză atentă. „Concentrarea ta ar trebui să fie pe a le obţine punctele care să-i aducă în finală.” Încă un moment de ezitare. „Câştigi jocurile şi te voi ţine departe de unghiul meu. Asta e tot ce cer.”

Asta a fost tot ce a întrebat? De parcă nu ar fi cerut deja destul.

Şi totuşi... A existat acel moment de ezitare. Mi-a spus că era mai mult latra decât muşcă.

Liantul roşu a fost împins pe pieptul meu. Nu am luat-o.

— Bine, murmură ea ridicându-se brusc. Datorită diferenţei de înălţime a standului pe care se afla, pieptul ei s-a aliniat cu privirea mea. „Atunci, nu luaţi liantul”, continuă ea, sânii ridicându – şi şi coborând cu o respiraţie adâncă. Maxilarul mi s-a strâns la urma amintirilor declanşate de acea privelişte. Duminică. Yoga. Mâinile mele pe ea. Moliciune şi căldură sub degetele mele. Palma mea exact în acel loc de pe pieptul ei în timp ce se luptase pentru aer. Mâna ei a zburat spre unul dintre nasturii minusculi ai bluzei ei, întorcându-mă în prezent. „Bănuiesc că ar trebui să încheiem aici.”

„Te rog”, am răsuflat, cu privirea fixată pe butonul în timp ce ea bâjbâia cu el.

Niciunul dintre noi nu a încercat să plece.

„Oh,” a început Adalyn, cu vocea distrasă şi cu degetul mare comutând cu acel lucru minuscul, răsucindu-l dintr-o parte în alta. „Apropo, ai văzut uniformele? Am grijă de cei noi se află pe lista mea de priorităţi, dar nu cred că vor fi pregătiţi pentru joc săptămâna aceasta.” O pauză. Degetul mare sa oprit. Am simţit mărul lui Adam. „Josie a spus că suntem acoperiţi deocamdată, orice înseamnă asta, dar ceva îmi spune că ar trebui să le verificăm înainte de sâmbătă.”

Mâna lui Adalyn a căzut lângă ea, lăsând acel nasture strâmb într-o parte. A inspirat adânc şi pieptul i s-a legănat din nou, testând rezistenţa fantei. Un

gând nejustificat mi-a apărut în cap. Ce fel de lenjerie a ascuns o femeie ca Adalyn Reyes sub o faţadă atât de pricepută şi de primăvară? Purta ea lenjerie intimă sau lenjeria ei era la fel de potrivită şi decoroasă ca şi carcasa exterioară?

Privirea mi-a coborât, ca şi cum aş încerca să discern liniile prin toată ţesătura aia subţire şi moale şi m-am pierdut puţin pe curbele ei. Sânii. Talie. Aveam mâinile acolo, exact în acel loc de pe talia ei. Ştiam cât de moale...

„Cameron?”

Mi-am ridicat privirea, întorcându-mi ochii la faţa ei.

Iisuse dracului.

Ce în numele lui Dumnezeu?

„Nu am văzut uniformele”, i-am spus. — O putem întreba pe Josie despre ele mâine.

„Dar am spus doar...”

„Aş vrea să merg acasă. Odihnă." Era evident că aveam nevoie de o noapte de somn pentru ami limpezi capul.

— Dacă trebuie, spuse ea, începând să-şi adune lucrurile. „Să continuăm asta mâine. Sunt atât de multe pe lista mea de lucruri de făcut încât nici măcar nu am abordat.”

Bineînţeles că a existat. „Nu e de mirare că te-au trimis aici”, m-am auzit mormăind pe sub răsuflarea mea.

Expresia lui Adalyn s-a transformat la cuvintele mele. Era o nouă emoţie acolo acum. Unul care mi-a făcut să se mişte stomacul. A apăsat pe piept tot ce ţinea în braţe cu o mişcare sacadată frustrată şi îşi întoarse corpul într-o parte. Dintr-un impuls ciudat şi neaşteptat de a mă explica, mam mişcat şi eu, împingând-o să meargă în jurul meu pentru a coborî pe stand.

Am pufnit la ea, iar ea m-a bufnit imediat.

„Adalyn...”

Dar Adalyn era intenţionată să mă evite şi să scape de mine cât mai curând posibil. Ideea era că blestemaţii de pantofi ai ei nu păreau să-i ajute în căutarea ei, pentru că într-o secundă, ea era dreaptă, iar în următoarea, se prăbuşise.

Blestemant pe sub răsuflarea mea, m-am repezit după ea. Braţele întinse, mi-am aşezat corpul astfel încât să o pot intercepta acum în cădere liberă. S-a izbit de pieptul meu cu un mic ţipăit şi tot ce am putut face a fost să o asigur de mine şi să spun: „Te-am prins”. Mi-am mutat braţele, palmele strângându-i părţile laterale. "Eşti bine."

Adalyn murmură ceva ca răspuns, dar eram prea distrasă de valul de uşurare care mă străbătea ca să ştiu ce. Mirosul ei se strecura şi în plămânii mei, modul simplu, dar cu siguranţă nu simplu, în care mirosea mă copleşeşte. Am prins indicii doar în timpul yoga. Dar acum era tot ce simţeam. Era curat, proaspăt şi atât de dulce încât mi s-a părut o lovitură în faţă. Ca bumbacul lăsat la soare într-un câmp de lavandă.

La dracu. Chiar îl pierdeam.

„Sunt bine”, am auzit-o spunând mai clar. „Cred că poţi să-mi dai

drumul.”

Gâtul mi-a lucrat, înghiţind din greu înainte să o pot elibera. M-am dat înapoi, simţindu-mi mâinile înţepătându-mă când mi-au căzut în lateral. le-am flexat. Apoi i-am întâlnit privirea, găsindu-i căpruiul din ochi ameţit. Obrajii i se înroşiră.

— Nenorocitele de tocuri alea, am spus, auzind asprimea vocii mele. Sprâncenele ei s-au încreţit. „Îţi vei rupe gâtul într-una din zilele astea nenorocite.”

Adalyn clipi de câteva ori, apoi clătină din cap. Expresia năucită a dispărut de pe chipul ei. „Chiar trebuie să vorbeşti ca un asemenea stereotip de mers?” Şi-a coborât vocea în ceea ce trebuia să fie o încercare de a-mi imita tonul. *„ Tocurile alea, amice. Bollocks , innit? Sunt năucit! Vrei o ceaşcă? ”* O bufnitură a părăsit-o. „Dacă îmi spui că îţi opreşti ziua la cinci ca să bei ceai şi ţii undeva o şapcă plată de tweed într-un sertar, jur că o să-mi pierd mintea mereu iubitoare.”

M-am uitat la ea.

Pentru o lungă perioadă de timp. Apoi, am lătrat în râs.

Era zgomotos şi gălăgios şi eram destul de sigur că nu mai râsesem aşa de multă vreme.

Adalyn îşi dădu ochii peste cap. — Ai şapca aia plată, nu-i aşa?

— Da, am confirmat cu un semn din cap. „Dar am fost crescut cu o *nonna italiană* , dragă. Aşa că voi lua un espresso bun la o ceaşcă de ceai în orice zi a săptămânii.

„Nu draga ta.” Adalyn eliberă aer. „Şi cred că nu ar trebui să fiu surprins. Chiar ai o dependenţă de cofeină din ceea ce am văzut”, a adăugat ea pe un ton serios, dar i-am văzut colţurile buzelor aplecându-se uşor în sus.

M-am întrebat cum arăta zâmbetul ei. A ei adevărată.

M-am făcut să mă uit în altă parte, cu ochii aterizat pe pieptul ei. Butonul de care fusesem atât de preocupat cu câteva momente mai devreme se desfăcuse. Şi mi-a permis să arunc o privire asupra materialului sutienului ei.

Arăta ca satin. Lavandă.

Hristos.

Pleoapele mele s-au închis, din pură supravieţuire. Chiar mi-am întors corpul cu faţa spre o parte. Căutând altceva la care să mă uit şi concentrându-mă pe primul lucru pe care l-am găsit. Şopronul. Care era încă într-o stare de dezordine totală.

Exact cum m-am simţit.

CAPITOLUL 14

Adalyn

Ast a fost. am terminat. Chiar am fost.

Am lăsat şurubelniţa pe care o cumpărasem de la Cheap Moe's să cadă la podea şi mi-am şters distrat mâinile pe picioare, lăsând urme gemene de murdărie pe materialul jambierelor mele. M – am uitat la maioul meu. De asemenea, murdar.

— Grozav, am şoptit. „Acesta este pur şi simplu grozav.”

Nu numai că părţile acestei monstruozităţi de pat păreau să fie ţinute împreună de un fel de magie întunecată super puternică, dar acum eram acoperit de murdărie şi sudoare şi stricasem singurele articole vestimentare ocazionale pe care le aveam.

Luând sandvişul şi salata de fructe de pe blatul chicinetei, mi-am băgat telefonul sub braţ, am ieşit spre veranda tristă şi înspăimântătoare care consta dintr-o singură treaptă şi m-am lăsat jos. Ceva ascuţit m-a înţepat în fund, dar m-am simţit atât de neajutorat în acel moment, atât de făcut, încât nici nu m-am obosit să mă mişc. Jambierele erau oricum murdare. Şi nu aş putea să le arunc în maşină de spălat pentru că, s-a dovedit, nu era nici una în cabană, aşa că orice.

Deci orice . Nu m-am recunoscut.

Cu un oftat, mi-am desfăcut cina şi m-am uitat înainte în timp ce mestecam sandvişul. M-am gândit la ceea ce trebuia să fie întinderea liniştită şi frumoasă a naturii dinaintea mea şi am văzut acest loc aşa cum era. Câteva dealuri. O grămadă de copaci. O cabană urâtă. O aşchie de lemn putred sub fundul meu.

S-a ridicat o rafală de vânt, făcându-mă să-mi îndoaie picioarele mai aproape de piept. Am luat o muşcătură nouă, povestind hainele de iarnă pe care le împachetasem: zero. Nici măcar nu aveam mai mult decât o jachetă de iarnă pe care nu o mai folosisem de... ani. Care a fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit la Miami.

Am clătinat din cap, hotărând să nu mă gândesc la asta. M-aş descurca cu ceea ce aveam. Nopţile şi dimineţile devreme se răceau cu cât ne apropiam de octombrie, dar ar fi bine. Ar trebui să fiu bine.

Telefonul meu a sunat cu un mesaj, oferind o distragere binevenită, aşa că

mi-am mutat sandviciul în mâna stângă şi am ridicat dispozitivul.

MATTHEW: Veşti proaste.

Alarma mi-a năvălit în burtă în timp ce mi-am tastat răspunsul. Am vorbit cu Matthew duminică seara, dar în afară de a-i oferi un râs frumos la imaginea mea, făcând yoga — cu capre şi fără Cameron, despre care încă nu-l pomenisem lui Matthew — nu a existat niciunul. evoluţii pe frontul #sparklesgate.

ADALYN: Trebuie să fie foarte rău dacă nu primesc un gif de capră.

MATTHEW: Cam aşa este.

A urmat un link. Am apăsat pe el cu degetul mare şi am fost redirecţionat către site-ul unei băuturi energizante. Nu am recunoscut marca, aşa că am derulat în jos, întrebându-mă dacă mi-a trimis ceea ce trebuie.

Atunci a început animaţia.

O cutie plină de culoare, cu un slogan intermitent dedesubt cu litere îndrăzneţe: ALEGE DIVERTISMENTUL PENTRU DEMNITATE . Cutia s-a zguduit apoi, a tremurat, de parcă era pe punctul de a sparge, şi puf, ceva s-a materializat în faţă.

Cu o clipire neîncrezătoare, m-am uitat la logo-ul care tocmai fusese ştampilat pe container.

Era o ilustrare simplă, dar chiar şi aşa era imposibil să ratezi asemănările. Ştiam ce văd. am recunoscut-o. Până acum, m-am uitat la clip de atâtea ori, încât probabil că aş putea să-mi invoc faţa, maxilarul deblocat şi expresia dezarticulată, dacă închideam ochii.

Era faţa mea de Lady Birdinator.

Şi s-a dovedit că eram pe o cutie.

Spaima şi şocul s-au învârtit în mine, făcând ca cele câteva muşcături de curcan pe care le luasem să se acru.

MATTHEW: Am făcut câteva cercetări. Este o nouă companie de băuturi energizante. Destul de mic. Vegetarian. cu sediul în Miami. Vizează generaţia Z în cea mai mare parte. Au fost foarte deştepţi în privinţa asta. Nu ai face conexiunea dacă nu ai vizionat videoclipul. Dar...

ADALYN: Dar milioane de oameni l-au văzut.

MATTHEW: Îmi pare rău.

Un val de greaţă m-a lovit direct în intestin la asta, *îmi pare rău* . Nu am vrut mila nimănui. Nici măcar al lui Matthew. Pentru că asta... Asta a înrăutăţit totul. Am înghiţit în sec, încercând să împing în jos tot ce-mi clocotea în gât.

MATTHEW: Crezi că poţi da în judecată?

ADALYN: Voi vorbi cu tatăl meu. Sunt sigur că a văzut-o deja şi ia măsuri legale pentru a proteja franciza.

MATTHEW: Sunt mai îngrijorat pentru tine.

ADALYN: Fac parte din franciză.

M-am uitat la propriile mele cuvinte, acea senzaţie din pieptul meu intensificându-se. Dar tot am fost parte din asta, nu-i aşa? Eram fiica lui şi angajata lui, în măsura în care fusesem suspendată temporar de la acces la contul meu şi alungată. Tatăl meu m-ar proteja. Ştiam că a făcut asta în trecut, acum ştiam că el va...

Unul dintre tufişurile de vizavi de mine s-a mişcat, captându-mi atenţia.

S-a mişcat din nou, făcându-mă să-mi îngust ochii, apoi, înainte să mă pot pregăti, ceva a ieşit din tufişuri.

Telefonul şi sandviciul meu au tresărit direct din mâinile mele şi chiar m-am auzit ţipând în timp ce închideam ochii, pregătindu-mă pentru orice ar fi acel lucru. Un urs? Un iepure râvnitor? Citisem despre mai multe specii de şerpi cu clopoţei din zonă care erau mortale. Oricare ar fi fost, nu ar fi mai rău decât să fiu revendicat drept imaginea unei băuturi energizante a cărei campanie de marketing s-a bazat pe dispariţia mea şi pe lipsa demnităţii mele.

Când au trecut secundele şi nu am fost atacat, am deschis un ochi.

Puiul din faţa mea a plesnit.

"Esti tu. Eşti animalul de companie al lui Cameron.” Pasărea şi-a bătut din aripi şi a călcat pe sandvişul meu. "Hei. Asta a fost cina mea, ştii?”

Capul ei sa răsucit înainte, în direcţia mâncării, de parcă mi-ar spune: „*Acum e al meu”* .

„Atunci”, am cedat, aplecându-mă cu grijă să-mi iau telefonul şi aşezându-mă pe treapta verandă. „Bănuiesc că este corect doar după ziua trecută.”

Lucrul a plesnit, zgâriind podeaua.

"Da da. Îmi pare rău, bine?” am spus cu un oftat. „Am avut o zi ciudată. Sau bine, poate a fost o săptămână mai degrabă proastă. De fapt, nu cred că ghinionul s-a terminat. Se pare că trec printr- o serie lungă de probleme.”

Puiul de companie a lui Cameron şi-a clătinat capul înainte de a ciuguli pâinea.

„Nu sunt sigur dacă un pui ar trebui să mănânce curcan”, am murmurat încruntat. „Trebuie să fie un fel de canibalism animal.” Treaba a continuat. „Ouăle tale vor ieşi... ciudat. Probabil."

„Este un cocoş”, a spus o voce adâncă în depărtare. „Nu o găină.”

Şi fireşte, ca întotdeauna, coloana mea s-a îndreptat ca răspuns la acea voce. Obrajii mi s-au înroşit şi ei – o evoluţie relativ nouă.

Cizmele lui Cameron au mutat pietrişul în timp ce se apropia de mine, făcându-mă să mă întreb dacă şi el a ieşit din tufişuri. S-a oprit în faţa mea şi, când mi-am ridicat privirea de la picioarele lui, primul lucru pe care l-am văzut a fost umorul care dansa în ochi.

Şi asta era nou. Se pare că Cameron a făcut ceva în afară de mormăit şi de a scăpa de locuri. A râs şi el.

„Mi se pare un pui”, am spus din postarea mea de pe verandă.

Privirea mea s-a scufundat, urmărindu-i corpul. Un alt fel de lână aceia în aer liber îi atârna de pe umerii lui largi, fermoar până la gât. Şi mai purta o pereche de acei pantaloni cu fermoar şi buzunare pe care îi prefera atât de mult. Erau gri închis şi ţesătura i se lipeşte de picioare. Coapsele lui late şi puternice. De care părea că sunt fixat.

„Este un cocoş.”

Aproape m-am sufocat. „Îmi pare rău, ce?”

Cel mai mic zâmbet s-a ascuns sub barbă. „Un cocoş”, a repetat el, iar eu tot am clipit, simţindu- mi toată faţa călzind. „Nu o găină. Forma pieptenului este un dezavantaj. A arătat în vârful capului cu unul dintre acele degete mari. „Dar atunci când au dubii, cocoşii au şi pene de seceră.” Făcu o pauză, impingându-şi mâinile în buzunarele blugilor. „Găinile nu .

Oh. Oh? Mi-am dres glasul. „Mulţumesc pentru lecţia de anatomie a păsărilor de curte, Attenborough.”

Buzele lui Cameron tremurară. „De asemenea, nu este animalul meu de companie.”

Mi-am îngustat ochii. „M-ai spionat? Cât timp ai stat acolo?”

El a ridicat din umeri. „Josie a venit la mine cu câteva idei pentru o coop. Se pare că cineva i-a spus că am un pui de companie şi ea a decis că ar trebui să am un pui.

Lucrul a chic şi a bătut din aripi, ca şi cum ar fi recunoscut cuvintele lui Cameron.

Am tresărit înapoi. „Nu ştiu ce simt când am mai multe din astea în preajmă.”

Cameron a redus distanţa până la locul în care eram eu şi cocoşul, apoi a îngenuncheat şi a început să ridice rămăşiţele stricate din sandvişul meu.

Mi-am amintit avertismentul lui din dimineaţa că mă găsise dormind în maşina mea şi simţeam că trebuie să mă explic. „Apropo, nu îi dădeam cina. Nu sunt prost. L-am scăpat când...”

— Ştiu, spuse el, confirmând că fusese acolo suficient timp. „S-ar putea să fii o mulţime de lucruri, dar nu cred că eşti prost.”

Am ştiut un compliment cu mâna inversă când am auzit unul. "Mulţumiri."

Cameron a pus resturile de mâncare pe care le adunase într-unul dintre buzunarele pantalonilor şi apoi şi-a verificat ceasul. — Cam devreme pentru cină, nu-i aşa?

Da. Dar eram epuizat de la dezasamblarea fără succes a aceluia pat pentru a- *i asifica* cabana stupidă. Şi nu mai aveam nimic de făcut. Astăzi a fost o marţi şi fără antrenament să mă ocup... „Mi-a fost foame”.

„Eşti şi tu un copil mic?”

I-am aruncat o privire blândă. „Nu ai altceva de făcut?”

Cameron s-a apropiat mai mult şi înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, acel trup mare al lui se prăbuşi lângă mine, oferind răspunsul la întrebarea mea.

Mi-a tăiat respiraţia la apropierea bruscă, la fel ca aseară, când mă surprinse în aer după acea călătorie mizerabilă. Sau duminica, când mâinile

lui fuseseră peste tot corpul meu. Pentru că acolo era, iar parfumul lui. Era un indiciu de transpiraţie acolo, aşa cum dacă ar fi venit doar dintr -o plimbare sau poate dintr-o alergare, dar a reuşit totuşi să miroase atât de... bine. Ca în aer liber şi mosc şi...

Am clătinat din cap.

Bărbaţii transpiraţi erau ceva pe care de obicei trebuia să mă fac să-l suport. Trăieşte cu şi încearcă să eviţi. De aceea nu am pus niciodată piciorul în vestiare după meciuri sau antrenament decât dacă este extrem de necesar.

„Cum decurge renovarea?”

Bucură de distragere, m-am gândit la mizeria pe care am lăsat-o în urmă. „Merge grozav”, am minţit. L-am surprins pe Cameron aruncându-mi o privire iscoditoare peste umărul lui şi mi-am întors privirea. Am fost înroşit? Îmi simţea faţa caldă. „De unde ştii că renovez?”

„Ţipetele constante venite de la *cabana ta* ”, a explicat el şi nu am ratat modul în care a spus cuvântul *cabană* . „Apoi mai este praful în care eşti complet acoperit.”

M-am luptat cu dorinţa de a-mi atinge părul. Perie-mi mâinile peste vârf. am înghiţit. „Îţi place să te plângi continuu de mine, nu?”

M-am uitat la el la timp să-l văd ridicând din umeri. „Este greu să te concentrezi pe altceva.” Căldura care mi-a acoperit obrajii s-a intensificat.

„Se pare că eşti oriunde mă întorc.”

Dreapta. — Ei bine, am spus, dorind ca expresia mea să rămână cât se poate de indiferentă. „Din fericire pentru tine şi pentru timpanele tale foarte delicate, am terminat cu renovarea până la noi ordine.”

Ochii lui Cameron s-au plimbat în jurul feţei mele, făcându-mă... conştient de sine, expus, din multe motive pe care nu eram pregătit să mă despart în acel moment. Mi-am ridicat genunchii, strângându-i la piept.

— Ce cauţi în Green Oak, Adalyn?

Mi-am strâns mâinile peste genunchi. „Am discutat deja despre asta.”

— În afară de asta, spuse el, iar vocea lui suna atât de... serioasă, atât de diferită de oricare din celelalte dăţi în care mi-a bătut ceva, încât m-am mutat pe treaptă. Departe de el. De parcă aş avea nevoie de distanţa fizică pentru a gândi corect. „Ce încerci să demonstrezi?”

M-am uitat la bărbatul care stătea la doar câţiva centimetri de mine, surprins de alegerea cuvintelor. Asta a fost... o întrebare încărcată. Unul la care nu am ştiut să răspund fără să mă dau complet. Pentru că dintr-un motiv bizar, Cameron nu ştia ce m-a adus la Green Oak. Nu văzuse videoclipul pe care jumătate din ţară îl batjocoreşte. Mi-am amintit că a întrebat dacă aveam un motiv pentru orice făcusem şi că era mulţumit cu răspunsul meu. Nu voia toată povestea. Şi poate că mi-a fost bine cu asta.

„Am o viaţă, dacă asta mă întrebi”, i-am spus.

Cameron clătină din cap, de parcă nu acesta ar fi răspunsul pe care îl aştepta.

„Am o slujbă şi hobby-uri”, am insistat, deşi îmi dădeam repede seama că nu am nici una. „Eu fac renovarea casei.”

„Dragă”, a tras el, un chicotit după acel cuvânt. Sunetul m-a făcut să mă gândesc la râsul lui. Stomacul mi s-a prăbuşit. Nu mi-a plăcut. „Nu poţi renova rahatul îmbrăcat într-un costum pantalon şi înarmat cu un ciocan.”

„Am şi o şurubelniţă”, am replicat eu. „Şi nu port costum.”

„Crede-mă, ştiu. Am ochi.”

m-am încruntat. Ce însemna asta? „Nu sunt un dependent de muncă singur şi trist”, am simţit nevoia să spun. „Am o viaţă”, am repetat. „Ascult podcasturi. Crimă adevărată. Am şi eu o memorie impresionantă. Vă pot recita lista completă a Războinicilor Verzi chiar acum. Sau broşura de activitate a lui Green Oak, punct cu punct. Aş putea chiar să enumerez fiecare...

Fiecare lucru pe care l-ai realizat. Premiul şi trofeul pe care le-aţi câştigat. Campionatul pe care l-ai jucat. Pot chiar să recit numărul de salvari pe care le-ai făcut la ultima Cupă Mondială pe care ai jucat-o. Atât de bună era memoria mea.

De asemenea, atât citisem despre Cameron până acum.

Dumnezeu. Chiar aveam nevoie de un hobby.

„Aşa că asta asculţi în timp ce brandi acel ciocan”, mormăi Cameron. „O crimă sângeroasă.” Un alt chicotit l-a lăsat pe el şi pe mine – chiar am urât cât de distragător era acel sunet. „Totuşi, nu este un hobby.”

„Nu ştiam că vorbesc cu poliţia hobby”.

„Dragă...”

„Aş prefera să nu-mi spui aşa.”

În expresia lui a intrat amuzament. „A asculta podcasturi este ceva ce faci în timp ce faci altceva, cum ar fi renovarea casei, dacă ţi-ar plăcea cu adevărat asta.” S-a uitat la părul meu şi mi-a aruncat o privire neimpresionată. „Şi a avea o memorie bună este o abilitate, nu un hobby.”

"Amenda." Mi-am clacat limba. „Dar tu, atunci? Ce face un fotbalist profesionist pensionat cu tot acest timp liber pe mâini?”

Ochii lui au cutreierat faţa mea încet şi pentru o clipă am crezut că nu va răspunde. Că s-ar ridica şi va pleca. N-ar fi prima dată când se înfurie după ce i-am adus cariera.

Dar spre surprinderea mea, el a spus: „Eu fac drumeţii. Tabără. Îmi place în aer liber. Şi eu fac şi yoga. Nu de genul pe care l-am făcut duminica.”

Şi exact aşa, sute de imagini mentale ale lui Cameron sclipeau în spatele ochilor mei. Nu am avut niciodată prea multă imaginaţie, dar nu a fost nevoie să-l imaginez pe Cameron în vreunul dintre acele cazuri. Toate acele haine în aer liber pe el, pielea picurând de sudoare, pierdute undeva pe o potecă. Sau muşchii pe care îi văzusem direct flexându-se în timp ce făcea o scândură. eu...

„Ei bine”, am răsuflat. „Este greu să-ţi imaginez că faci ceva în afară de mormăi.”

Cameron a scos un râs, sunetul călătorind până la fundul burtei mele. Uf. — Şi eu meditez, spuse el.

Au venit mai multe imagini, plutind liber în mintea mea. — Meditezi?

„Printre altele, da.”

Am înghiţit în sec, acum brusc frustrat de acest bărbat care aparent era plin de surprize. „Dacă îmi spui că împleteşti şi tu, mă voi ridica, voi pleca şi nu voi crede niciodată niciun cuvânt pe care îl spui.”

„Eu nu tricot.” Îşi înclină capul în gând. „Deşi am încercat. Am încercat multe lucruri diferite.” Ei bine, asta a fost pur şi simplu fantastic şi nu m-a făcut să mă simt deloc o persoană fără hobby. El a continuat, „Se spune că este bine să-ţi ţii mintea departe de lucruri. Pentru a deconecta. Pentru a-ţi linişti mintea când devine prea tare.” A ridicat una dintre acele mâini-labe în aer. „Dar degetele mele sunt prea mari şi bătute pentru asta şi am puţină răbdare.”

Aş fi putut spune că ştiam cât de puţină răbdare avea, dar eram ocupat să profit de ocazie să inspectez acea mână de aproape. Detaliat. Fără a avea nevoie de o scuză. Aşa cum văzusem în trecut, avea degete lungi şi puternice. De asemenea, cu aspect aspru. Şi cel din mijloc, în special, era strâmb, aşa cum văzusem în ziua în care ne-am întâlnit, de parcă l-ar fi rupt şi nu s-ar fi vindecat bine. Sigilul din jurul rozului lui scânteia sub ultimele raze de soare.

— Ar trebui să încerci, spuse el.

"Tricotare?"

„Să-ţi ia minţile de la lucruri. Încetează să te mai gândeşti şi să supraanalezi fiecare secundă din viaţa ta şi a celorlalţi. Nu mai măsuraţi fiecare cuvânt care iese din gura oricui. Al tău inclus.”

M-am simţit înghiţit. „Nu fac asta”, am spus, dar vocea mea era armonioasă. mă plângeam. Părea că fac asta în mod constant şi uram asta. „Sunt perfect capabil să-mi iau mintea de la lucruri şi să mă relaxez. Aş putea să încerc orice hobby mi-am dorit şi să fiu excelent la el. Te-aş putea bate la yoga dacă.” *Mâinile tale nu fuseseră peste mine* . „Am exersat suficient.”

Buzele lui Cameron tremurară din nou. „Chiar eşti o chestie înflăcărată, competitivă, nu-i aşa?” m-am batjocorit. „Nu-mi spune nimic.”

„Cred că nu ar trebui să fiu surprins”, a recunoscut Cameron, cu privirea lui atât de atentă asupra mea, încât pentru o clipă am crezut că îmi aruncă o privire direct în creier.

Am deschis gura să întreb ce ar putea să spună.

Dar mâna lui s-a întins spre faţa mea. Palma lui întinsă m-a periat pe obraz, făcându-mi să-mi scape respiraţia, iar apoi, degetul mare mi-a zdrobit pielea. Mi-a trecut uşor de-a lungul liniei maxilarului, făcându-mi buzele despărţite şi un val de pătură statică pe pielea feţei mele.

Rapid, ca praful de puşcă s-a aprins, mi s-a răspândit pe gât. Braţele mele. Mi-a furnicat şi a călătorit până la degetele de la picioare.

Cameron m-a atins şi n-am putut face nimic decât să rămân nemişcat, atât de nemişcat, în timp ce senzaţia aspră a degetului lui mă atingea de faţă.

Piept bătând cu putere, i-am privit ochii coborând, inspectând acel loc de pe maxilarul meu care acum bâzâia, ardea, ardea sub atingerea lui. „Te vei răni dacă ţii aşa”, a spus el atât de încet, încât nu am putut înţelege

cuvintele lui. — Eşti în prăbuşire, dragă, murmură el, cu ochii verzi întorcându-se la ai mei. „Abia te văd sub mizerie.”

Ar trebui să mă mut. Dar atingerea lui Cameron – legătura fizică pe care o simţeam cu el – era atât de puternică, atât de bruscă şi de intensă, încât eram absorbit. Ca un câmp de energie sau un vid. am fost prins în capcană.

Mâna lui mi-a cuprins maxilarul într-un gest tandru pe care nu l-am înţeles şi nu mă aşteptam, iar pleoapele mele s-au închis. El nu ar trebui să facă asta. Nu ar trebui să mă atingă aşa, ştergându- mi uşor murdăria de pe faţă de parcă i-ar păsa că este acolo. Şi eu... nu ar trebui să mă simt aşa de bine.

M-am smucit înapoi.

Îndepărtându-mă fizic de atingerea lui şi orice îmi făcea asta.

Când am deschis ochii, Cameron nu părea deranjat de reacţia mea. Deloc. Dacă ceva, părea curios. De parcă ar fi văzut ceva pe care voia să-l examineze de aproape.

Probabil tot praful şi murdăria.

N-am putut face altceva decât să mă mângâi furios pe faţă cu tivul cămăşii, revoltată şi confuză, concentrată să-i arăt că nu am nevoie de nimeni să facă asta. Aveam nevoie doar de mine.

Cameron a fredonat adânc în gât înainte de a se ridica şi abia apoi a spus: „Poate că nu suntem atât de diferiţi”. Verdele din ochii lui s-a întunecat. „Poate că încerc şi eu să demonstrez un punct.”

CAPITOLUL cincisprezece

Cameron

Acestea sunt uniformele?

Am dat din cap. „Tot la fel.”

Adalyn mormăi ceva pe sub răsuflarea ei înainte de a bolborosi: „Dar... dar ei...”

„Parcă sunt în drum spre o petrecere tematică din anii optzeci?”

"Da." O bufnitură a părăsit-o şi nu aş putea spune că nu am avut legătură cu acea pufătură de aer învinsă. "Când a făcut-"

„Josie a fost aici devreme. Ea a venit cu cadouri.”

"Dar cum-"

„Îţi aminteşti povestea despre mama ei şi echipa de atunci?” Ochii lui Adalyn s-au mărit şi i- am dat din cap. „Da. Acestea sunt uniformele pe care le foloseau. Dumnezeu ştie de ce i-au ţinut atât de mult.”

„Oare au fost chiar...”

"Spălat? Da, am spus. „A fost primul lucru pe care l-a spus Josie.”

Ochii lui Adalyn se îngustară. „Citi acum în gânduri?”

"Nu." Dar începeam să înţeleg cum funcţionează al ei. M-am întors spre fete, care se împrăştiau pe câmp. „Nu putem face nimic acum.”

„Aceasta este vina mea”, a spus Adalyn din partea mea. "Ar trebui sa am le-a verificat în prealabil. Aşa cum am spus că o voi face. Dar Josie este atât de convingătoare când vrea să fie.” Ea pufăi. „Va trebui să văd cât de repede le pot comanda pe cele noi. Dar pentru asta trebuie să rezolvăm totul. Tricouri, pantaloni scurţi, şosete, apărătoare, cizme cu crampoane, nu adidaşi. Avem nevoie de o schemă de culori şi un stil pentru numere. Tot. Poate că eu... O pauză. "Oh, Doamne. Ce face Chelsea cu fustă de balet? Dacă îi descalifică? Şi dacă-"

„Dragă...”

„Adalyn.”

„Adalyn”, am cedat, doar ca să nu se mai tulbure. Chiar nu aveam energie pentru a face faţă oricărei neplăceri în plus acum. Mulţimea pe care urşii din Grovesville o aduseseră în oraş era mai mare decât mă aşteptam şi începea să ajungă la mine. „Acesta este doar un joc, da?” Faţa ei s-a încreţit în dezacord, dar am ridicat un deget. „Chelsea a refuzat să ia nenorocitul de chestia asta, ea este lebăda neagră însângerată sau un rahat nepotrivit vârstei de care Maria a convins-o. Dar arbitrul a spus că e în regulă când am întrebat-o şi ea este doar o copilă. Toate sunt. Uită de tutu şi uniforme şi încearcă să treci peste joc fără să-mi dai bătaie de cap. Aceasta este doar o ligă mică. Este o joacă de copii. Literalmente."

Adalyn s-a încruntat şi m-am gândit pentru o secundă prostească că o va lăsa în pace. M-am înşelat evident. „Dar echipa arată ridicol.”

Am oftat.

Ea a continuat: „Sunt războinici, ar trebui să arate fioroşi. Impozant. Serios. Nici măcar nu este faptul că sunt toate în roz. Am schimbat al treilea kit al lui Flames cu o nuanţă similară, care a fost foarte populară printre fani. Dar asta?" Mâna i-a ieşit. „Sunt urâţi şi învechiţi, iar echipa arată... neserios.”

Nu am fost de acord. „Încearcă să-l ignori. închide ochii. Întoarce privirea. Poate pleca.” Ea şi- a îngustat ochii spre mine, iar eu m-am

înfruntat din nou cu iarbă. „Nu poţi face nimic acum, aşa că fie nu te mai cicăli, fie te duci acasă.”

„Ştii că am dreptate.”

„Ştiu şi că mă doare capul.”

„Uită-te la cealaltă echipă”, a apăsat ea, dar nu am avut nevoie. Adalyn a continuat: „Par o echipă MLS în miniatură. Până şi antrenorul lor are un trening asortat.” O pauză. „Mă întreb dacă îi sponsorizează cineva.”

— Credeam că acel liant al tău are toate răspunsurile universului, am spus sec, dar m-am întors la dreapta şi m-am uitat în direcţia antrenorului Urşilor.

Doamna în treningul în cauză s-a uitat cu mine peste câmp. I-am dat din cap, chiar mi-am deschis gura ca să-i spun noroc, dar apoi ochii i s-au îngustat şi braţele i-am încrucişat pe piept. M-am încruntat la ea. Şi ca răspuns, ea a grăit: *Te duci, căţea* .

„Ce naiba”, am mormăit eu.

— Limbă, şopti Adalyn cu voce tare. „Trebuie să nu mai înjuri în jurul copiilor. Este neprofesionist.”

M-am uitat înapoi la ea, găsind-o absorbită de telefon. „Dar ea doar m-a numit căţea.”

Privirea lui Adalyn s-a ridicat de pe ecran pentru o clipă, privind în direcţia femeii, apoi şi-a întors atenţia asupra ei cu un oftat. Degetele ei au început să zboare peste dispozitiv. Tastarea nevrotică. Ea a făcut o pauză, a ridicat telefonul şi a început să facă poze. Neconvinsă, a făcut câţiva paşi înapoi, şi-a îndreptat telefonul înainte şi a mai rupt o sută.

Am clipit la ea. „Ce naiba faci acum? Jocul este pe cale să înceapă.”

S-a întors lângă mine cu o ridicare din umeri şi a reluat tastarea fulgerului. "Ce fel de întrebare e asta? Evident că lucrez.”

„Veţi sparge un metacarpian cu viteza asta.”

„Este un os în degetele mele? Dacă da, nu sunt. Sunt obişnuit să tastesc repede când fac brainstorming.”

„Brainstorming”, am repetat încet. "Pentru ce? Noi modalităţi de a mă conduce sus pe zid?”

„Ha,” a spus ea. „Pentru noile uniforme. De asemenea, s-ar putea să comand câteva bannere cu noul logo pe care îl pot oferi celor care vin la jocuri.” Şi-a muşcat buza pentru o clipă, târându-mă pe mine ochii acolo. „Vă pot trimite o copie a notelor mele. Putem analiza totul luni. După practică. Este un moment bun?”

Mi-am amintit ultima întâlnire pe care am avut-o. Butonul s-a deschis. Mirosul ei în plămânii mei. Satinul de lavandă. Maxilarul mi s-a încleştat.

Fără să-şi ridice capul de pe ecran, ea a spus: „Nu te uita aşa la mine, antrenor”.

L-am ignorat pe acel *antrenor* . „De unde ştii cum te privesc?”

„Pentru că operezi în două moduri. Auto-important şi enervat.”

Un pufnit mi-a scăpat din gură. Probabil avea dreptate. „Credeam că am convenit asupra întâlnirilor de miercuri”.

„Luni nu va fi o întâlnire.” Degetul mare a trecut în sus şi în jos, schimbând aplicaţiile cu o viteză impresionantă. „Va fi o întâlnire obişnuită pentru a alinia ideile.”

„A pune cuvântul *casual* în faţa întâlnirii nu o face mai puţin o întâlnire, dragă.”

Degetul ei arătător bătu pentru ultima dată pe ecran. Ea şi-a ridicat capul, uitându-se în sfârşit la mine. „Ce-ar fi să-mi spui şef?” Sprâncenele ei s-au arcuit. „Nu sunt un mare fan al sistemelor ierarhice definite, dar cred că pot face o excepţie aici.”

M-am uitat înapoi la ea sub borul şapei mele. Părul ei era din nou ridicat într-un coc strâns. Numai că acesta era în vârful capului ei, făcându -i trăsăturile să pară mai clare sub soare. Costumul s-a întors şi el, acesta o nuanţă pală de bej care a fost asociat cu un top albastru cu aspect lucios pe care mi-aş fi dorit ca blazerul să nu acopere.

A fost probabil cea mai îmbrăcată ea a fost vreodată. Până şi tocurile pe care le avea păreau mai înalte decât de obicei. Adalyn a fost îmbrăcată să impresioneze astăzi. Prim şi gata să buldozeze peste vreun biet suflet. Eu, cel mai probabil. Şi totuşi era un contrast binevenit cu felul în care arătase noaptea trecută pe verandă. Acoperit de praf. În pantaloni de yoga. Şuviţe de păr ies în afară. Încă nu mi-am dat seama ce versiune de Adalyn mi s-a părut mai deconcertant.

Pielea din palmele mele mi se furnica la amintirea simţirii feţei ei sub vârful degetelor mele.

Mi-am îndoit mâna dreaptă.

„Unde este inelul?” a întrebat ea, aducându-mi atenţia înapoi.

Am simţit că mă încruntă surprins, dar m-am bătut cu palma pe piept. „Sunt obişnuit să-l scot pentru jocuri. Îl am pe un lanţ.”

Obrajii i se înroşiră, dar dacă se gândea la ceva, nu spuse. „Şi ce-i cu pălăria?” Ea mi-a dat o dată sceptic. „Este aspectul tău de joc? Aş putea să-ţi iau o pălărie când îţi comand un trening de antrenor asortat. Le-aş putea ruga să imprime COACH (FAR AICI) pe faţă.”

Mi-am îngustat ochii la ea. „De ce eşti aici, din nou?”

„Sunt managerul Războinicilor Verzi, unde ar trebui să fiu?”

„Nu în zona tehnică. Eu sunt antrenorul şi aceasta este banca *mea*

„Zona tehnică este o întindere.” Ea a arătat spre spaţiul umil din jurul nostru. „Şi ai nevoie de mine aici. Sunt aproape sigur că l-am auzit pe antrenorul Urşilor conspirând împotriva ta în drumul meu din parcare. O ridicare din umeri. „Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să caut pe cineva pe care să- l completez dacă ar fi să dispari în mod misterios în... să zicem că zona stufoasă din spatele gradelor în care nimeni nu pare să se aventureze.” O pauză. — Nu că i-am dat idei.

Dacă nu aş fi fost atât de prinsă de ideea că Adalyn mă tachina, probabil că aş fi râs. — Vrei să spui că mă vei proteja de ea?

— Nu arăta atât de îngâmfată, a bufnit Adalyn, fără să se uite nici măcar la mine. — Eşti singurul meu angajat, antrenor.

Cu un pufnit, i-am lăsat-o pe asta şi m-am îndreptat cu faţa în faţă. La scurt timp, arbitrul a fluierat în cele din urmă, indicând începutul jocului.

Am făcut un pas înainte, bătând din palme de câteva ori la fete. "În regulă. Soldat mai departe, Războinici Verzi!”

Fiecare Războinică de pe iarbă şi-a întors capul spre mine. Mingea s-a rostogolit. Toţi au clipit la mine.

„O, Doamne”, a şoptit Adalyn din partea mea. "Ce-ai făcut? De ce nu se mişcă?”

„Priviţi înainte”, le-am instruit fetelor, făcându-le semn celeilalte părţi cu mâna. „Nu te uita la mine”, am lătrat, arătând în direcţia mingii. Dar până când Războinicii Verzi au reacţionat, au fost prea târziu pentru a opri cealaltă echipă să fure şi să-şi croiască drum prin teren cu mingea.

María se încruntă din poziţia ei la plasă. Dar—De ce era María la plasă? Juniper a fost portarul nostru. Unde dracu a fost Juniper? La dracu. La dracu. Am fost atât de prins de Adalyn încât am...

Atacantul pentru Urşi şi-a smucit piciorul înapoi pentru a lovi cu piciorul. María s-a întors, făcându-mi cu mâna distrasă în direcţia mea. Nu. În direcţia lui Adalyn.

Am început să o avertizez: „Ai grijă la...”

Dar mingea a nimerit plasa, trecând fără efort peste Maria zâmbitoare.

„Obiectiv”, am încheiat.

Standurile au izbucnit în urale. Tabloul de marcaj umil s-a schimbat. GREEN WARRIORS: O – GROVESVILLE BEARS: 1.

M-am uitat repede peste umăr, şocat de mulţimea entuziastă din afara oraşului. Războinicii Verzi jucau acasă şi singurele feţe pe care le-am recunoscut, în afară de câţiva dintre părinţi, erau Josie, Diane şi Gabriel. Desigur, nu mergeam tocmai prin oraş, făcându-mi prieteni, dar abia era verde în tribune. Era totul roşu şi alb.

O femeie mi-a întâlnit privirea, ochii strălucind cu ceva ce speram să nu fie recunoaştere. Mam învârtit, trăgându-mi şapca mai jos.

„Să nu ne facem griji”, a spus Adalyn când mulţimea s-a liniştit şi jocul a reluat. „Acesta este doar un obiectiv. Mai este mult joc înainte. Mai este-"

Cuvintele lui Adalyn s-au oprit brusc când Chelsea a furat mingea de la unul dintre Urşi şi a fugit. Ne-am uitat amândoi la copil, care se mişca la fel de repede cum văzusem vreodată un copil cu fustă de balet mişcându-se.

Chelsea s-a apropiat de suprafaţa de pedeapsă a Green Warriors şi Adalyn a şoptit: „Ce face ea?”

Dar nu am putut să răspund. Am putut doar să văd cum Juniper striga ceva în depărtare, iar când Chelsea nu s-a oprit, a alergat după ea. Nedescurajat, mijlocaşului nostru purtând tutu nu părea să-i pese.

Adalyn mormăi ceva, apoi spuse mai clar: „O, Doamne, fă ceva, Cameron. Ea merge în direcţia greşită.”

„Nu e nimic de făcut, dragă”, i-am răspuns cu o gură de aer exact când Chelsea a lovit mingea cu o înflorire. „Nimic nu l-ar fi împiedicat pe copilul ăsta să marcheze acel gol în joc.”

Mulţimea din Grovesville a izbucnit din nou în urale puternice. Chiar dacă

nu marcaseră tehnic, un gol era gol. Mi-am ţinut privirea înainte şi şapca jos, acel bâzâit familiar de la ceafă devenind din ce în ce mai puternic cu fiecare bătaie din tribune. Acesta nu fusese doar un autogol, a fost un haos total şi total.

Îmi petrecusem toată săptămâna respingând încercările lui Adalyn de a crea o strategie, crezând cu adevărat că tot ceea ce a sugerat ea este exagerat. Încă l-am crezut. Dar cumva, tot ce m-am putut gândi, pe măsură ce jocul a reluat din nou şi fetele s-au amestecat prin iarbă, a fost liantul roşu. Celălalt, de asemenea.

M-am întrebat dacă ar fi fost ceva acolo care să mă fi avertizat despre asta. La bine şi la rău, am fost antrenorul echipei şi... ei bine, clar că nu făcusem o treabă bună când portarul meu era la mijlocul terenului şi mijlocaşul meu tocmai marcase un OG.

Cu coada ochiului, am zărit antrenorul Urşilor. Se uita drept la mine cu o privire înmulţumită care nu îmi plăcea. Ţinându-mi privirea, ea şi-a ridicat pumnii, aducându-i sub ochi şi prefăcându- se că şterge lacrimile care nu erau acolo.

M-am uitat în gol la ea. Femeia aceea nu putea să ştie că în timpul carierei mele am suportat lucruri care probabil ar face-o palidă. eu—

L-am văzut pe Adalyn trăgând înainte.

„Ref!” strigă ea. *strigat* . Obţine mai mult decât câteva capete de întors. „Comportamentul nesportiv nu este o arătare drăguţă a unui antrenor pentru copii.”

„Doamnă”, a avertizat arbitrul – o femeie cu o atitudine fără prostii – din locul ei de pe iarbă. „Întoarceţi-vă imediat pe margine.”

Râsete răsuciră de pe banca de vizavi, iar Adalyn se răsuci. „Poate că ar trebui să fie mai preocupată de *mica ei* echipă.” Antrenorul Urşilor i-a dat o singură dată, care mi-a făcut ceva în stomac. Şi-a coborât vocea: „Du-te acasă, *prinţesă*

Prinţesă.

Cuvântul s-a pierdut pentru cei care nu dădeau atenţie, dar nu pentru Adalyn şi pentru mine.

„ *Scuză-mă* ”, a scârţâit Adalyn, cu vocea ei crescând o octavă. Ea a virat în direcţia antrenorului. „Cu tot respectul, doamnă, nu sunt...”

Braţul meu a ţâşnit şi am târât-o înapoi, spre mine, până când a fost lipită de partea mea. Mirosul acela de lavandă mă loveşte chiar în nas. — Absolut nu, dragă.

Adalyn părea distrasă o clipă pentru că i-a trebuit puţin să răspundă. „M-a numit prinţesă”, a spus ea în cele din urmă. Mi s-a înfundat gâtul pentru o clipă. am avut şi eu. „Şi ea îşi bate joc de tine şi de echipa. Nu voi permite asta.”

Ceva s-a înmuiat în interiorul cutiei toracice, liniştindu-mă. Dar, deşi am fost la fel de şocat pe cât de flatat de acea lovitură defensivă, m-am protejat şi de a-mi păstra anonimatul şi era o mulţime destul de mare în jur. „Nu ştiu,

şefu'. Eu spun că suntem cei mai mari oameni şi o ignorăm.”

Am *simţit* tensiunea din corpul ei zburând. Braţul meu era încă în jurul ei. „Tocmai m-ai numit şef.”

Deci am avut. Am căutat rapid împrejurimile noastre, verificând dacă există ochi curioşi. Toţi, cu excepţia celuilalt antrenor, păreau distraşi de joc. Ah, la naiba. — Îţi aminteşti cum ai spus mai devreme că nu ar trebui să ne facem griji? Ea a dat din cap. "Cred că ar trebui."

— Încă aş putea să-l fac pe arbitru să o suspende pe acea femeie, ştii? intră ea. Dar vocea ei era mai blândă. Mai calm. „Sunt convingător. Şi cunosc şi oameni foarte importanţi din PRO.”

Un chicot a scapat. Nu era primul şi începeam să înţeleg că nici nu va fi ultimul. „Nu cred că contactele tale din PRO sunt relevante aici, dragă. Aceasta este o mică ligă judeţeană.” Ea a mormăit, iar braţul meu s-a mişcat, degetele mele neputincioase întinzându-se înainte şi atingând acel vârf pe care îl privesem înainte de a da drumul. Se simţea ca din satin. Ea nu s-a plâns. „Hai să ne întâlnim luni.”

Pieptul i s-a extins cu o respiraţie, iar când a rostit a fost doar un cuvânt: „De ce?”

La naiba dacă aş şti, sincer. „Se pare că avem de lucru.”

Adalyn a ezitat o clipă, dar apoi s-a apropiat până când vârfurile acelor pantofi pe care i-am dispreţuit mi-au atins cizmele. Ea şi-a ridicat bărbia, evaluându-mă. Pe puntea nasului ei erau pistrui minuscoli. — Înţeleg, spuse ea încet. „Poate că ai un al treilea mod până la urmă. În afară de auto-important şi enervat.”

Ştiam că am făcut-o.

Şi fără să ştiu cu adevărat cum, acel comutator tocmai fusese pornit.

CAPITOLUL ŞAISISE

Adalyn

„ Dragii mei voluntari Green Oak”, a spus Josie, deschizându-şi braţele cu o înflorire. „Bine aţi venit la BBBBL anual al Green Oak sau, aşa cum o ştim cu toţii, Beer, Barbecue şi Boogie By the Lake.”

Diane şi-a dres glasul din primul rând.

Zâmbetul lui Josie se strânse. — Da, Diane?

„De ce am schimbat din nou numele?” întrebă ea, făcând buzele lui Josie să se întindă. „Aceasta trebuia să fie petrecerea noastră de sfârşit de vară pe malul lacului. Ar fi trebuit să fie cu săptămâni în urmă, ultima săptămână din august, ca în fiecare an.” Capul acela de galben strălucitor se întoarse în direcţia tribunelor. „Unde sunt câinii de porumb sau mini gogoşi glazurate? De asemenea, servim mai mult decât bere. Şi în timp ce eşti la asta, încă nu înţeleg ce vrei să spui prin *boogie*

Josie scoase un chicotit care nu părea atât de uşurat pe cât sperase, dacă ar fi trebuit să ghicesc. „Ei bine, Diane, dacă ai fi acordat puţină atenţie în timpul şedinţei noastre de consiliu de primăvară, ţi-ai aminti că încercam să condimentăm lucrurile pentru sezoanele următoare. Ştiţi, să aduceţi mai mulţi oameni din tot judeţul cu evenimente distractive şi captivante, care au nume amuzante şi captivante. De aici boogie-ul, de aici grătarul, de aici berea artizanală şi de aici” — vocea ei se ridică — „schimbarea numelui”.

— Dar există o cabină de cafea, răspunse Diane. „Şi petrecerea noastră de sfârşit de vară a fost bine. A fost cel mai bun din judeţ, dacă pot să spun şi eu. Nu înţeleg de ce trebuie să fim atrăgători pentru oamenii din alte oraşe.”

Întreaga expresie a lui Josie s-a strâns în timp ce se lansa într-un alt discurs despre motivul pentru care schimbarea era bună.

Bărbatul care stătea lângă mine a expirat lung şi adânc, captându-mi atenţia. Mâna i se ridicase la păr şi o târa pe capul lui. Până acum, ştiam câteva dintre povestirile lui Cameron. Nu era fericit să fie aici şi, după ce l-am urmărit în timpul meciului de ieri, am putut ghici că a fost din cauza oamenilor care i-ar putea aduce asta. Tremurase de fiecare dată când mulţimea se agitase.

— Este partea boogie, nu-i aşa? l-am întrebat cu o voce stinsă.

Întrebarea mea părea să-l surprindă pe Cameron, pentru că, când s-a uitat la mine, a fost încruntat. „Da.”

M-am întrebat de ce s-ar fi trecut prin asta când ura atât de mult. Chiar a crezut că îl voi expune. Vinovăţia mi s-a învârtit în stomac. „Dacă Josie ne sugerează să dansăm, eu plec de aici.”

"Noi?"

— Voluntarii, am explicat, simţind un val de căldură urcându-mi pe gât. Imaginea braţelor lui Cameron în jurul meu a luat contur în mintea mea. „Mă voi ascunde în pădure dacă va trebui. Chiar şi după ce Josie a spus nişte lucruri foarte deranjante despre ei că ar fi posibil bântuiţi. Atât de rău nu vreau să fac boogie în seara asta.”

Cameron pufni.

„Din toţi cei de aici, m-am gândit că vei crede asta.”

Amuzamentul îi trecu peste expresia. — Şi de ce, dragă?

„Pentru că oamenii tăi cred în ritualuri norocoase şi lucruri precum juju”, am subliniat eu ridicând din umeri. Am vrut să-l întreb dacă purtarea inelului pe un lanţ a fost parţial despre asta. „Am văzut jucători făcând cele mai ridicole lucruri înainte de meciuri.”

Ochii lui Cameron au cutreierat faţa mea pentru o clipă, ca şi cum cautand ceva. Acea culoare stupidă a revenit. „Nu toţi fotbaliştii sunt la fel.” S-a întors, cu faţa în faţă. „Dacă eşti drăguţ cu mine în seara asta, te voi duce într-o excursie şi-ţi arăt că nu există fantome. Dar nu poţi veni în pantofii ăia nenorociţi.”

am pufnit. „Dacă sunt drăguţ...”

— Voi doi veţi fi de serviciu la bere, spuse Josie, brusc în faţa noastră. „Îmi place aspectul, Adalyn. Dar ai adus ceva mai gros decât acel blazer? Temperaturile chiar scad noaptea pe malul lacului. De aceea spunem pe broşură să vină îmbrăcaţi în straturi.”

M-am uitat în jos la mine. „Acesta este tweed. Voi fi bine."

„Bine atunci”, a spus ea, bătând din palme şi întorcându-se. "Urmaţi-mă, vă rog. O să te arăt la staţia ta.” Am mers în urma ei. „Oamenii din oraş care s-au înscris la BBBBL nu se vor distra încă.” S-a oprit la un stand cu un panou pe care scria JOSTLERUL LUI JOSIE . m-am încruntat. „Acest copil de aici este afacerea mea cu berea artizanală. Încă lucrez la nume.”

Cameron a mormăit ceva ce nu i-am prins pe sub răsuflarea.

„Deci...” am ezitat. — Ai preparat berea care va fi servită în seara asta?

"Da doamna." Un rânjet mai mare decât de obicei îi despărţi faţa. „Este un IPA neclar. Perfecţionez reţeta de luni de zile şi cred că aceasta este aceea. Îmi poţi spune când o încerci.” Ea făcu cu ochiul. „Bine, destulă vorbărie. Oamenii vor veni în curând şi vreau ca fiecare voluntar să fie pregătit şi gata de plecare.” Ea arătă spre un butoi cu un dispozitiv blocat în partea de sus. „Ai folosit vreodată una dintre acestea?”

— Da, răspunse Cameron oftând înainte să pot spune un cuvânt. „Şi ştuţul nu este înşurubat corespunzător.”

Şi-a suflecat mânecile geaca aceea de flanel pe care o purta în seara asta. Ochii mei s-au îndreptat spre antebraţele lui şi am văzut imediat cerneala care se revărsa din mâneca rulată, acoperindu-i pielea. Ceva s-a blocat

undeva între cutia toracică şi stomacul meu la vedere, ceva care nu era doar curiozitate. M-am aplecat înainte ca să pot vedea mai bine în timp ce mâinile lui Cameron au aterizat pe vârful butoiului.

Antebraţele s-au flectat în timp ce bucăţi mici şi bucăţi au fost înşurubate şi puse cu mişcări hotărâte.

M-am bătut pe obraji. Erau calde. Şi eu-

oh Doamne. Ce s-a intamplat? Nu am fost niciodată în muncă manuală. sau tatuaje. sau antebraţe. Sau flanel pentru asta.

Am fost surprins din transă de un cot în lateral.

Privirea albastru pal a lui Josie a fost îndreptată spre mine cu o privire răutăcioasă. *Saliva* , spuse ea. Ochii mi s-au marit de groază şi mâna mi s-a repezit la gură. Ea a chicotit zgomotos, iar când Cameron ne-a aruncat o privire întrebătoare, s-a trezit şi a spus: „Mulţumesc că ai avut grijă, Cam”.

Răspunsul lui Cameron a fost ridicarea din umeri.

„Bine, acum că ştiu cu adevărat că Jostler lui Josie este pe mâini bune şi că tu, Cam, îi poţi arăta Adei cum funcţionează sistemul de robinet, voi trece direct la urmărire.” Mâna lui Josie rămase blocată în aer, în direcţia unei cutii metalice negre. „Toţi cei care vin primesc jetoane de mâncare şi băutură la intrare, aşa că tot ce trebuie să faceţi este să luaţi un jetoane şi să serviţi o bere. Dacă găseşti nişte bacşinători entuziaşti, le spui că lângă standul de băuturi calde se află o puşculiţă în formă de capră. Acolo voi fi. Toate sfaturile vor merge la bugetul BBBBL de anul viitor. Întrebări?" A aşteptat o clipă, dar când mi s-a deschis gura, a spus: „Fără întrebări, perfect! Acum trebuie să fug la staţia de grătar. Gabriel a spus ceva foarte deranjant despre chiftelele vegane de casă mai devreme. Distrează-te şi” – a revenit acea privire răutăcioasă – „aminteşte-ţi că eşti aici să te prefaci că eşti o legătură. Diane este foarte atentă astăzi, aşa că îţi sugerez să fii mai atentă.”

Şi cu o clipă foarte sugestivă în direcţia mea, care mi-a făcut faţa să devină roşie de sfeclă roşie, Josie a plecat la jogging.

"Esti bine?" întrebă Cameron.

„Sigur,” am răspuns, mergând în jurul lui şi aşezându-mă undeva unde acele antebraţe extrem de distractive nu erau vizibile. „Mă gândeam că am uitat să o întreb pe Josie despre ce era vorba despre boogie.” M-am ocupat cu casierul. — Deci, de unde ai aflat despre robinet?

S-a dovedit că Cameron lucrase la un pub la sfârşitul adolescenţei. De asemenea, îşi petrecuse verile jongland cu toate locurile de muncă posibile disponibile înainte de a semna primul său contract. A explicat lucrurile. De asemenea, a făcut un mic loc pe pieptul meu să se extindă.

Dar nu aveam de gând să dau nicio atenţie la asta. A avea un loc plăcut pentru oamenii harnici nu era nou.

De asemenea, s-a dovedit că partea boogie a serii a fost interpretările unei trupe Green Oak ale cântecelor din anii '70 şi '80. O trupă în care Josie cânta la bas.

A fost cu adevărat fascinant numărul de lucruri pe care femeia le putea

face.

Cu excepţia berii, aşa cum sa dovedit. Am băut o înghiţitură din Josie's Jostler şi să spunem că era atât de ceţos încât aş fi putut să-l mestec. Nu eram un expert în berea artizanală şi întotdeauna am preferat vinul, dar nu credeam că un IPA neclar ar trebui să funcţioneze aşa.

Nu că mulţimii prezente părea să-i pese. Standul Jostler al lui Josie fusese la fel de ocupat ca restul. Nu aş folosi cuvântul *împachetat* — după standardele mele sau în orice alt standard —, dar suficient de ocupat pentru ca Cameron să facă cea mai mare parte a muncii şi să mă releve la o datorie simbol. Din păcate, asta a implicat mai mult rostogolirea mânecilor, dezvelirea antebraţului şi îndoirea muşchilor la ridicarea ochelarilor şi la schimbul butoaielor. La un moment dat, mi-am dat seama că mă uitasem la unul dintre antebraţele lui – la acel punct specific cu cerneală rămasă de la încheietura mâinii – atât de tare şi de lung, încât uitasem să adun jetoane. Aşa că am aruncat câţiva dolari din buzunar şi mi-am continuat să mă uit.

Atunci scoase un beanie dintr-un buzunar secret al jachetei de flanel.

Am dispreţuit flanela, căciulile şi buzunarele secrete acum.

De aceea, în momentul în care primele cinci note la „Boogie Wonderland” de pe scena improvizată au lovit şi majoritatea oamenilor s-au mutat în direcţia trupei, am fugit.

Da. M-am ascuns oficial. De la Cameron, nu boogie.

Mă aflam în capătul îndepărtat al incintei BBBBL, lângă lac, cu singura mea companie nu una, ci două capre pe care María le adusese cu ea. Şi dacă ar ieşi o fantomă şi să mă ademenească pe mine şi pe capre în pădure, m-aş duce cu plăcere.

Brandy a beăit de la picioarele mele. Şi la fel ca de fiecare dată când făcuse asta în cele cincisprezece minute în care fusesem aici, Tilly s-a agitat ca răspuns.

„Voi doi trebuie să opriţi asta”, am şoptit eu, obţinând încă două baas. " *Nu* . Shush.”

M-am uitat peste umăr, verificând mulţimea pentru un anumit set de ochi verzi, barbă neagră şi căciulă. Nici urmă de el. Bun. Mi-am întors privirea înainte, tocmai la timp pentru ca o rafală de aer rece să mă lovească în faţă şi să mă facă să mă încurc în mine.

Costumul din tweed era cea mai calduroasa tinuta pe care o aveam, dar Josie avusese dreptate, acum ca soarele apunea, nu fusese cea mai inteligenta alegere. Nu că oricare din garderoba mea ar avea.

„Dar e în regulă”, am mormăit pe sub răsuflare, gândindu-mă la căciula lui Cameron. Şi cizme. Şi blugi. Şi jachetă de flanel. Şi cât de cald trebuie să fie. Poate ar trebui să merg pe la Outdoor Moe's şi să-mi iau un beanie. Brandy mi-a înghiontat piciorul cu capul. "Ştiu. Nici nu cred că mi- aş putea scoate un beanie.” Poate aş putea să fac flanel. Am oftat. „Ar fi putut măcar să lase jacheta înainte de a pleca.”

"Cine a plecat?"

Aproape că am căzut de pe stânca pe care stăteam. „Doamne,” am mormăit, întorcând capul şi găsind acel munte de flanel căptuşit la câţiva metri în stânga mea.

Sprâncenele lui Cameron s-au înnodat sub căciula lui stupidă şi prostească. „Isus a plecat?”

Am deschis gura ca să răspund, dar o altă rafală de aer s-a ridicat, oprindu-mi cuvintele şi trimiţând un fior care să-mi se târască pe şira spinării. Mi-am încolţit braţele în jurul mijlocului meu şi i-am dat din umeri.

Dacă lui Cameron îi pasă de lipsa unei confirmări din partea mea, nu a spus. În schimb, a traversat distanţa care ne desparte şi s-a plantat chiar lângă mine. Ochii mi-au coborât jos, spre antebraţele lui. Avea mânecile jos, slavă Domnului. Mâinile îi atârnau însă între picioare. Relaxat. Stare brută. Mare. Sigilul acela de pe mizul lui. Uf. Ce era în neregulă cu mine? Nu puteam să mă hiperfixez în fiecare parte a corpului pe care omul acesta mi-a aruncat în faţă.

Tilly, care, după mărimea ei, părea mai tânără decât Brandy, a mers la trap lângă Cameron, oferind o distragere binevenită. S-a înţepenit.

„Poţi să pleci”, am mormăit eu. Oferit, într-adevăr. Pentru că ne-ar face amândurora o favoare. Nu m-aş putea ascunde de el dacă ar fi aici.

„Este doar o capră”, a răspuns el. Nu acestea au fost exact cuvintele lui la yoga? „Două capre. Şi unul este mic.”

Altceva a spus el i-a venit în minte. *Tuturor ne este frică de ceva în viaţa asta* .

„I-am promis Mariei că le voi ţine companie”, i-am spus, doar ca să nu mă gândesc la asta.

„Mi s-a părut că mă eviţi”, a spus Cameron, făcându-mi inima să cadă. „Şi am venit în locul de care ştiai că voi sta departe.”

Gâtul mi-a lucrat, un nou fior care nu avea nimic de-a face cu frigul care mă strecura pe spate. „Mi se pare că cineva crede că el este centrul universului.” Căldura mi-a revenit pe faţă. „Eu mă îndepărtam de muzică. Nu e foarte bine, în caz că nu ai observat.”

Ca în semn, muzica s-a oprit şi mulţimea a izbucnit în aplauze.

Brandy s-a încordat la picioarele mele, făcându-mă să-mi amintesc cuvintele Mariei despre capra care suferea de anxietate şi era declanşată de zgomote puternice. Un umăr cald a intrat în contact cu al meu când Tilly a behăit din partea lui Cameron.

Se îndepărta cu câţiva paşi de capra micuţă.

Mi-am dres glasul.

„Sunt bine”, a mormăit el. Dar chiar nu era. Şi oricât de cald era partea lui şi de cât frigul din corpul meu era cumva potolit, tot mă simţeam rău. Responsabil, dintr-un motiv pe care nu l-am înţeles. Am deschis gura, dar Cameron a vorbit. „Am locuit o vreme la o fermă. Cand am fost copil."

Oh. Informaţia aceea părea să se încadreze undeva în capul meu, de parcă ar fi fost importantă. Merită amintit. — În Anglia, am clarificat. Ceea ce era redundant pentru că amândoi ştiam asta.

Dar Cameron a dat din cap oricum. „ Totuşi, *nonna mea* a urât. Aşa că ne-am mutat înapoi în oraş.”

Mi-am amintit comentariul lui despre a fi crescut de bunica lui. Mi-am dat seama că îmi amintesc tot ce ieşea din gura acestui om. „Voi doi sunteţi apropiaţi?”

„Au fost”, a răspuns el, uitându-se la mine. „A trecut înainte să semnez eu pentru Islington West.”

Primul lui club.

M-am uitat în ochii lui Cameron, pierzându-mă puţin în cât de deschisă şi goală era expresia lui în acest moment. Pe chipul lui era dor. Puţină tristeţe, de asemenea.

„Nu am avut niciodată şansa să-i cunosc pe niciunul dintre bunicii mei”, m-am auzit spunând. „Mama mea este originară din Cuba şi a venit în SUA cu câţiva ani înainte să mă nasc eu. Ea a lăsat pe toţi şi totul în urmă. Părinţii tatălui meu... au murit când era tânăr.” Sprâncenele lui Cameron s-au încruntat. „Nu am experimentat o astfel de legătură, dar cred cu adevărat că bunica ta ar fi mândră de tine.” M-am simţit înghiţit. „Oricine ar fi.”

Capul i s-a înclinat, ochii i-au părăsit pe ai mei şi mi-au cutreierat faţa pentru o clipă care părea să se întindă prea mult. Era ceva nou acolo, în expresia lui. Ceva care nu avea nicio legătură cu tristeţea. Ceva care m-a făcut să mă schimb.

Nonna mea a sosit în Anglia cu schimbul în buzunar şi cu o mână de bijuterii care nu valorează prea mult”, a oferit Cameron, ridicând mâna şi arătându-mi mişcarea lui. „Aceasta este piesa pe care a preţuit-o cel mai mult. A aparţinut tatălui ei, iar tatăl meu mi l-a dat când am împlinit optsprezece ani.” A expirat pe nas, încet. De parcă ar avea nevoie de timp. „Acesta este tot ce mia mai rămas de la ea, rădăcinile mele. Asta, un cap plin de păr negru şi o reţetă de ragu pe care o făcea pentru sărbători sau zile proaste.”

Un tsunami de întrebări ma cuprins în timp ce stăteam acolo, pe acea stâncă, în tăcere, cu ritmul boogie-ului răsunând peste lac. Şi, Doamne, nu mi-am dorit niciodată să-i întreb atât de rău pe fiecare dintre ei în viaţa mea. Voiam să uit că mă ascundeam de Cameron şi nu prea îmi plăcea de el. Am vrut să mă prefac că nu credea că sunt o femeie răsfăţată enervantă cu care trebuia să o suporte şi să întrebe totul despre el.

„Ai un păr grozav.”

Cameron chicoti. Şi acel chicotit nu a ajutat. Nici felul în care se uita la mine nu se uita.

M-am întors cu faţa, un alt fior legănându-mă din cap până în picioare, atât de mult cât pielea feţei îmi ardea... orice simţeam.

Ceva mi-a căzut pe umerii.

Era greu, moale şi cald. Era flanel căptuşit.

„Cameron...”

— Nu, spuse el, clătinând din cap. "E rece. Şi ai tremurat toată noaptea.”

Buzele mi s-au deschis. Am vrut să mă plâng. Dar avea dreptate şi, pentru o dată, nu am crezut că am energie să lupt. Am inspirat adânc, obosit, îngropându-mă în jacheta lui. Mi-am umplut plămânii cu parfumul lui.

„Mulţumesc”, am răsuflat, ignorând cât de incredibil de bine mirosea – el. „Eu... apreciez această expresie a decenţei umane de partea ta. Şi acceptă-l.”

Cameron a oftat şi am ştiut că îşi aminteşte propriile cuvinte. „Voi accepta că tu crezi că am un păr grozav. Şi eu cred că da.”

Am început să zâmbesc şi, în timp ce buzele mele s-au îndoit, privirea lui Cameron s-a îndreptat spre gura mea. În depărtare, muzica sa oprit brusc, urmată de un zgomot puternic şi zgomotos. Ca şi cum un instrument ar fi căzut la pământ şi s-ar fi spulberat. Am început amândoi să ne întoarcem.

Dar un baa tulburat ne-a oprit. Era zgomotos şi la fel de gălăgios.

Şi era şi Brandy.

Pierzându-şi mintea de capră mereu iubitoare.

Braţele mele s-au întins în direcţia ei. — În regulă, Brandy, am spus pe un ton liniştitor. "Esti bine. A fost doar o mică sperietură. Dar eşti bine, promit.”

Dar Brandy nu era în regulă. Şi nici ea nu era liniştită. Capul ei se legăna dintr-o parte în alta, iar labele ei se loveau de pământ în spate şi mai departe. Nu a fost nevoie de un veterinar, de un zoolog sau chiar de o persoană care a fost uşor informată despre capre pentru a şti că bietul animal a fost zguduit până la capăt.

Neajutorat, am întins din nou mâna.

Brandy a sărit în lateral, aproape lovind un buştean care se sprijinise de stânca pe care stăteam. M-am repezit ca să opresc animalul orb să nu se rănească. Dar am ratat. Din nou.

— Adalyn, a avertizat Cameron, cu vocea în spatele meu. "Permiteţi-mi să-"

— Nu, am intervenit eu. Pentru că îi era frică de ei. Nu mă puteam aştepta ca el să calmeze capra.

Aşa că mi-am reluat căutarea, întinzându-mă după un Brandy panicat, dar eu...

M-am uitat în jos şi am găsit o urmă de caca indusă de anxietate.

„O, Doamne,” am spus în timp ce am virat spre partea opusă. Dar Brandy era încă tulburat – şi, prin urmare, făcea foarte mult caca peste tot. „Brandy”, am încercat din nou, văzându-i pe Cameron fugind spre mine cu coada ochiului. — Cameron, *nu* , l-am avertizat, întinzând o mână în direcţia lui şi cealaltă în direcţia lui Brandy. — Capra, i-am explicat, urmărind cum Brandy se învârtea şi se lovea cu capul în partea mea cu suficientă forţă încât să mă împingă cu un pas înapoi. — Caca, am adăugat, călcând pe ceva moale şi simţindu-mi pantoful alunecând înainte. „Flanela!” Am terminat, reuşind ca prin minune să prind jacheta cu ambele mâini şi să o arunc în aer.

Am aterizat pe fundul meu.

— lisuse Hristoase, Adalyn, lătră Cameron. "Te simţi bine?"

„Spune-mi că jacheta ta este în siguranţă”, am răspuns din pământ, clipind la cerul acum întunecat deasupra mea. Hmm, drăguţă. „Şi sunt bine. Caca de capră a înmuiat lovitura.”

Costumul meu, pe de altă parte? Nu atat de mult.

Un cap a apărut în câmpul meu vizual. Buzele lui erau într-o mufătură furioasă. Mâinile mi-au trecut în jurul braţelor. Laturile. Cap. Gât? Nu ştiam, pentru că înainte să ştiu cum sau unde fuseseră mâinile lui, eram drept şi mâinile dispăruseră.

„Hei”, m-am plâns. „Am fost bine acolo jos. A fost o călătorie intenţionată.” Sprâncenele i sau arcuit. „M-am uitat la stele?” Am încercat. Nările lui Cameron s-au deschis. "Amenda. Am căzut. Dar nu poţi fi supărat, pentru că am salvat flanela. Şi chiar mă uitam la stele.”

— La naiba cu jacheta... începu el.

Dar ceva în spatele lui m-a distras. Coniac. Îndreptându-se spre apă.

"Oh nu." Am sprintat în jurul lui Cameron. "Coniac!"

Cameron a murmurat ceva, sau poate a strigat-o, nu ştiam. Şi nu mi-a—nu-mi putea—păsa. Eram prea ocupat să sar în apă îngheţată până la genunchi pentru a mă asigura că o capră oarbă de şase luni, pe nume Brandy, în a cărei caca eram acoperită, nu s-a înecat.

Cameron Caldani şi jacheta lui stupidă de flanel ar trebui să aştepte.

CAPITOLUL Şaptesprezece

Adalyn

am crezut că Cameron a fost exasperant când a fost indiferent în a lucra cu mine, asta a fost pentru că nu aveam idee cum era Cameron când era implicat de fapt.

„Eşti încăpăţânat”, mi-a spus el cu arcul acela enervant al sprâncenei.

"Pe mine?" m-am batjocorit. „Tu eşti cel care se plânge de schema de culori pentru noile uniforme de o oră întreagă. Sincer, pentru cineva care se îmbracă în haine tehnice care vin în culori precum Smolder Blue, Northern Black sau Rocky Grey, pari foarte dornic să decizi ce nuanţă de verde ar trebui să fie şosetele.”

A scos un mormăit.

Al cincilea în ultima oră. De parcă ar fi fost un... om-urs.

„Ce e în neregulă acum?” Am întrebat. „Ţi-am jignit simţul modei spunând adevărul?”

„Suporturile astea nenorocite pe care stăm.” Cameron se mişcă pe scaun. „Sunt mai rele decât credeam”, mormăi el, întorcându-se la dreapta şi la stânga, de parcă gradele ar avea altceva de oferit decât o suprafaţă dură şi o structură de fier care cunoscuse zile mai bune. „Cum reuşeşti să stai aici două ore întregi, trei zile pe săptămână?”

Mi-am dat ochii peste cap. „Oh, îndrăzneala bărbaţilor de a se îndoi de capacitatea unei femei de a îndura durerea şi disconfortul.”

Cameron se încruntă. "Durere?"

„Poţi te rog să te concentrezi? Trebuie să închid asta astăzi. Am spus că vom discuta despre asta luni după antrenament şi nu am ajuns nicăieri. Întâlnirea de miercuri a fost şi ea fără rezultat. Acum este joi, al doilea joc este sâmbăta viitoare, iar fetele vor juca din nou în uniformele vechi. Vedeţi graba?”

„Nu chiar”, a avut curajul să răspundă.

Acum asta m-a enervat de-a dreptul. „Am rapoarte de completat şi o poveste de succes de creat. Pentru asta am nevoie de o naraţiune pe care o controlez, de o prezenţă în reţelele de socializare pentru a pune ochii pe echipă, de o strategie pentru a câştiga Six Hills şi de o echipă îmbrăcată în uniforme decente, sponsorizate la zi. Până acum nu am nimic din toate

astea.”

"Ma ai."

Roşul acela stupid a revenit şi m-am pus să-i arunc o privire blândă. "Yay."

Dar oricât de ironic am vrut, ceva greu şi neaşteptat s-a instalat adânc în burta mea. Chiar am avut ajutorul lui Cameron după acea schimbare bruscă de părere din timpul meciului de sâmbătă trecută. Am văzut schimbarea modului în care a condus antrenamentul în această săptămână. Cameron fusese mult mai puţin răbdător şi mai... asertiv. Autoritar. Şi spre surprinderea mea, în loc să se răzvrătească sau să se plângă, echipa haotică zdrenţuită care fusese Războinicii Verzi ajunsese atât de departe încât să pară disciplinată.

Pentru aproximativ zece la sută din timp.

Corpul mare al lui Cameron sa mişcat din nou, deturnându-mă când genunchiul lui s-a ciocnit de al meu. Un fior neaşteptat mi-a târât pe şira spinării la contactul cald al pielii lui cu ţesătura subţire a pantalonilor chino pe care îi purtam în încercarea de a arăta mai puţin înfricoşător şi mai accesibil. Privirea mea a căzut pe genunchiul lui gol, datorită pantalonilor scurti de antrenament pe care i-a purtat religios pentru a practica. Ochii mei s-au tras în sus, de-a lungul patrulei lui. Ţesătura se ridicase şi pielea lui era la vedere, cu aspect neted şi...

Uf. O făceam din nou. Privind corpul acestui bărbat.

„Ţi-e frig”, a spus el din partea mea. "Din nou. Când vei înţelege în sfârşit că nu eşti în Miami şi că aceste haine subţiri nu sunt suficiente?”

„Nu mi-e frig”, am minţit. Pur şi simplu am fost afectat de contactul scurt al piciorului lui. "Sunt enervat. Şi hainele mele nu sunt slabe.” Am ridicat liantul uitat din poală. „Dacă vrei să participi la procesul de decizie privind noile uniforme” – şi treningul asortat pe care nu l-a aprobat, dar eu îl comandam oricum – „ne hotărâm acum. În caz contrar, voi căuta contribuţia altcuiva.”

„Nu ai pe nimeni altcineva.”

Nu eu am.

În afară de Josie, şi poate de bunicul Moe, niciun suflet din Green Oak nu era interesat să vorbească cu mine, cu atât mai puţin să lucreze cu mine. Diane încă se dubla ca justiţia PTA. Dar nu mă plângeam. De asemenea, aş ezita să mă împrietenesc cu bolnavul care a atacat o mascota şi s-a numit online Lady Birdinator.

Mi-am scos telefonul şi mi-am deschis aplicaţia de mesaje.

Cameron îşi întinse gâtul. „Cui trimiţi mesaje?”

Mi-am ţinut ochii pe ecran, ignorând cât de aproape se mişcase şi am selectat câteva dintre fotografiile pe care le făcusem în timpul meciului de sâmbătă. „Cineva care chiar ar putea ajuta.”

— Matthew, murmură Cameron. „Este *tatăl tău* ?”

Asta a usturat mai mult decât mă aşteptam. Nu pentru că Cameron ar fi dat de înţeles de mai multe ori că am fost răsfăţată, ci pentru că nu credeam că tatăl meu va răspunde dacă îi voi trimite mesaje. Tot ce am primit de la el

în ultimele zile a fost un mesaj de la secretara lui pentru a confirma că problema băuturilor energizante era examinată. Nici măcar un check-în rapid. "E cel mai bun prieten al meu."

A fost o prostie să-l întreb pe Matthew, dar încercam să demonstrez un punct.

Cameron expiră zgomotos, întregul său corp mişcându-se odată cu eliberarea aerului. Partea laterală a quad-ului lui s-a apăsat pe partea mea. „Adalyn, eu...”

Telefonul meu a sunat.

— Iată, am spus. "Rapid. Eficient. Întotdeauna dispus.”

Cameron a mormăit ceva ce am ignorat în favoarea citirii cu voce tare a textelor lui Matthew.

MATEO: WTF

MATEI: EXPLICĂ.

Am scos o rapidă sărbătoare *Ha* . "Vedea? Acum, aceasta este exact implicarea pe care o căutam. Pasiune pentru discuţii.”

Dar apoi am derulat în jos şi am...

MATTHEW: Asta cred că este?

MATEI: CE FACE EL AICI?

MATTHEW: Asta e azi????

MATTHEW: WTF ADALYN

MATTHEW: NU-MI PUTEA CRED TU ESTI CU Cameron Caldani (!!) şi nu MI-ai spune.

MATTHEW: Ce face el în NC? Ce-

Mi-am blocat imediat telefonul.

Pentru bună măsură, l-am adus la piept. Ascunde-o. Cum am... Pozele. Cameron trebuie să fi fost în ei. Dumnezeu. Degetele mele au strâns dispozitivul şi mai strâns. Nu am vrut ca Cameron să creadă că mă duc să dau unde era el.

M-am uitat la el, venind cu modalităţi de a mă explica, dar Cameron era absorbit de linerul meu. Cel rosu.

am clipit.

Luaţi-o ca pe o victorie, Adalyn .

Mi-am băgat telefonul în adâncul genţii şi mi-am dres glasul. "Da." M-am apropiat de el. Ceea ce mi-am dat seama că a fost o greşeală, pentru că tot

ce puteam simţi şi miros era Cameron. Mam întors înapoi. „Cred că putem trece la strategie, idee bună.”

„Deja pe el”, a spus el fără să se uite la mine.

Puţin pasiv-agresiv, dar am evitat o criză, aşa că i-aş da asta. „Cum arată asta?” Am întrebat. „Ce ai în vedere în ceea ce priveşte planul de joc? Jucăm împotriva...”

„Rockstone”, a terminat el pentru mine. „Este aici în micul tău liant.” Nu a fost puţin, dar am lăsat şi asta să plece. „Şi planul meu este ca copiii să arate în partea dreaptă de data aceasta.”

„Este un început bun”, am recunoscut sincer. „Dar ar trebui probabil să începem să urmărim ceva mai specific. Ca şi planurile de antrenament pentru fiecare jucător, pentru a răspunde nevoilor individuale.” I-am întins o mână peste poală şi am întors câteva pagini, ajungând la cărţile individuale pe care le pregătisem. „Poate dacă noi...” Am simţit greutatea privirii lui pe profilul meu. „De ce te uiţi aşa la mine?”

Capul lui Cameron s-a înclinat şi, când a vorbit, datorită faptului că m-am aplecat asupra lui, cuvintele lui au căzut pe tâmplă. — Ai o secţiune pentru mine în legatorul tău al iadului?

Am facut. Dar a fost pusă într-o cutie în capul meu. Altceva în capul meu acum? Cât de aproape era faţa lui de a mea. M-am smucit înapoi. „Nu vorbi aşa despre liantul meu” a fost tot ce am putut spune.

Un chicotit profund a bubuit din partea lui Cameron, de parcă aş fi fost acel lucru amuzant pe care l-ar putea înţepa.

„Acest lucru se dovedeşte foarte neproductiv”, i-am spus. „Să numim o zi şi să mergem acasă.”

Orice amuzament a dispărut, iar umerii lui au mers până la scufundare, chiar dacă aproape imperceptibil. — Ada, dragă, spuse el expirând.

Ada, dragă .

Era nou. Niciodată nu am fost numit aşa ceva. A fost... muzical şi frumos şi l-am auzit pe Cameron spunând că m-a făcut să mă simt ciudat. Nu cum a fost numit Addy sau Ads, dar diferit. Am decis că nu mi-ar plăcea.

Expresia lui Cameron s-a schimbat din nou, de parcă ceva s-ar fi năruit, în sfârşit că a avut sens. Am intrat în panică, dar apoi, ceea ce trebuia să fie telefonul lui a sunat din buzunar, oferindu -mi o ieşire uşoară.

Uşurată, l-am privit scoţând fără tragere de inimă dispozitivul din buzunarul din faţă al jachetei şi verificând ecranul. Se îndreptă, comportamentul lui schimbându-se instantaneu. „Trebuie să iau asta. Scuză-mă un minut.”

Şi tocmai aşa, el cobora rapid pe tribune şi eu am rămas acolo, urmărind cum muşchii acelor gambe sculptate dansau cu fiecare pas.

„Şi o fac din nou”, mi-am spus. „Ochiind-l.”

Am expirat, apucând liantul de unde îl lăsase Cameron şi îmbrăţişând-o pentru mine. M-am gândit înapoi la urma de texte a lui Matthew. Dacă aş fi avut noroc, nu s-ar fi urcat într-un zbor şi nu s-ar planta pe pragul uşii lui Cameron pentru a-şi semna fruntea. Sau cunoscându-l pe Matthew, obrazul

lui fund. Sau-

"Bună!"

Liantul a fost aproape tresărit din mâna mea.

— Hopa, spuse Maria. „Te-am speriat, domnişoară Adalyn? Îmi pare rău. Uneori sunt prea tare."

Mi-am netezit expresia în ceea ce speram să fie un zâmbet frumos. „Nu eşti niciodată prea tare, Maria", i-am spus şi, dintr-un motiv oarecare, mi-a venit în minte ceva ce a spus mama. „Şi niciodată nu ar trebui să-ţi ceri scuze pentru că ai fost tare. Cine te face să te simţi aşa este cel cu urechi sensibile."

Ea a făcut o faţă. „Asta are foarte mult sens." Ea dădu încet din cap. „De aceea te uitai în ceafă? Te uitai la urechile antrenorului Camouflage?

Am oftat. „Mă... mă întrebam ce balsam foloseşte. Părul lui arată atât de strălucitor şi strălucitor tot timpul."

Sprâncenele i se împletesc în mijlocul frunţii. „Nu cred că am făcut-o balsam folosit vreodată. Tata cumpără toate produsele de duş pentru casă, iar Tony mă ajută cu părul." Mi-am ridicat privirea la felul în care părul ei era într-o coadă de cal ascuţită astăzi. „Poate că pot să-l rog pe tata să-mi ia unul."

M-am uitat la fata care m-a tratat mereu diferit de toţi ceilalţi, încercând să-mi amintesc dacă nu-şi pomenise vreodată mama. Nu era treaba mea şi ar fi extrem de nepotrivit să întreb un copil despre aşa ceva, dar era ceva despre acest copil care m-a făcut să vreau să ştiu.

Un adolescent a apărut în jurul colţului tribunelor purtând o scândură de lemn, distrăgându-mi de la gând.

„Oh, da", a spus María, în timp ce mă uitam cu privirea la vederea neaşteptată din spatele ei. „Tony şi tata lucrează la magazia de provizii. Îţi aminteşti cum am spart uşa din greşeală şi am făcut mizerie? Vino, te prezint, domnişoară Adalyn. O să te placă, promit."

Şi înainte să ştiu ce se întâmplă, María mă trăgea în spatele ei până la locul unde lucrau fratele şi tatăl ei.

Când am ajuns la ei, María m-a tras de mână şi am scos un „Bună" foarte tare.

Tony, un adolescent care avea doar picioare şi braţe, care aşezase scândura de lemn pe care o văzusem pe umărul lui pe un banc de lucru, a aruncat chestia la pământ.

Tatăl lui a înjurat.

María a chicotit.

„Îmi pare atât de rău", m-am repezit.

„Tony are urechi atât de sensibile", a glumit María.

Tony se întoarse. „Ce-ai zice să-l tai, micuţule monstru..." M-a zărit, cu faţa devenind roşu cireş. Părea că se sufocă. "Oh. Bună ziua, doamnă."

— Ignoră-l pe Tony, ciripi María. „Devine aşa când fetele sunt prin preajmă." Ochii adolescentului se mariră. "Hei tata? Ea este domnişoara

Adalyn, îţi aminteşti că ţi-am spus despre ea?

Bărbatul se plimba deja pe bancul de lucru şi îşi scotea o pereche de mănuşi de securitate. „Este greu de uitat”, a spus el zâmbind asta mi-a amintit imediat de fiica lui. „Tu eşti tot ce vorbeşte.” A întins o mână. „Sunt Robbie Vasquez, încântat să te cunosc în sfârşit.”

L-am luat de mână şi i-am strâns-o. — Mă bucur să vă cunosc şi eu, domnule Vasquez.

Un râs vesel i se rostogoli de pe limbă. „Te rog, Robbie este în regulă.” Mi-a eliberat mâna şi şi-a pus mănuşile înapoi. „Este frumos să reuşeşti în sfârşit să dai o faţă numelui despre care vorbesc toată lumea din oraş. Mi-ar fi plăcut să mă prezint în timpul happy hour pentru capre, dar a fost o urgenţă la hambarul de vaci.”

María m-a tras de mână, iar eu m-am uitat la ea. „Carmen nu a mâncat. Cred că este tristă pentru că Sebastian a dispărut cu săptămâni în urmă.”

"Carmen... vaca?" m-am aventurat. „Şi Sebastian cel...”

— Cocoşul, spuse María. „Sebastian Stan, l-a numit domnişoara Josie. A fost cadoul meu de ziua mea.”

„Aceştia ar fi ei.” Robbie chicoti. „Mariei îi place pentru toate animalele pe care trebuie să ni se numească. Dar stomacul lui Carmen este bine acum. Nimic de care să vă faceţi griji.”

Tony s-a apropiat de noi timid înainte să pot pune alte întrebări. Faţa lui era încă roşie, iar ochii îi erau plecaţi. „Toate scândurile sunt scoase din camion. Pot să fug la Josie pentru un minut?

Tatăl lui a pocnit pe limbă. — Bine, a cedat el. Iar adolescentul nu a pierdut timpul întorcându- se. „Dar ia-ţi sora cu tine”, a adăugat Robbie, oprind adolescentul. „Şi să te întorci în cinci. Topuri. Avem de lucru.”

Tony clătină din cap, dar îşi întinse un braţ, scoţând mâna.

María alergă în direcţia fratelui ei, prinzându-se de membrul întins. — Îţi aduc un brownie, domnişoară Adalyn, strigă ea peste umăr. — Şi tu, tată!

Robbie a râs, dar a răspuns: *„Gracias, bichito”.*

Cuvintele spaniole mi-au răsunat în minte. O parte din mine s-a simţit încurajată să exploateze acea conexiune. Aveam ceva în comun, până la urmă. O limba. Poate şi o cultură. Aş şti dacă aş întreba. Asta ar face mama mea. Dar eu... nu ştiam cum. Mintea mi s-a golit în situaţii ca acestea. Dacă bărbatul ar vorbi cu mine în spaniolă şi ar descoperi că al meu nu era prea bun? Dacă s-ar fi aşteptat să fiu ceva ce nu eram şi apoi s-a dovedit a fi dezamăgit? Părea să mă placă foarte bine deocamdată.

Privirea mea se plimba în jur, căutând cu disperare ceva de spus şi oprindu-se când am zărit un hanorac din Miami Flames aruncat peste o cutie de instrumente.

„Eşti fan?” am întrebat, dând din cap.

„Tony este”, a recunoscut el, un zâmbet lent despărţindu-i faţa. „Băiatul este înnebunit după fotbal. Se uită la tot şi orice găseşte la televizor sau la telefon.” O clătinare din cap. „Nu sunt unul pentru sport, sincer, dar mama

lor a fost. El, uh...” Zâmbetul lui căzu. „A luat-o după ea în acest fel. Şi Maria o face, cred.”

A fost. Mama lor era.

Mi-am dat din nou capul pentru a spune ceva potrivit şi pentru a nu opri această conversaţie. „Lucrez pentru Miami Flames”, m-am repezit. „Ştiu că Miami nu este chiar după colţ, dar ţi-aş putea face rost de bilete la un meci. Aţi putea face o excursie din asta. Miami va fi o pauză bună de frig până când Flames vor ajunge în playoff. Dacă o vor face vreodată, asta este. Nu avem cel mai bun sezon.”

Bărbatul vesel şi bun a tăcut ciudat.

„Sunt şeful de comunicare al echipei”, am simţit nevoia să explic. „Ei bine, eu... am fost. Su nt într-un concediu temporar – pauză. Sunt într-o pauză.” Robbie s-a încruntat şi mi-am mişcat picioarele. „Se pare că am fost concediat, dar nu am fost. Vă pot lua celor trei bilete bune, vă promit. Tatăl meu este proprietarul. El, uh... Am înghiţit în sec, şi Doamne, nici nu ştiam de ce mă distram la acest om. „Andrew Underwood. Sunt fiica lui. Deci, chiar dacă din punct de vedere tehnic sunt într-o pauză, tot pot obţine bilete pentru, ăă, oameni. Da."

Expresia lui Robbie se închise. Ba chiar a făcut un pas înapoi. — Dar numele tău, spuse el. „Este Reyes. Nu credeam... Se opri.

Eu... nu am înţeles ce am spus să-l jignesc. Îşi dădea seama că eu sunt femeia nebună din videoclipul despre care vorbea tot oraşul? „Folosesc numele de familie al mamei mele.” Mi-am strâns mâinile ca să nu mă frământ. „Şi promit că copiii sunt în siguranţă cu mine. Acea

— Mulţumesc pentru ofertă, domnişoară, interveni el. „Dar mi-e teamă că nu pot accepta biletele. Am luat deja mai multă caritate decât mă simt confortabil.”

Caritate.

Termenul părea să mă lovească mai tare decât ar fi trebuit. Poate pentru că l-am acuzat pe Cameron de acelaşi lucru. Reacţiile lui Robbie şi ale mele nu au fost atât de îndepărtate. Deci nu ar trebui să fiu atât de rănit. Numai că am încercat să fiu drăguţ. Acesta era tatăl Mariei şi am vrut să fac ceva pentru el şi copiii lui. N-ar strica să am pe cineva în afară de Josie de partea mea. Nu puteam să înţeleg cum s-a întors atât de lamentabil.

"Este vreo problemă?" spuse în spatele meu o voce profundă, accentuată.

Atunci s-a întâmplat ceva în corpul meu, ceva care a simţit mult ca o uşurare. Relief la Cameron Caldani fiind acolo. Aici. Nu avea sens.

Ochii lui Robbie s-au fixat într-un punct deasupra capului meu. A deschis gura.

— Totul e în regulă, am intervenit eu. „Îl deranjeam pe domnul Vasquez şi nu-l lăsam să-şi facă treaba. Acum că mă gândesc bine, nu am aranjat niciodată reparaţiile şopronului. Te-a sunat Josie? A fost mizeria mea de curăţat şi aş vrea să am grijă de asta. Deci, pe cine ar trebui să văd despre costuri?”

— S-a rezolvat totul, domnişoară, a răspuns Robbie.

Aşa că ne-am întors cu adevărat la *miss* . "Dar-"

— Nu contează, îl întrerupse Cameron. A venit lângă mine şi s-a uitat bine la mine. Expresia i s-a schimbat. Ceva fulgeră în spatele ochilor lui. Îngrijorare? „Acum, unde este acea liant cu planul tău detaliat în cincisprezece paşi pentru a-mi face viaţa şi mai complicată? Aş vrea să merg acasă."

Sprâncenele domnului Vasquez se ridicară.

Da, fără îngrijorare. Orice fel de uşurare am crezut că am simţit a fost o lipsă de judecată. Clar.

Am spus foarte, foarte calm şi, cu acel zâmbet, am ştiut că i s-a părut atât de îngrozitor: „Ştii ce?"

„Nu ştiu ce." Buzele lui le oglindeau pe ale mele, înclinându-se. — Dar oricum o să-mi spui, nu-i aşa, dragă?

Dragul acela prost s-a întors. M-a enervat.

"Tu." I-am pus un deget pe pieptul lui neşocant de tare. „Chiar poate fi un fund."

S-a uitat în jos la degetul meu arătător în timp ce i-a înţepenit pectoralul stâng. O sprânceană a crescut. „Cred că poţi face mai bine decât atât." Privirea lui a întâlnit-o din nou pe a mea. A fost o provocare acolo. „Am insultat legatorul tău. Din nou. Merit ceva mai mult."

El a facut. Mi-am îngustat ochii, cuvintele dansând pe vârful limbii.

— Hai, dragă, spuse el coborând vocea. „Lasă-l afară pentru mine."

Lasă-l afară pentru mine? Cine credea că este?

"Tu." L-am înjunghiat în piept cu degetul. Furia mi se învârte pe gât. „Eşti atât de exasperant încât nu pot." Un alt jab. „Nu pot cu tine, încăpăţânat, ştii-totul, ticălos de om!"

Cuvintele mele atârnau în aer când Cameron mă privea cu o faţă pe care nu o înţelegeam. O faţă care nu a fost frustrată sau supărată sau nici măcar nefericită. De fapt, a fost invers.

„Ce este un ticălos?" spuse María. „Este lucrul pe care l-a luat bunicul Moe pe fund?"

Mi-am întors capul încet, confirmând că María şi Tony s-au întors. Copilul de nouă ani ţinea o cutie maro pătată de grăsime, iar adolescentul îşi privea sora cu o expresie de groază pură.

— Taci, María, şopti Tony cu voce tare. Dar apoi s-a întors spre noi. Şi ochii lui s-au aşezat pe Cameron. S-au lărgit.

"De ce?" continuă ea, ridicând privirea spre fratele ei. „Ei vorbeau despre măgari, iar antrenorul Kisscam arată întotdeauna de parcă este supărat pentru ceva."

Tony a rămas tăcut, cu faţa gravată într-un amestec de şoc şi uimire pe care l-am recunoscut bine. A fost uluit. Copilul trebuia să ştie exact cine este Cameron şi părea foarte mult că ar afla pentru prima dată. — Nu-i spune aşa, murmură el, intrând în sine. „El este Cameron..."

„El este doar Cameron", am făcut un pas înainte. Întâlnind ochii adolescentului. Vocea mea fusese puţin aspră. Mi-am dres glasul. „Sau Coach Cam." M-am dat înapoi. „Şi chiar ar trebui să mergem acasă."

Se auzi un ritm de tăcere.

María oftă. „Sincer, aş fi şi eu supărat, dacă aş avea un lucru uriaş pe bu...”

Tony o ciupi de partea. „Decupează-l, monstru puturos.”

"Hei!" se plânse María. "Nu sunt un monstru! Şi într-o zi voi fi o şefă ca domnişoara Adalyn. Şi o să te lovesc în fund cu tocuri înalte, aşa cum ştiu că îi face oricui o numeşte împuţită.”

Pieptul meu simţea că a fost plin de beton şi eu... Doamne.

Toată lupta mi-a scăpat.

Nu-mi venea să cred cum sau de ce cineva ar spune că, atunci când nu eram altceva decât un accident de tren care aparent striga bărbaţii înfuriaţi cu o provocare minimă, smulgea capete de mascotă de pe costume, era chipul unei băuturi energizante care lăuda divertismentul mai mult decât demnitatea şi cădea. în caca de capră.

Niciodată nu am fost plăcut sau admirat de nimeni atât de înverşunat. Aşa cum părea să facă Maria.

O mână mi-a căzut pe partea mică a spatelui şi, când mi s-a spus, aproape prea încet: „Hai să-ţi luăm lucrurile, dragă. Te voi duce la maşina ta, am spus eu. Nici măcar să ne întrebăm când aceeaşi mână a căzut şi mi-a periat spatele în timp ce ne-am îndepărtat.

Începeam să înţeleg cât de epuizată eram să pun la îndoială fiecare lucru din viaţă.

CAPITOLUL optsprezece

Adalyn

Eram din nou la ferma Vasquez .

Numai că de data aceasta nu erau covoraşe de yoga sau animale de fermă pufoase care săreau şi behăiau. Era o seară de vineri, soarele apusese deja şi ţineam în mână ediţia mea dreaptă, limitată, Manolo Blahnik.

Cameron a oprit motorul camionului său şi a coborât din vehicul. Arătă fără cuvinte spre pantof şi mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Călcâiul s-a rupt, am explicat pe un ton neamuzat. Pentru că cum m-aş distra? Într-o mână am ridicat stilettoul frumos şi generos pe care fusesem suficient de prost să-l port, tocul în cealaltă mână. „În timp ce te aşteptam."

Adevărul era că mă plimbasem. Pe teren cu pietriş şi clar periculos. Dar el a întârziat şi eu... Ei bine, nu am vrut să mă aventurez singur în hambarul în care avea loc activitatea din această seară. Cameron Caldani nu era o companie bună, dar el era cel mai mic rău.

Cameron se încruntă. S-a încruntat. De parcă n-ar fi înţeles. Ultimul lucru de care aveam nevoie era atitudinea. „Nu te uita aşa la mine", am întrebat.

"Precum ce?" În cele din urmă a traversat distanţa dintre noi şi s-a oprit în faţa mea. Privirea i s-a afundat şi s-a oprit la piciorul meu gol. El a oftat. „Poate dacă nu ai fi defilat prin acele nenorocite. Dar asta nu ţi-am spus până acum."

„„În acele nenorocite"?" Am fost revoltat în numele pantofilor mei. „Aceştia sunt Manolo Blahniks." Buzele lui s-au aplecat în jos, de parcă numele n-ar fi sunat niciun clopoţel. Am băgat călcâiul liber în buzunar şi mi-am pus restul pantofului la picior. „Nu te preface că nu ştii cât valorează acestea. Ai locuit în LA ani de zile, i-am spus, întorcându-mă. — Şi chiar te-ai întâlnit cu Jasmine Hill. Am început să mărşăluiesc înainte. „Nimeni nu se întâlneşte cu un ambasador al unui brand de modă şi iese neschimbat din acea relaţie. Nici măcar cineva care se îmbracă în pantaloni tehnici verzi-muşchi sau gri ca bolovan de cele mai multe ori."

Dacă Cameron s-a gândit la ceva despre mine, ştiind destule despre istoria lui întâlniri pentru a face referire la singura lui relaţie cunoscută după nume, nu a spus. Bun. M-am scos intenţionat pentru a face un punct şi a obţine ceea ce îmi doream: tăcere.

— Lasă-mă să te ajut la hambar, spuse el, deodată acolo, chiar în spatele meu. „Nici nu poţi să mergi în acel *Banana Tonic rupt* .”

Atât pentru acea tăcere. „Nu am nevoie de ajutor. Voi continua să defilez, aşa cum ai spus tu, şi voi risca consecinţele.”

Un chicotit l-a părăsit.

Am ignorat-o – şi felul în care a plutit atât de aproape în spatele meu – şi am şchiopătat restul drumului până la hambar. Când am ajuns la intrare, i-a ieşit braţul, palma aceea mare împingând uşa de lemn deschisă pentru mine.

„Te temperamentul înainte de vârstă”, a murmurat el împotriva tâmplei mele.

Am încercat să ignor şi asta, dar valul de furnicături pe care respiraţia lui i-a creat pe pielea mea mi-a făcut să se clătească voinţa.

Cineva a ţipat şi înainte să pot pune un picior înăuntru, am fost învelit într-o îmbrăţişare, strâns, eliberat şi apoi tras în hambar.

„Eşti în sfârşit aici!” a exclamat Josie. „V-am aşteptat pe voi doi.”

„Am fost reţinuţi”, mormăi Cameron. — De o pereche de Manolos ruinată.

I-am aruncat o privire. Aşa că ştia. El ştia mai mult decât. Doar cei care au făcut-o le numeau Manolos.

„Acum, asta este pur şi simplu groaznic”, a cântat Josie, făcându -mă să-mi întorc atenţia asupra ei. M-am uitat o clipă, distrasă de salopeta galbenă pe care o purta. „O, dragă, nu. Nu poţi purta asta la cursul nostru de olărit. Tonight's Muddy and Mighty, şi se numeşte aşa dintr-un motiv.”

„Dar hainele mele sunt în regulă”, am replicat, uitându-mă în jos la mine. „Şi promit că călcâiul lipsă nici măcar nu mă deranjează atât de mult.” Era antrenamentul de care gambele mele nu aveau nevoie, dar l-aş suge şi aş fi stat în vârful picioarelor toată noaptea dacă ar fi trebuit.

Josie şi-a legat unul dintre braţele ei de al meu, făcându-ne înainte. „Sunt sigur că poţi face orice în orice moment, eşti ca propria noastră Super-şefa-doamnă.” Asta părea o întindere. „Dar nu te voi lăsa să strici bluza aceea frumoasă. Sau pantaloni. Nu deasupra pantofului deja căzut. RIP." Capul ei se întoarse să se uite peste umăr. „Cam, dragă, du-te în grup. Voi fi acolo într-un minut.”

Dragă? Membrul meu fără călcâi s-a clătinat. Cât de familiari erau Cameron şi Josie? Şi cum... nu-mi păsa. Fuseseră prieteni înainte să ajung eu aici. Nu era important.

Sau orice afacere a mea.

Josie m-a târât până la capătul îndepărtat al hambarului şi m-a împins într-un fel de vestiar care consta din două paravane pliabile înainte de a dispărea pentru o clipă. Când s-a întors, mi-a împins ceva în mâini cu un zâmbet. „Ieşi afară când eşti gata.”

M-am uitat în jos.

Era salopeta. Roz. Şi adidaşi. De asemenea, roz.

M-am gândit la grămada mea de rufe tot mai mare. Pantoful meu căzut.

Salopeta este.

„Arăţi atât de drăguţ”, a spus Josie când m-am alăturat grupului. Mi-a dat o

dată, faţa ei luminându-se. „Ei arată mult mai bine pe tine decât pe mine. Ştii ce? Ar trebui să le păstrezi.”

Mă îndoiam că este adevărat. O privire asupra hainelor împrumutate mi-a spus că păreau la fel de strânse în jurul şoldurilor şi pieptului meu pe cât se simţeau. "Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Mulţumiri."

— Desigur, spuse ea cu ochiul. „Staţia ta de lucru va fi acolo. Chiar în faţă.” Ea arătă spre stânga. „Apropo, a trebuit să-l trag fizic pe acel om în fruntea clasei.” I-am urmat degetul cu ochii, dând peste un trunchi larg acoperit cu un şorţ galben cu margarete minuscule pe el. „Poţi face ceva să-l faci să nu se mai încruntă?”

Ochii mi s-au ridicat la faţa lui Cameron. Nu părea fericit. Era îmbufnat şi încruntat şi îmi amintea de o pisică udă. M-a făcut să vreau să zâmbesc. „De fapt, nu cred că pot. Cred că asta e faţa lui.”

Colţul gurii i se zvâcni.

„Cam?” spuse Josie pe un ton prea dulce. „Vrei să fii o păpuşă şi să-i arăţi Adalynei cum să lucreze cu roata? Ai spus că nu e prima dată când arunci un castron. Şi astăzi este foarte ocupată.”

M-am uitat în jur, profitând de spaţiul amplu din interiorul hambarului şi găsind grupuri mici de oameni adunaţi în jurul unor mese până la talie. Ochii mei au zărit-o pe Diane, care se prefăcea că nu priveşte în acest loc.

M-am întors spre Josie. „Cred că asta pare puţin avansat pentru mine. Sunt incepator."

Josie chicoti. „O fecioară de ceramică.” Ea a zâmbit. m-am înfiorat. „Nu-ţi face griji, vei fi pe mâini bune.” Mi-a dat umerilor o împingere în direcţia staţiei de lucru. Şi omul încruntat. „Hai, curajul învinge toate lucrurile. Chiar şi ceramică!”

M-am împiedicat fără tragere de inimă de lângă Cameron.

Ochii i s-au afundat, maxilarul strâns. „Salopetă drăguţă.”

„Şorţ drăguţ”, am răspuns, în timp ce Josie începea să strige instrucţiuni în fundal. „Margaretele chiar îţi scot ochii.”

El scoase un chicotit.

I-am făcut o faţă şi privirea i-a coborât din nou. Repede. Rău de repede. Dar am prins-o. Am rezistat nevoii de a trage de salopetă.

„Deci, ştii cum funcţionează asta?” Am arătat spre roata asamblată deasupra băncii înalte.

Mâna lui Cameron a intrat în câmpul meu vizual. A pus un comutator pe o parte, făcând placa să se rotească încet.

„Există ceva ce nu ştii cum să faci?”

S-a gândit la răspunsul său şi a avut îndrăzneala să pară îngâmfat când a spus: „Nu”.

"Perfect!" a exclamat Josie, surprinzându-mă cu apropierea bruscă a vocii ei. Ea bătu din palme. „Ai pus volanul! Yay!" Apoi a fugit din nou, lăudând cât de terapeutică era ceramica în ceea ce aflasem că era vocea ei de monitor.

„Doamne,” am şoptit, bătându-mă pe piept. „Cum face asta?”

Cameron nu a răspuns, în schimb a tras: „Se pare că aruncăm un castron nenorocit, atunci.”

— Da, am murmurat, privindu-l întinzând mâna spre blocul de noroi. Privirea mea s-a îndreptat spre mâinile lui Cameron, degetele lui lungi, cu aspect aspru. Îşi scoase inelul. Mi-am coborât vocea: „Mi-aş putea da seama singur. Am citit despre asta şi am urmărit mai mult de câteva videoclipuri cu instrucţiuni. Mi-am făcut temele.” Mâinile lui au împărţit chestia în două şi au început să modeleze o jumătate într-o minge. "Sunt serios. Ai putea doar să priveşti. Sau pleci.”

Cameron şi-a întins braţul în direcţia mea, ţinând mingea de lut în mână. „Fixează mingea pe roată.”

Am ezitat.

Perechea aceea de ochi verzi ca pădure se uita fix în ai mei. „Nu te mai gândi prea mult şi fixează mingea la roată pentru mine, da?”

Avea din nou privirea aceea îmbufnată, aşa că am luat lutul de la el şi l-am lăsat să cadă pe farfurie cu o bătaie puternică. M-am încruntat la el. „Stai, de ce nu stăm jos?” M-am uitat în jur. „Tot ce am privit şi citit s-a făcut stând jos. O voi lua pe Josie...

„Arunca în timp ce stai în picioare este mai bine pentru spate”, a spus el practic, de parcă asta ar explica ceva. „Pune-ţi palmele în jurul ei şi încearcă să etanşezi marginile la suprafaţă.”

Buzele apăsate într-o linie strânsă, am încercat să fac doar conform instrucţiunilor reuşind să fac plăcuţa roţii să se întoarcă când apăsam de fiecare dată pe minge. Am aruncat o privire spre Cameron, aşteptându-mă să-l găsesc bucurându-se de frustrarea mea. Nu a fost deranjat de încercările mele eşuate. Expresia lui era calmă. Rabdator. Mi-a amintit cum se comporta cu fetele. Îşi înclină capul într-o parte, aşteptând în continuare. M-a lovit atunci că fie mă lăsa să-mi dau seama singur, fie aştepta să-i cer ajutor.

S-a materializat un gând neaşteptat. Ar fi un tată atât de grozav. Sub faţada aceea înfuriată şi dură, era răbdare. Comandă blândă. Căldura s-a răspândit în josul meu... Doamne. De ce a avut acest gând un asemenea efect asupra mea? De ce... îmi imaginam lucruri? Nici nu ştiam dacă vreau copii.

"Esti bun?" întrebă Cameron.

„Eu...” am înghiţit în sec când mi-am auzit vocea clătinând. Ce era în neregulă cu mine? „Nu pot face asta. De unul singur. Ai putea, poate, poate, hmm, să ajuţi?”

Palmele lui Cameron au căzut imediat peste ale mele.

Încă o dată, tot corpul meu a simţit atingerea pielii lui pe dosul mâinii mele. Mi-am ridicat capul, întâlnindu-i ochii peste blatul mesei.

„Aşa”, a spus el cu o voce scăzută, călcâiele palmelor apăsând peste degetele mele. „Simţi presiunea mâinilor mele? Fă aşa cum fac eu. Simţiţi cum dă lutul.”

M-am uitat în jos, şocat şi ciudat de mulţumit de vederea mâinilor noastre în timp ce se contopeau peste lut. Am înghiţit în sec, mai puţin reticent să-i permit să preia conducerea şi mai fermecat de mişcările controlate din faţa mea.

Cu un semn tăcut din cap, am început să iau notiţe mentale cât am putut de bine, în timp ce el a continuat mişcările.

„Lasă roata să se întoarcă cu mişcarea”, a spus el şi am simţit că eliberez toate rămăşiţele de control. L-aş lăsa să mă ghideze. Mainile mele. Complet. „Trebuie să apăsaţi pe părţile laterale, astfel încât să se lipească de el.” Farfuria se întoarse cu mişcările mâinilor noastre, vocea lui transformându-se într-un murmur concentrat. "Pur şi simplu. Da. Cam aşa este.”

Odată ce mingea a fost fixată, mi-a prins încheieturile şi mi-a ridicat mâinile în aer. A fredonat adânc în gât, observându-ne munca.

Am deschis gura să întreb dacă nu era ceva în neregulă, dar prea devreme, Cameron mă elibera şi mâna lui zbura spre lut.

A lovit mingea.

O dată de două ori. De trei ori. Şi eu-

Oh Doamne. Cameron batea pe lut? Inima mi-a căzut până la stomac. De ce nu mă puteam opri să mă uit la mâna lui? De ce îmi simţea faţa ca şi cum flăcările îmi lingeau obrajii?

Mi-am adus una dintre mâini la frunte, verificând cum mi se simţea pielea la atingere. Trebuie să vin cu ceva. Acest lucru nu m-ar putea face atât de fierbinte.

Asta nu a fost erotic. Acesta a fost doar lut.

— Pare bine de plecat, spuse Cameron în continuare, apucând un burete pe care nici măcar nu îl văzusem acolo. A udat-o într-un castron. „Putem începe cu centrarea.”

— Centrarea, am repetat cu o voce tremurândă.

El a dat din cap, iar când bărbatul a strâns uşor buretele, lăsând câteva picături de apă să cadă pe lut, am fost sigur. Trebuia să fiu bolnav. Ceva se întâmpla cu mine. Altfel, nu aş găsi felul în care degetele lui umede alunecau în jurul materialului alunecos atât de sugestiv. Mi s-a uscat gatul.

„Adalyn?” Vocea lui a trecut prin nebunia din capul meu.

Am ridicat privirea spre el. Sprânceana îi era arcuită. „Apăsaţi pedala, dragă.”

"Ce?"

„Fă roata să se întoarcă”, îi spuse el, cu un ton blând, atât de blând încât se simţea străin. De parcă ar fi vorbit cu altcineva. „Cu pedala.”

Buzele mi s-au clătinat, înţelegerea lucrurilor de bază a fost înăbuşită de acele imagini neaşteptat de sugestive ale lutului. "Ce vrei să spui?"

Cameron oftă încet şi, deodată, se mişcă, plimbându-se în jurul mesei.

S-a plasat în spatele meu. „Faci asta foarte greu, dragă, spuse el şi înainte să-i pot procesa comentariul, palma lui a aterizat pe coapsa mea. Degetele puternice mi-au înfăşurat piciorul, miau alunecat până la genunchi. Mi-a

ridicat membrul acum amorţit, lăsându-mi piciorul să cadă pe ceva. Mâna aceea caldă şi mare apăsă uşor, corpul lui venind uşor peste al meu odată cu mişcarea. — Încetează să mă mai uiţi moale şi dulce şi concentrează-te pe apăsarea pedalei cu piciorul, da?

Am fost zguduit – atât de copleşit de apropierea bruscă a corpului lui Cameron şi de cuvintele lui – încât, în loc să apăs, mi-am smucit piciorul înainte, lovind pedala cu o forţă necontrolată.

Roata s-a învârtit, nenorocit de repede, împroşcând noroi peste tot. Ne.

„Doamne," mârâi Cameron, cu braţele lui înconjurându-mi corpul, ca şi cum ar fi vrut să mă protejeze de noroiul care stropeşte, iar piciorul lui înlocuindu-l rapid pe al meu. Lucrul a încetinit. „Trebuie să începi cu o viteză blândă", a spus el, cu gura mult, mult mai aproape decât fusese cu câteva secunde în urmă. Chiar lângă tâmpla mea. Piciorul i s-a mişcat din nou, făcându-mă să observ cum s-a apăsat pe al meu. "Vedea?" a întrebat el, dar nu am văzut un singur lucru. Nu cu Cameron înfăşurat în jurul meu. „Noi avem controlul roţii. Ne."

Ne.

Noi.

Nu credeam că respir, dar am dat din cap. Atât de entuziasm, încât ceafă mi s-a ciocnit de claviculă. „Îmi pare rău", am bolborosit. "Am fost distras."

De tine. Atingerea ta. Felul în care mă strângi pe marginea mesei.

Cameron a întins din nou mâna spre burete, iar maxilarul lui m-a periat pe obraz.

Mi s-a oprit respiraţia.

Al lui a căzut pe tâmplă. „Nici tu nu ar trebui să-mi perturbi atât de uşor şirul gândurilor."

Fie. Focul din faţa mea s-a extins pe gât, strecurându-se în decolteul salopetei. „Eu fac asta?"

Cameron scoase un sunet care îi făcu pieptul să bubuie. Mi-a prins mâinile şi le-a aşezat pe lutul care se învârte. „Dacă nu este bine centrat", a spus el, mărind viteza farfuriei şi ţinându-şi palmele peste ale mele, în timp ce materialul aluneca sub pielea mea. Interiorul coapsei lui apăsa pe exteriorul meu. Se simţea ca un cuptor. „Totul va fi dezechilibrat."

I-am dat din cap. Dar nu mai ascultam.

„Apăsaţi uşor", ne-a instruit el, îndreptându-ne mâinile în sus şi în jurul materialului umed. „Aşa este felul în care confundăm lutul."

Că *noi* din nou. Mi-a placut.

Mi-a plăcut, de asemenea, mişcarea hipnotizantă a roţii şi senzaţia de acoperire a corpului lui Cameron în jurul meu. Mi se părea că îmi plac prea multe lucruri despre asta. Lucruri care nu miar plăcea.

"Pur şi simplu." Vocea lui era acum imposibil de joasă, purtând aceeaşi calitate pe care o simţeam în pieptul meu. S-a apropiat şi mai mult, braţele lui înghiţindu-mă. — Bună treabă, dragă. Bine făcut."

Ceva în mine s-a agitat la simpla laude. Eram vag conştient de acest lucru

înainte, dar inima încă îmi bătea cu putere. Mi-a lovit cutia toracică, la fel ca a lui Cameron, şi m-a simţit bine. Atât de bine încât m-am lăsat pe spate, lăsându-mi capul să cadă pe pieptul lui în timp ce lucram.

Expiraţia lui Cameron a gâdilat pielea de sub urechea mea. „Hai să-l dăm înapoi acum”, a spus el, împletindu-ne degetele ude şi trimiţând un val de electricitate pe braţe la senzaţia aceea. Ne-a mişcat mâinile şi lutul şi-a schimbat forma. „Ara incredibil.”

Punctul acela moale din pieptul meu şi-a bătut aripile. Mi-am agăţat degetele mari cu ale lui.

Un mormăit ieşi din gura lui Cameron.

Fâlfâitul s-a intensificat, făcându-mi să-mi lipsească respiraţia. Am vrut să mă întorc şi să-i cercetez faţa. Vezi dacă se simţea ca mine. Dar nu am vrut, nu am vrut ca asta să dispară. Nu încă. Am fost prins de moment. Surprins de prezenţa solidă a lui Cameron şi de senzaţia mâinilor sale.

„A trecut mult timp de când nu m-am ţinut de mână cu nimeni”, m-am auzit recunoscând cu voce tare. „Nu-mi amintesc ceva atât de simplu să fi simţit vreodată aşa.”

Mâinile lui Cameron au îngheţat momentan peste ale mele. A fost doar o secundă, poate mai puţin, dar o văzusem. Am simtit-o. El a ezitat.

Am fost scuipat din vid.

Doar aşa, nu mai eram calm. Sau prins paşnic în orice ar fi fost asta. Frâiele pe care eram atât de ocupat să-l ţin strâns mi-au strâns înapoi în strângere. lată-mă, spunându-i acestui om care făcea asta fără tragere de inimă cu mine că a fost primul care m-a ţinut de mână de mult timp. Că m-a făcut să mă simt cumva ca şi cum nu am mai simţit niciodată. Ce a urmat? Să-i spun că, în afară de acea linie pe care mi-o aruncase Matthew în urmă cu aproape un deceniu, nu am fost niciodată cochetată? Că singura mea relaţie serioasă se dovedise a fi o minciună? Că bărbatul pe care credeam că era gata să-l propun cândva nu mă văzuse niciodată mai mult decât un pod pentru a ajunge la tatăl meu?

E un bărbat atât de frig. Atât de plictisitor. Chiar am ocolit un glonţ acolo. Păcat, pentru că atunci când bătrânul dă cu piciorul în găleată, probabil că îi va moşteni cei mai mulţi bani. Dar nah. Nu pot îndura decât atât .

nah .

De parcă n-aş fi fost altceva decât o garnitură insipidă şi plictisitoare pe care ai transmis-o.

Vă voi transmite legumele prăjite gratuite, vă mulţumesc foarte mult. Dar nah.

Nu fusesem rănit. Nu mi-a păsat că David pusese capăt unei relaţii care a adus puţin în viaţa mea. Dar, odată cu trecerea timpului, m-am ţinut la ideea că aveam cel puţin asta. Relaţia aceea care a dovedit că nu sunt... rece. Uscat. Că aş putea fi iubit. Dorit.

Deci cum ar fi trebuit să nu sparg? Cum trebuia să-l aud pe David râzând şi spunând că s-a întâlnit cu mine doar pentru a mă strecura în imperiul

tatălui meu, că eram un glonţ care a fost ocolit şi să nu am ceva în mine? Cum ar fi trebuit să nu mă schimb când am auzit tot ce a spus el imediat după aceea?

Imaginea capului lui Sparkles la picioarele mele s-a cristalizat în…

„Adalyn.” Vocea lui Cameron a tăiat prin dezordinea puternică a gândurilor din capul meu. Din nou. Aşa cum a reuşit să facă întotdeauna. — Ieşi din ea, dragă. A fost supărat. Sună aspru. "Vino înapoi la mine."

M-am forţat să înţeleg împrejurimile mele.

Pătul de lut se odihnea într-un unghi ciudat.

Mâinile puternice le ţineau pe ale mele.

Mâini frumoase, strâmbe, care fuseseră rănite de prea multe ori. Unde era inelul pe care îl purta în jurul micului său?

Sunetul propriei mele respiraţii a cristalizat în urechile mele. Aspiratorul în care fusesem aspirat cu o clipă în urmă, scuipându-mă imediat. Aceasta nu a fost prima dată. Nu a fost prima dată când m-am trezit aproape de hiperventilare în braţele acestui bărbat. L-am urât.

„Unde naiba te-ai dus?” întrebă Cameron. Şi când nu i-am răspuns, degetele lui au început să urmărească cercuri inactiv pe vârful mâinilor mele. „De cât timp te confrunţi cu atacuri de panică?”

Mi s-a înţepenit coloana vertebrală. „Eu nu—eu—” Atacurile de panică? „Nu a fost un atac de panică.” Nu putea fi.

S-ar putea?

Cameron fredona adânc în gât şi nu ştiam dacă era de acord sau plângerea. Mi-a eliberat una dintre mâini şi a strâns grămada turtită de material din roată.

„Este distrus?” l-am întrebat, detestând cum îmi suna vocea.

L-a aruncat pe lateral. „Este, da.”

Bineînţeles că a fost.

După o clipă lungă, a spus, cu vocea încă blândă, tonul lui amabil, cu braţele în jurul meu, „Dragă?”

„Poate ai avut dreptate”, am recunoscut, fără să mă deranjez să-mi pese că nu mă mut din îmbrăţişarea lui. „Poate că a fost un atac de panică.”

— Bine, spuse el repede. „Dar aveam de gând să spun altceva.”

„Că asta a fost la fel de terapeutic ca o lovitură pe tibie?”

Un chicotit scăzut îl lăsă, iar sunetul se simţea diferit de orice altă dată când chicotise înainte. „Voiam să spun că toată lumea de aici se uită la noi. Şi oricât de mult nu mă deranjează, fie ne mişcăm, fie vom fi tot ceea ce toată lumea va vorbi mâine.”

Mi s-a repezit capul. M-am uitat în jur.

Cameron avea dreptate.

O pană.

O anvelopă înfricoşată.

Mi-am sprijinit mâinile pe şolduri, observând stropii de lut pe salopeta

mea împrumutată. Grozav. Încă un lucru pe care ar trebui să-l arunc în grămada uriaşă de rufe pe care o aveam deja.

Aici m-am gândit că a trebuit să-mi spăl lenjeria cu mâna şi să o întind să se usuce pe coarne a fost punctul cel mai scăzut săptămâna aceasta. Desigur că nu. A fost atacul de panică stupid pe care tocmai l-am avut. Am ieşit cu furtună din hambar înainte ca cursul de olărit să se termine. Şi acum asta. M-am uitat înapoi la cauciuc şi am clătinat din cap. Presiunea a scăzut în gura stomacului meu. M-am întrebat dacă o să plâng.

M-am bătut pe ochi. Uscat. Ideea că eu încă nu pot să-mi dau seama când ultima oară când am vărsat o lacrimă a revenit. Un râs amar mi-a scăpat din gură.

A urmat încă una, pentru că Doamne, am fost o mizerie. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, chicoteam la cerul întunecat de deasupra capului meu. Mi-am eliberat frustrarea. Deşi s-a transformat rapid în furie. Neîncredere. Disperarea. „La naiba”, m-am auzit răsuflând cu un râs fără umor. "La dracu." Chicotul s-a stins. Mi-au căzut ochii pe cauciuc. Am dat cu piciorul. „La naiba, nenorocită de anvelopă nenorocită!”

"Asta s-a întâmplat repede."

Tot corpul meu s-a liniştit. Spatele mi s-a înţepenit.

— Nenorocitul, am murmurat. Pentru că nu am înjurat niciodată, dar îmi permiteam să am acest moment.

„Oh, wow”, a spus Cameron şi i-am auzit paşii apropiindu-se. „Te rog să nu te opreşti în numele meu. Îmi place mai degrabă asta.”

M-am uitat peste umăr, găsindu-l cu expresia amuzată la care mă aşteptam de la tonul lui. „Întotdeauna mă bucur să aud cum te amuză nenorocirea mea.”

S-a trezit. „Nu,” a replicat el, privirea lui mergând în sus şi în jos pe corpul meu. Rapid, dar suficient de temeinic încât să mă facă să fac o pauză. I-a lucrat gâtul. — Tu eşti cea care mă distrezi, Adalyn. Şi nici nu-mi dau seama exact de ce. Ceea ce mă deranjează. Şi mă fascinează.”

Am clătinat din cap. „Ar trebui să fie un compliment?”

— La naiba dacă ştiu, dragă, spuse el, îngenunchind. A verificat cauciucul şi s-a îndreptat înapoi. — O să te conduc înapoi la Elan leneş, haide.

Şi-a scos cheile camionului şi a descuiat uşile cu un *clic elegant* .

Am deschis gura, dar el m-a întrerupt cu un „Nu te deranja”.

„De unde ştii că voi vorbi? Nici măcar nu te uitai în acest loc.”

„Pentru că nu sunt singurul care operează în două moduri individuale”, a spus el pe un ton ascuţit. „Si tu faci. Ori te gândeşti exagerat, ori obiectezi. Ambele neobosite şi, de obicei, îndreptate către mine.” A deschis uşa copilotului şi mi-a aruncat o privire peste capota maşinii. „Nu păreai atât de deranjat de mine când am avut braţele în jurul tău, aşa că salvează plângerea şi sari în maşină.”

Braţele mele în jurul tău .

Faţa mi-a aprins. "Asta e diferit. Ceramica şi intrarea într-un spaţiu închis cu cineva care ar putea foarte bine să plănuiască să mă ucidă şi să-mi arunce cadavrul într-un pârâu din pădure, în speranţa că putrefacţia şi creaturile de groapă îl vor dezmembra într-o săptămână, astfel încât oasele

să se scufunde direct în fund şi tot Urmele rămăşiţelor care dispar sunt două lucruri foarte diferite.”

„Ciudat de specific.” Şi-a înclinat capul. „Dar creativ.” Colţul buzelor i se zvâcni. „Cred că vei supravieţui acestui singur drum, haide. Îl voi suna pe Robbie pe drumul de întoarcere şi îl voi spune că maşina ta va rămâne noaptea la fermă.

„Asta... nu are nicio legătură cu ceea ce spuneam, dar bine.”

Cameron s-a mişcat în picioare, sprijinindu-şi neapărat un cot pe capota vehiculului, arătând ca cineva care avea tot timpul din lume să-mi despart cuvintele. „Bine, te vei urca în maşină? Sau bine, o să continui să mă chinui pe aici, în miezul nopţii, fără jachetă, doar ca să mă supăr?

m-am încruntat. Îl ciudă? Eu... Toată lupta m-a părăsit. — Nu fac lucruri ca să te detest, Cameron.

„Sari înăuntru, atunci”, a spus el şi i-am jurat că vocea i s-a domolit ca niciodată. „Promit că nu te voi hrăni cu peştii.”

— Mulţumesc, am tăiat eu, reducând distanţa până la camioneta lui. "Doar pentru dosar, vreau să afirm că aş putea şti cum să schimb o anvelopă.” Nu eu am. „Ai făcut o presupunere.”

Un sunet sugrumat l-a părăsit când am ajuns lângă el şi i-am strecurat sub braţ pentru a intra înăuntru. Am ignorat-o. De asemenea, am ignorat cât de groaznic m-am simţit pentru că eram dificil intenţionat şi cât de bine mirosea maşina lui. Exact cum a făcut el. Şi când Cameron mi-a împins uşa închisă, a ocolit maşina, şi-a pliat corpul mare în scaunul şoferului şi a făcut acel lucru în care şi-a plasat braţul îndoit în spatele tetierei mele şi a inversat maşina, am ignorat cât de moale mă făcea să mă simt înăuntru. de asemenea.

În general, am ignorat foarte mult cum m-a făcut să mă simt pe drumul înapoi la Lazy Elk. Şi Cameron trebuie să fi făcut acelaşi lucru, pentru că niciunul dintre noi nu a rostit niciun cuvânt până când a oprit motorul din alee.

„O să-l sun pe Robbie când ajung înăuntru”, a spus el, cu vocea lui atât de... adâncă, joasă şi intimă în interiorul camionului său. „Mâine vom rezolva anvelopa.”

Noi . Că noi din nou, de parcă am fi... un articol. O echipă. Pieptul meu s-a strivit la acest gând.

„Mulţumesc că ai făcut asta”, i-am spus. M-am săturat să-l înfrunt pe acest bărbat. „Aş insista să-l sun pe Robbie, dar nu cred că mă place foarte mult.”

Cameron părea să se gândească la ceva. „Copiii lui te adoră.”

Nu eram sigur dacă spusese asta pentru a mă face să mă simt mai bine sau pentru că era adevărat. „Nu aş merge atât de departe. Maria mă place, dar o parte din mine crede că încearcă să demonstreze restului echipei că nu sunt o vrăjitoare.” am ridicat din umeri. „Şi Tony este un adolescent care îmi spune *doamnă* şi abia îmi vorbeşte.”

Ochii lui Cameron mi-au străbătut faţa. „Tony nu ştie cum să se comporte în preajma unei femei frumoase.”

Frumoasa .

Mi-am smuls privirea de pe faţa lui şi am lăsat-o să se aşeze pe tabloul de bord. "Ce vrei să spui?"

— Copilului te place, Adalyn. Dreapta. „De aceea i se leagă limba. Probabil de aceea vă spune şi doamnă.”

Aşa că Tony a crezut că sunt frumoasă. Nu Cameron. A fost bine. Nu am fost niciodată nesigură în privinţa aspectului meu şi nu am avut nevoie de asigurarea cuiva pentru a mă simţi bine în privinţa aspectului meu. Cu siguranţă am avut alte nesiguranţe. Dar nu a contat cu adevărat şi a fost o prostie din partea mea să cred că Cameron se va uita vreodată la mine aşa după ce... relaţia noastră dispăruse.

„Nu am spus mulţumesc”, m-a şocat Cameron adăugând. M-am uitat la el. Ochii lui erau aţintiţi asupra mea. „Tony m-a recunoscut la facilităţi şi tu ai acoperit-o pentru mine. Apreciez asta."

Am clătinat din cap. Nu meritam recunoştinţa lui. Eu... am bâjbâit cu centura de siguranţă, copleşită de dorinţa bruscă de a ieşi din maşină. S-a eliberat cu un *clic* şi am deschis uşa pasagerului. „Mulţumesc pentru călătorie. Ne vedem mâine, hmm. Ziua jocului. Urmează o zi mare. Noapte bună!"

Şi a sărit afară fără să piardă un minut. Am tras în direcţia cabinei mele, dar m-am oprit repede.

„Oh, nu”, am mormăit, bătând în buzunarele salopetei mele împrumutate. Nimic . Gol. am gemut. "Oh Doamne."

M-am intors. Dar eu-

S-a prăbuşit de un perete dur. Unul care mirosea a pădure de pini şi se simţea fierbinte la atingere. m-am împiedicat înapoi. „Cameron.”

„De ce ai fugit?” întrebă bărbatul de perete, cu bărbia înclinată pentru a-şi privi pieptul. Privirea mea a urmat, descoperind că mâinile mele erau plantate pe pectoralii lui. Le-am strâns înapoi. "Ce s-a întâmplat?" a apăsat el, ignorând categoric că nu i-am răspuns la prima lui întrebare.

„Mi-am uitat lucrurile.” Am oftat. Da, m-aş concentra pe asta. „Înapoi la hambar. Hainele mele, pantofii, telefonul, cheile, de asemenea. Cred că am lăsat uşa descuiată ca să pot intra, dar am nevoie de telefonul meu.

"Ce?" lătră el.

m-am încruntat. „Voiam să te rog să mă conduci înapoi. Se aud zgomote ciudate în cabină noaptea şi nu pot dormi fără să ascult...

Cameron se mişcă.

El a fugit şi a mers în jurul meu. Când şocul a dispărut, m-am învârtit şi am mers după el.

„Jur pe Dumnezeu, Adalyn”, l-am auzit mormăind când am ajuns lângă el. „Nu există niciun câştig al naibii cu tine.” Mâna lui era strânsă în jurul clanţei uşii. S-a deschis fără rezistenţă. "Hristos."

— Ţi-am spus că probabil va fi deblocat, am batjocorit eu. M-am uitat la spatele lui Cameron. El... nu se mişca. Mă aşteptam să fie uşurat, dacă ceva. Asta i-a oferit scuza perfectă să nu mă alunge înapoi. Dar am putut... simţi furia părăsindu-i corpul în valuri. "Ştii ce? Asta e bine. Voi reuşi fără telefonul meu. Ne întoarcem mâine dimineaţă.”

Cameron a rămas plantat chiar acolo unde era.

„Totul a ieşit în bine, aşa că... noapte bună”, am insistat, trecându-mi capul peste umărul lui. Cameron intră înăuntru. A aprins luminile. „Hei, ce crezi că faci...”

„Ce naiba e asta?” el a intrebat. Cuvintele lui ricoşau în spaţiul restrâns şi înghesuit. Apoi s-a repetat, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că l-am auzit bine. — Ce este asta, Adalyn?

„Cabana mea?” M-am îngrozit, deşi eram panicat înăuntru. Locul era o... mizerie. Şi nu am vrut ca Cameron să vadă cât de mult. Vocea mi se clătina. „Poţi te rog să pleci? Nu te-am invitat să intri.”

A făcut invers şi în doi paşi, Cameron stătea chiar în centrul cabinei, cu umerii atât de înalţi şi spatele atât de înţepenit încât am fost şocat că cusăturile jachetei nu i se rupeau.

Am înghiţit în sec şi am mers în spatele lui. Am observat urmele chiloţilor atârnând în prezent de coarnele pe care le folosisem ca frânghie improvizată după ce i-am spălat manual. Salteaua gonflabilă pe podea. Patul cu baldachin pe jumătate dezasamblat la care renunţasem. Viaţa pe care o împachetisem în câteva ore împrăştiată într-un colţ al unei cabane urâte.

— Explică, a cerut Cameron. „Vă rog să faceţi sens.”

„Este proiectul meu de renovare a casei”, am spus, un foc de tabără chicotindu-mi sub obraji.

— Adalyn, răsuflă el. A implorat cu adevărat. „Încă dormi pe podea. De ce?"

Ochi verzi au clipit la mine cu... epuizare. Un indiciu de disperare, de asemenea. m-am dezumflat. A renuntat. „Planul meu era să demontez patul şi să-l scot de aici, dar chestia pare să fie sudată împreună.” Am scapat o respiratie tremurata. „Cabina nu are maşină de spălat, aşa că...” Am dat din cap spre lenjeria mea. „Totuşi, salteaua de camping este confortabilă. Deci e bine. Nu voi fi aici pentru totdeauna.”

Maxilarul lui Cameron se încleştă. Toată faţa i s-a strâns. „De ce nu ai cerut ajutor?”

Am închis ochii. *Ajutor* . Cum aş putea să-i explic că Miami mă ignora complet? Că am fost acuzat că am fost răsfăţat şi răsfăţat de atâtea ori încât am vrut să dovedesc că am greşit. Că, în afară de Josie, nu aveam niciun prieten aici şi nu voiam să fiu o pacoste pentru cel pe care îl aveam. Că toate acestea au fost vina mea în primul rând, aşa că nu am crezut că am dreptul să mă plâng. „Nu am nevoie de ajutor. Sunt bine."

Mărul lui Adam se clătina. O dată, de două ori, de trei ori. Tot aerul din plămânii lui a fost eliberat. Dintr-o dată.

— La naiba, mormăi el. — Dă-mi naiba, Adalyn. A scuturat din cap. „Iisuse Hristoase, dragă.” A închis ochii şi a lăsat capul să cadă pe spate. "La dracu."

Am clipit la el. Confuz. Şocat, de asemenea.

„Am trăit o viaţă lungă fără asta”, a spus el, de parcă ar fi vorbit singur. Am deschis gura, dar el s-a întors. „Mai întâi salopeta, acum asta. Sunt

nepregătit.”

„Cam…”

A ieşit din cabină.

Am stat acolo, privind în jos la hainele mele împrumutate şi întrebându-mă ce tocmai se întâmplase. Mă întreb dacă ar trebui să închid uşa şi să-i spun şi eu noapte.

Cameron a reapărut.

S-a năpustit înapoi în cabină, încă blestemând de parcă viaţa lui depindea de asta, dar acum ţinea o cutie de metal sub braţ. I-am căutat ochii, dar nu a vrut să se uite la mine. A trecut chiar pe lângă mine, s-a oprit în faţa mizeriei de lemn de esenţă tare şi a scăpat cutia pe podea. Apoi, a îngenuncheat şi a deschis-o cu o smucitură din mână.

„Cameron?” M-am aventurat, privind cu gura căscată scena cu neîncredere totală. "Ce faci?" Dar Cameron Caldani era pe pilot automat.

Mi-a ignorat întrebarea, scoţând din cutie un ciocan foarte mare şi cu aspect serios şi s-a îndreptat înapoi.

Şi apoi, fără un cuvânt, s-a dus cu Hulk pe pat.

CAPITOLUL NOASprezece

Cameron

am putut lua o pauză.

Cu o clătinare din cap, am scanat mizeria din faţa mea. Nu numai că mâncarea lui Willow era împrăştiată pe toată podea din bucătărie, dar erau bălţi de apă şi... Au fost unele dintre boabele mele de cafea? M-am îngenuncheat ca să văd mai bine. Da.

Alături de câteva pene auburn.

"Salcie?" Am strigat tare, ridicându-mă în picioare. Am aşteptat sunetul labelor ei pe lemn de esenţă tare sau unul dintre răspunsurile ei plângătoare, fiindcă eram sigur că ştia ce făcuse. Dar cabina a rămas liniştită. "Salcie? Mai bine nu l-ai urmărit pe acel nenorocit de cocoş. *Din nou* ."

Şi, deşi speram că nu a făcut-o, exista o oarecare uşurare în eventualitatea că nu mă surprinde treaz de cântatul insuportabil. Se părea că cocoşul îi plăcuse mai mult Elanul Leneş după ce ciugulise sandvişul lui Adalyn. *Adalyn* .

Mi-am amintit noaptea trecută şi un val de frustrare fierbinte m-a cuprins din cap până în picioare. Mi-a luat o oră întreagă să demont nenorocitul de pat şi să-l duc afară în camionul meu. Şi la naiba, ultimele luni petrecute la pensie au avut un preţ. Mă dureau braţele, al meu m-a durut spatele din cauza doborârii chestiei şi eram aproape sigur că mi-am tras un muşchi undeva pe gât când ne-am dus înapoi la fermă să-i iau lucrurile. eu—

Am clătinat din cap.

Erau prea multe de făcut în această dimineaţă, nu îmi puteam permite să mă gândesc la ea. De aseară. A început întotdeauna la fel. Mi-aş aduce aminte de ceva legat de ea şi apoi aş invoca tot felul de alte lucruri.

Ca salopetele alea nenorocite. Fuseseră atât de strânşi, făcând-o să arate... Altfel. Acasă. Invitatoare. Aproape relaxat, pentru o schimbare. Chiar şi cu toate acele curbe confortabile şi restrânse. Gata să spargă sub cusături. Sau mâinile mele. M-au făcut să-mi doresc să-şi ardă toate hainele şi să poarte exclusiv nenorocitele de lucruri de acum înainte.

Telefonul mi-a sunat de pe blatul din bucătărie, smulgându-mă din acel

tren de gânduri periculos.

M-am îndreptat spre dispozitiv şi am scanat ecranul.

Liam.

Am acceptat apelul. "Ce."

„Uau,” a bufnit el. „Ei bine, dimineaţa şi ţie, soare.”

Mi-am dat ochii peste cap. „Te-am concediat. De ce mă suni din nou?”

„Nu m-ai concediat”, a replicat el pe acel ton îngrădit pe care îl cunoşteam atât de bine. „M-ai încurajat să-mi dau demisia. Şi cei mai mulţi ar aprecia faptul că prietenia noastră transcende o relaţie de afaceri încheiată.”

Am ţinut telefonul la ureche cu un umăr şi mi-am servit o a doua ceaşcă de cafea din oală. „Tu ai fost agentul meu, nu mi-ai fost niciodată prieten.”

— Doamne, uitasem că eşti un nenorocit, spuse Liam răsuflând. „Dar oricum te iubesc, aşa că mă voi preface că nu ai neglijat cincisprezece ani de prietenie.”

„Nu te preface că îţi lipseşti.” Mi-am adus cana la buze şi am luat o înghiţitură lungă. „Ştim amândoi că am fost un coşmar cu care să lucrez.”

"Hristos. Eşti într-o stare de spirit azi, amice.”

Mi-am dus aparatul în mână şi am traversat zona de sufragerie până la uşile de sticlă dinspre curtea din faţă. „Poate că sunt”, am recunoscut, privind afară şi admirând frumoasa întindere de verde din faţa mea. Privirea mea s-a terminat cumva pe cabina ponosită din dreapta. M-am întrebat dacă era trează. Ce ar purta azi. Dacă părul ei ar fi în sus sau în jos pe umeri. În ultimul timp, ea a dezamăgit-o şi eu... La naiba. — Ce vrei, Liam?

„M-ai crede dacă aş spune că te-am sunat să vă verific?”

"Nu."

"Asta am crezut şi eu. Oricum ar fi nevoie de un miracol să vorbeşti despre sentimentele tale.” O pauză calculată. „Atunci, ce mai fac fetele mele preferate? Te-ai abandonat încă?”

Ca şi cum ar fi fost chemat de bărbatul care a fost în viaţa mea de aproape două decenii, Pierogi s-a urcat pe balustrada curţii. Şi-a întins labele şi s-a aşezat deasupra, transformându-se într-o minge portocalie de puf. „Pierogi e bun. Doreşte jumătate din timp, aşa cum face întotdeauna. Şi Willow... Mi-am amintit de starea podelei din bucătărie. „Willow încă mă înşală de fiecare dată când are ocazia. Ea urăşte asta aici.”

Chicotul lui Liam a trecut prin linie. „Aceasta este cea mai bună fată a mea.”

„Departe de asta”, am mormăit.

A urmat o pauză lungă. Unul care a dezvăluit adevăratul scop al apelului. Mi-am cunoscut fostul agent ca şi cum îmi cunoşteam palma. I-am dat rahat pentru că mi-a dat rahat în schimb, dar adevărul este că eram ca nişte fraţi. Ne-am ridicat împreună în vârf, iar el a fost loial şi sincer la o greşeală. Să-l dai drumul nu fusese uşor. Dar nu mi-a fost folos de el după ce agăţase mănuşile şi ştia exact de ce. De aceea a insistat să mă verifice.

— Ascultă, spuse Liam, exact aşa cum ştiam că o va face. „Ştiu că încă procesezi ceea ce stai cu asta, dar permiteţi-mi să subliniez încă o dată cât de mare este o oportunitate. Canalul-"

Am râs, oprindu-i cuvintele. „Nu procesez. Ştiu unde stau. De aceea, când aţi sunat zilele trecute, v-am rugat să transmiteţi răspunsul meu către RBC Sports."

„O dracu' nu este ceva pe care să-l dai cu amabilitate, Caldani. Mai exact, nu pentru RBC Sports."

„Atunci, traduceţi-l în limba dumneavoastră." Am mai luat o înghiţitură de cafea, încercând să mă concentrez pe amărăciunea netedă, şi nu pe felul în care stomacul meu s-a legat în noduri. „Spune-o într-un fel frumos pe care şi-ar dori".

— Cameron, a avertizat Liam, cu toată uşurinţa dispărută de la voce. „Ştiu că eşti un ticălos uriaş." am pufnit. „Dar nu te-am avut niciodată drept prost."

Şi de aceea am semnat cu el când nu eram decât nişte nimeni cu vise mari. Liam nu a mers niciodată în vârful picioarelor în jurul nimic sau pe nimeni, a spus asta aşa cum este.

Când nu am fost convocat la echipa naţională, m-a aşezat şi mi-a spus să o sug şi să merg mai departe. Eram prea bătrân şi era carne mai tânără şi mai proaspătă. Şi când cel mai deştept lucru de făcut fusese să împacheteze şi să semneze pentru o echipă MLS, el nu încercase niciodată să- mi vândă ideea ca şi cum ar fi un plan grozav pentru a mă face legenda care nu aş fi niciodată. Mia spus să mă mut în LA şi să fac o ultimă ură. Faceţi contacte, luaţi banii şi obţineţi o pauză de la politica Premier League de care nu m-am interesat niciodată.

În fiecare caz, l-am ascultat. Pentru că ştiam că vrea ce este mai bun pentru mine. Pentru noi. Atunci nu fusesem un prost. Eram eu unul acum?

„Aceasta este o oportunitate o dată în viaţă", a insistat el. Dar ştiam. Nu m-am născut ieri. RBC nu a sunat pe oricine. Cu mult mai puţin pentru un concert de expert într-o emisiune în prime-time. „Nu am spus nu, nu încă. Le-am spus că te gândeşti la asta. Luând în considerare opţiunile dvs. Ei cred că poziţia de conducere în LA este încă pe masă şi l-am pus pe unul dintre băieţii mei să răspândească vestea despre alte câteva echipe MLS care ar putea adulmeca."

O minge de plumb mi s-a aşezat în fundul stomacului la gândul cât de aproape am fost de a accepta oferta Stelelor LA de a conduce personalul lor de antrenori ai academiei. Cum aş fi prins într-o cuşcă aurita, cu o viaţă şi un plan care nu mai aveau sens, dacă aş fi avut-o.

„Nu mai e nicio gândire de făcut", i-am spus. „Sunt bine acolo unde sunt."

„Totuşi, eşti?" Liam aruncă imediat înapoi. — S-ar putea să fii bine acum, omule. Dar nu ştii cum te vei simţi peste trei luni. Sau şase. Sau peste un an." Pauza a fost lungă şi am ştiut că aşa a fost intenţionat. — Asta este, Cameron. Este o afacere bună. Doar... ia în considerare. Vă rog."

I-am procesat cuvintele, chiar am făcut-o. Oricât m-am grăbit să spun nu, nu voiam să fiu nebunul de care mă acuzase că sunt. Cei doi băieţi care îşi

strânseseră mâna repede după ce am semnat primul meu contract la Londra dispăruseră de mult, dar eu...

— Ştiu că eziţi să te întorci, spuse Liam, ştiind exact unde mi-a dus capul. „Ar trebui să fii din nou la Londra, unde sunt studiourile.” *Şi, prin urmare, pierde orice perspectivă de intimitate* , ar fi trebuit să spună în continuare. Dar Liam era prea bun la treaba lui ca să-mi dea o scuză ca asta. — Ai fi uşor recunoscut acolo. Şi înţeleg că, după ceea ce s-a întâmplat în LA, asta nu este tocmai ceva ce aşteptaţi cu nerăbdare. Am înţeles, amice. Fac. Şi eu aş fi traumatizat.”

Fiecare muşchi şi os din corpul meu s-au transformat în piatră. „Nu sunt traumatizat.”

„Deci nu eşti. Bun. De aceea te ascunzi într-un oraş în mijlocul nimicurilor. Întrebarea este, te vei ascunde acolo pentru totdeauna?”

Transpiraţia s-a adunat la ceafă. „Nu mă ascund.”

Mi-a ignorat plângerea cu un tsk. „Bucură-te de timpul tău acolo. Decomprimaţi. Relaxaţi-vă. Ştiu că eşti în aer liber şi aer curat şi toate prostiile alea care mormăie. Dar o avem şi aici. Zona rurală potrivită este la câteva ore de mers cu maşina de Londra.” O pauză. „Gândeşte-te la viitorul tău, omule. S-ar putea să nu mai fii pe iarbă, dar cariera ta în fotbal este departe de a fi încheiată.”

Fotbal. Mi-a fost dor să aud cuvântul. Eram destul de mult în SUA, dar... La naiba. nici nu stiam. Nu existase niciun plan. Tocmai venisem la Green Oak şi am decis să rămân până mă răzgândesc. Asta fusese logica pe care o aplicasem la orice din acea zi nenorocită.

Poate am fost traumatizat.

M-am gândit la noaptea trecută. În fiecare zi înainte de asta. Eram atât de... ocupat cu uraganul pe care Adalyn îl adusese în Green Oak, încât nu mai apucasem să mă gândesc la altceva.

Parcă chemată de mintea mea, Adalyn s-a materializat în curte. Ea mergea spre cabina mea şi, la naiba, mulţumesc lui Hristos că costumul cu pantaloni s-a întors.

"Ştii ce?" M-am auzit spunând. „Relaxarea ar putea fi supraevaluată.”

Liam a râs, dar nu era niciun umor în sunet. „Deci acesta este răspunsul tău. Din toate lucrurile pe care le-am spus? Spune-mi măcar că te vei gândi la asta.”

Am privit-o pe Adalyn urcând treptele verandei mele şi m-am întors pe călcâie, îndreptându- mă spre uşa din faţă.

„Caldani?” a insistat Liam.

Am ajuns pe hol, cuvintele mi-au scăpat nepăsător din gură: „Bine. Da.”

— Tocmai m-ai făcut un bărbat foarte fericit, se repezi Liam. M-am încruntat, întrebându-mă de ce sau cum. — Atunci te sun în câteva zile. Când te-ai gândit la asta. Salutări prietene."

Şi a ucis apelul.

Cu un oftat, am strecurat telefonul în buzunarul transpiraţiei şi am deschis uşa.

Un pumn ridicat m-a salutat.

Mâna ei căzu, dezvăluindu-i faţa.

Adalyn avea părul căzut astăzi, dar nu atât de drept ca în puţinele cazuri în care îl purtase aşa. Erau valuri pe care le ratasem când o zărisem pe fereastră. Îi făcea chipul să pară mai moale, buzele mai pline. Mi-am dres glasul. "Ce vrei?"

Adalyn nu a răspuns, aşa că mi-am îndepărtat privirea de la gura ei. Ochii ei erau mari şi concentraţi undeva pe gâtul meu. Ea clipi. Apoi, clipi din nou.

m-am încruntat.

„Tu eşti…” se opri ea. Obrajii îi erau acoperiţi într-o nuanţă închisă de roz. "Gol."

Mi-am înmuiat bărbia. Dreapta. Cu Willow făcându-mă, iar apoi Liam mi-a spart mingile, nu am avut timp să fac duş şi să-mi pun o cămaşă.

„Pe jumătate goală”, a mormăit ea. „Şi tatuat. Peste tot... Un oftat. "Cufăr. Şi braţul.”

A trebuit să lupt cu zâmbetul uriaş de la izbucnirea şi despărţirea feţei mele. Chiar am făcut-o. „Sunt”, i-am spus, flectându-mi braţele şi pieptul ca ticălosul îngâmfat care eram. Ochii i se mariră. „Dacă întrebi frumos, aş putea lua în considerare să-mi scot pantalonii. Am mai multă cerneală decât atât.”

Buzele ei s-au deschis. Căpruiul de pe ochii ei s-a strălucit. Apoi, capul ei se ridică brusc. „Aşteaptă, ce?”

Intenţionat încet, mi-am adus cana la gură şi am luat o înghiţitură de cafea, ţinându-mi ochii pe ea. „Spuneam că dacă întrebi frumos…”

"Da bine." Se scuturǎ, dar faţa ei era încă o nuanţă strălucitoare de roz. Cine ar fi crezut că Adalyn Reyes se tulburǎ din cauza unui cufăr cu cerneală. Dacă ceva, aş fi crezut că nu este o mare fană a tatuajelor. Cum ar arăta dacă ar vedea desenul de pe coapsa mea? Ce ar spune ea dacă mi- aş scăpa cu adevărat de transpiraţie şi… „Nu cred că este ceva ce, huh... trebuie să faci. Păstrează – ţi hainele pe tine, mulţumesc.”

Mi-am înclinat capul. Nu am fost păcălit de cuvintele ei, dar aş lăsa-o să câştige asta. — Atunci ce vrei de la mine, dragă?

I-a luat o clipă să răspundă. — Mi-ai promis că mă vei conduce înapoi la ferma Vasquez. Pentru a rezolva cauciucul creionat.”

„S-a rezolvat deja.” Mi-am sprijinit umărul de tocul uşii. Mi-a încrucişat gleznele. Mi-am adus cana la buze din nou. "Altceva?"

Sprâncenele ei s-au încruntat. „Ce vrei să spui că s-a rezolvat?”

„Înseamnă că nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Se gestionează.” Am luat o înghiţitură nouă de cafea şi mi-am inspectat conţinutul cănii. O altă cafea bună, ruinată după ce s-a răcit. Am oftat.

„Maşina dumneavoastră va fi întreţinută luni.” M-am uitat înapoi la ea. „Asta porţi la joc? Plecăm spre Rockstone într-o oră. Îţi aminteşti să iei liantul magic, da? Vreau să adaug câteva note.”

Faţa lui Adalyn s-a încreţit, de parcă i-ar fi fost greu să proceseze cuvintele mele. „Noi… Dar tu… Îmi urăşti lianţii. Pleacă într-o oră pentru… unde?”

„Nu-i urăsc, eu…” Ochii mei au prins ceva în spatele ei. Se năpustesc prin curtea din faţă. O înceţoşare de blană pe care o cunoşteam prea bine. Şi se

mişca repede, urmărind ceva. "Salcie."

„Eu sunt Adalyn.”

„Pisica mea”, am mormăit. „Şi ea urmăreşte din nou nenorocitul de cocoş.”

„Wh...”

Nu am aşteptat să aud. M-am mişcat în jurul lui Adalyn şi am sprintat în curte. Aşa că aveam dreptate, Willow era afară să-l terorizeze pe bietul. Şi mă făcea să alerg după ea. fără cămaşă. Vărsând orice cafea rece a rămas în cana mea.

Chiar nu am putut lua o pauză.

Când în sfârşit am prins mingea de blană şi furie, a trebuit să o strâng cu un braţ de pieptul meu, ca să nu mai sară afară. "Eşti fericit?" am întrebat-o, în timp ce mă întorceam cu paşi mari spre verandă. Ea mieuna, dar spre meritul ei, nu se comporta ca un prădător sălbatic acum. A mers până când şi-a băgat nasul în curba braţului meu. „Da, renunţă la rahatul acela drăguţ.” Am urcat treptele cu ochii peste cap. „Tata nu e fericit.”

„ *Tati* ?”

Mi-am ridicat privirea de la pisica din braţele mele, găsind o Adalyn cu ochii şi mai mari care clipeşte la mine. Şi la naiba, nu era momentul să mă gândesc cum mi-a curs acel cuvânt direct în intestine.

„Ea este Willow.” Mi-am înmuiat bărbia. Labele minuscule ale lui Willow s-au încolţit în jurul antebraţului meu. „Acum se poartă drăguţ, dar îi place să se plimbe prin proprietate şi să-l alunge pe bietul cocoş.” Adalyn părea prea şocată pentru a vorbi. „Celălalt este mai educat decât acesta. Din fericire."

"Celălalt." Adalyn a studiat mingea din braţele mele. „Ai două pisici.”

— Willow şi Pierogi, am confirmat. „Cocoşul nu este al meu. Dar am vorbit deja despre asta.”

Ceva părea să strălucească în expresia ei. — Doamne, şopti Adalyn. „Sebastian Stan.”

m-am încruntat. "OMS?"

„Robbie a spus ceva despre un cocoş care îi lipsea”, a explicat Adalyn. „Numele lui este Sebastian Stan.”

Oh. „Ei bine, la naiba.” I-am aruncat o privire rapidă lui Willow. „Va fi o conversaţie incomodă.”

Willow mieuna şi îşi ridică capul, curioasă de Adalyn.

M-am apropiat mai mult, astfel încât cele două femele complexe şi frustrante care îmi răpiseră somnul să se poată observa un pic mai bine.

— E frumoasă, şopti Adalyn, în timp ce Willow îşi adulmeca mâna întinsă. „Ochii ei sunt diferiţi, la fel ca faţa ei. Nu am văzut niciodată o pisică ca ea.”

„Willow este o himeră”, i-am explicat, cu privirea fixată pe chipul lui Adalyn. Zâmbetul ei era mic în timp ce inspecta pisica din braţele mele. Mi-a plăcut acea înclinare a gurii abia acolo. „Se nasc după ce doi embrioni fuzionează împreună. De aceea arată aşa.”

Willow torc, Adalyn fredonă şi m-am simţit relaxat pentru prima dată în această dimineaţă.

Probabil de aceea am continuat: „Era oarbă la un ochi când am adoptat-o, m-am gândit că ar fi avut legătură cu asta, aşa că m-am cercetat.”

— Oh, şopti Adalyn. „Asta e...” Chipul ei deveni serios. "Chiar dulce. Eşti plin de surprize, Cameron.” A rostit numele meu atât de încet mi-a făcut ceva în stomac. „Pe lângă faptul că ai încercat fiecare hobby care a existat vreodată, ai pisici pe care le numeşti familie şi ştii despre seceri, seceri şi pisici. Ţi-e frică de capre...

— Nu mi-e frică de ei, am intervenit eu. „Îi găsesc de neîncredere.”

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar eu am putut să văd acolo, felul în care îşi muşca un zâmbet. Una plină. Sunt singuri. — Încă, spuse ea. „Mă întreb ce altceva ascunzi.”

"Animale sălbatice." Informaţia mi-a căzut de pe buze. „Nu doar animalele agricole. Mi se pare fascinantă fauna şi natura. Am urmărit o mulţime de Animal Planet de-a lungul anilor. Mă ajută să mă relaxez. Relaxează-te.” L-am reajustat pe Willow în braţe. „Secerile şi secerile nu sunt nimic în comparaţie cu ceea ce am învăţat acolo.”

Ea şi-a înclinat capul şi am ştiut să mă pregătesc. „Spune-mi un fapt întâmplător.”

— Vrei să îţi demonstrez asta?

— Numai dacă poţi, spuse ea ridicând din umeri. „Dă-mi şosetele jos, omule Animal Planet.” Aceasta femeie. Lansând astfel de provocări unui bărbat ca mine.

M-am uitat la ea direct în acei ochi căprui ca ciocolată. „Contrar credinţei populare, regele de drept al junglei nu este leul. Doar un procent foarte mic dint re ei trăieşte în junglă. Atât de mici, sunt pe cale de dispariţie. Un candidat potrivit pentru titlu ar fi de fapt un tigru bengal, un leopard sau un jaguar.”

Ea a dat încet din cap, dar mi-am dat seama că nu a fost impresionată.

Am aşezat cana pe balustrada verandei şi mi-am ridicat palma liberă. „Amprentele Koala sunt atât de asemănătoare cu ale noastre încât ar putea fi confundate cu ale unui om.”

Sprâncenele ei se ridicară surprinse.

Aş putea face mai bine decât o arcuire a sprâncenelor. „Inima unui creveţi este în cap.” Mi-am dus mâna pe o parte a feţei ei şi i-am periat tâmpla cu dosul mâinii. Buzele ei s-au deschis la atingerea blândă. „Şi dacă o femelă de dihor în călduri nu se împerechează pentru o perioadă lungă de timp, creşterea nivelului de estrogen din corpul ei poate duce în cele din urmă la moartea ei.”

Un fior părea să se târască pe corpul lui Adalyn. Mi-am lăsat degetele să cadă de-a lungul părului care căzuse peste obrazul ei. „Ea ar muri?” Vocea ei era din nou blândă, blândă. Trist. „Ar muri doar pentru că nu-şi găseşte un partener?”

M-am apropiat şi i-am dat din cap.

A apărut o mică încruntătură. „Asta e... Este cu adevărat nedrept.”

Ochii mei cutreierau pe toată faţa ei, găsind o mare plăcere în vulnerabilitatea pe care o vedeam în expresia ei. Cât de aproape stăteam.

Probabil că ar fi trebuit să îndepărtez toată chestia asta, să mă întorc înăuntru şi să sară în duş, ca să nu întârziam la joc, dar ceva în mine se schimbase. Schimbat. „Este destul de crud”, am spus, lăsând degetul mare să-i treacă pe obraz. „Nu crezi?”

Ochii lui Adalyn s-au închis, iar când a răspuns, a fost o şoaptă. "Este."

Mi-am mişcat mâna, bucurându-mă de efectul contactului blând al meu pielea împotriva ei avea în mine. A ei. Amândoi. „Nu pare să fie vina dihorului.”

Ochii încă închişi, gâtul i-a lucrat. — Poate, începu ea. Şi de data aceasta, degetul mare i-a periat fruntea, locul pe care a lovit-o în prima zi. Nevoia de a-mi pune gura acolo era greu de îmblânzit. „Poate că nu are timp să-şi caute un partener”, a continuat ea, puţin fără suflare. „Sau poate că nu există nimic despre ea care să atragă dihorii masculi din jurul ei.” Ea a deschis ochii. Căpruiul din ochii ei stătuse. „Poate că a crezut că e bine aşa, singură. Cum este vina ei din toate astea?”

— Nu este, i-am spus, apropiindu-mă şi mai mult. Gravitând spre ea. Până când abia nu mai era spaţiu care ne despărţea. I-am luat faţa în palmă. „Poate că a fost neglijată”, am continuat, întinzându-mi gâtul în jos. Acum chiar o simteam mirosul. Şamponul ei. Săpun. Mirosea atât de dulce. „Poate că este trecută cu vederea.” Mi-am desfăcut degetele, degetul mare atingându-i colţul buzelor. Lui Adalyn îi ţinu respiraţia. „Toată această dulceaţă, judecată greşit.” Mi-am mutat mâna, înfipându-mi restul degetelor în părul ei. „Ce bărbaţi proşti!”

Adalyn a expirat, suflarea aerului mi-a lovit bărbia.

Şi eu... La naiba. eu—

Un pumn ascuţit de durere a tăiat direct momentul şi am tresărit.

Willow a mieunat din braţele mele. Şi înainte să o pot opri, ea a aterizat pe pământ şi a trecut prin uşa deschisă. Am încercat să merg după ea, dar mâna lui Adalyn era pe braţul meu.

M-am uitat în jos, găsindu-i degetele calde şi blânde pe pielea mea în timp ce cercetau, inspectând zgârietura. „Nu pare profund.” Tonul ei era îngrijorat şi încă atât de dulce încât m-a omorât. Ce se întâmpla cu mine? „Dar cred că ar trebui să-l dezinfectezi.” Vârful degetului ei arătător a urmărit pielea cu cerneală din jurul tăieturii minuscule. "Doare?"

A facut. Dar nu în modul în care a vrut să spună. "Nu."

„Va strica... designul?” a întrebat ea, cu degetul mare atârnând peste linii negre pe care m-am aşezat împreună multe ore ca să termin.

Abia era o pată de piele care să nu fi fost cu cerneală între mine claviculă şi mâneca superioară a braţului meu drept. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu pectoralul meu drept. Şi partea de sus a coapsei mele stângi. Niciunul dintre ele nu era tatuaje pe care le-am expus. Nu erau pentru nimeni în afară de mine şi de aceea am purtat mereu mâneci lungi. Mâna ei s-a mişcat, deturnându-mă. Suferisem de unele dintre cele mai complicate, dar cumva acele zgârieturi delicate şi uşoare ale degetelor ei peste pielea mea se simţeau mai puternice decât toate acele pe care le îndurasem.

„Acesta este atât de frumos.” Palma ei se oprise în partea laterală a bicepsului meu şi am fost atât de încurajat, încurajat de atingerea ei, încât mi-am întors braţul ca să poată vedea bine. "Cine este ea?"

Din fiecare tatuaj posibil despre care ar fi putut alege să întrebe. Trebuia să fie acela. Cea care avea cel mai mult sens. — Cred că ştii, dragă.

"Bunica ta?" ea a şoptit. I-am dat din cap şi am lăsat-o să o inspecteze. Am fost recunoscător că nu a fost unul dintre cei lipicios sau lipsiţi de sens pe care le-am primit când eram tânăr şi fără minte. Aceasta a fost o interpretare veche a unei tinere cu părul negru. Simplu. Linii groase. Fără umbră sau culoare, cu excepţia a două flori roşii de pe capul ei. „Dar restul? Ce reprezintă ele?”

A trebuit să înghit în sec pentru ca cuvintele să-mi iasă din gât. „Începutul”, am spus, cu vocea groasă. "Sfârşitul. Totul dintre ele.”

Ochii mi-au sărit înapoi la faţa ei. Ea îşi muşca buza. „Willow face asta des?”

Am clătinat din cap, abia reuşind să răspund cu atenţia ei asupra mea aşa. Mi-a plăcut mult prea mult. „Ea nu s-a comportat niciodată aşa, dar poate pentru că nu i-am dat niciodată şansa de a fi geloasă.”

"Gelos?"

Am dat din cap, cu limba încă răsucită. Şi capul meu, când dintr-o dată, nu mi-am putut aminti ultima dată când o femeie mi-a îngrijit rănile.

Sa întâmplat vreodată? S-a simţit vreodată ca... asta?

"Oh. *Oh* .” Adalyn sări înapoi, rupând contactul. Pielea mea era rece acolo unde fuseseră degetele ei. Ea pufăi. „Ei bine, trebuie să fie o pisică foarte teritorială dacă se simte aşa din cauza nimicului.” Ea se uita peste tot, dar la mine. „La urma urmei, nu ţi-ar plăcea nimic mai mult decât să mă vezi împachetând lucrurile, părăsind oraşul şi să nu mă uit niciodată înapoi, nu?” Am tresărit, iar ea a clătinat din cap. „Acesta este doar temporar. Voi pleca şi noi... lucrăm împreună doar pentru că trebuie. Ţi-am forţat mâna.”

m-am încruntat. Nu mă aşteptam să spună asta. Pentru a aduce în discuţie cuvinte pe care părusesem să mă fac să uit.

"Oricum." Ea a mers în jurul meu, coborând pas după pas. „Ne vedem într-o oră. Când plecăm la, uh, joc.” Ea a ajuns până la capăt. „Doar excitat... *Claxonează* ! cornul. Sau text. Când eşti gata şi voi ieşi. Bănuiesc că acesta este singurul avantaj de a fi înşeuat cu mine aici, nu?

Ea a făcut jogging şi am rămas acolo, uitându-mă cum se întorcea la cabina ei.

Abia când uşa ei s-a închis în urma ei, i-am spus: „Corect”.

Pentru că ea avea dreptate că era doar temporară şi că eu vreau să o văd plecând.

Dreapta?

CAPITOLUL 20

Cameron

Fete au părăsit mijlocul câmpului Rockstone şi s-au îndreptat spre banca de oaspeţi cu obraji roşii şi ponei, codiţe, iepuraşi şi altele lipite în toate direcţiile.

I-am evaluat în tăcere, unul câte unul, nemulţumit de felul în care îşi târau picioarele sau de cum s-au prăbuşit pe pământ în jurul meu şi al lui Adalyn.

— E nasol, mormăi Juniper, scoţându-şi frustrarea pe iarba de sub picioarele întinse. „Suntem nasol. Sugem fundul de maimuţă. Sugem atât de rău, probabil că sugem mai rău decât fundul de maimuţă.”

Capetele dând din cap au creat un val de acord şi a trebuit să bat din palme pentru a le capta atenţia înainte ca conversaţia să se îndrepte prea adânc în terenul noroios. „Nu eşti nasol”, am asigurat echipa pe un ton ferm. „Ai făcut un joc bun. Te-ai luptat, greu. Şi a lăsat tot ce aveai pe iarbă.”

„Dar am pierdut”, a replicat Chelsea, trăgând cu furie de restul impletiturii ei. Fusta ei de balet – pe care acum o consideram o bătălie pierdută – atârna lateral. „Nici nu am marcat. Am marcat o singură dată în două meciuri. Şi nici nu a contat.”

Am decis să nu comentez autogolul. „Nu ai pierdut. Nil-nil nu este o pierdere.”

Chelsea şi-a ridicat mâna, sprijinindu-o de frunte în timp ce ofta. „Este la fel de tragic ca o pierdere, antrenor Cam.”

— Suntem învinşi, mormăi Juniper.

„Şi am muncit atât de mult săptămâna aceasta”, a adăugat Chelsea, încurajată de celălalt copil. „Nu am ratat nici măcar o dată antrenamentele de fotbal. Nici măcar pentru cursul de balet. Simt că nu am dansat de *mult* . I-am spus mamei că pot face ambele lucruri, dar nu mai sunt atât de sigură. Poate că tata avea dreptate. Poate ar trebui să aleg un singur lucru şi să mă concentrez asupra lui.”

— Nici eu nu am petrecut timp cu Brandy, mormăi Maria de pe iarbă. „Sau Tilly. Sau Carmen. Şi Sebastian este încă dispărut.”

Un mormăit sumbru a început să prindă viteză şi volum. Fiecare copil îşi relatează propria versiune supradramatică a sacrificiilor lor pentru joc.

Mi-am dus degetele la gură şi am fluierat.

Toate gurile s-au închis brusc.

„Deci simţi că te-ai pierdut”, am spus eu făcând un pas înainte. „Aşa că ai muncit din greu o săptămână întreagă, ai ajuns astăzi aici, ai încercat din greu şi ai fost învins.” Toate capetele se uitau la mine acum, cu ochii mari şi strălucitori, cu un sentiment pe care, dacă aş fi fost mai deştept, l-aş fi interpretat drept indiciu să tac. Dar m-a deranjat să-i văd aşa. „Ei bine, ştiri flash, fetiţelor. Viaţa nu este o plimbare în parc. Viata este grea. Uneori câştigi şi uneori pierzi. Dar acesta este doar rezultatul unui joc. Cazi şi apoi te ridici şi alergi după... Cupa Ligii Mici.”

Am simţit-o pe Adalyn cum se apropie. — Nu există nicio ceaşcă, şopti ea cu voce tare. „Premiul este o excursie la Jungle Rapids Family Fun Park.”

— Îmi place Jungle Rapids, mormăi Juniper.

„Aşa că cazi şi apoi te ridici şi goneşti după... excursia la Jungle Rapids”, am continuat. „Încălcarea doar te întăreşte. Momentele ca acestea te întăresc. Şi crede-mă, mai ai cel puţin trei jocuri în faţă, aşa că întăreşte-te.”

María a adulmecat cu voce tare. „Dar...” Un alt adulmec. „Eu... nu vreau să fiu dur. Sau dur. Vreau să fiu moale.” Capul ei se întoarse spre Adalyn. „Domnişoară Adalyn, spune-i antrenorului Carwash că fetele pot fi ambele.”

Privirea mi-a sărit de la fată la femeia de lângă mine, care acum mă privea cu privirea.

„Este o figură de stil”, i-am explicat. Dar nu părea să facă diferenţă cu niciunul dintre ei, pentru că María a adulmecat din nou, iar Adalyn a trecut de la supărată la... tristă. Am clătinat din cap. „Fetele pot fi moi şi dure, da, toate în acelaşi timp. Şi eu am vrut să câştig azi, bine? Am vrut să-i bati pe acei copii şi să ştergi podeaua cu ei. Dar nu ai făcut-o.” Am auzit un suspine şi am făcut ochii mari. „Aceasta este o altă figură de stil. Asculta-"

"Antrenor." Mâna lui Adalyn a căzut pe braţul meu şi am putut simţi cât de frig era prin materialul jachetei mele. „Nu cred că asta ajută.”

„Adalyn.” Am păşit spre ea, de parcă corpul meu ar avea o minte proprie. Era îngheţată. „Dragă...”

„Sunt bine”, a spus ea, dar trebuia să mintă. Tremura în trenciul acela stupid despre care insistase că este suficient. „Dar fetele nu sunt. Sunt trişti şi ştiu că vrei bine, dar nu o faci mai bine.”

În confirmare, în grup au mai izbucnit câteva suspine.

„Nu mă pricep la lucruri motivaţionale”, am mormăit.

— Văd asta, răspunse Adalyn. Ea îşi coborî vocea. „Totuşi, ei plâng. Şi nu ştiu ce să fac cu copiii care plâng, Cameron.

În spatele nostru s-a dres glasul.

M-am întors şi l-am găsit pe Tony plantat pe partea cealaltă a mea. Petrecuse în tribune după ce Adalyn i-a cerut să conducă fetele la Rockstone cu un microbuz pentru care ea aranjase.

„Pot...” El ezită, zgâriindu-şi acea masă de păr şaten şi umplut de deasupra capului. „Pot să sugerez ceva? Hmm, domnule?” Obrajii i se înroşiră. „Doamnă?”

„Te rog”, am spus noi în acelaşi timp.

„Sno-conuri”.

„Sno-conuri?” am repetat.

„Da.” El a dat din cap. „Este ca îngheţată, dar... fără frişcă? Îmi pare rău, sunt sigur că ştii ce sunt. Am văzut un stand de cafea afară când parcam duba. E puţin frig, dar ştiu sigur că vor înnebuni după ei. Standul avea un semn...

— Da, m-am repezit afară. „Acadele de gheaţă, desigur. Îngheţată." Unii dintre copii s-au uitat în direcţia noastră, încă plângând, dar cu siguranţă interesaţi. „Cât de repede le poţi aduce?”

„Huh, repede?”

Mi-am scos portofelul şi i-am pălmuit în mână mai mult decât suficienţi bani. — Ia-mi şi mie ceva fierbinte, bine? Am verificat ora. Era trecut de amiază. „Nu cafea. Ceai, cacao sau orice altceva au. Cea mai mare dimensiune. Şi păstraţi schimbarea.”

— Da, domnule, spuse Tony, privind în jos. Ochii i se mariră. „Uau. Acesta este... mulţumesc, domnule.”

„Doar Cam”, i-am spus. „Acum du-te.”

Tony a fugit în fugă, dispărând prin mulţimea de părinţi şi localnici din Rockstone adunaţi în jurul câmpului.

Încheietura mea era strânsă.

Odată cu zarva, îmi ratasem cum mâna lui Adalyn se mutase pe mâneca mea şi se ţinea de ea. „Sper că conurile de sno funcţionează.”

— Şi eu sper, a spus ea trăgând puţin de geaca mea. Fără să mă gândesc şi fără motiv, i-am adus mâna între a mea. Apoi, i-am smuls rapid pe celălalt şi le-am prins pe amândouă între palmele mele. Cuvintele ei au fost tremurătoare când a vorbit apoi: „ *Chiar eşti* nasol la discursuri”.

Mi-am ridicat privirea spre ea, aşteptându-mă să văd o plângere pe faţa ei. Dar nu era nicio încruntare. Nasul îi era roşu, ochii sticloşi şi buzele formate într-o mufă care îmi spunea că era uşurată de felul în care mâinile mele le frecau pe ale ei, încălzindu-le.

„Poate că acesta este singurul lucru pe care nu ştiu cum să fac”, am recunoscut. Ne-am dus mâinile la piept. Şi când ea mi-a oferit unul dintre acele zâmbete minuscule, a trebuit să mă opresc să nu o trag în mine. „Nu pot să cred că le-am spus să se întărească.”

— Nu e de mirare că au plâns, spuse ea cu o voce serioasă. „Pentru o secundă, am crezut că până şi tu o să plângi. A fost groaznic, într-adevăr.”

M-am uitat la ea. La buzele ei, acum tresărind. Aplecându-se în sus. Nu-mi venea să cred că mă tachina. Cu un zâmbet al naibii.

Am tras-o de braţe, uşor, dar suficient de ferm încât să o fac să se împiedice de mine. Mâinile noastre erau prinse de piept.

"A meritat."

I s-a tăiat respiraţia. "Ce a fost?"

„Lacrimile”, am răspuns, cu ochii aţintiţi pe gura ei. „Mă prostesc şi aduc până la lacrimi o echipă de copii. A meritat. Pentru că te-a făcut să zâmbeşti.”

Expresia ei a rămas îngheţată pentru o secundă, apoi s-a prăbuşit. Buzele ei s-au întredeschis, ochii i s-au strălucit, iar obrajii i s-au făcut roz într-un mod care nu avea nimic de-a face cu frigul. — Cameron, spuse ea. Doar asta.

Numele meu.

„Te-am avertizat”, i-am spus, pentru că vorbeam serios. „Sunt un om egoist.”

O explozie puternică de chicoteli a izbucnit în spatele ei, făcând să izbucnească orice bula în care tocmai am fost. Adalyn şi-a smuls mâinile din strânsoarea mea. Ne-am întors amândoi.

Tony, care se întorsese cu o tavă plină cu sno -conuri, trecea pe lângă căni colorate, iar starea de spirit a grupului se ridica în mod clar pe măsură ce mergeau în jur.

Când adolescent a ajuns la Adalyn şi la mine, l-am bătut pe umăr. „Om bun, Tony. A fost rapid, aşa cum am întrebat.” Ochii i s-au mărit, toată faţa roşind un nou val de roşu radioactiv. Am coborât vocea. „Mulţumesc că nu ai făcut tam-tam şi despre cine sunt eu. Apreciez mai mult decât ştii.”

Buzele lui Tony se clătinară, dar expresia lui deveni solemnă. „Am înţeles, domnule. Hmm, Cam — Coach Cam? Înţeleg cât de valoroasă este confidenţialitatea. Când mama a murit... Se întrerupse. „Uneori, oamenii sunt năzdrăvăniţi.” A aruncat o privire cu ochii mari către Adalyn. „La naiba. Uneori, oamenii pot fi năzuitori, doamnă.”

Adalyn şi-a pus palma pe celălalt umăr al lui, dându-i o palmă rapidă şi blândă. Copilul aproape că s-a prăbuşit.

Am luat tava cu rămăşiţele rămase de la Tony. „Primeşti ceva pentru tine cu schimbarea?”

„Aş prefera să-l păstrez pentru altceva, antrenor. Ar trebui să merg la facultate în curând şi am făcut tot ce am putut pentru a-mi ajuta tatăl.”

Privirea lui Adalyn a sărit de la mine la copil şi mi-am dat seama că roţile din capul ei rezolvă ceva. — Tony, se aventură ea. „Cum te-ai simţi când ai ajutat cu echipa?”

Chipul băiatului s-a luminat. "Mi-ar placea asta. Dar ferma... Se încruntă. „Nu ştiu dacă am timp. Personalul de la fermă este restrâns şi mi-ar plăcea să-l las pe tatăl meu spânzurat.”

Faţa lui Adalyn căzu.

„Să vorbim cu tatăl tău”, am spus. „Acum du-te jos. Vom pleca când fetele termină cu sno – cons.”

Băiatul a plecat cu un semn din cap.

— Eşti de acord cu ideea mea de a-l angaja pe Tony? întrebă Adalyn. „Probabil că ar fi trebuit să o conduc mai întâi de tine.”

Am luat ceaşca de ceai din cutie şi i-am întins-o. "Nu. Cred că este o idee grozavă, şefule.”

„Este un mare fan al jocului. Aşa că m-am gândit... Ea s-a uitat în jos la recipientul care se odihnea în mâna mea. "Ce-i asta?"

"Ceai. Este pentru tine. Ia-o, i-am spus, iar maxilarul i s-a încleştat. I-a luat o clipă, dar mâna ei s-a înfăşurat în jurul paharului. De data aceasta, nu atingerea degetelor ei de pielea mea a făcut ca ceva să mă smulgă în intestine. Era felul în care mă privea, de parcă aş fi făcut acest lucru grozav pentru ea dându-i un ceai.

„Nu te uita aşa la mine, dragă.”

„Doar că tu...” Mi-a amintit că nu bea cafea după amiază. — Poţi fi foarte drăguţ, Cameron.

După cum am tratat-o, nu ar trebui să mă surprindă că va gândi aşa. Nu eram un nenorocit, dar nu m-am plimbat cu zâmbete şi îmbrăţişări. Nu minţisem când am spus că sunt puţin răutăcios. Am fost.

I-am aruncat un braţ în jurul umerilor şi am condus-o spre banca ei. Noi am stat jos. „Doar să- l ţin pe manager de căldură, este tot”, am spus, luând un con din tavă pentru mine. M-am apropiat de ea, adăpostindu-o de vântul care se ridicase. „Mi-ar plăcea să caut unul nou. Probabil că aş ajunge să fiu înşelat cu Josie.

Adalyn mi-a dat un alt zâmbet din acele mici şi frumoase drept răspuns şi nu am putut face altceva decât să o privesc în timp ce ea bea o tragere lungă de ceai.

„Este bun sno-cone?” a întrebat Adalyn, aruncându-mi o privire piezişă. „Nu cred că am avut unul de multe ori.”

Eram gata să-i spun că poate că rămânea de ceai era o idee mai bună, dar ochii ei s-au lăsat în jos la lucru cu o curiozitate evidentă. Şi cine eram eu să-i spun dacă poate sau nu să se lisească? După cum am spus, am fost un om egoist.

— Încearcă, dragă.

Am ridicat chestia într-o ofrandă evidentă şi i-am privit gura lângă mica movilă de gheaţă, cu limba afară, pascind uşor vârful înainte de a săpa cu adevărat.

Mi-a accelerat pulsul. Şi o voce în capul meu mi-a spus: *Nenorocit excitat* . Dar da. Nu se putea nega. Am fost pornit. De Adalyn, nu de gheaţă.

— Deci, antrenor Cornfield, vocea Mariei tăie prin ceaţă. „Cum sunt nălucile de pe fundul tău?” Ochii mei, care fuseseră pe gura lui Adalyn, s-au mărit. Iar Adalyn, care avea o gură de gheaţă,

pufni.

Era un sunet şocant de puternic şi ia scos din nas o parte din amestecul de roz şi albastru. Mâna lui Adalyn a zburat spre faţa ei, acoperind mizeria colorată care picura pe nas şi pe bărbie.

A urmat o secundă de tăcere încărcată.

Apoi, unul dintre copii a spus în ceea ce a fost, fără greşeală, uimire: „WHOA. Acesta este cel mai tare lucru pe care l-am văzut în toată viaţa mea.”

Adalyn, care încă avea toată atenţia mea, părea şocată de cuvintele puştii.

Dar când Chelsea a adăugat: „Da, domnişoară Adalyn. A fost super cool. Crezi că poţi să ne înveţi?” Restul echipei a fost de acord şi altceva a umplut faţa acestei femei care părea capabilă să mă surprindă continuu neprevăzut ca nimeni altcineva.

Mândrie. A fost mândrie.

Şi, pe măsură ce curmudges-urile mele au fost uitate rapid şi din fericire, starea de spirit a echipei a crescut şi conurile au dispărut, ochii mei a rămas

pe femeia care stătea lângă mine. Această femeie, de obicei, exasperantă şi înfăţişată, care tocmai îşi pufnise gheaţa din nas şi părea foarte mulţumită după ce a primit aprobarea copiilor. Tracţiunea din intestin s-a intensificat, trăgând atât de tare încât a trebuit să-mi trag respiraţia pentru o secundă. Ceva în pieptul meu sa mişcat. Încălzit. Fa-ma...

Am îngheţat.

"La dracu."

Capul i s-a întors şi s-a uitat la mine cu acea expresie oarecum sfioasă, oarecum fericită pe faţă. Isuse, ea nu arătase niciodată mai frumoasă decât acum. "Ce s-a întâmplat?"

„Huh.” Mi-am dres glasul. "Ce?"

„Ai spus cuvântul f’, a răspuns ea simplu. Am avut? — Ţi-a ajuns gheaţa la cap?

Cu siguranţă nu gheaţa. "Ce vrei să spui?"

— Gheaţa, explică ea, luând o înghiţitură rapidă de ceai din ceaşcă. „Mi se întâmplă când comand latte cu gheaţă. Îmi ajunge la cap dacă beau prea repede. Dar nu conteaza. Cred că creierul bărbaţilor nu îngheaţă cu sno-conuri.”

„Asta crezi despre mine?” a iesit din gura mea. — Că sunt un bărbat bărbătesc impresionant?

„Nu am spus impresionant.” Şi-a dat ochii peste cap, dar la naiba, colţurile buzelor i s-au întors din nou.

„Ce altceva ai despre mine?” am întrebat, trântindu-i umărul cu al meu. Ceva a trecut peste mine. Ceva cauzat de frământările din interior. Am coborât vocea. — Ceva care te ţine treaz noaptea?

Adalyn s-a întredeschis gura. I s-a furiş limba. Şi m-am gândit: *Hai, iubire. Aruncă-mi un os* . Pentru că voiam să mă tachineze. Şi ştiam că şi ea vrea. Deja simţeam cuvintele care ieşeau din gura ei, deja le simţeam pe limba mea.

Dar apoi, privirea ei s-a mutat în spatele meu. Expresia ei s-a schimbat.

Şi tocmai aşa s-a dezlănţuit tot iadul.

CAPITOLUL Douăzeci şi unu

Adalyn

Pent o secundă, am crezut că am greşit.

Că trebuia să greşesc.

Pentru că cât de ghinionist a trebuit să fiu? Cât de ghinionist am fost că în ziua în care aveam cumva o descoperire, în ziua în care nu mă simţeam ca eşecul pe care l-am avut – jena, naufragiul total şi complet – a trebuit să-mi fie aruncat înapoi în faţă un memento?

Într-o clipă, mă uitam la Cameron, pierzându-mă puţin în felul în care ochii lui rătăceau în jurul feţei mele, de parcă ar fi văzut ceva, o mică parte din mine, poate chiar şi din mine, pentru prima dată. Stând acolo, cu ceaiul, îl rugase pe Tony să-mi ia pentru că şi-a amintit că nu am băut cafea după amiază. O căldură care nu avea nimic de-a face cu ceaiul sau cu apropierea corpului său care năpădea, străpungându-mă.

Şi următoarea, puf. Totul dispăruse.

La început nu fusese altceva decât o sclipire de culoare. O formă la care îmi spuneam să nu mă gândesc la nimic. Dar apoi, tipul s-a mişcat, de parcă intenţia lui ar fi să se apropie de noi. Pieptul lui se îndrepta spre mine şi am ştiut cât de greşit am greşit. Ce prostie.

Purta un hanorac cu imaginea exactă pe care o văzusem pe energie site-ul de băuturi. Conserva. Doodle-ul feţei mele. Sloganul: ALEGEŢI DIVERTISMENTUL PENTRU DEMNITATE .

Totul mi-a revenit atunci, faptul că nu primisem niciodată o actualizare de la Miami. Că nu ştiam când sau dacă au luat măsuri legale. Ce ştiam era că era un tip cu faţa mea furioasă pe haine. În Carolina de Nord. Aşa că am intrat în panică. Inima mi-a căzut în picioare, am simţit că tot sângele îmi părăseşte faţa şi am făcut ceea ce probabil ar fi trebuit să fac în ziua în care am ajuns în Green Oak, imediat după ce am tras ştiinţa şi mi-am făcut să explodeze viaţa ordonată şi îngrijită.

am fugit.

Sau am incercat. Pentru că, în schimb, m-am învârtit pe banca în care stăteam, m-am împiedicat de butoiul de apă şi m-am cufundat în pământ, reuşind să strâng atât de tare paharul de luat, încât capacul a zburat şi conţinutul s-a vărsat peste mine.

Nu era frumos şi eram sigur că am căzut cu un ţipăt.

Ar fi trebuit să fiu mortificat, umilit, într-adevăr, pentru că făcusem multe căderi şi împiedicam şi, sincer, eram sătul de asta. Şi totuşi, chiar dacă am trecut prin acel obstacol, m-am tot gândit, *Ei bine, cel puţin Cameron se va*

uita la mine. Nu la bărbatul cu hanoracul. Cel puţin o persoană din oraş care nu a văzut acel videoclip oribil nu va afla în acest fel .

Aşa că am rămas acolo, pe pământ, ca prostul pe care îl simţeam, ţinându-mi răsuflarea, iar apoi, exact când toată adrenalina a început să scadă şi uşurarea a fost rapid înlocuită de ruşine, Cameron a fost acolo.

Mâinile lui s-au aşezat pe mine şi nu am vrut să mă uit la el, pentru că chiar am terminat cu lumea. Dar tot ce l-am putut vedea era pe el. Blestem după blestem i-a părăsit gura în timp ce a atins, împuns şi împins fiecare membru şi parte a corpului meu într-un mod aproape frenetic. O parte din mine a crezut vag să se plângă, dar am fost prea copleşită. Prin călătorie ş i reamintirea a ceea ce devenise viaţa mea. Prin faptul că era un tip care purta marfă cu faţa mea şi ce ar putea implica asta. Prin posibilitatea de acum reală ca Cameron să nu mă poată privi niciodată aşa cum a făcut-o cu câteva minute în urmă. Prin... totul.

Cameron s-a apropiat şi mai mult în timp ce a îngenuncheat acolo, iar cuvintele reale, de înţeles, au început în sfârşit să-i iasă din gură. „Ce naiba, Adalyn”, a spus el acei ochi verzi adânci care iau întâlnit pe ai mei cu o gravitate care nu ar fi trebuit să fie acolo. Mă împiedicasem atât de jalnic? „Spune-mi că eşti bine”, a cerut el. „Te-ai lovit la cap?” O singură clătinare din cap. „Ce naiba sa întâmplat?” Încă un înclinat al buzelor mele. „De ce nu vorbeşti, iubito?” *Dragoste* . Dragoste? Mi s-a blocat respiraţia în gât. „Te-am văzut privind în spatele meu. Ţi-a spus cineva ceva?” Expresia i s-a schimbat şi a început să se îndepărteze. "Intentionez sa-"

— Nu, am spus, apucându-l de braţ.

S-a oprit imediat, dar acea expresie criminală era blocată în loc.

De ce era atât de supărat?

Era mişcare în vederea mea periferică şi, când m-am uitat, l-am văzut pe tipul de comerţ vorbind cu Tony, apoi întorcându-se. Plea, fără să ne dea atenţie, şi ar fi trebuit să fiu uşurat, chiar ar fi trebuit, dar inima îmi batea prea repede şi capul îmi era peste tot.

Mi-am întors atenţia asupra lui Cameron, observând că nu se mişcase niciun centimetru. Mi- am umezit buzele, mi-am dres glasul până am putut vorbi, apoi am spus: „Putem merge?” Tot nu s-a mişcat. "Vă rog. Poţi să mă duci acasă?”

Acea emoţie înverşunată şi ostilă a dispărut de pe faţa lui şi, fără un cuvânt, mâinile i s-au mişcat, amintindu-mi că erau încă pe corpul meu. Au aterizat pe spatele meu şi pe talie. A aşteptat să fac primul pas, mişcându-şi umărul mai aproape ca să-l pot folosi pentru sprijin. Mi-am sprijinit mâna acolo, m-am împins în sus, dar în momentul în care am pus greutatea pe piciorul stâng, am coborât din nou.

„Glezna mea”, am ţipat. „Cred că m-am întors.”

Am fost ridicat imediat în aer.

Tâmpla mea a căzut pe un piept cald şi solid. Mirosul lui m-a înconjurat, făcându-mă să simt lucruri pe care nu voiam să le accept. Am închis ochii. „Doamne, a fost atât de jenant.” O suflare tremurată m-a lăsat. „M-am făcut

de ruşine pe mine şi pe voi, băieţi. Îmi pare atât de rău."

Cutia toracică a lui Cameron a vibrat cu ceva ca un mormăit sau o batjocură, nu eram sigur şi nu voiam să ştiu. Mi-a fost teamă că va fi de acord şi să-mi spună cât de ridicol sunt. Dar acele cuvinte nu au venit niciodată.

S-a mişcat cu acei paşi lungi şi încrezători, ţinându-mă în braţe şi singurul lucru pe care a spus a fost: „Te am acum, iubito”.

Când am ajuns la Lazy Elk, eram... un sortiment de lucruri amestecate.

În primul rând, mă durea. Drumul înapoi nu durase mult şi fusesem rapid verificat de bunicul Moe, dar pe măsură ce glezna mi se răcea, durerea crescuse constant într-o muşcătură ascuţită care îmi ţinea o tresărire pe faţă.

Mi-a fost şi ruşine. Încă. Nu conta că Cameron nu comentase căderea. Nu conta că se limitase la a conduce în tăcere, trimiţându-mi priviri rapide pentru a verifica dacă mai eram acolo. Auzeam roţile din capul lui întorcându-se de pe scaunul pasagerului. El ştia că era ceva în neregulă.

Şi nu în ultimul rând, am experimentat o serie de emoţii care au trecut de la confuz la şocat la îngrozit la curioasă la ameţită, doar pentru a reveni imediat la confuz.

Cameron îmi spusese dragoste.

Mă dusese la maşina lui ca o domnişoară în dificultate pe care nu mi-am permis niciodată să fiu şi mi-a spus dragoste. El a produs cumva o pungă de gheaţă şi mi-a pus-o pe gleznă după ce a trebuit să suport acele mâini mari şi calde care îmi împingeau, ating şi mă masează piciorul. Atingerea lui fusese atât de clinică, atât de medicală, de expertă, încât mă certasem când furnicăturile acelea se răspândiseră pe tot corpul meu. Eram supărată de electricitatea care trosnea sub piele, când tot ce făcuse era să mă verifice.

Am dat vina pe cuvântul din patru litere care ieşise din gura lui.

Şi *eu te am acum* .

Nu înţelegeam. Eram perplex, în afară de durere, jenă, supărare şi ameţire şi pur şi simplu... obosită. Atat de obosit eu am vrut să dorm toate astea departe. Închide ochii şi uit de ziua de azi, de săptămâna trecută şi de săptămâna anterioară. Am vrut să hibernez până când toată mizeria din viaţa mea a dispărut.

Aşa că, când Cameron a oprit motorul şi a parcat exact în acelaşi loc în care o făcea întotdeauna, am sărit din maşină cu toată demnitatea pe care o mai aveam şi am plecat şchiopătând.

Şi la fel ca de fiecare dată când mă lăsasem într-o evadare dramatică, Cameron era brusc acolo.

Mâinile lui au trecut în jurul taliei mele şi mi-a spus: „Lasă-mă...”

Dar am ridicat un deget, punând capăt misiunii sale inutile de salvare cu un simplu „Nu”.

"Nu?" repetă el, dar spre meritul său, mâinile i-au căzut în lateral.

Vocea mi-a clătinat când am spus: „Nu am nevoie să mă duci înăuntru ca

şi cum aş fi...” Cineva la care îţi pasă. Cineva cu care bei băuturi calde când e rece. Cineva pe care îl numeşti iubire. "Ceva."

Expresia i s-a strâns şi a căzut cumva, toate în acelaşi timp. Cameron părea... rănit, dacă ar fi trebuit să aleg o emoţie. Şi am simţit că tocmai am lovit un căţeluş. Sau un pui de capră.

Dând din cap, m-am îndreptat şchiopătând spre verandă, cu Cameron aproape în spate, şi am găsit o cutie mică în pragul uşii mele. Mi-am întins gâtul pentru a inspecta eticheta, recunoscând scrisul de mână al lui Matthew. M-am aplecat, flectându-mi piciorul de susţinere ca să-l pot ridica, dar toată lumea de pe verandă ştia că flexibilitatea nu era treaba mea şi sarcina s-a dovedit a fi, sincer, imposibilă.

Într-o mişcare rapidă, Cameron a ridicat cutia cu o mână şi m-a ridicat în aer cu celălalt braţ.

— Ţi-am spus... am început.

„Tăiaţi prostiile, vrei?” interveni el, şi cât de enervant a fost că mustrarea lui a fost rostită pe cel mai blând şi mai blând ton? "Bun. Acum că te-ai oprit să te mai căţeşti pentru un minut, poţi te rog să descui uşa?”

Am scos cheia din geanta care încă atârna de pe umăr şi am făcut ceea ce mi s-a cerut.

Cameron a deschis uşa descuiată cu piciorul şi a păşit în interiorul cabinei, purtându-mă şi cutia în braţe.

„Cutie”, a lătrat el. "Unde?"

„Lângă pat”, am răspuns cu un oftat. "Vă rog."

S-a deplasat în acea direcţie. „Nu un pat.”

„Da, ştiu”, am recunoscut, cu abia energie rămasă. „Cine ştie, poate Matthew a reuşit cumva să încapă o saltea în acea cutie minusculă.”

Comentariul meu nu părea decât să-i crească frustrarea lui Cameron, pentru că, în loc să pună cutia jos, a lăsat-o să cadă pe podeaua de lemn cu o pocnitură.

"Hei. Dacă e ceva fragil?”

„O voi înlocui.” El a ridicat din umeri, mişcându-mi corpul şi aducându-mă mai sigur în pieptul lui. "Unde?"

„Jos pe pat, te rog.”

Cu mai multă blândeţe decât am putut să procesez în acel moment, m-a lăsat jos. Ochii lui au cutreierat corpul meu. Jos, şi sus, şi din nou în jos. Maxilarul i se strânse strâns.

„O să fiu bine”, am murmurat. „Este doar o entorsă la gleznă.”

Sprânceana i s-a arcuit, ochii încă nu-i întâlnesc pe ai mei. S-au lătrat mai multe cuvinte. „Duş, gheaţă, calmante şi somn.”

„De ce enumerezi lucruri sau latri cuvinte individuale?” Am bâjbâit cu nasturii trenciului meu. „De ce nu vorbeşti sau te uiţi la mine? Mi-am cerut deja scuze pentru mai devreme.”

Muşchiul ăla din falca lui a sărit. „Nu este o scuză pe care o vreau.”

"Ce vrei atunci?" O pauză. Nici un raspuns. „Bine, atunci nu vorbi cu mine.”

Privirea lui a întâlnit-o în cele din urmă pe a mea. „Nu vorbesc pentru că nu am încredere în mine”, a spus el, furtuna despre care mi-am dat seama că se adunase în interiorul lui eliberându-se în verdele ochilor lui. — Pentru că dacă spun mai mult decât câteva cuvinte, vei găsi mai multe motive să mă urăşti, Adalyn. O să faci o criză al naibii şi o să-mi faci asta foarte greu. Deci, te rog, spuse el, cu vocea stâncoasă şi ciudat de joasă. „Duş, gheaţă, calmante şi somn.”

Ce , am vrut să întreb. *Ce anume am de gând să-ţi fac foarte greu?*

Dar ştiam răspunsul la asta. Tot. Fiecare lucru. Pentru că asta am făcut cel mai bine. Complica lucrurile. Aşa că am reuşit să dau din cap şi i-am spus: „Poţi pleca acum. Mulţumiri."

Pleoapele lui Cameron s-au închis, iar el a mormăit un „Bună naiba” înainte de a se întoarce şi a pleca.

Am aşteptat ca uşa să se închidă în urma lui şi când sunetul a ajuns la mine, am făcut exact opusul a ceea ce tocmai acceptasem să fac. Mai întâi, m-am dus şchiopătând la chicinetă, am luat o pereche de foarfece şi m-am întors direct la cutie. Înăuntru, era un bilet lipit de ceva care fusese rulat în hârtie absorbantă. S-a citit:

COMPATI-MĂ.

(SINGURUL) BFF,

M.

Ce se face cu el? m-am întrebat în timp ce am rupt hârtia. Dacă aş fi fost puţin mai lucid şi mult mai puţin dureros, poate că aş fi ştiut imediat, dar nu am înţeles până când l-am desfăcut şi l-am întors.

M-am uitat la cămaşă — tricoul negru cu mânecă lungă, cu numărul 13 — şi şapte litere simple care scriau un nume: CALDANI .

— Nemernicul ăsta, am spus, lăsându-mi braţele în jos şi lăsând deoparte ceea ce fusese tricoul lui Cameron de la LA Stars în ultimii ani ai carierei sale. „Acest ticălos mi-a trimis asta ca să-l pot semna.”

În orice altă zi, l-aş fi sunat pe Matthew şi i-aş fi spus că poate uita de asta. Poate chiar aş întreba cum a reuşit să facă rost de acest pachet atât de repede. Dar astăzi? nu mi-a păsat.

Mi-am luat pijamalele, am mers şchiopătând în baia minusculă, am pus totul pe tejghea şi mam târât în ceea ce a trecut pentru duş. Am lăsat apa de izvor fierbinte să-mi încălzească corpul. Odată gata, am târât perdeaua înapoi doar pentru a descoperi că atât hainele mele aruncate cât şi cele de dormit căzuseră pe podea şi erau acum udate.

"Grozav."

Mi-am înfăşurat prosopul în jurul pieptului şi m-am întors şchiopătând la pat. Privirea mi-a căzut pe tricoul negru cu stelele albe minuscule împrăştiate pe umeri şi pe partea superioară a mânecilor. Cu greu gândindu-mă, l-am smuls şi l-am strecurat peste cap. Poliesterul şi nailonul nu erau ţesături ideale în care să dorm, dar cel puţin chestia îmi acoperea fundul.

Îmbrăcată în însăşi emblema a ceea ce l-a reprezentat pe Cameron în ultimii ani ai carierei lui, mi-am lăsat corpul să cadă pe saltea, mi-am înfăşurat picioarele cu braţele, am închis ochii şi am plâns până adorm.

A fost rapid şi ultimul lucru care mi-a trecut prin mintea conştientă a fost că, măcar acum, îmi voi aminti ultima dată când o lacrimă mi-a părăsit ochii.

Când m-am trezit, afară era întuneric.

Pe tot parcursul zilei, am fost surprins treaz de rafale violente de vânt care au lovit cabina, am strecurat un analgezic şi am revenit la culcare. În afară de ultima dată. Acum vântul era prea zgomotos, mintea îmi era năucită după toată acea automedicaţie iresponsabilă şi glezna îmi radia valuri de durere în susul piciorului.

M-am rostogolit cu o tresărire, sperând că va ajuta la ameliorarea durerii şi m-am împiedicat de ceva. O sursă de... căldură. Aştepta. Era ceva pe patul meu. Ceva viu. În circumstanţe normale, aş fi ieşit imediat din cabină, dar eram atât de îndepărtat încât m-am trezit întinzându-mă. Am atins obiectul, l-am sondat cu degetele.

A mieunat.

Mi-am întins mâna spre telefon şi am luminat spaţiul din faţa mea, găsind doi ochi pe care îi văzusem înainte să mă holbeze.

"Salcie?"

Pisica a făcut un zgomot pe care l-am interpretat ca un da şi s-a urcat în poala mea, îngropându- se acolo. M-am văzut mângâindu-i cu încredere blana, de parcă asta era ceva ce făceam în fiecare seară. Trupul ei mic a început să vibreze pe burta şi pe pieptul meu. A fost un sentiment atât de ciudat să fiu torcată. Dar s-a simţit atât de reconfortant. Aproape că a făcut ca valurile de durere să se retragă.

Acesta a fost motivul pentru care oamenii aveau pisici?

Acesta a fost motivul pentru care Cameron adoptase două?

„Te ghemuieşti în poala lui şi torceşti?” M-am auzit întrebând-o în întunericul camerei.

O rafală de vânt a lovit una dintre părţile laterale ale cabinei, iar Willow şi-a ridicat capul.

— Bine, am tras. „Vântul e înfricoşător, dar sunt aici cu tine.” Un gând ciudat mi-a fulgerat prin mintea ameţită. „Nu am fost ţinut niciodată printr-o furtună, ştii. Nu am spus nimănui că mie frică de ei. Îmi apuc strâns consola şi îmi spun să fiu puternică. Dar te voi reţine.”

Willow s-a liniştit din nou, parcă convinsă de argumentul meu.

— Am fost în braţele lui Cameron, ştii, am continuat. — Şi ai fost în poala lui. Capul lui Willow se înclină în sus, sprijinindu-se de sânii mei. „Cred că asta ne face prieteni.” m-am încruntat. „Are o tură grozavă?”

M-a împins cu botul ei mic, bicolor.

„Da, asta am crezut.” Mi-am închis ochii, amintirile unui Cameron fără cămaşă ţinând exact aceeaşi pisică. *Gelos* . Insinuase că Willow era geloasă. De mine. Un gând a prins contur. "Oh nu. Trebuie să-i fie îngrijorat rău pentru tine.”

Mi-am deschis aplicaţia de mesaje şi am început să scriu, dar ochii mi s-au

simţit ciudaţi şi literele au dansat. Aşa că am apăsat pe simbolul mic de microfon din colţ şi am început să înregistrez.

Şi când am terminat, am apăsat pe trimite.

CAPITOLUL DOUAŞI DOI

Cameron

Am aruncat o privire către telefonul tăcut din poală.

Mă înnebunea.

Toată ziua, fusesem acasă şi, oricât am încercat să neg de ce, nu era din cauza întorsăturii pe care o luase vremea. A fost din cauza ei.

Am fost un prost uriaş pentru că am ascultat-o pe Adalyn şi i-am dat spaţiu? Am fost un idiot de proporţii epice pentru că am ieşit cu furtună aşa de acolo?

Da. Probabil am fost ambele lucruri. Şi un om a înnebunit, destul de curând.

Acum, era două dimineaţa şi mă uitam la tavanul dormitorului meu, îndepărtând din ochi imaginile care mi-au atacat mintea. Adalyn la meci. Zâmbetul lui Adalyn. Ea coborând de pe bancă de parcă ar fi văzut o fantomă. Expresia durerii când încercase să se ridice. Ruşinea care a stat la baza tuturor acestor lucruri. Scuzele ei pentru că ne-au făcut de ruşine. Hristos. De unde naiba venise asta?

Nu înţelegeam. eu—

Telefonul meu a sunat cu un mesaj şi, într-o clipită, mâna mea a întins mâna şi a aprins luminile. M-am aşezat pe pat şi am deblocat dispozitivul.

Pe ecran a apărut un mesaj de la Adalyn. O notă vocală.

Cu o privire încruntă, am apăsat pe play.

— Hei, *naiba* , strigă vocea ei. Ceva nu era în regulă. Adalyn nu trase târâtor. Niciodată nu vorbea atât de... slab, vocea ei atât de fragilă. M-am aşezat şi mi-am căutat hainele, vocea ei umplând camera. „Ea este aici, cu mine. Stăm în patul meu care nu este chiar un pat şi trecem împreună cu furtuna. Sper că e în regulă, pentru că dacă nu te superi, aş vrea să o păstrez. Doar pentru noaptea asta. Furtunile din Miami sunt mult mai înfricoşătoare, dar ea mă ţine de cald şi îmi distrage atenţia de la durerea şi zgomotul de afară.” Un oftat îi părăsi buzele.

Dar tot ce mă tot gândeam a fost *Durere, durere, durere, ea doare* .

Degetul meu s-a mişcat pentru a opri mesajul, corpul meu deja în modul zbor, dar cuvintele ei m-au oprit. „Cred că am luat prea multe analgezice, nu ştiu. A fost... foarte stupid. Nici eu nu mi- am îngheţat glezna. Cum ai spus

bunicul Moe şi tu. Dar mi-am amintit că nu am un congelator. Sau gheaţă. Eu... nu am multe lucruri aici. Nu m-am plâns de cabină pentru că nu cred că ar trebui, ştii? Am încercat să fiu puternic şi independent. Eu... nu cred că am mulţi prieteni." O scurtă pauză. „Nici măcar nu ştiu dacă am prieteni acasă, în Miami. Asistentul meu contează? Am ieşit o dată la cină, dar nu cred că s-a distrat." Un sunet ciudat a venit prin linie. „Poate că nu sunt chiar atât de prietenos. Sau frumos. Cred că azi m-ai plăcut, dar nu-ţi plac atât de mult, da. Oricum, Willow e cu mine. Crezi că e în regulă? Sunt sigur că ai o tură grozavă, dar ea arată confortabil în a mea."

Am clipit la ecran, stând încremenit lângă patul meu, singurul lucru care se mişca era inima mea, bătând cu putere.

A apărut o nouă notă vocală, punându-mă înapoi în viteză.

„Am vrut să clarific", a explicat vocea ei când am apăsat pe play. — Că nu mă gândesc la poala ta. Nu prea mult. Dar dacă este la fel de tare ca pieptul tău, s-ar explica de ce îi place lui Willow aici. Pentru că sunt moale. Şi eşti dură."

A apărut un nou mesaj.

„Poala ta este grea."

Apoi încă unul.

"Nu tu." O pauză. „Deşi eşti şi tu dur. Cred? Un idiot. Nu fundul tău, ci tu. Este personalitatea ta care nu-mi place."

Am clătinat din cap şi mi-am ridicat privirea, aflându-mă acum la picioarele patului, cu transpiraţia şi hanoracul în mână. M-am îmbrăcat repede.

Când m-am uitat înapoi la ecran, era un nou notă.

Isuse, ea le trimitea în timp ce eu le jucam. De ce nu mă suna în schimb?

Am fugit pe usa.

Şi într-un timp record, eram pe veranda ei, uşa, desigur, descuiată iresponsabil. O dâră de blesteme mi-a căzut de pe buze când am traversat cabana minusculă în trei paşi lungi.

În momentul în care ochii mei s-au împiedicat de vederea lui Adalyn, ghemuită cu Willow, un sunet sugrumat mi-a urcat pe gât. M-am repezit la pat şi am îngenuncheat. M-a plesnit atunci. Cât de imposibil mi-a fost să nu recunosc emoţia care se agită cu furie împotriva cutiei toracice. Doamne, am vrut să o scutur. Să mă scutur şi pe mine. Să urle, dintr-un motiv insondabil despre care ştiam că avea de-a face mai mult cu mine decât cu ea. Dar m-am făcut să împing totul în jos, pentru că era leşinat. Exact unde am lăsat-o. Vulnerabil şi singur.

Strângându-mi maxilarul în jos, mi-am încoltit braţele în jurul ei, asigurându-i unul la spate şi unul sub coapse. Isuse, a fost atât de blândă împotriva mea. Şi se simţea atât de cald. Prea cald. Înăbuşind un mormăit, am tras-o de pieptul meu cât am putut de strâns şi am ridicat-o.

Atunci, când am căzut pătura, am văzut ce purta ea.

Negrul cărbune, mânecile şi umerii cu stea, emblema echipei în partea dreaptă a pieptului. Era tricoul meu LA Stars. A mea. Nu aveam nevoie să văd spatele, pentru că nimeni altcineva din echipă nu purtase negru, doar eu

la poartă.

Am închis ochii. Tot ce aveam nevoie a fost un moment. Cu doar câteva secunde înainte de a face ceva nesăbuit, aş regreta.

Capul ei s-a clătinat de pieptul meu şi mi-am redeschis ochii ale ei în timp ce ridicau privirea. „Cameron?” întrebă ea, clipind de confuzie. Surprinde. "Esti aici. De ce est i aici?"

„Nu ar fi trebuit să te las aici, singur.” Am înghiţit greu. „Îmi pare atât de rău că am făcut.”

Adalyn clipi din nou, apoi din nou, iar Isus nenorocit de Hristos, apoi s-a dus şi a zâmbit. Mare şi dulce şi frumos. Atât de mult încât superbul căprui din ochii ei s-a luminat.

Willow a sărit de pe saltea cu un scâncet, atrăgându-mi atenţia. Mergând leneş spre uşă, ca şi cum ar marca o potecă. Încurajându-mă să o iau acasă.

Mi-am întors ochii spre femeia din braţele mele şi am urmat-o în urmă.

Am crezut că Adalyn va întreba unde o duc, sau poate se va plânge sau se va lupta. Dar în schimb, ea a murmurat: „Dar nu ţi-am cerut să vii după mine”.

Mi s-a strâns gâtul cu cuvintele. „Nu trebuie să întrebi niciodată, iubire.”

CAPITOLUL 23

Adalyn

M-am trezit cu o zguduire.

Primul lucru de care am devenit conştient a fost cât de confortabil şi de cald eram. Cât de bine mirosea lenjeria din jurul corpului meu şi cât de mofoasă era consola.

M-am rostogolit pe o parte, cu pleoapele clipind şi încercând să dau un sens unde mă aflam. Picioarele mele s-au lovit de ceva solid şi cald.

„Ce...” am murmurat, privind în jos şi găsind o minge de blană bicoloră. "Salcie? De ce-"

Totul a revenit. O privire după o privire din ultimele douăzeci şi patru de ore, răsturnându-mi direct în minte.

Tipul cu hanoracul. Panica mea. Durerea care emana de la glezna mea şi călătoreşte până la gambe. Aportul iresponsabil de analgezice. Willow se ghemuieşte în poală. braţele lui Cameron. Senzaţia pieptului lui sub obrazul meu. Palma lui pe părul meu. Zumzetul liniştitor al vocii lui.

braţele lui Cameron.

M-a adus în cabina lui. Cu el. Nu-mi aminteam exact de ce. Dar dacă ceea ce tocmai mi-am amintit era corect, el a mers până la... liniştindu-mă la somn. Imaginea era prea clară, prea clară, ca să cred că mi-am imaginat-o. Stătea lângă mine şi mă mângâia pe păr până am adormit.

Un val de căldură a urcat până la faţa mea. Doamne, trebuie să fi fost într-o formă foarte proastă.

Cu mai mult efort decât ar fi trebuit, m-am aşezat pe spate pe pat, obţinând o privire sceptică de la pisică în timp ce îşi întindea labele lângă mine. „Îmi pare rău, prietene”, i-am spus, iar ea a căscat la mine. "Este în regulă? Că te-am numit prieten?” Ea a sărit peste picioarele mele şi s-a aşezat de şoldul meu. Am luat-o ca pe un da. "Mulţumiri. De asemenea, cred că suntem prieteni după noaptea trecută.”

Capul ei a căzut din nou pe cuvertură şi nu aveam de gând să mint, pisica care mă plăcea înapoi s-a simţit ca o victorie pe care aş lua-o. Mai ales având în vedere probabila conversaţie incomodă pe care am avut-o astăzi în faţa mea.

Cu un oftat, m-am rostogolit din pat, simţind muşcătura ascuţită a durerii

când mi-am sprijinit piciorul drept pe podea. Am trecut prin ea. Am avut preocupări mai stringente de care să mă ocup. Am ieşit şchiopătând din cameră şi într-un hol, oprindu-mă cu grijă la fiecare câţiva paşi pentru a mă asigura încotro mă îndrept. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să-l găsesc pe Cameron într-o situaţie nepotrivită, cum ar fi, nu ştiu, să se schimbe sau să alunece din duş sau să se dezbrace...

Sau poate ar trebui să nu te mai gândeşti la Cameron gol , mi-a ţipat o voce în cap.

Am renunţat la toate gândurile care îl implicau pe Cameron şi mi-am continuat să ţopăi. Din capătul îndepărtat al holului se auzea muzică, aşa că am virat în acea parte şi am întâlnit bucătăria şi zona de zi.

Recupându-mi răsuflarea, m-am pregătit pe insula de marmură albă şi am făcut o pauză pentru a-mi lăsa privirea să hoinărească. Un şezlong de culoare crem aşezat chiar în mijlocul spaţiului, decor rustic şi minimalist împrăştiat pe rafturi, grinzi de cherestea traversau tavanul, geamurile superbe lăsau să intre lumina soarelui, un bărbat pe jumătate gol a sprijinit mâinile, masa...

Ochii mei şi-au retras traiectoria cu un pas, concentrându-se.

Vai.

Au fost foarte puţine situaţii în viaţă în care am fost la fel de şocat, la fel de complet şi complet dezorientat ca şi în acea clipă. A fost Îmi imaginez asta? Nu, nu era cum mintea mea să poată chema o asemenea perfecţiune. Imaginaţia mea a fost chiar nasolă. Aşa că Cameron trebuia să fie acolo, chiar la capătul sufrageriei. Glorios fără cămaşă.

Şi nu minţise.

Cameron Caldani nu era bun doar la yoga. A excelat la asta.

Şi se pare că am excelat la fierbinte şi m-am deranjat să-l privesc.

Pentru că tot sângele îmi curgea pe faţă la vederea lui fără cămaşă. Cu coatele pe saltea, picioarele sus. Într-o pereche de pantaloni scurţi largi de antrenament, acea gravitaţie îi tragea în jos frumoasele lui quad. Ochii mei s-au pierdut acolo pentru o secundă, în acea secţiune musculară a coapselor lui strălucind de transpiraţie. Am putut distinge marginea unui design acolo. Un tatuaj pe coapse? Doamne, nu credeam că pot suporta asta. Era destul de rău că braţul pe care îl acoperise cu cerneală era acum flectat. Că pectoralii lui – dintre care unul era, de asemenea, acoperit cu modele frumoase – erau strânşi ca şi cum n-aş fi văzut niciodată muşchi strânşi în viaţa reală. Era...

„Ai," am ţipat, în momentul în care piciorul pe care îl ţinusem în aer a atins inconştient pământul.

Ochii lui Cameron clipiră. Şi înainte de a putea să mă pregătesc să spun ceva, să fac altceva decât să mă uit, corpul lui mare, strălucitor şi ridicol de flexibil se prăbuşi pe podea. Lateral. Aterizarea pe covoraş cu o *bufnitură puternică* .

Am gâfâit, plecând spre el.

Dar el a mormăit de pe podea: „Nu te mişca". Şi am îngheţat pe loc.

"Te simţi bine?"

„Doamne la naiba”, mârâi el, jumătate oftă ca răspuns. „Eram nepregătit.”

Am deschis gura să întreb *nepregătit pentru ce* , dar o strop de portocală a trecut pe lângă mine, distrăgându-mi atenţia de la cuvintele mele.

„O să-mi dea un rahat pentru asta”, a spus Cameron când m-am uitat înapoi la el. S-a ridicat cu un geamăt. „Acela a fost Pierogi. Îi place să se întindă la capătul covoraşului meu când mă antrenez.”

Pierogi. Cealaltă pisică a lui. Da, cred că mi-ar plăcea să fac acelaşi lucru, având în vedere opiniile. „Eşti sigur că eşti bine?”

Maxilarul i s-a încleştat şi când şi-a ridicat privirea, ochii i-au căzut pe pieptul meu. Umeri. Picioarele. Privirea lui era peste tot, de parcă nu ar fi putut decide unde să caute mai departe. A înghiţit. „Nu are rost să neg că văzându-te în tricoul meu m-a făcut să cad la podea.”

Mi-au făcut ochii mari. Tricoul lui. „Nu am vrut să dorm în asta. Matthew a trimis-o ca să... Mam oprit. „Nu i-am spus despre tine. A aflat accidental. Cu o poza pe care am făcut-o. Este un mare făn al fotbalului, te-a recunoscut după profilul tău. eu...”

„Îi voi da un tricou semnat”, a oferit Cameron. Pur şi simplu. Curtly.

„El va aprecia. Nu, te va iubi pentru asta.” Şi habar nu aveam de ce, dar mi-am amintit exact în acel moment că nu purtam lenjerie intimă pe dedesubt. Am tras de tiv. „Eu... cred că ar trebui probabil să vorbim? Noaptea trecută a fost un fel de mizerie şi trebuie să ai întrebări.”

"Veţi?"

M-am încruntat la întrebare.

— Apreciez, spuse el ridicându-se într-o mişcare rapidă. A traversat distanţa până la locul unde stăteam eu cu paşi lungi şi hotărâţi şi s-a oprit chiar în faţa mea. Ochii ni s-au întâlnit. — Pentru că mă ofer doar pentru tine.

Sincer, nu ştiam ce să fac cu acea informaţie. „Da”, m-am auzit spunând. "As aprecia." Deja am făcut. Mai mult decât ştia.

Cameron dădu din cap. „Atunci despre ce vrei să vorbim?”

Totul, ar fi trebuit să spun. Dar stătea atât de aproape, cu toată pielea aceea frumoasă cu cerneală şi strălucitoare pe ecran, privindu-mă atât de... intens, încât pur şi simplu am bolborosit primul lucru pe care l-am putut. "Iti datorez o scuza. Pentru noaptea trecută.”

Capul lui Cameron se înclină într-o parte. „Nu, nu chiar.” Braţul i s-a ridicat şi dosul mâinii lui m-a periat pe frunte. „Cum este durerea, dragă?”

Buzele mi s-au deschis la atingere. întrebarea. „Este... sunt bine”, am bolborosit. „Nu este o afacere atât de mare.”

Un zumzet îi urcă pe gât. „Mă întreb cine te-a făcut să crezi că nu meriţi să fii agitat”, a spus el atât de simplu şi sincer că nu puteam decât să clipesc. „Am fost îngrijorat aseară şi sunt îngrijorat acum.” Sprâncenele i se înnodară. „De fapt, s-ar putea să fiu şi eu puţin supărat.”

"Tu ai putea?"

Degetul mare sa mişcat, zgâriindu-mi maxilarul foarte scurt. Am simţit că mă topesc sub acea atingere uşoară. „Ar fi trebuit să mă suni.”

Cuvântul m-a lăsat în şoaptă. "De ce?"

„Pentru că aveai nevoie de mine şi nu eram acolo cu tine şi uram asta.” Buzele lui s-au aplecat, iar inima mea a reluat cu ritm dublu din greutatea cuvintelor lui. „Atunci primesc o urmă de mesaje şi mă duc la tine şi te găsesc în cămaşa mea. Că te-a trimis alt tip.” A lăsat mâna jos. „Şi nu am fost niciodată un om gelos.”

Un om gelos.

„Cred că trebuie să mă aşez”, am spus, făcând un pas înapoi.

Corpul lui Cameron a urmat în spatele meu. "Unde crezi ca pleci?"

„Să stau...” Am fost ridicat. "Oh, Doamne." Mi-am închis picioarele, neputincios să fac altceva în timp ce Cameron se învârtea cu mine în braţe. „Chiar trebuie să încetezi să mă ridici aşa.”

„Aş prefera să nu nu”, a replicat el cu o voce serioasă înainte de a mă pune pe un taburet de pe insula bucătăriei. Se întoarse şi scoase o pernă mică.

Mi-am îngustat ochii la el. „Ce vrei să spui, ai prefera să nu?”

Mi-a înfăşurat picioarele cu o mână – o singură mână – le-a ridicat şi le-a aşezat pe perna pe care o pusese pe un al doilea scaun.

— Cameron, am şuierat. „Chiar trebuie să opreşti asta.”

„Du-te înainte şi spune-mi de ce”, a spus el, ignorându-mă şi venind în spatele meu. I-am simţit capul închizându-se, bărbia atingându-mi umărul. „Sunt sigur că există un motiv elaborat pentru care nu te pot ajuta să mergi la un scaun”, cuvintele lui mi-au căzut pe obraz. A izbucnit pielea de găină. "Feminism? Un cântec al lui Taylor Swift? Planul tău în doisprezece paşi de a mă conduce la nebunie?

„Ce...” Scaunul s-a mişcat, cu mine în el, când am fost împins mai aproape spre insula. Am simţit că tivul tricoului se ridică odată cu schimbarea. „Pentru că nu port nicio lenjerie intimă”, am scapat eu.

Cameron încremeni.

A făcut-o pentru o clipă foarte zgomotoasă şi zgomotoasă, dacă un moment ar putea simţi vreodată aşa. „Oh”, a răsuflat el, cuvântul căzând pe gâtul meu. „Cât mi-aş fi dorit să nu mi-ai fi spus asta.”

„Tu ai întrebat motivul”, i-am replicat, pentru că a făcut-o.

„Îţi aduc o pereche de pantaloni scurţi sau de transpiraţie.” O expiraţie lungă l-a părăsit, îndepărtându-se. "După."

"Dupa ce?"

"Mic dejun." A făcut ocolul insulei, a deschis frigiderul şi s-a uitat la mine peste umăr. „Dulce sau sărat?”

Am ezitat doar o clipă.

O clipă suficient de lungă pentru ca Cameron să înceapă să scoată tot felul de lucruri. Un sortiment de fructe, lapte, suc, unt, ouă, câteva borcane de dulceaţă, ceva care semăna foarte mult cu ovăzul peste noapte, brânză şi chiar şuncă. Prosciutto, dacă nu m-am înşelat. Şi odată ce totul a fost scos, s-a deplasat de-a lungul dulapurilor şi a smuls un pachet de pâine feliată de pe un raft şi l-a aruncat pe insula acum debordată.

Am clipit la afişaj. „Eşti ca o veveriţă umană sau aşa ceva?”

„S-ar putea să am şi cornuri congelate”, a spus el, nonşalant, de parcă nu ar fi confirmat că, de fapt, avea tendinţe de veveriţă. S-a dus la congelator,

oferindu-mi o vedere panoramică a spatelui aproape gol în acei pantaloni scurţi destul de mici, în timp ce se apleca şi scotea ceea ce trebuia să fie cornurile congelate.

M-am uitat la tot ce aveam dinaintea mea, inclusiv la el, cu creierul încă neclar din cauza uitării la fundul lui în pantalonii aceia. Am clătinat din cap. „Este... ceea ce ai de obicei?”

L-am văzut cum comuta cu comenzile cuptorului. "Am mâncat deja."

„Aştepţi pe cineva la micul dejun?” Mementoul că eram îmbrăcat într-un tricou de fotbal şi comanda dedesubt s-a izbit înapoi în mine. „Dacă vine cineva, trebuie să mă schimb.” Am încercat să mă trag de pe scaun, dar aveam picioarele ridicate şi el mă împinsese prea aproape. "Trebuie sa fac dus. Îmbracă-te. Probabil ar trebui să merg să văd a doctor să ia — Doamne, maşina mea. Mai este la ferma Vasquez? Poate aş suna pe cineva să meargă să-l ia. Nu ştiu unde este telefonul meu. eu...”

Cameron a fost deodată acolo, lângă mine. — Ada, dragă, spuse el zâmbind. Un zâmbet larg şi blând. Eram ameţit de prost. „Ceea ce trebuie să faci este să stai acolo unde eşti. În bucătăria mea. Hidrat. Mănâncă micul dejun. Apoi, canapea sau pat, alegerea ta. Doctorul va veni să te vadă aici. Am sunat deja.”

Eu ce? „Nu...”

„Îţi spun ce să faci? Te tratează ca pe cineva care a avut o zi groaznică ieri şi merită o pauză? Mi-a dat din umeri şi a pus în faţa mea o farfurie pe care nu-l văzusem. „În primul rând, mâncarea.
Apoi, duş. Atunci, doctore. Apoi, orice altceva vrei. Netflix şi relaxează-te, sau pui un pui de somn până la ora prânzului.” A fost produsă şi pusă şi o cană în faţa mea. „Ţi-am lăsat prosoape şi un halat de baie în camera ta.”

Prosoape. Un halat de baie.

Camera mea.

Mi s-a părut amuzant pieptul. „Ştii măcar ce înseamnă „Netflix şi chill”?”

"Nu." Zâmbetul a revenit. „Dar chiar nu-mi pasă”, a spus el, întorcându-se pe cealaltă parte a insulei. „Nu ai spus dacă ai preferat dulce sau sărat, aşa că iată tot ce am.”

„Dacă nu ai de gând să hrăneşti întregul oraş, aş spune că este puţin prea mult.”

Cameron aruncă o privire la tot ce pusese pe insulă. Mâna i-a mers la piept şi a mângâiat absent un loc chiar deasupra unui trandafir care se întindea pe o parte a pectoralului său tatuat. Am decis că este al doilea tatuaj meu preferat. Degetele i s-au mişcat şi m-am întrebat cum s-ar simţi pielea pieptului la atingere cu toată acea cerneală. Ar avea textura? Ar fi la fel de moale şi neted ca braţul pe care l-am atins, ceea ce mi s-a părut cu o veşnicie în urmă? Am vrut să-mi pun mâinile pe el şi...

„Trebuie să nu te mai priveşti aşa la mine, iubito.”

Ochii mei s-au repezit direct la faţa lui.

Ada dragă. Dragoste. Zâmbetul acela de pe chipul lui din nou.

Nu am putut să ţin pasul.

„Nu mă uitam”, am şoptit, cu obrajii în flăcări.

„Tu ai fost, iar ego-ul meu i-a plăcut.” Şi-a sprijinit mâinile pe insulă şi s-a

aplecat în faţă. — Şi alte părţi din mine.

Am crezut că m-am înecat cu propria respiraţie. Privirea mea a început să mi se cufunde, dar m-am oprit. Gata cu privirea. Mai exact, nu sub talia lui.

Un chicotit îl părăsi, sunetul la fel de distragător ca şi restul lui. „Voi face un duş rapid în timp ce cuptorul se preîncălzeşte. Apoi îţi voi pregăti micul dejun înainte să plec.”

Şi fără nici măcar să dau din cap din partea mea, s-a întors şi a ieşit din bucătărie, lăsându-mă pe gânduri şi cu un set de imagini extrem de nepotrivite cu el sub pârâul de apă.

Duminica a venit şi a plecat într-un alt somn de somn. Şi luni nu a fost deloc diferită. Aşa că, când s-a întors Cameron, m-a găsit exact în locul în care mă mutase înainte de a alerga să fac nişte comisioane: pe canapeaua lui mai mare decât viaţa, îmbrăcat într-un halat de baie albastru indigo, cu glezna mea rea pe o pernă şi Salcie încovoiată lângă mine.

A apărut în faţa mea, cu braţele pline de genţi. "Ce a spus doctorul?"

Lasă-l să treacă direct în urmărire. „Nu ar fi trebuit să suni şi să le ceri să vină. Mă pot mişca bine. O chemare la domiciliu pentru o entorsă la gleznă este o întindere.”

Cameron a aşezat cu grijă totul pe măsuţa de cafea şi a ignorat plângerea mea. Privirea lui s-a întors pe faţa mea, expresia lui aşteptând, răbdătoare. Nederanjat. Şi-a arcuit sprâncenele.

Am oftat. „Este o entorsă de grad scăzut. Ar trebui să stau afară câteva zile şi o să fiu bine într – o săptămână.”

Mi-a aruncat o privire sceptică.

Mi-am dat ochii peste cap. „De la una până la trei săptămâni. Depinde."

"Asta am crezut şi eu." Un semn lent din cap. "Ţi-e foame?"

„Încă sunt umplut de la micul dejun”, am răspuns sincer. El ar fi a scos atât de multă mâncare — din nou — încât am avut cât de mult am putut, pentru ca el să nu fie nevoit să arunce nimic. Şi asta a inclus o nouă pungă de mini-croasante. Mi-am ferit privirea, chemând voinţa să spun tot ce mă gândisem în timp ce el fusese plecat. „Ascultă, apreciez că ţi-ai devalat cămara, m-ai hrănit şi... m-ai ajutat, dar cred că ar trebui să plec acum.”

"De ce?"

Acest om şi întrebările lui. "Deoarece."

"Pentru că ce?"

Am ridicat privirea. Mă privea cu o expresie concentrată. — Pentru că aceasta este casa ta, Cameron. Pentru că nu am hainele mele sau lucrurile mele sau...” Orice demnitate a rămas după acest weekend, sincer. „Eşti o gazdă excelentă şi chiar un vecin mai bun. Dacă ar fi să -ţi las o recenzie Yelp, aş numi-o îngrijire de înaltă calitate, dar pot avea grijă de mine şi putem reveni la normal acum.”

„Bunica”. El a scăpat cu un chicotit scăzut. Uf, chicotele alea prost de jos pe care le-a aruncat în jur. „Nu mă aşteptam să fiu comparat cu o nană. Dar

eu e bunică?”

„Ei bine, uită-te la mine.” Mi-am fluturat braţele în aer. „M-ai hrănit, m-ai pus în cel mai confortabil halat de baie şi mi-ai găsit toate pernele din casă.”

„Nu eşti confortabil?”

Am clătinat din cap. "Eu sunt. Nu cred că m-am simţit atât de confortabil în viaţa mea.”

Colţurile buzelor i s-au zvâcnit şi nu-mi venea să cred, dar a avut îndrăzneala să pară înmulţumit. Mi-a arătat cu degetul în apropierea poală. „Willow nu-i plac oamenii. Ea urăşte pe toată lumea şi, după ce a târât-o aici, asta m-a inclus şi pe mine.” Şi-a înclinat capul. „Nu cred că mai este atât de deranjată.”

M-am uitat în jos la pisică, amintindu-mi că prima dată când o văzusem. Îi zgâriase braţul lui Cameron. „Poate că simte că ceva nu e în regulă şi se simte rău pentru mine.”

„Poate că nu mai poate sta departe.”

Mai e? Privirile ni s-au întâlnit. Şi a lui a fost atât de intens, diferit, încât m-am înroşit. Vorbeam despre Willow? „Poate că... îmi place că ea mă place. Mă face să mă simt special. E şchiop?”

— Nu este, spuse el, mărul lui Adam se clătina. „Dar dacă continui să fii atât de dulce, ea va rămâne de partea ta şi nu se va uita niciodată înapoi. Şi asta... Ceva îi trecu pe faţă. „Ar complica lucrurile.”

Inima mi-a bătut cu putere în piept. „Nu-ţi fur pisica”, am grăunt, simţindu-mi pielea încălzind sub halat de baie. „Şi chiar ar trebui să plec.”

Ochii lui Cameron au fost aţintiţi asupra mea pentru încă o clipă şi apoi, concentrarea sa mutat pe pungi. A scos conţinutul. Pulovere, cămăşi cu mâneci scurte şi lungi, fleece căptuşite cu lână, pantaloni, şosete. Fiecare articol în nuanţe de verde, visiniu şi gri. Fiecare articol la fel ca cele pe care le deţinea, toate cu aspect foarte funcţional şi... mici. Mult mai mic decât mă aşteptam să fie mărimea lui.

„Cameron?” am întrebat, cu vocea stâncoasă, pentru că nu ar fi putut, nu-i aşa? „Ce sunt toate astea?”

A luat o capcană de muştar şi a inspectat-o de aproape. „Acestea sunt haine. Ştii, sunt menite să-ţi ţină corpul cald şi protejat. Şi da, sunt potrivite pentru zonă şi sezon, chiar dacă nu sunt la standardele *Vogue.* ”

„Ai locuit în LA, ar trebui să ştii că sunt cel mai îndepărtat de o fashionistă sau orice vrei să spui. Te-ai întâlnit cu...”

„Glezna ta roagă să fie diferită.”

„Tocurile mele...”

„Nu ai nevoie de ele acum.” S-a mutat într-o geantă nouă şi a scos o pereche de cizme de exterior. „Veţi arăta la fel de frumos impunător în acestea.” Buzele mele se clătinau în tăcere. Frumos impunător? „Odată ce umflarea gleznei scade, desigur. Până atunci, a făcut o pauză, ochii lui călătorind pe halatul meu şi chipul făcând un lucru ciudat. „Rămâi exact acolo unde eşti. Trebuie să fug înapoi în oraş pentru antrenament, aşa că Josie va veni să te verifice. A insistat după ce a auzit în ce formă eşti.” O

pauză. „Ea a menţionat şi ceva despre a te ajuta să te muţi la Lazy Elk, aşa că fii pregătit.”

Corpul meu a răsărit. „Nu mă mut.”

Cameron a ridicat din umeri, dar sub prefăcuta indiferenţă se auzi un zâmbet.

— Absolut nu, am grăunt, împingându-mă în sus. „Nu am nevoie de...”

„Vom face o pauză la rutina independentă, bine?” Vocea i s-a coborât, toată amuzamentul a dispărut. „Stai aici până poţi merge. Şi am grijă de tine, mă auzi? O să mă laşi. Şi sper lui Dumnezeu că nu mă faci să mă lupt cu tine pentru asta, Adalyn, pentru că îţi promit că o voi face. Voi ard afurisita aia de colibă dacă trebuie.

Adalyn. Mi s-a părut atât de ciudat să-l aud spunând numele meu. Aşa că... obişnuit după ce am ştiut cum se simţea că se numeşte *Ada dragă* sau *iubire .*

Dumnezeu. Am fost o mizerie.

„Bine”, am spus şi trebuie să mă fi purtat ca o mână, pentru că Cameron a părut şocat pentru o clipă. M-am simţit oribil. M-am aşezat pe canapea oftând. „Îţi mulţumesc că ai grijă de toate aceste lucruri.” *Mulţumesc că ai grijă de mine* . „Dar te rog, nu arde cabina. Mi-ar plăcea să trebuiască să te eliberez după ce te acuză de incendiere.”

Mi-a dat unul dintre acele zâmbete dezordonate.

Mi-am ferit privirea. Efectul ca el a avut grijă de mine în mod activ a fost atât de tare şi clar în capul meu, încât mi-a fost teamă că Cameron a văzut asta scris pe toată faţa mea. Am văzut cât de bine m-a făcut să mă simt. Am văzut cât de dulce mi s-a părut că îmi cumpără haine. Chiar dacă erau urâţi.

Adevărul era că nu aveam prea multă experienţă în această poziţie.

Când m-am întâlnit cu David, ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului ocupaţi cu propriile noastre vieţi individuale. Niciodată nu-şi făcuse tot posibilul să facă lucruri pentru mine şi nici eu nu făcusem. Gândindu-mă la asta, am început să ne vedem pentru că asta fusese sugerat de către taţii noştri respectivi. Poate chiar aşteptat. A avut sens pentru fiul şi fiica partenerilor de afaceri până în prezent. Deci noi... am avut. Nu fusese perfect sau romantic, dar m-am înţeles. M-am convins că sunt mulţumit, că fiecare relaţie era diferită. Nu eram genul iubitor şi afectuos, aşa că, fireşte, nu ar trebui să mă aştept la acelaşi lucru de la un bărbat.

Şi acum acest singur om care fusese foarte clar despre nu a-mi plăcea însemna să faci toate aceste lucruri pentru mine. Mă salva şi îmi dădea micul dejun şi îmi lua haine şi îmi spunea că va avea grijă de mine. Nu am înţeles cum am ajuns aici. Şi nu ştiam ce să fac cu toate aceste emoţii care mi se răsfrângeau în piept, făcându-l să mă simt strâns.

„Dragă?” Vocea lui Cameron m-a adus înapoi în sufrageria lui, pe canapeaua pe care fusesem aşezat cu grijă de braţele lui şi pe toate pernele de pluş pe care le pusese în jurul meu. "Ce s-a intamplat ieri? Ce te-a făcut atât de speriat?”

Înspăimântat . Mi-a fost frică, nu-i aşa?

Am scapat o respiratie tremurata şi deodata am fost atat de obosita sa ma intreb de ce i-a pasat, sau a intrebat, incat nu m-am mai obosit sa ma lupt cu

el. am raspuns cu adevarul.

„Cineva mi-a reamintit de ce sunt aici. Că am încurcat acasă. Şi nu ştiu cum să o rezolv decât să fac ceea ce mi se spune. Pentru o clipă ieri, aproape m-am păcălit crezând că sunt bine şi că totul este în regulă şi nu o mizerie completă şi totală.” Am ridicat din umeri şi poate că era felul în care Cameron mă privea, nu o urmă de judecată în ochii lui, sau poate că era altceva, dar am adăugat: „Mă priveai aşa cum eşti acum. Pur şi simplu. Nu am vrut să se termine.”

Cuvintele lui erau blânde, abia o şoaptă. "Precum ce?"

„De parcă aş fi ceva preţios. Merită privit.”

Faţa i-a căzut. „De ce ai crede altfel?”

„Pentru că nimeni nu mă priveşte niciodată aşa.”

CAPITOLUL 24

Adalyn

Pijamalele mele nu erau aici.

Josie venise în timp ce Cameron se antrena cu echipa. El nu glumea, ea apăruse la uşa lui Cameron cu o cutie în braţe. Conţinea toate lucrurile mele.

„Ziua mutării!” spuse ea cu o urale.

Nu m-am luptat cu ea. Nu credeam că am energie sau voinţă pentru asta. Conversaţia mea cu Cameron mă lăsase... crudă.

Şi oricât de mult am crezut că încă nu am făcut nimic pentru a câştiga bunătatea lui Josie, mi- am dorit asta. Aşa că am lăsat-o să se facă tam-tam pe mine şi să fie puţin supărată pentru că nu a spus nimic despre starea în care trăisem. Căsuţa oribilă.

Josie mă spusese prost şi mândru, apoi îmi umpluse gura cu tort şi ceruse să nu mai fiu atât de încăpăţânat. M-am întrebat dacă Cameron şi Josie s-au adunat cu mine sau dacă chiar fusesem atât de complicat de a face.

Probabil ambele.

Cu un oftat, am scos tricoul curat de la LA Stars din uscător, am aruncat halatul şi mi-am puso. Ar trebui să dorm în asta, deşi cel puţin acum aş purta lenjerie dedesubt. Mi-am alunecat braţele înapoi în halatul moale şi confortabil şi mi-a adus marginile peste pieptul meu. M-am întrebat dacă Cameron a purtat asta prin casă. Poate chiar din pat. Sau poate în timp ce stătea pe loc. Ce purta pe dedesubt? Hainele lui de dormit? Sau era unul dintre acei bărbaţi care dormeau în lenjerie intimă? O imagine a lui în nimic altceva decât boxeri m-a atacat, aducând căldură pe piele. M-am gândit la cealaltă dimineaţă. Pieptul lui gol. Indentarea şoldurilor lui. Cerneala de pe coapsa lui. Mi-aş fi dorit să mă uit mai atent. eu...

O bătaie în uşa spălătoriei m-a tresărit imediat din acele gânduri periculoase, periculoase. Când m-am întors, era nimeni altul decât bărbatul pe care tocmai îl imaginam aproape gol în capul meu.

Cameron stătea înalt sub tocul uşii, îmbrăcat în haine de antrenament şi cu părul puţin ud. Mam întrebat dacă ploua sau dacă antrenamentul fusese atât de intens.

„Bună”, am grăunt.

„Bună”, a spus el înapoi.

Ne-am uitat unul la altul şi a trecut ceva între noi. Aş putea spune. Ultima dată când am vorbit, am spus câteva lucruri care ar fi trebuit să rămână probabil gânduri. Se uita din nou la mine asa. Şi mă durea pieptul cu... ceva care semăna foarte mult cu dor.

„Dragă?”

Mi-am dres glasul. „Cum a fost antrenamentul?”

Colţurile buzelor lui s-au zvâcnit la întrebarea mea. „Fetele ţi-au făcut să te faci bine în curând.” Un loc în piept mi s-a încălzit. „Este atât de drăguţ din partea lor”, am recunoscut. Cu adevărat. Dar apoi... „Sper că María nu i-a bătut să semneze.”

„Crede-mă, toţi erau destul de îngrijoraţi. Ai făcut un număr pentru noi toţi sâmbătă. Chiar şi Diane a întrebat dacă eşti bine.” Cameron a făcut un mic pas înainte. „Am lăsat felicitarea pe noptieră”. Noptiera mea. — Ai spălat totul?

„Da”, am răspuns cu un semn din cap. „Eu... urăsc să întreb, dar mi s-a întâmplat să-mi iei pijamale cu orice altceva? Ale mele nu se găsesc nicăieri.”

Expresia lui a devenit solidă. "Nu."

"Oh, bine. Asta e bine." M-am scărpinat pe o parte a capului, simţindu-mă puţin mişto sub privirea lui. „Sună ca un ticălos, nu-i aşa? Aici faci toate aceste lucruri pentru mine şi eu cer din ce în ce mai mult. Îmi pare atât de rău. Voi dormi în altceva.”

„Poţi împrumuta o cămaşă.”

Am deschis halatul la piept. „O am deja pe asta.”

Verdele din ochii lui Cameron s-a schimbat. „Asta-i...” Se opri cu o respiraţie ciudată. S-a încruntat. "E perfect. Te duci la pat?”

"Nu încă?" Am bâjbâit cu marginile halatului. „De fapt, mi-e puţin foame. Şi deloc somnoroasă după ce a dormit aproape toată ziua.”

Cameron a mers în direcţia mea şi, în doi paşi hotărâţi, a fost în faţa mea. Mirosul lui m -a lovit chiar în piept. Curat, lemnos, un strop de sudoare. Mi-a căzut stomacul de conştient . Inima mi-a accelerat. „Sunt umed şi transpirat”, a spus el, cuvintele lui căzându-mi pe tâmplă. „Dar chiar miar plăcea să te duc pe canapea. Pot sa?"

M-am uitat la el, surprins cu privirea de întrebarea lui. M-a copleşit dorinţa de a ridica mâna şi de a ajunge la acele şuviţe întunecate de păr umed.

„Ştiu că urăşti”, a explicat el. „Dar dacă transpiraţia te deranjează...”

„Te rog”, am şoptit. Doar asta. Pentru că nu se mai putea înşela.

Într-o clipă, braţele lui se mişcau în jurul meu şi mă ridica. Obrazul meu a căzut pe pieptul lui. Cameron mirosea a ploaie. Munca grea. Am închis ochii. „M-aş putea obişnui cu asta.”

Am simţit mai mult decât am auzit sunetul care i-a făcut să vibreze cutia toracică şi, în ceea ce mi s-a părut că nu era suficient timp, eram în sufragerie şi el mă depunea pe canapea. Braţele lui au rămas în jurul

corpului meu o clipă mai mult decât era necesar, făcându-mă să deschid ochii.

M-am forţat să vorbesc, să-mi alung atenţia de la faţa care plutea prea aproape. „Josie a lăsat piure de cartofi şi o caserolă de pui în frigider, am spus, vocea îmi ieşi greşit. "Bolnav-"

Mâna lui a căzut pe coapsa mea, caldă, grea şi solidă. M-am uitat în jos, dorindu-mi ca materialul gros al halatului să nu fie acolo. — Lasă-mă, spuse Cameron. Şi când nu m-am plâns, s-a ridicat. Ochii lui au urcat şi coborât corpul meu. "Mi-e foame."

Stomacul meu a făcut un lucru ciudat. "Şi eu."

"Bun. Voi pune mâncarea în cuptor şi voi sări în duş cât se încălzeşte."

Şi cu asta, a dispărut în spatele canapelei.

Când am terminat cu cina, inima mea făcea lucruri amuzante în piept.

Era domesticitatea tuturor. Felul în care îmi adusese o farfurie plină de mâncare. Faptul că pusese un pahar cu apă şi analgezicele mele pe măsuţa de cafea, chiar în faţa mea. Felul în care stăteam pe canapea, cu coapsa lui atât de aproape de picioarele mele sprijinite încât îi simţeam căldura corpului pe degetele de la picioare. Eu, în halat, şi Cameron, într -un hanorac, am vrut să- mi strec mâinile pe dedesubt ca să văd cât de mult îi încălzeşte pielea. Purta un tricou dedesubt? Nu credeam că era.

Nici nu credeam că vreau să ştiu răspunsul la întrebarea care sări de pe pereţii minţii mele. Aşa – asta, chiar aici – cum arăta normalitatea de a fi într-o relaţie? Aşa a fost o evadare la munte cu partenerul tău? Am adus chiar şi pisicile.

Gândul – posibilitatea – m-a făcut ameţit, entuziasmat, curios. Dar m-a şi întristat incredibil de trist. M-a făcut să mă întristesc pentru ceea ce nu am avut niciodată. M-a făcut să tânjesc după mai mult. Şi acesta a fost un gând periculos. Una înfricoşătoare, de asemenea.

M-am ridicat tresărit, iar Willow, care fusese încovoiată de partea mea, s-a plâns. „Îmi pare rău", am scapat eu. „Dar nu pot face asta." Am sprintat departe de canapea. "Unde este?"

Cameron s-a ridicat imediat, dar trebuie să fi văzut schimbarea, nevoia de spaţiu, ceva de făcut, pentru că nu a venit după mine. El doar a privit. „Dragă?"

Dragă. Nu m-a mai deranjat, am decis. Nu. Mi-a plăcut să aud asta. „Liantul meu. Cel rosu. Ai văzut-o?" i-am explicat, ajungând în bucătărie. Asigurându-mă că rămân echilibrat pe un picior, am început să deschid sertarele. Ustensile. Folie şi hârtie de împachetat. Lumanari. „Ai lumânări. Luminiţe pentru ceai. De asemenea, cele parfumate. De ce?"

„De ce n-aş face?"

L-am împins închis. „Pentru că îmi plac lumânările parfumate şi tu eşti... nu ştiu. Esti un barbat. Engleză." Una pe care nu trebuia să o găsesc mai atrăgătoare doar prin simplul fapt că avea un sertar plin cu lumânări.

„Ce te deranjează faptul că sunt englez sau bărbat?"

Am trecut la următoarea, găsind doar ustensile de copt. A copt şi el? L-am aruncat închis. „Înrăutăţeşte totul.”

"Ce face?"

Doamne, era atât de calm, atât de răbdător, de parcă nu-i făceam un psiho-raid în bucătărie pentru un liant. Mi-am răsucit corpul, privirea căzând pe o consolă de la intrarea în bucătărie. — Ha, am spus, şchiopătând până acolo. L-am smuls, am sărit înapoi la antrenor şi i-am băgat-o în piept. „Avem de lucru. Nu pot sta aici şi... vacanţă. Aceasta nu este o escapadă de weekend.”

Cameron şi-a ţinut liantul la piept şi apoi, într-o manevră pe care nu am avut timp să o anticipez sau să o înţeleg, mâna lui se înfăşura în jurul încheieturii mele, iar noi ne lăsam jos pe canapea.

— În regulă, spuse el. Calm. Şoldul lui stătea lângă al meu şi liantul se echilibra pe genunchi.

M-am uitat la el în timp ce stătea acolo, preocupat de singurul lucru pe care îl dispreţuise atât de mult în trecut. A deschis-o şi a început să-l răsfoiască, de parcă ar fi căutat ceva. Făcea toate astea cu o mână în timp ce... Degetul mare i-a alunecat sub mâneca halatului meu, făcându-mă să observ că palma lui era înfăşurată în jurul încheieturii de care trăsese. Încă.

Mi-am dres glasul. „Sunt trei jocuri înainte: Fairhill, Yellow Springs şi New Mount. Există...” Degetul mare i s-a mişcat, glisând la stânga şi la dreapta. „Fetele au nevoie de puncte. Până acum au pierdut şi au egalat. Trebuie să câştige următoarele trei jocuri. Dacă nu... Cameron se mişcă, lăsându-se pe spate şi târându-mă cu el cumva. „Dacă nu o fac, nici măcar nu vor juca pentru locul trei sau al patrulea. Am... M-am oprit. Înainte de sâmbătă, am avut o conversaţie cu câteva instituţii de presă locale, dar nu am încheiat nimic. Şi acum... Nu eram sigur că vreau să aduc vreo presă aici. „Am o poveste de succes de vândut în Miami. Războinicii Verzi trebuie să câştige Six Hills.”

Limba lui Cameron a privit afară şi i-a umezit buzele. — Bine, spuse el, punând liantul în spaţiul mic dintre noi. Mi-a eliberat încheietura mâinii şi şi-a plantat mâna pe coapsa mea. „Alege un copil.” Degetele lui s-au desfăcut. „Sau o echipă cu care ne confruntăm.”

Ochii mi s-au mărit de groază sau de căldură, nu eram sigur, când acea simplă atingere mi-a lovit picioarele. " *Bine* ?" Am smuls liantul şi m-am ocupat cu el. „Niciun comentariu despre liantul iadului? Nicio privire la secţiunea foarte detaliată pe care o am despre tine?” M-am uitat, m-am uitat cu adevărat, la Cameron, în timp ce expresia lui devenea gânditoare, dar... relaxată. „De ce nu te plângi şi arăţi exasperat? De ce nu fugi de aici pentru că sunt dificil?”

„Nu eşti dificil”, a spus el încet, iar când degetul mare s-a prins de genunchiul meu, a scos un sunet ciudat. „Poţi fi, totuşi. Când vrei să. Nu mi-am putut da seama de ce. Dar încep să înţeleg. Oricum, am terminat cu toate astea.”

"Ai terminat?" am întrebat, cu vocea abia acolo. Deşi ceea ce îmi făcea ravagii în cap era faptul că *încep să înţeleg* . „Dar broşura de activitate?

Încă suntem înscrişi pentru fiecare lucru de acolo. Ai uitat că te-am târât împreună cu mine? Pentru că nu am făcut-o.” Am înghiţit în sec, greu. Auzind cât de puţin sens aveam. Cât de... speriat începeam să mă simt. „Mi-ar plăcea foarte mult să-ţi aminteşti asta.”

"Fac."

El face. El ce face? Şi de ce este încă atât de calm? "Asa de? Ai terminat şi cu asta? Pentru că o gleznă întorsă nu mă va opri. Nu este o rănire de război, aşa cum o tratezi ca pe una.”

Cameron mi-a eliberat genunchiul şi exact când am crezut că o să se ridice sau să mă cheme cu privire la atitudinea pe care nu o merita, şi-a pus palma pe o parte a capului meu.

„Vrei să te joci, iubito?” Vocea lui avea o margine întunecată. Degetele i s-au flectat. „Vrei un bărbat care să nu fugă speriat? Un bărbat care îşi va lăsa pielea însângerată în joc? Inima mi s-a împiedicat. — Atunci voi fi bărbatul tău.

CAPITOLUL 25

Adalyn

Camer m-au bântuit o săptămână întreagă.

Vrei să te joci, iubito? Voi fi bărbatul tău, atunci .

Asta a fost ceea ce am primit pentru că m-am încurcat cu un atlet de înaltă performanţă. Nu încurcat ca în mine şi în el, ci încurcat ca în mine şi în el lucrând împreună. Şi rămânând sub acelaşi acoperiş. Şi mâncând împreună şi...

Tot ceea ce. Nu conta.

Ceea ce era important aici a fost că, începând de astăzi, am continuat activitatea ca de ob icei. O săptămână de arest la domiciliu fusese mai mult decât îmi puteam permite. Deja ratasem trei antrenamente şi un meci – primul pe care Războinicii Verzi îl câştigaseră.

De aceea eram aici, mergând – sau şchiopătând uşor – pe câmp cu o cutie grea în braţe. Şi a fost bine. Perfect, într-adevăr.

De parcă i-ar fi sunat un fel de clopoţel în cap, Cameron s-a întors. Iute. Dar încet. De parcă ar fi fost un model ursuz şi frumos într-o campanie publicitară pentru ceva de genul... aparate de ras pentru bărbaţi. Pentru că îşi tunsese barba? Şi atunci când? Îl văzusem în dimineaţa asta şi tot acel păr facial fusese în dezordinea lui obişnuită.

Mi-a aruncat o privire furioasă peste iarbă.

Ei bine. A fost înapoi la afaceri.

Cel puţin ştiam pentru ce este încruntat. Cameron nu ştia că voi veni la antrenament azi. Tehnic, pentru că ar trebui – probabil – să mă odihnesc. De aceea o sunam pe Josie, care îl sunase pe Gabriel, care îl rugase pe soţul său, Isaac, să mă ia de la Lazy Elk şi să mă conducă în oraş. Era un lanţ complicat de favoruri pe care nu le înţelegeam, dar aşa cum spusese Isaac în momentul în care m-am plâns şi mi-am cerut scuze abundente pentru că era un inconvenient, *aşa merg lucrurile într- un oraş mic, dragă* . Mi-a spus, de asemenea, să tac înainte de a merge într-o excursie despre felul în care petrecuse mult timp în Charlotte pentru muncă – din cauza şefului său *inutil şi plin de cap* – şi m-a complimentat pentru aspectul meu. Deşi cuvintele lui au fost, *nu pot să cred că o faci să funcţioneze* , în timp ce mă uitam de la cămaşa mea rochie la cizmele de drumeţie din picioarele mele. Mi-a plăcut

Isaac şi am avut impresia că şi el m-a plăcut.

Spre deosebire de cineva aflat în prezent în mijlocul unui teren de antrenament, înconjurat de copii de nouă ani şi de cel de şapte ani îmbrăcat într-o fustă de balet, şi purtând o barbă proaspăt tunsă, care l-a făcut cu atât mai frumos.

Cameron i-a mormăit ceva lui Tony, noul antrenor asistent al Războinicilor Verzi, şi a mers în direcţia mea.

Mi-a căzut stomacul. Şi nu a fost cu groază. A fost cu ceva neclar şi plin de bule care m-a făcut să mă simt uşor, în ciuda faptului că mă privea cu crima în ochi.

„Cum e noul angajat?” am întrebat când s-a oprit în faţa mea.

Cameron mi-a smuls cutia din strânsoarea mea cu o mişcare rapidă şi revoltată. „Adalyn”, a lătrat el, părând tot furios şi... blând. Uf. Am urât când a făcut asta. „Acesta cântăreşte o tonă.”

M-am forţat să-mi dau ochii peste cap, revolta cu bule din stomacul meu devenind din ce în ce mai agravată. „Ştiu”, am recunoscut. „Şi înainte să întrebi, da, sunt aici. Şi da, sunt bine şi gata de muncă. Şi nu, nu mă doare glezna. Şi da, cizmele pe care insisti să le port tot timpul sunt de fapt, şocant de confortabile pentru ceva atât de urât. Şi nu, nu am de gând să stau pe acesta afară sau să trăiesc ca un reclus mai mult după ce a pierdut atât de mult timp cu echipa. Şi apropo? S-ar putea să mă întorc astăzi în cabina mea.

Cameron s-a uitat la mine pentru o clipă lungă, apoi a spus încrezător şi îngâmfat: „Nu, nu o vei face”.

Mi-am îngustat ochii. "Ce-ai făcut?"

Cameron a ridicat din umeri.

— Ce i-ai făcut căsuţei, Cameron?

„Sunt daune de apă în baie.”

I-am aruncat o privire blândă. — Ai intrat acolo cu o găleată doar ca să te asiguri de asta? Cameron a zâmbit şi da, inima mi s-a prăbuşit în stomac la această vedere. Am oftat. Adevărul era că mă simţeam confortabil în cabina lui Cameron. Cu el. Nici eu nu am vrut să plec. „Întotdeauna scapi cu ceea ce îţi doreşti?”

A făcut un pas înainte, apropiindu-se atât de mult încât a trebuit să-mi înclin capul pe spate pentru a-i întâlni privirea. "În speranta."

Gândurile mi s-au împrăştiat. Am avut întrebări. Ştiam că le am. Cele importante despre cabana. Dar limba lui a aruncat o privire şi şi-a lins buza de jos, trăgându-mi atenţia acolo. „Ţi-ai tuns barba.” Gura i-a tresărit şi mâna mea s-a întins. Inconştient. Necugetat. M-am oprit. "Arata bine."

Degetele mâinii lui libere s-au înfăşurat în jurul încheieturii mele. „Poţi să mă atingi.” Mi-a adus mâna mai aproape de faţa lui, iar respiraţia mi s-a blocat în gât. Dar restul distanţei l-am închis pe cont propriu şi, când palma mea a ajuns la maxilarul lui, i-am prins faţa. Degetele mele zdrobeau barba surprinzător de moale. Pielea de pe obraz şi gât, de asemenea.

Ochii lui Cameron s-au închis.

Mi-am mişcat mâna, degetele atingându-i o parte a feţei lui cu unghiile.

„Se simte atât de bine”, fredonă el.

A făcut şi pentru mine. eu—

Un fluier a fost suflat aproape în spate.

Mi-am lăsat mâna. „Uniformele au sosit.” Ochii verzi au reapărut. Erau la fel de năuciţi pe cât mă simţeam eu. „În sfârşit”, am grăunt. „Asta e ce, hmm, este în cutie. Ar trebui să încetez să-ţi mângâi barba şi... să le verific.”

Cameron pufni un râs. „ *La naiba* , dragă.” A scuturat din cap. — Ai crezut că mă mângâi? Un alt chicotit. „Modul de a doborî un om.”

Obrajii mi s-au încălzit. Dar am refuzat să-l las pe acest om să mă deturneze din nou. „Tocmai ai spus „la naiba”?

„Nu mai blestem pe fete. Managerul a spus că a fost neprofesionist.”

Oh. „Asta e, um.” Tot aerul părea să scape din plămânii mei. „Este dulce. Mulţumesc că ai făcut milă suplimentară, antrenor.”

Ceva fulgeră în spatele ochilor lui. Apoi Cameron clătină din cap, parcă... neîncrezător. „Ah Hristos.” Încă unul dintre acele râsete s-a răsturnat. „Cred că m-ai stricat, iubire.”

m-am încruntat. De asemenea, m-am înroşit şi mai mult la acea *dragoste* .

Din fericire, înainte de a putea spune sau face ceva ciudat de genul, să zicem, să cad pe iarbă într-o încurcătură de emoţii pe care nu am înţeles-o, am fost abordat din lateral.

„Ai grijă acolo”, a spus Cameron cu o voce blândă, dar fermă, una dintre mâinile lui căzând pe umărul meu. M-a stabilizat, iar degetele lui mi-au periat ceafa. Furniturile mi se răspândesc pe braţ.

M-am uitat în jos şi am găsit-o pe María îmbrăţişându-mă.

„Sunt atât de fericită că eşti bine”, a mormăit ea lângă mine. Ea ridică privirea, cu o expresie serioasă pe chip. Pieptul mi s-a strâns la vedere. „Ai primit cardul nostru? Ai văzut că şi Brandy şi Tilly au semnat? Le-am pictat labele şi i-am făcut să semneze cu ele.”

Deci petele ciudate de cerneală fuseseră caprele.

— Da, am recunoscut slab. „Mi-a plăcut. Eu...” Nu aveam de gând să mă emoţionez. Chiar nu am fost. "A fost frumos. Mulţumesc foarte mult."

„Ne bucurăm că eşti bine”, a spus Juniper din grup, obţinând un val de încuviinţări din cap de la restul fetelor.

— De asemenea, mă bucur, doamnă, Adalyn, spuse Tony din partea lui Cameron. Apoi a adăugat: „Le-am spus că pot lua o pauză de cinci minute, antrenor”.

Cameron şi-a ridicat ochii de la mine doar ca să-i dea lui Tony un semn din cap.

María ma eliberat, luându-mă de mână înainte de a se îndepărta. „Deci, ce este în cutie? Sunt cadouri?” Ea se încruntă. „Ar fi trebuit să ne spui că vii azi. Am fi putut să-ţi organizăm o petrecere de bun venit.”

„E chiar în regulă”, am asigurat-o, strângând-o din mână. Zâmbetul copilului s-a făcut mai larg. „Şi da, am venit cu cadouri. E o surpriza. Pentru toţi cei din echipă. Sper doar să -ţi placă.”

„Îmi plac surprizele”, a mărturisit María. Urmat de un *ohhhhh lung* de la restul fetelor. Făcu un pas înainte şi lovi cutia din braţele lui Cameron. — Şi

îţi plac surprizele, domnişoară Adalyn?

— Sigur, am spus, simţind greutatea privirii lui Cameron pe o parte a capului meu.

„Este perfect”, a răspuns María. „Aşa putem face schimb de surprize astăzi. Va fi ca... Crăciunul. Dar toamna. Apropo, vii la festivalul de toamnă? Piciorul tău va fi bine? Putem merge la cules de mere sau la bowling cu dovleac sau chiar să ne înscriem la cursa labirintului de porumb bântuit.” María radia radiantă, vibra de atât de multă entuziasm, încât îmi era imposibil să fac altceva decât să dau din cap. "Minunat!" Şi-a întors atenţia asupra cutiei. „Să facem schimb de surprize acum, atunci.”

— María, a avertizat Cameron. „Despre ce am vorbit mai devreme astăzi?”

Dar María nu fusese niciodată intimidată de acest bărbat stoic şi blând în secret, aşa că a mers înainte şi a spus: „Ştiu că ai spus că nu era gata, dar cred că domnişoara Adalyn merită surpriza ei acum. A fost în durere, iar surprizele mă înveselesc întotdeauna când sunt bolnavă sau tristă. În plus, ea a adus cadouri pentru echipă şi nu avem o petrecere de bun venit pentru ea, aşa cum ai promis că o vom face când s-a întors.” Copilul de nouă ani i-a aruncat o privire dură lui Cameron. — Eşti din nou un morocănos, antrenor Cam.

Cameron oftă.

Am rămas cu gura căscată la copil. „Hei, l-ai numit antrenor Cam.” María şi-a dat ochii peste cap. „Deşi l-ai numit şi un morocănos,” l-am tachinat, uitându-mă la Cameron. Şi-a dat ochii peste cap. „Ceea ce nu sunt împotriva.”

„Da, pentru că antrenorul a fost un morocănos total la antrenamente toată săptămâna trecută, chiar şi sâmbătă, când am câştigat. Şi a muncit atât de mult la surpriză. Chiar şi atunci când tata ia spus de vreo sută de ori că nu are nevoie să ajute.” Ea a clătinat din cap, iar eu l-am scuturat şi pe al meu confuz. „Poate că sunt ciufuliţii de pe b...”

— María, a scapat Tony. „Nu asta din nou, Isuse. Spune-i deja domnişoarei Adalyn despre magazie.

Cameron mormăi.

m-am încruntat. „Magazinul?”

„Fiiiiiine”, întinse María cuvântul. „Antrenorul Cam i-a pus pe tatăl şi pe fratele meu să refacă magazia într-un birou. Pentru dumneavoastră. Este mic, dar antrenorul a ajutat şi a fost foarte mândru înainte să ajungi tu aici. Va arăta super drăguţ, promit.”

CAPITOLUL 26

Adalyn

Războini Verzi au câştigat a doua oară.

Cameron a spus că a fost din cauza noilor uniforme. Fetele le iubeau absolut, pentru că, după cum subliniase María, le uciseră. Chiar au ucis. Cămăşile erau negru cărbune şi verde mentă, cu numele şi numărul fiecărui jucător imprimate în roz pastel pe spate, iar sigla Miami Flames pe faţă. Am comandat pantaloni scurţi şi şosete în verde şi negru, ca fetele să poată alege. Şi am mers până la a obţine o fustă şort care semăna cu o fustă de balet pentru Chelsea. Nu fusese uşor de găsit, dar fusese atât de emoţionată şi şocată încât am crezut că nu mai respira pentru o secundă. Până şi Diane fusese atinsă. Dar nu am fost responsabil pentru victorie. Fetele erau. Au făcut un joc bun. Şi asta nu a fost pe mine.

Totul a fost din cauza lui Cameron.

Cameron, care la meciul de ieri purtase treningul asortat pe care i-am comandat-o. Şi Cameron, pe care în prezent îl evit.

Mi-a construit un birou. Deci nu ar fi nevoie să stau pe tribune. Îl plătise din propriul buzunar şi lucrase la asta cu Robbie, în secret. Aşa că, în timp ce eram pe canapeaua lui, m-am lăsat acolo ca un fel de... domnişoară rănită, transpirase la rafturi. María scuipase toate det aliile.

Aşa că, în ultimele zile, de când dezvăluirea biroului, am fost puţin furios. La mine, nu la el, pentru că acesta fusese cel mai frumos şi mai atent lucru pe care cineva îl făcuse pentru mine. Vreodată. Motivul pentru care l-am evitat pe Cameron a fost pentru că nu puteam, pentru viaţa mea, să gândesc clar când s-a apropiat. M-am topit şi tot ce mă puteam gândi a fost acel birou. Scones-urile pe care mi le adusese azi dimineaţă. Felul în care mâna lui a căzut pe coapsa mea. Barba pe care dorea să o păstreze îngrijită şi tunsă. Nevoia de a-l atinge, iar el, din nou.

Uf.

Cu un oftat, am cercetat tribunele din faţa mea, sperând – având nevoie – să îmi distrag atenţia cu festivalul de toamnă. Era o scenă goală – care speram să nu implice încă o noapte de boogie – câteva standuri de mâncare, un stand de meşteşuguri şi arte... Josie's Joint.

M-am apropiat de standul de cafea al lui Josie şi am clipit la afişajul

colorat din faţa mea. La picioarele cabinei erau dovleci, mere roşii atârnate de sfori, baloturi minuscule de fân împodobesc fundul şi acoperişul. Exista chiar şi ceea ce părea ca o... sperietoare. Femeie, judecând după împletituri, genele groase, obrajii trandafirii şi semnul atârnat de gâtul ei: SCULPAŢI PATRIARHIUL, CÂTE DOVLEAC .

Fără avertisment, capul lui Josie a apărut de sub chioşc, surprinzându-mă.

— Hopa, spuse ea cu acel zâmbet caracteristic. „Îmi pare rău, nu am vrut să te... sperie.” Mi-a fost aruncat cu ochiul. „Cum îţi place standul meu? Am decis să mă aplec mai mult în greva mea feministă anul acesta. Ştii, cu politica mea despre cine-are nevoie de bărbaţi şi tot.

„Bărbaţii sunt cu adevărat ultimul lucru de care avem nevoie uneori”, am fost de acord. „Şi ador standul. Oraşul arată incredibil de festiv, dar acesta este cu siguranţă locul meu preferat.”

Ea a râs, şi era strălucitor şi vesel şi m-a făcut să mă întreb dacă am sunat vreodată atât de lipsit de griji. „După cum vezi”, a spus ea, întinzându-şi braţele, „nimeni nu face un festival de toamnă ca noi. Este locul unde munţii întâlnesc farmecul sudic.” Mâinile i-au căzut. „Oricum, ce pot să-ţi aduc?”

"Ce îmi recomandaţi?"

Zâmbetul ei s-a lărgit, acei ochi albaştri deschis sclipind. Ea a scos o tablă cu băuturi speciale şi mi-a pus-o în faţa. „Josie's Pumpkin Kick este preferatul meu personal. Dar dacă ai chef de ceva cu adevărat puternic, atunci îţi sugerez să mergi la Campfire Fizz. Şi nu în ultimul rând, inima de măr de cacao dacă nu ai chef de cofeină.”

M-am uitat la tablă şi la femeia de lângă ea, brusc... fericită că sunt aici. În Green Oak. „Voi lua inima de măr de cacao, sună uimitor.”

— Uau, spuse ea, cu expresia schimbându-se. „Zâmbeşti foarte tare acum şi, dintr-un motiv oarecare, simt că ar trebui să te îmbrăţişez. Vrei una?"

„Bine”, m-am auzit şoptind. Următorul lucru pe care l-am ştiut, corpul lui Josie ieşea din cabină şi mă strângea. M-am strâns înapoi. „Îmi pare rău”, am spus când m-a eliberat. „M-am simţit foarte morocănos astăzi. Şi ideea uneia dintre băuturile tale m-a înveselit. Chiar şi sperietoarea a făcut-o şi niciodată nu mi-au plăcut atât de mult.”

Josie chicoti. "Ştii ce?" Ochii ei s-au tras în spatele meu pentru o clipă, apoi a spus: „Cred că o să pregătesc un Fizz de tabără gratuit. S-ar putea să fie cineva căruia să-i faci cadou?” Asta dezvăluie ceea ce privea în depărtare. OMS. „Între timp, poţi să-mi spui ce a făcut pentru ca tu să fii morocănos.”

Mi-am deschis gura ca să renunţ la conversaţie, dar... „Mi-a construit un birou. Ieşit din magazie lângă câmpul de practică. El a ajutat cu mâinile şi uneltele sau orice altceva.”

Josie dădu încet din cap. „Şi asta este...” Ea se opri, scoţând de sub bar o cutie plină cu sticle de sirop.

„Bine”, am răspuns. „Este atent. Si dulce." Zâmbetul ei s-a lărgit. „Şi este, de asemenea, foarte rău”, am adăugat, la care ea s-a încruntat. "Nu ştiu. Nu mă pot decide. Nu sunt obişnuit cu aceste lucruri.”

„La lucruri de genul... cineva care iese din cale pentru tine? Îţi câştigi încet încrederea? Să ai grijă de tine? Flirtezi? Vreau să-ţi scot prostiile...”

— Josie, am şoptit.

Ea a zâmbit. „Spun doar aşa cum văd eu.”

Cameron făcea toate acele lucruri? Am crezut că este, dar din nou, ce ştiam eu?

— Chiar a făcut un număr cu tine, nu? spuse Josie cu o expiraţie lungă. „Cameron nu este cel care te-a rănit atât de rău. Nu este un tip rău. El este chiar opusul, de fapt.” Josie clătină din cap. „Omul este ca o nucă. Greu de spart, dar moale la suflet. Exact ca tine. Poate ar trebui să-i dai o şansă.” Ea şi-a ridicat ochii de la munca ei, întâmpinându-se pe ai mei. „Ar trebui să-ţi dai o şansă.”

Da-mi o sansa.

Am înghiţit în sec, încercând să împing în jos nodul brusc al emoţiei care îmi înfunda gâtul. Mi-am ferit privirea, simţindu-mă copleşită de cuvintele lui Josie.

María s-a concretizat în depărtare. Era cu câteva dintre fetele din echipă, toate purtând mere caramel pe beţişoare lungi. M-a văzut şi mi-a făcut cu mâna foarte entuziasmată.

Am făcut semn înapoi.

— Copilul ăla te adoră, ştii? spuse Josie, recaptându-mi atenţia.

Când m-am uitat înapoi la ea, deschidea o cutie de lapte. "Sentimentul este reciproc."

Josie a zâmbit. "Mă bucur să aud asta." A luat unul dintre acele mici ulcioare metalice de pe un raft. „Cred că a schimbat numele unuia dintre puii de capre în Adalina.”

Am scos un râs. „Bănuiesc că ar fi putut fi mai rău.”

„Nu toată lumea din oraş are privilegiul de a avea unul dintre animalele Vasquezei să poarte numele lor.” Ea a chicotit, dar s-a trezit repede. „Glume deoparte, cred că te admiră. Trebuie să-i aminteşti de mama ei.”

Nu înţelegeam cum un copil atât de cald şi fericit ar putea găsi ceva de departe matern la mine, dar mi-a păsat copil. Mi-a pasat de Maria. Şi auzirea asta m-a făcut să mă simt enorm de onorat. „De cât timp a trecut ea?”

— Când María avea vreo şase ani, explică Josie cu o înclinare tristă pe buze. „Vasquezes au ajuns aici când Tony era mic, au cumpărat o fermă pe moarte şi au readus-o la viaţă. Au făcut mai mult pentru comunitate în câţiva ani decât au făcut majoritatea de-a lungul generaţiilor. Şi Robbie încă se oferă să găzduiască fiecare activitate sau petrecere din oraş. Majoritatea lor fără nicio compensaţie în schimb. Reperul în care ne aflăm acum, de exemplu, aparţine fermei.”

„Trebuie să fie multă muncă pentru Robbie. Să aibă grijă de familia lui, de fermă şi de orice altceva singur nu poate fi uşor.”

„Nu este uşor, asta e sigur”, a încuviinţat Josie, terminând una dintre băuturi cu frişcă. „Ferma s-a luptat din punct de vedere financiar pentru o perioadă bună de timp după ce a pierdut mama Mariei.” Ea îşi coborî vocea. „Şi lui Robbie nu-i place să vorbească despre asta, dar a fost – şi poate încă

mai are – mult îndatorat.” Ea a oftat. „Din fericire pentru noi toţi există un fel de înger păzitor care se uită peste Green Oak. Îmi place să mă gândesc la ea ca la o zână modernă. Şi da, este o ea şi are faţa lui Oprah.” Ea a luat un marker şi a început să scrie pe o ceaşcă. „Nimeni nu ştie cine este, dar când o afacere locală se luptă...” Ea flutură stiloul de parcă ar fi fost o baghetă. „Bibbidi-bobbidi-boo! ”

Am chicotit, prins cu garda pe scurt de teatru. „Deci, un investitor înger?”

— Da, a fost de acord ea. „Dar noi alegem să credem în magie şi nu în nume de lux.” O ridicare din umeri. "Oricum. Ferma soţilor Vasqueze merge acum la toi. Avem nevoie doar de un nou fericit pentru totdeauna pentru Robbie. Dar lucrez la asta. Sunt un excelent matchmaker.”

M-am uitat peste umăr, găsind-o pe María în mulţime în timp ce vorbea despre ceva care îi necesita ambele mâini.

— O să fie bine, spuse Josie. „Atât ea, cât şi Tony. Am fost crescută şi de un părinte singur şi uite cât de bine am ieşit.”

„Ai fost?” Am întrebat.

"Da doamna. Nici măcar nu l-am întâlnit pe tatăl meu.” Ea a pus o a doua ceaşcă în faţa mea. „Ştiu doar că a ales să nu fie implicat, iar banii pe care i-a trimis în fiecare lună au fost plasaţi într- un cont de economii sub numele meu de mama mea.”

O duzină de întrebări mi-au urcat pe vârful limbii, dar Josie m-a îndepărtat râzând.

m-am încruntat. "Ce?"

Ea a împins cele două băuturi foarte elaborate şi colorate în direcţia mea. „Fata, mai bine te muţi şi mergi să-l salvezi pe acel bărbat cu aspect foarte supărat înainte să ucidă pe cineva. Şi anume preşedintele PTA.”

M-am uitat înapoi, găsind un Cameron foarte strâmt vorbind cu Diane. Sau, mai degrabă, fiind vorbită de Diane, dacă viteza supersonică cu care se mişca gura ei ar fi putut să treacă. Faţa lui Cameron s-a încreţit. Ştiam acea privire.

„O, Doamne,” am bolborosit, întorcându-mă înapoi spre Josie. "Mai bine plec. Cât de mult îţi datorez?"

— Poţi plăti pentru astea mâine, am o favoare serioasă de cerut, spuse Josie, uitându-se în continuare în spatele meu. Sprâncenele i se ridicau pe frunte. "Oh. *Oh* . Cred că... Diane ar putea să-l lovească pe Cameron?

Am smuls băuturile şi m-am întors, plecând cât de repede am putut şi ignorând râsetele care ieşeau din cabina lui Josie. Ştiam de ce râdea. Ea a crezut că sunt geloasă. nu am fost. Cameron şi cu mine eram... un fel de echipă, am ghicit. Eram parteneri. Colegi de munca. Îi datoram. Da, asta mă făcea să accelerez. Nu Diane flirtează cu el.

Ochilor lui Cameron i-au trebuit câteva secunde să mă găsească la distanţă scurtă. Le-a lărgit. *Grăbeşte-te* , părea să implore în tăcere.

Diane părea total nevăzută de disconfortul lui vizibil. Şi pe măsură ce m-am apropiat de ei, toată acea urgenţă a dispărut şi a făcut loc... distracţiei.

Mi-am dat ochii peste cap spre el. *Creşte* , l-am trimis prin linia invizibilă prin care comunicam. Înţelegerea îi traversa chipul. Apoi un colţ al buzelor lui s-a înclinat în sus, *Fă-mă* .

Om îngâmfat, competitiv , m-am gândit. Şi părea să înţeleagă şi asta, pentru că mi-a zâmbit. Şi m-am înroşit.

Când am ajuns la ei, eram atât de distrasă, încât cu greu puteam să accept cuvintele lui Diane. Ceva despre divorţul ei sau despre un furtun care trebuia verificat la ea acasă.

„Este o urgenţă”, am anunţat. Vocea lui Diane se opri. „Şi am nevoie de Cameron”. Zâmbetul lui Cameron se lărgi. „Cel mai urgent.” Cel mai urgent? Doamne, Adalyn.

Cameron şi-a dres glasul, dar ştiam că era pentru a acoperi un pufnit.

Diane râse stânjenită. „Nu poţi prinde pe altcineva? Eram pe cale să-i explic lui Cam cât de important este pentru Chelsea să păstreze un echilibru între lecţiile ei de balet şi antrenamentele de fotbal.”

m-am încruntat. A fost ea? Am jurat că a spus ceva despre un furtun şi despre fostul ei soţ. Ochii lui Cameron, încă aţintiţi asupra mea, s-au mărit în semn de avertizare. „Mă tem că urgenţa nu poate aştepta.” Mi-am înclinat faţa într-o expresie severă. „A avut loc un accident. Lângă standul de brânzeturi.” Expresia lui Diane deveni sceptică. „Au nevoie de Cameron. Specific. Datorită cunoştinţelor sale despre... brânzeturile moi. În special."

„Brânzeturi moi?” Diane clipi.

„Mozzarella”, am spus. „Şi... Brie. Ricotta, poate şi feta. Ştii, brânzeturile care sunt moi şi/sau se sfărâmă atunci când...”

— Cred că mai bine mergem, interveni Cameron. „Pentru a verifica în persoană situaţia de urgenţă cu brânză moale. Sună important.” Am dat din cap. „Şi aş urî ca brânzeturile care se sfărâmă, în special, să se fărâmiţe prea tare.

— Dar... începu Diana.

Dar braţul lui Cameron şerpuia în jurul umerilor mei, mâna lui asemănătoare cu o labe căzând pe partea mea şi ne întorcea şi ne întorcea. Şi-a coborât vocea, cu capul în jos, atât de aproape de urechea mea, încât am simţit cuvintele căzând pe pielea mea. „Hristoase, dragă.” Ne-a mutat departe de Diane. „Brânzeturi moi? Nu te-ai putea gândi la ceva mai bun?”

„Femeia aceea mă face nervos.” I-am împins în mâini paharul lui Josie. „Un foc de tabără Fizz, pentru tine.”

El a fredonat adânc în gât şi nu m-am putut abţine să nu observ cum mergeam cu braţul lui în jurul umerilor mei.

Nu m-am plâns. „Este una dintre băuturile de sezon ale lui Josie. Am primit o Inimă de măr de cacao pentru mine.” Am ridicat ceaşca cu frişcă şi am luat o înghiţitură lungă. „Uau.”

"Bun?" el a întrebat.

„Este de fapt grozav”, am răspuns, vârtejul de arome aducându-mi un confort neaşteptat. M-am uitat la băutura lui Cameron şi m-am gândit la cuvintele lui Josie. „Încearcă-l pe al tău. Ar fi bine să fie bine pentru că m-a costat o *favoare serioasă* , orice ar însemna asta.” Am făcut o pauză. „Este un mic semn de apreciere. Un mulţumesc. Pentru birou. Şi pentru orice altceva, într-adevăr.” Mi-am ridicat capul, uitându-mă la profilul lui. Colţul buzelor îi tremura. Nu. Nu am putut supravieţui unui alt zâmbet. Nu cu viteza cu care mergeam. Mi-am întors ochii către drumul neasfaltat din faţa

noastră. „Nu arăta atât de îngâmfat. Aveai nevoie de economisire ca acum un minut.” M-am simţit încruntat. „Ea... chiar flirta cu tine?”

Cameron şi-a accelerat ritmul, braţul lui strâns acum în jurul meu şi mâna sprijinită pe talia mea. "Esti gelos?"

Nu am răspuns.

Am putut simţi – simţeam, datorită celui de-al şaselea simţ al meu Cameron Caldani, care se dezvoltase acum – că zâmbea. Mare. Cu bună ştiinţă.

Eram pe cale să-l spun când Diane a strigat din spatele nostru: „Alo? Standul de brânzeturi este chiar acolo! Ai trecut pe lângă ea!”

„O, Doamne,” am mormăit, aruncând o privire înapoi. „Ea ne urmăreşte.”

„Glezna ta în regulă sau ar trebui să te arunc peste umărul meu?”

„Huh?”

— La naiba, spuse el. Şi într-o manevră rapidă pe care nu aş fi putut-o anticipa niciodată, eram sus în braţele lui. Băuturi intacte.

„Cameron...” am început, apucându-i de geaca cu o mână şi ţinându-mi băutura cu cealaltă. Am văzut-o pe Diane peste umărul lui. Degetul ei arătător era sus în aer, ritmul ei crescând. „Bine, cred că este timpul să fugim.”

Cameron a decolat atunci, râsetele ieşind direct din el, întunecate, bogate şi frumoase. Făcându- i pieptul să vibreze împotriva corpului meu cu sunetul. A făcut o întoarcere bruscă la stânga şi, sincer lui Dumnezeu, a ieşit un chicot din mine. Bărbatul care sprinta acum prin spaţiul dintre două standuri a scos ceva între ele un chicotit şi un blestem drept răspuns şi, în cele din urmă, ocoli un camion mare care era parcat la câţiva metri distanţă.

S-a oprit în spatele ei, lângă patul camionului, care era plin cu fân şi asigura o bună acoperire. Şi-a aruncat capul afară, verificând probabil să vadă dacă mai eram urmăriţi.

Când s-a îndreptat spre mine, pieptul îmi tremura de respiraţie. Inima mi-a bătut cu putere de adrenalină care nu prea avea de-a face cu sprintul şi tot cu omul care încă mă ţinea în braţe.

Timpul părea să încetinească, să se îngroaşă, în timp ce el m-a coborât în picioare, un val de emoţii foarte diferite năvălindu-mă în mine când cizmele mele au atins pământul.

— Hei, spuse Cameron, cu vocea lui profundă şi la fel de încărcată pe cât mă simţeam eu. "Ce s-a întâmplat?"

"Nimic." Am crezut că am şoptit. M-am uitat în ochii lui. Aproape la fel de verde ca baldachinul copacilor din spatele lui. „Eu... am fost puţin gelos.” Cuvintele mele au căzut în spaţiul mic dintre corpurile noastre. Atât de mic încât ar putea fi spart dintr-o singură respiraţie. „Eram geloasă pe Diane. Nu mi-a plăcut că flirta cu tine. Dar acum îmi pare rău că alerg aşa. Acum-"

Mâna lui liberă a ajuns la maxilarul meu, palma lui caldă şi degetele întinse pentru a-mi prinde faţa. — Ştiu, spuse el, cu bărbia în jos. Maxilarul îi era încleştat de o emoţie pe care nu o puteam citi. „Ne vom cere scuze mai târziu, dacă te face să te simţi mai bine.” Un muşchi a sărit acolo. „O să-i spun că nu mă interesează. Că ţi-am cerut să vii cu ceva stupid pentru a evita o conversaţie incomodă.”

Gâtul mi s-a uscat la cuvintele lui, apropierea, conştientizarea mi s-a repezit în sus şi în jos pe corp la simţirea atingerii lui. „Scuza mea nu a fost atât de proastă.”

Gura lui Cameron tresări, dar nu zâmbi. În schimb, buzele i s-au întredeschis şi a alungat o gură moale de aer. Verdele din ochi s-a întunecat şi el s-a apropiat, păşind în mine până când spatele meu a căzut de lateralul camionului.

Inima mi s-a oprit şi eram destul de sigur că un sunet ar fi putut scăpa la senzaţie. Modul în care pieptul, şoldurile, coapsele lui erau acum împotriva mea. Modul în care fiecare punct în care trupurile noastre s-au atins furnică şi ars. Fiecare terminaţie nervoasă s-a transformat într-un fir sub tensiune. eram în flăcări.

a fredonat Cameron, mâna aceea mare care fusese prinsă de faţa şi gâtul meu urcându-mi pe gât, pe umăr, pe lateral, până a ajuns la talie. El a strâns. „M-a înnebunit atât de mult.”

"Ce?" Am soptit.

„Mă întreb dacă asta a fost ceva ce ţi-ai dorit”, a răspuns el încruntat. Am deschis gura, parcă să-i spun desigur, cum să nu vreau asta, tu, asta mă sperie, dar mâna lui s-a mişcat. El s-a prins de materialul jachetei mele. — Acel mic scâncet pe care tocmai l-ai făcut, spuse Cameron, cu vocea stânjenită. „Ai reuşit în prima noapte. Când te-am culcat.”

Am închis ochii. "Am facut?"

L-am simţit eliberându-mi jacheta. Apoi, mâna lui a fost în spatele meu. Degetele lui s-au desfăcut, urcând la omoplaţii mei, ajungând până la ceafa. — Şi m-ai tras în pat, ştii asta?

Am crezut că am reuşit să scutur din cap. Nu puteam să ştiu. Eram prea distrasă, copleşită, de senzaţia degetelor lui care mă zgâlţâie de fundul scalpului, se încurcă în părul meu, trăgându -mă spre el, corpul meu în al lui.

„Tu ai scos exact acel sunet şi m-ai tras de cămaşă”, a răpit el, cu cuvintele pe obrazul meu. „Şi a trebuit să mă mulţumesc cu să-ţi mângâi părul până când ai adormit.”

Mâna mea liberă se ridică singură şi se prinse de antebraţul lui. Nu aveam cuvinte, nici măcar nu puteam să gândesc. Aşa că m-am lăsat să fiu. Mi-am dat o şansă. Exact cum spusese Josie.

L-am tras de mânecă, cu putere, aşa cum mi-am imaginat că am făcut-o în noaptea aceea. Trupul lui Cameron a trecut peste mine. Ochii încă închişi, l-am simţit, greutatea lui, căldura lui, interiorul coapselor venind peste părţile laterale ale mele. Am auzit ceva căzând la pământ. Şi apoi, cu ambele mâini pe faţa mea.

„Adalyn”, am auzit, cuvântul căzând chiar pe buze. „Deschide-ţi ochii, iubire.”

Le-am deschis şi pentru prima dată m-am lăsat să privesc cu adevărat l. Era atât de devastator de chipeş, atât de fioros, atât de absolut hotărât încât m-am simţit fără suflare.

„Îmi place ochii tăi pe mine”, a spus el, degetul mare trăgându -mi de-a lungul maxilarului meu, blând, încet, lăsând în urmă o urmă de furnicături. Mi-a zdrobit colţul buzelor şi i-am privit limba ieşind şi udându-l pe a lui. "Ce

vrei de la mine?"

I-am strâns strânsoarea braţului. "O şansă."

Nările lui Cameron s-au deschis, dar părea să ezite.

„Mă faci să simt”, m-am auzit şoptind. Şi nu ştiam dacă din mine poate ieşi ceva coerent, dar Doamne, am vrut să încerc. „Mă faci să simt că nu m-am simţit niciodată cu nimeni până acum, Cameron. Mă faci să vreau lucruri pe care nu mi le-am dorit niciodată.”

Un geamăt ieşi din gura lui Cameron. Prinderea lui pe faţa mea a devenit disperată, mai moale, dacă asta s-ar putea întâmpla vreodată în acelaşi timp. Şoldurile s-au apăsat pe ale mele şi buzele noastre au scăpat de suspine gemene. Se simţea atât de... mare, greu, peste mine. Şi se uita îndurerat. Ochii lui s-au îndreptat spre gura mea, frenetic, degetul mare călătorind spre buza mea de jos.

Doamne, am vrut să-l simt. Împotriva buzelor mele. Am întors capul. Îi sărută degetul mare.

„La naiba,” mormăi el, ceva în spatele ochilor lui luminându-se, izbucnind, ceva puternic şi întunecat.

M-am aplecat înainte, cu răbdarea terminată. Cameron a făcut la fel.

Sunetul unui motor care prindea viaţă a tăiat imediat momentul.

Am clipit unul la celălalt pentru o clipă, cu pieptele răsuflând greoi, dând sens împreju rimilor noastre.

„Este camionul”, mi-a şoptit în cele din urmă, fruntea căzându-mi umărul.

A gemut un blestem. Oh. Dreapta. Uitasem totul despre asta.

Cameron şi-a ridicat capul şi m-a tras departe de partea laterală a vehiculului.

Vederea mâinilor mele în ale lui mi-a făcut inima să sară o bătaie. Mi-a adus aminte şi de ceva. „Cred că ne-am scăpat ambele băuturi”, am spus, uitându-mă în pământ şi găsindu-le acolo. M-am uitat înapoi la Cameron. m-am înroşit. „Eu... Zâmbeşti foarte larg.” Ceva a luat zborul în pieptul meu şi m-am pus să întreb. "De ce?"

— Pentru că tocmai mi-ai dat un motiv.

„Un motiv pentru ce?”

„Pentru a juca cel mai lung joc pe care l-am avut vreodată.”

CAPITOLUL Douăzeci şi şapte

Cameron

Lasagna avea cinci minute rămase în cuptor şi Adalyn nu era aici.

M-am dus la telefon şi l-am luat de pe tejghea. Mi-am deschis contactele, dar... degetul mi s-a oprit în aer. Îi vedeam deja faţa. Ochii ei căprui s-au dat peste cap şi gura ei formulând o remarcă inteligentă despre cât de nerăbdătoare eram. Poate că m-ar numi din nou *nonna* , aşa cum a făcut zilele trecute când i-am băgat mai multă mâncare în farfurie fără să o întreb mai întâi.

Colţurile buzelor mi s-au ridicat şi cu o clătinare din cap am scăpat telefonul.

Chiar eram un nenorocit nerăbdător. Dar nu mi-a păsat. Eram prea bătrân şi prea pregătit pentru a schimba asta. Nici eu nu credeam că pot. La fel cum nu m-am putut abţine de nevoia de a... să am grijă de ea. Mai ales când ea însăşi nu a făcut-o. Sau şi mai rău, când nu se aştepta ca nimeni altcineva.

Willow şi Pierogi alergând în direcţia uşii din faţă era singurul semn de care aveam nevoie să ştiu că Adalyn era acasă. Acasă. Căldura mi s-a răspândit în piept.

M-am îndreptat spre intrarea în bucătărie, la fel ca tocmai pisicile mele gata şi a aşteptat în tăcere să se materializeze. O dâră de mieunat dulce a ajuns la urechile mele, urmată de sunetul vocii blânde a lui Adalyn. Vocea ei făcea întotdeauna asta când vorbea cu ei şi m-a fascinat. Mi-a plăcut cât de apropiată era ea de ei şi de Willow în special. De fiecare dată când îi găseam ghemuiţi pe canapea, trebuia să mă opresc să nu... să sar şi să o implor să mă mângâie în schimb.

Eram al naibii de ridicol.

Forma ei a apărut la capătul holului, cu obrajii roz din cauza aerului din ce în ce mai rece. Am privit-o desfăcând fermoarul jachetei pe care i-am luat-o, probabil fără să ştie că sunt acolo, holbată, toată atenţia mea fiind captată de acele mâini pe care le doream asupra mea. Jacheta se deschise, dezvăluind unul dintre acei butoni mătăsos şi subţiri pe care îi iubea atât de mult. O purta cu blugi şi cizme. Îi cumpărasem toate articolele de îmbrăcăminte, cu excepţia cămăşii şi a lenjeriei. Şi o parte din mine s-a

răzvrătit din cauza faptului. Am vrut să o răsfăţ pe Adalyn. Îngroapă-o în lucruri frumoase despre care ştiam că probabil şi-ar putea permite. nu mi-a păsat.

— Bună, spuse ea, observându-mă în cele din urmă. Obrajii ei s-au umplut cu o nuanţă diferită de roz, iar ochii ei mi-au străbătut corpul. A făcut asta mult în ultima vreme. M-a verificat deschis. Şi mi-a plăcut la naiba. „Cameron?”

am înghiţit. „Îmi place părul tău astăzi.” Chiar am făcut-o. Era în jos, ondulat, liber, nu îndreptat sau strâns într-un coc.

Buzele lui Adalyn se clătinară. „Eu... Oh. Mulţumesc." Ea se încruntă. „Tu, um, arătai... ciudat. De parcă ai fi pe cale să strănuţi. Sau... foame?” Ochii i se mariră. „O, Doamne, am întârziat foarte mult, nu-i aşa?” Şi-a scos telefonul şi a verificat ecranul. „Te rog, spune-mi că nu am întârziat prea mult şi că am stricat cina.”

Îngrijorarea reală din chipul ei m-a împins cu un pas înainte. M-am liniştit. „Aţi venit la timp”, am asigurat-o, vocea mea sună încă puţin prea aspră. „Şi nu eram pe cale să strănut. Sau foame. Asta a fost doar faţa mea.” În jurul tau. În ultima vreme. Mereu. Ar trebui să lucrez la asta.

Îngrijorarea ei s-a dizolvat, făcând loc acelei jucăuşeni pe care mi-o arătase câteva scăpări din zilele trecute. — Încă arătai frumos, spuse ea cu o voce mică. „Apropo, miroase grozav. Sunt foarte încântat să văd ce ai gătit.”

Vrăjită, am privit-o cum mergea până la insula bucătăriei şi luam loc. „Cât de rău a fost?”

Un oftat ieşi de pe buze. "Rău. Eu şi lui Josie i-au trebuit două reprize de milkshake pentru a înveseli pe toţi.”

Mâna mi s-a închis în jurul sticlei de vin roşu pe care o luasem în drum spre casă de la meci. Am pus deja două pahare pe insulă. "Roşu?" am întrebat, intimitatea scenei prinzându-mă prin surprindere totală. Un nou tip de căldură s-a răspândit pe pieptul meu. Mi-a plăcut asta. Cum s-a simţit asta. Mi-am dres glasul. „Am şi o sticlă de răcire albă în frigider.”

Buzele ei s-au deschis cu un moale: „Oh”. Şi privirea mea s-a fixat pe gura ei. "Pentru ce e asta? Cu greu aş sărbători rezultatul jocului, chiar dacă nu am pierde.”

— Şi tu meriţi să fii mângâiat, dragă. Nu doar fetele nu au primit suficiente puncte pentru a ajunge în finală.”

Adalyn oftă. „Roşul este perfect. Mulţumesc, antrenor.”

A trebuit să lupt cu dorinţa de a zâmbi la ea care mă numea aşa. Sau mârâi, nu eram sigur. „Numi mulţumi încă”, am murmurat şi i-am servit un pahar. — Deci două runde de milkshake-uri?

"Da. Fetele erau atât de devastate încât au început să primesc tot ce avea Josie în spatele tejghelei. Nu a mai rămas nimic, nici măcar prăjiturile cu stafide ale lui Josie.” Mâna ei a înconjurat tija paharului. „Vreau să spun, ştiam cu toţii că, dacă nu câştigăm acest meci împotriva lui New Mount Eagles, vom putea lupta doar pentru locul trei sau al patrulea. Dar eu... Şi-a îndepărtat privirea, buzele ei închizându-se în jurul borului şi luând o înghiţitură lungă. "Nu ştiu."

Am vorbit despre asta, lung şi greu. Am stabilit o strategie şi fetele au

intrat astăzi în acel câmp cu un strigăt de luptă literal. Adalyn înregistrase totul pe cameră. Când am reuşit doar o altă egalitate, am fost gata să fac faţă posibilelor consecinţe pe care le-ar avea asupra lui Adalyn. Eram pregătit să înfrunt o furtună. Pentru că ştiam cât de mult îşi dorea Adalyn – avea nevoie – fetele să ajungă la acea finală care nu mai era posibilă. Dar ea fusese... bine. Nu. Fusese atât de îngrijorată de reacţia fetelor, încât nici măcar nu arătase ea însăşi dezamăgită. Ar fi pus o faţă puternică.

Fusese incredibil de greu să nu o sărut în acel moment.

Era imposibil acum. „Nu eşti puţin distrus? Nu trebuie să te comporţi puternic în jurul meu, iubire."

Adalyn a pus paharul înapoi pe insulă. "Sunt dezamăgit. Erau multe în joc pentru mine." Ea se încruntă. „Dar nu, nu sunt devastată. Oarecum. Eu am fost cel care le-a crescut speranţele. Am vrut asta pentru *ei*

Erau multe în joc pentru mine .

Ştiam că s-a încurcat într-un fel sau altul şi că încerca să se răscumpere. Dar începeam să cred că există mai mult decât atât.

„Ce era mai exact în joc pentru tine?" Am întrebat.

Adalyn clătină din cap. „Ştii pentru ce m-au trimis Miami Flames aici", a spus ea. Şi am ştiut. Dar am lăsat-o să vorbească. Pentru că acum, eram sigur că îmi lipsea ceva ce treceam cu vederea. Era chiar acolo, în felul în care nu se uita la mine. Umerii i se încordară. „Ştiu că condiţia nu a fost niciodată să câştigăm, dar... Ei bine, am sperat că o vom face. O victorie este întotdeauna o victorie. Şi mai bine poţi vinde o victorie presei. Oamenii iubesc câştigătorii, ştim cu toţii ast a. Dar mai am mult material cu care să lucrez. Şi plănuiesc ceva mare pentru ultimul joc. Indiferent unde ajungem. Aceasta este încă o poveste de succes."

m-am încruntat. *Condiţia* ? De ce ar spune asta în loc de obiectiv sau de reper? Dar şi... „Nu a fost nicio presă la meciul de astăzi. Sau cel de dinainte." Mi-am amintit în mod special că a menţionat că a vorbit cu magazinele locale. "De ce?"

Şi-a adus din nou paharul la buze. Dar mi-am dat seama că a fost pentru a-şi acorda timp.

M-am uitat la ea, în tăcere. Vreau să-mi spună motivul, deşi ştiam. Trebuie să fi făcut-o pentru mine. Şi asta... m-a făcut să vreau să ţip din motive foarte diferite. „Adalyn..."

„Destul despre mine, te rog." A încercat să zâmbească peste paharul ei, dar nu l-am cumpărat. Era acel zâmbet de plastic care nu mi-a plăcut. Cel care nu era al ei. "Şi tu? Care este planul lui Cameron Caldani? Cât... timp crezi că vei fi în Green Oak?"

am ramas linistit. Parţial din cauza modului în care mă doborâse şi parţial din cauza reamintirii că niciunul dintre noi nu a fost aici pentru a rămâne. Sau poate am fost. Nu ştiu.

Adalyn trebuie să fi simţit o parte din reticenţa mea de a vorbi despre asta, pentru că şi-a întins mâna şi mi-a atins braţul. „Nu trebuie să vorbim despre asta." Ea îşi coborî vocea. — Pot să te întreb altceva în schimb?

Mi-am întins paharul şi mi l-am dus la buze pentru o înghiţitură lungă. „Poţi să mă întrebi orice", i-am spus, întorcând vinul la suprafaţa insulei. Mi-

aş dori doar să-mi extindă aceeaşi ofertă.

„Este vorba despre pensionarea ta.”

m-am înţepenit. Atât de mult încât a trebuit să mă concentrez pe atingerea degetelor ei pe braţul meu pentru a fi înăbuşit suficient pentru a vorbi. "Ce e cu asta?"

„Eu... am citit despre asta”, a recunoscut ea. „Şi despre tine. Mult." Obrajii îi erau din nou roz, dar nu de ruşine. Cu opusul. Iar prostul din mine s-a gândit: *„ Aceasta este fata mea curajoasă”* . Dar ea nu era fata mea. Nu încă. „A fost brusc. Ai mai avut câţiva ani în tine. Portarii de obicei... ” O clătinare din cap. „Nu trebuie să-ţi explic asta tuturor oamenilor. Dar pensionarea ta a fost o surpriză. Mă întrebam dacă există un motiv.”

M-am simţit aplecat pe spate, iar mâna lui Adalyn a căzut de pe braţul meu odată cu distanţa.

Am mers la cuptor şi am scos lasagna. Cuvintele îmi erau blocate în gât, dar de data aceasta nu a fost din cauza reticenţei mele de a împărtăşi, ci pentru că mă pregăteam să împărtăşesc asta cu ea. Mi s-a părut esenţial că am făcut-o. Dar nu a fost uşor.

Cu câteva clipe în urmă, când Adalyn mi-a ocolit întrebarea, mi-a usturat. Dar cum mă puteam aştepta să se deschidă complet când eu nu făceam asta?

M-am rezemat de blat, realizând că ţinam cumva o spatulă.

Am scăpat-o lângă lasagna şi mi-am sprijinit mâinile pe marmură.

Am închis ochii, aruncându-mă înapoi în noaptea aceea.

„Cineva a intrat”, am scăpat cu o respiraţie lungă şi aspră. „În casa mea. În LA”

Am aşteptat, mi-am auzit propriile cuvinte atârnând în aer, simţind presiunea obişnuită care venea odată cu amintirea. Noaptea îngrozitoare. Am deschis ochii şi m-am uitat la ea. Tot sângele se scursese de pe faţa ei.

„Până în ziua de azi, nici nu înţeleg cum s-a întâmplat.” Mi-am lăsat braţele să cadă în lateral. „A fost noaptea după întoarcerea de la un meci din Austin. De obicei, i-am lăsat pe Willow şi Pierogi cu o vecină, o bătrână care pretindea că este o veche vedetă de la Hollywood. Nu am recunoscut-o niciodată din nimic, dar a avut grijă de ei, aşa că am avut încredere în ea.” Am clătinat din cap. „Am fost tentată să-i las cu ea încă o noapte şi să mă duc direct în pat. Mai am – sau mai aveau – câţiva ani în mine, ai avut dreptate, dar meciurile în deplasare începuseră să-mi ia factura. Lucrul era că mi-au fost dor de pisici şi eram îngrijorat că Willow ar fi durerea în fund, aşa că le- am adunat, am plecat acasă şi m-am prăbuşit.

Adalyn părea atât de tulburată încât a trebuit să privească în altă parte.

„Eu...” Imaginea a ceea ce s-a întâmplat în continuare era la fel de clară ca ziua din capul meu. „Cred că am dormit cel puţin cinci ore înainte de a auzi plânsul puternic al lui Willow, aşa că... am deschis ochii şi l-am văzut acolo.”

Un sunet ciudat a părăsit-o.

Pleoapele mele închise. „Pentru o secundă am crezut că visez. Dar apoi tipul s-a mutat şi am ştiut că cineva a intrat prin efracţie. Şi era în camera mea. Lângă patul meu.” Tot corpul meu a început să tremure. Nu a fost la fel de rău precum fusese la început. Dar din când în când, încă mai primesc

shake-urile. „Nici nu ştiam de cât timp a stat intrusul în camera mea. Minute, ore, tot weekendul am fost plecat? Eu…” Cuvintele mi-au secat. Corzile mele vocale nu mai funcţionau. „La naiba, eu…”

am fost abordat.

Atât de tare că m-am împiedicat înapoi în tejghea. Braţele mi-au înconjurat trunchiul, întâlnindu-mă la spate şi am fost strâns. Îmbrăţişat. La fel de tare şi strâns ca am fost vreodată. Un râs spart m-a părăsit în timp ce mi-am aruncat propriile braţe pe umerii lui Adalyn şi am adus-o şi mai mult în pieptul meu. Cât am putut. Aş fi îngropat-o în mine dacă aş fi putut. A fost cât de bine m-a simţit să fii îmbrăţişată atât de înverşunat de Adalyn Reyes.

„Deci de asta este nevoie, huh”, am spus, mai mult pentru mine decât pentru ea. Mi-am lăsat bărbia să cadă în vârful capului ei şi mi-am permis să fiu mângâiat într-un mod în care nu mai fusesem de la evenimentele din acea noapte.

Timpul a trecut şi cu fiecare secundă care trecea în îmbrăţişarea noastră, ceva greu s-a instalat în stomacul meu. Ar fi trebuit să fie mai bine, având în braţe această femeie de care mi-am dorit, am avut nevoie, am poftit. Dar nu a făcut doar asta. De asemenea, mi-a consolidat una dintre cele mai mari temeri după acea noapte.

„Dacă aş fi avut o familie în casă? O sotie? Copii? Dacă…” Ce-ar fi dacă ai fi fost în patul meu? — Şi dacă aş fi avut pe altcineva în afară de Willow şi Pierogi în casă? Abia am putut să înghit sabotul din gât. — N-aş fi fost în stare să fac nimic, Adalyn. Nici un singur lucru. Şi totul ar fi fost din cauza mea. Din cauza unei cariere pe care am ales-o când eram băiat. Din cauza unei vieţi pe care am urmărit-o din cauza propriei mele mândrii. Familia mea nu şi-ar dori nimic, dar ce fel de viaţă le-aş putea oferi?” Respiraţia mi s-a zdrenţuit. „Băiatul, era un fan nebun care a fost luat şi s-a ocupat, dar dacă vine altcineva?”

Braţele ei s-au strâns mai tare în jurul taliei mele. „Nu ar fi fost niciodată vina ta. Nu eşti responsabil pentru acţiunile altcuiva. Nici măcar atunci când susţin că o fac din dragoste, adoraţie sau veneraţie.” Vocea i se sparse. — Nu eşti responsabil, Cameron. Mă auzi? Nu sunteţi."

M-am lăsat să respir adânc, probabil prima după ceva timp. Mi-am umplut plămânii cu parfumul ei şi la naiba, m-am simţit atât de bine. Deci corect.

Adalyn şi-a desprins capul din pieptul meu şi şi-a ridicat privirea. „Trebuie să ştii că n-aş fi spus niciodată nimic”, a spus ea, cu ochii căprui strălucind de emoţie. Vinovăţie. — Îţi jur, Cameron, când te-am ameninţat că te voi expune întregului oraş, eu… Vocea i s-a întrerupt. „Doamne, îmi pare atât de rău. eu…”

„Ştiu”, i-am spus. Şi mi-am dat seama cât de sigur eram. A fost. „Ştiu acum, bine?”

Ochii ei continuau să sclipească de lacrimi nevărsate şi am jurat că, dacă plângea chiar acum, m-ar rupe în jumătate. „Trebuie să te fi făcut te simti atat de nesigur. Şi trebuie să mă fi urât cu adevărat. De ce nu ai plecat?”

„Sunt un nenorocit încăpăţânat”, am spus sincer. „Ţi-am spus că sunt mândru. Şi egoist.” Mi-a lucrat gâtul şi mi-am dus mâinile în sus şi în jos pe spatele ei, mângâindu-mă mai mult decât pe ea. „Şi nu te-am urât. Nu te-aş

putea urî niciodată.” Faţa ei s-a înmuiat, chiar dacă doar puţin. Mia adus uşurare. „Nici eu nu eram un înger, iubire. Te-am tratat ca un rahat. A spus lucruri pe care n-ar fi trebuit şi pe care nu le-am spus niciodată. Am fost rău cu tine.” Mâinile mele s-au închis în jurul materialului cămăşii ei. „Şi urăsc că am fost.”

Adalyn m-a eliberat atunci. Făcu un pas înapoi, iar absenţa ei se simţi ca un pumn în intestin.

— În regulă, a spus ea, luându-mă prin surprindere. „Ai avut motive întemeiate să faci t oate astea.”

Mi-a căzut stomacul cu o oarecare uşurare, pentru că ea nu fugea de mine, ci şi cu ceva ce numi plăcea. De ce nu a fost strânsă în braţele mele? De ce se îndepărta fizic de mine?

„Am meritat, sincer. Ceea ce contează acum este că m-ai iertat.”

M-am simţit palid. A meritat-o? „Adalyn…”

„O să alerg la toaletă, bine? Mă întorc imediat ca să putem mânca.” Ea s-a făcut să zâmbească. „Mer de foame şi am impresia că lasagna ar fi putut ieşi chiar din cartea de reţete a *Nonnei.* ”

A facut. Era ragu-ul pe care l-a pregătit când eram copil.

Dar înainte de a putea rosti un cuvânt, ea se îndepărta, iar eu o priveam plecând. Am pornit după ea, apoi m-am oprit. I-aş acorda momentul de care avea atât de clar nevoie.

Pe insulă, telefonul meu a sunat cu o notificare.

Un e-mail de la Liam.

Am început să dau jos aparatul, dar ceva mi-a atras atenţia. Flăcări din Miami.

L-am deblocat şi am deschis e-mailul.

De la: liam.acrey@zmail.com

Către: c.caldani13@zmail.com

Subiect: interesul Miami Flames

C – Îţi aminteşti că am pus nişte cercetaşi pentru a răspândi vestea că a existat un interes MLS pentru tine? Nu mai este un zvon. The Flames par să caute un nume mare pentru director sportiv. Cercetaşii susţin că fie pentru a remedia mizeria media (link d e mai jos), fie pentru a încasa atenţia. Cred că este altceva. Oricum, bani mari. Interesat?

L.

PS: RBC devine neliniştit, aveţi până la sfârşitul lunii octombrie să vă decideţi. Încetează să mai fii un ticălos şi ia-o.

Am dat imediat click pe link.

S-a deschis un videoclip, care a început fără ca eu să apăs pe Play.

O femeie a intrat în ceea ce părea Stadionul Flăcărilor, călcându-şi drumul spre una dintre acele mascote în formă de pasăre. Cineva a spus: „Înregistrezi asta?” Şi camera s-a apropiat mai mult, surprinzându-i pe deplin faţa.

Tot sângele din faţa mea s-a repezit în picioarele mele.

Adalyn.
Apoi mi s-a repezit înapoi în cap, făcându-mă să văd roşu.
"Ce dracu."

CAPITOLUL Douăzeci şi opt

Adalyn

Când m-am întors în bucătărie, am găsit un Cameron foarte diferit de cel pe care îl lăsasem acolo.

Acesta nu mă privea cu toată acea moliciune şi vulnerabilitate care mă făcuse să mă doară pieptul. Cameron ăsta era nebun. Supărat.

Deconcertat.

— Adalyn, spuse el. Asta a fost tot. Doar numele meu.

M-am oprit. Privirea mea a cutreierat faţa lui, atitudinea lui, bucătărie, căutând o explicaţie. Făcusem eu ceva să provoace asta? Cu câteva minute în urmă, am alergat în braţele lui pentru că nu mă puteam abţine. Pentru că mă simţeam atât de oribil la ideea de a fi folosit ceva atât de dureros împotriva lui, încât m-aş fi spart în două dacă nu m-aş fi asigurat că ştia cât de rău îmi pare. Cu câteva minute în urmă, îmi spunea dragoste şi îmi spunea că urâse să fie rău cu mine în trecut. Cameron nu ştia că eram obişnuit să nu fiu dorit pe alocuri, eram obişnuit să mă impun în viaţa şi situaţiile oamenilor, cu doar câteva excepţii precum Matthew sau mama.

Cameron şi-a ridicat braţul, făcându-mă să observ telefonul pe care îl ţinea în pumn. — Ce-i asta, a spus el, fără să formuleze nici măcar întrebarea.

O nanosecundă a fost tot ce mi-a luat. Doar o privire.

Mă pregăteam mental pentru asta, pentru ca el să afle, încă de la acea conversaţie cu Diane şi Gabriel. După ce am aflat că Cameron nu ştia despre asta şi se pare că nu fusese suficient de curios să mă caute pe google. Dar, mai ales, îmi era frică de acest moment în ultimele săptămâni. Zile. Atârna deasupra capului meu. Ştiam că Cameron avea să-l vadă în cele din urmă.

Dar asta nu însemna că fusesem gata.

Toată căldura din corpul meu m-a părăsit şi eram sigur că am clătinat un pas mic în lateral, pentru că furtuna de emoţii din ochii lui Cameron a clătinat pentru o clipă. S-a întins spre mine.

Mi-am lărgit poziţia. Am clătinat din cap şi mi-am spus să stau drept. Ce le-a spus Cameron fetelor? Soldat în continuare.

„Cred că este evident din clip”, i-am spus. „Ai urmărit totul?”

A scos o expiraţie aspră. "Nu înţeleg."

Nici eu n-am făcut-o. Nu am înţeles de ce era atât de supărat, cu excepţia cazului în care poate că nu ură să fie lăsat în întuneric sau prins cu garda jos. Poate că s-a simţit trădat de faptul că nu i- am spus că se plimba cu o bombă PR. La urma urmei, eram un meme, un clip viral de treizeci de secunde, o faţă folosită pentru a vinde băuturi energizante. Alege divertismentul decât demnitatea. Eram fiecare lucru de care fugea.

„Nu e nimic de înţeles”, am spus.

„Explică-mi oricum videoclipul”, a rugat el, iar acum îl auzeam în vocea lui. Cât de rănit era. Cât de frustrat. "Vă rog."

Mi-am ferit privirea. „Ce clip ai văzut? Remixul techno? Sau cel cu muzica clasica? Sau poate ai văzut unul dintre dansurile coregrafiate sau reinterpretarea teatrală a audio. Oamenii sunt cu adevărat talentaţi în zilele noastre.” am ridicat din umeri. „Sau poate ai văzut anunţul cu faţa mea. Sunt sigur că apare sub hashtag-ul meu până acum.”

— Există o reclamă, spuse Cameron foarte încet. De parcă nici n-ar putea vorbi. „Cu faţa ta?” Mi s-a răsucit stomacul. Eram destul de sigur că voi fi rău, dar am reuşit să dau din cap.

A urmat o lungă tăcere până când Cameron a vorbit din nou. "Ce a facut el?"

Mi-am simţit sprâncenele răsucindu-se, ochii mi se îngustau de îndoială. Aceasta fusese aceeaşi întrebare pe care o pusese mama. „Nu a făcut nimic. Nu a fost vina lui Sparkles sau a lui Paul. Am făcut asta."

Încă o dată, Cameron nu a rostit nici măcar un cuvânt pentru ceea ce părea a fi o eternitate. De aceea, probabil, ochii mei şi-au găsit drumul înapoi la el. Fata lui. Părea atât de complet pierdut. Neajutorat. Am urât să pun asta acolo. „Nu întrebam despre mascota. Vorbeam despre tatăl tău. El este proprietarul clubului. Ce a făcut în privinţa asta?”

Am clipit la el. El ştia deja asta. „Tatăl meu m-a trimis aici.” Expresia lui Cameron se întări. Am bâjbâit cu mâinile. „Clipul a devenit viral în mai puţin de o zi.” Am arătat spre telefon în timp ce acesta se odihnea acolo, în pumnul lui. „Am fost o problemă de PR pentru club. La naiba, am fost o problemă pentru el, aşa că am fost trimis aici, cu o misiune.”

Toată acea furie s-a dizolvat. „Nu spune asta.”

"Spune ce?"

„Că eşti o problemă.” Glasul i se sparse. — Nu eşti o problemă, Adalyn.

Acei gardieni pe care îi neglijasem în ultimele zile s-au angajat, venind cu forţă. — Nu te preface că nu m-ai văzut niciodată ca pe o problemă, Cameron. Cuvintele mele nu au fost dure sau acuzatoare. Pur şi simplu spuneam un fapt. Şi nu am fost supărat sau supărat din cauza asta. Am înţeles de ce a făcut-o. Dar asta nu însemna că am putut să stau aici şi să-l ascult luându-mi partea când nu existau astfel de părţi în asta. „Ce ai fi făcut în locul lui, nu? Nu ai vrea să protejezi echipa? Franciza? Imperiul pe care l-a construit? Numele lui propriu? Pentru că aş face-o. Am pus în pericol toate acele lucruri. Eram o glumă – încă sunt, de altfel. Deci, într-adevăr, ce ai fi făcut în schimb?”

„Hristoase, Adalyn”, a spus el. „Te-aş fi protejat. Nu altceva. Aş fi făcut orice pentru a te proteja.”

Cuvintele lui s-au ciocnit împotriva mea cu atâta forţă încât am crezut că m-aş putea împiedica înapoi. Am sprijinit o mână pe spatele unui scaun. „Şi cum ai fi făcut asta, Cameron? Mergi din uşă în uşă, spunând fiecăruia care urmăreşte să se oprească? Să le smulg telefoanele din mâini şi să le lovească de podea? Sau poate strigând la presă să nu-mi acorde nicio atenţie şi să se concentreze pe sezonul neşocant de lipsit de strălucire pe care îl avea în schimb echipa? Sau-"

— Da, interveni el. Şi singurul cuvânt a fost suspendat în aer pentru ceea ce părea o eternitate. „Aş fi făcut toate aceste lucruri.” A traversat distanţa care ne desparte. „Aş fi făcut orice aş fi putut.”

Următoarea mea respiraţie nu a intrat. Sau afară.

Mâinile lui Cameron au trecut în jurul feţei mele, contactul pielii lui cu a mea ameţitor, copleşitor într-un fel pe care nu eram pregătit să-l procesez în acel moment. Dar o modalitate la care nu voiam să renunţ. Nu încă. M-am aplecat în atingerea lui.

„Aş fi făcut tot ce-mi stătea în putinţă pentru a te proteja.” Degetele lui m-au periat pe obraji şi, pe cât de furios, pe cât mai părea, vocea lui era atât de blândă, atât de blândă. „Internetul te hărţuia, aşa că aş fi încercat să repar asta. Şi nu te-aş fi tratat niciodată, la naiba, ca pe o problemă şi nu te- aş fi dat deoparte ca să te scot din cale.

Pieptul îmi tremura în acest moment şi orice credeam că simţeam a dispărut, transformându-se în rănire. O rană pe care nu mi-am dorit-o acolo, dar pe care nu m-am putut ajuta. — Dar şi tu ai vrut să plec de aici. Şi nu te învinovăţesc. Nu sunt supărat sau supărat.” Mi s-a strâns gâtul. „Când am ajuns în Green Oak, am fost un inconvenient pentru tine şi ai vrut să mă dai afară. Şi nu sunt fără vină, dar asta nu este atât de diferit de ceea ce a făcut tatăl meu.”

Un sunet sugrumat l-a părăsit, fruntea căzând pe a mea. Mâinile mi s-au ridicat şi mi-am înfăşurat degetele în jurul încheieturilor lui. Arătându-i că îl vreau exact acolo unde era. „Mi-ar fi păsat, dragă. Şi o să-ţi arăt, bine?”

Nu-mi puteam imagina cum, dar i-am dat un mic semn din cap.

Cameron părea să respire puţin mai uşor. „Nu sunt tatăl tău şi nu-l cunosc cu adevărat. Dar asta nu-i... Capul lui clătină împotriva mea. „Urăsc ceea ce a făcut. Reacţia lui.” Mâinile lui s-au mişcat pe obrajii mei, aşezându-se pe părţile laterale ale gâtului meu. „Şi dacă crezi că nu sunt suficient de încăpăţânat să merg uşă cu uşă, zdrobind telefoanele de pământ, atunci m-ai înţeles greşit.”

A izbucnit o pufătură ciudată de aer, dar nu mi-am putut da seama dacă era un suspine sau un râs. Probabil nici unul. Pentru că asta a fost prea mult. A fost prea intens. Şi nu credeam că am instrumentele să o procesez. Mi-aş fi dorit să-mi pot ţine ochii închişi până când totul greu şi complicat din interiorul pieptului meu a dispărut. Nu am vrut să dau timpul înapoi şi să

nu am această conversaţie, pentru că întotdeauna fusese menită să aibă loc, dar mi-aş fi dorit să pot apărea magic în pat şi să o fac tot restul nopţii. Treziţi-vă mâine, îngropat în cuvertura camerei de oaspeţi a lui Cameron.

Şi, desigur, acest bărbat care încă îmi ţinea faţa între mâini de parcă viaţa lui depindea de asta, părea să-mi citească cumva gândurile, pentru că eram ridicat fără cuvinte de pe pământ şi apoi, eram depus în moale şi pluş. perne de canapea. Am oftat, pe jumătate fericit că mi s-a îndeplinit dorinţa şi pe jumătate trist că asta însemna că pleacă. Dar apoi, un corp mare s-a ondulat de-a lungul al meu şi ceea ce ştiam că era braţul lui Cameron mi-a venit în jurul mijlocului, s-a îndoit peste talie şi m-a târât la pieptul lui.

„Ştiu că urăşti să fii purtat peste tot", a spus el în părul meu. „Dar m-am oprit toată noaptea. Poate toată săptămâna."

O avalanşă de sentimente contradictorii s-a răsculat şi s-a ciocnit în mine în timp ce îmi îngropam mâinile între corpurile noastre, lăsând palmele să cadă pe pieptul lui şi fruntea să-mi sprijine bărbia lui. „Nu îl urăsc."

Chiar nu am făcut-o. I-am rezistat – lui – pentru că îmi plăcea prea mult să fiu în braţele lui Cameron. Suficient ca să-mi amintesc că Green Oak era o bulă şi mă aştepta o viaţă în Miami. Una la care mă luptasem din greu să mă întorc, dar începea să simt că nu-i mai aparţin. Nu cum credeam că am făcut-o.

Şi unde m-a lăsat asta? Unde ne-a lăsat asta?
Ne-am petrecut noaptea pe canapea.

Sau aşa credeam eu. Acum că clipeam în spaţiul gol de lângă mine, nu eram exact sigur dacă dormisem singur.

Willow îşi scoase capul de sub canapea. Singurul avertisment pe care mi l-a dat a fost un mieunat înainte de a se ghemui în poala mea. Am mângâiat-o după urechi, exact aşa cum aflasem că îi plăcea, întrebându-mă cât era ceasul, dar fără să vreau să las siguranţa canapelei sau a păturii înfăşurate strâns în jurul meu.

Îmi imaginasem totul? Aseară fusese un vis?

Mi-am lăsat mâna într-o parte şi am simţit perna încă caldă.

Aşa că nu mi-aş fi putut imagina pe Cameron dormind lângă mine.

Nu mi-am imaginat senzaţia mâinilor mele alunecând sub cămaşa lui, sau senzaţia pielii lui netedă şi caldă sub degetele mele. Nu mi-am imaginat că mâinile lui se mişcă în jurul meu şi îşi găsesc un loc pe spatele meu. Sau cum degetele lui se strecuraseră sub talia blugilor mei şi cum fredonase adânc în gât. Pleoapele mi s-au închis, respiraţia îmi ieşi din mine într-o explozie.

Nu e de mirare că m-am trezit trezit. Nu, nu a fost un cuvânt pe care l-aş folosi pentru ceea ce mă simţeam.

Excitat. Asta eram. Fierbinte. Şi deranjat. Şi aprins. Şi nici măcar nu era aici acum.

Mi-am redeschis ochii la privirea bicoloră a lui Willow. S-a uitat la mine şi apoi a scos un sunet pe care l-am interpretat ca *gândurile tale sunt prea tare şi încerc să dorm* .

„Îmi pare rău, fată", i-am spus, trecându-mi încă o dată degetele peste

cap. M-am încruntat, mia trecut ceva prin minte. „Hmm. Nu am fost niciodată atât de frustrat sexual până acum, aşa că încerc să mă descurc.”

Din bucătărie se auzi un chicot adânc.

Partea superioară a corpului mi-a răsărit. Capul mi s-a rotit în direcţia sunetului.

Cameron stătea sprijinit de insulă, mângâindu-l pe Pierogi cu o mână şi ţinând o cană cu cealaltă. Pe chipul lui era un rânjet imens. „Bună dimineaţă şi ţie, iubire.”

Uf.

M-am lăsat să cad pe spate, dispărând din ochii lui în spate spatele canapelei. Mi-am dus mâinile la faţă şi mi-am întors un geamăt. Nu era ceva ce Cameron trebuia să audă.

Capul i-a reapărut deasupra canapelei. S-a sprijinit de margine cu coatele, tot cu cel mai încrezut zâmbet cunoscut de om.

„Nu lăsa să-ţi ajungă la cap”, am spus, ocupandu-mi mâinile cu blana lui Willow. Încercarea de a fi ocazional. „Gândeşte-te la asta ca la... lemn de dimineaţă. Dar pentru fete. Complet fără legătură cu tine. Doar s-a intamplat." Am clătinat din cap. „Frustrarea sexuală este obişnuită.”

De data asta a scos un râs. — Sigur, spuse el. „Numai că amândoi ştim că am fost tot eu. De fapt, ar fi uşor să dovedeşti cât de mult.” Şi exact când îmi arcuiam o sprânceană, el ridica un braţ şi îşi flecta bicepşii. "Vedea?"

I-am iubit braţele. În mod special flexat aşa. Am scos un pufnit. „Serios”, am întrebat. „Ce eşti, zece?”

Cameron se îndreptă. Şi într-o mişcare rapidă pe care nu aş fi aşteptat-o niciodată, şi-a scos cămaşa.

Gura mi s-a închis. Toată faţa mi s-a încălzit. Încălzit. Nici nu avea nevoie să se îndoaie. am înghiţit. Greu. Eram mai excitat ca niciodată. „Tot uit cât de mult îţi place să câştigi”, am spus pe sub răsuflarea mea.

— Nu, spuse el, cu buzele întinzându-se mai sus. „Îmi tot dai motive să joc un joc mai greu şi mai lung, dragă.”

Mi s-au întors rămăşiţe din noaptea trecută, nu din el şi eu pe canapea, ci conversaţia noastră. Felul în care dezvăluise atât de multe piese cruciale pentru a ne înţelege reciproc. A fost inte ns, dar a fost şi nevoie. În acest moment, m-am simţit mai aproape de Cameron decât de oricine altcineva. Se dezvelise pentru mine şi ştiam cât de greu îi fusese. M-a făcut să mă simt îngrozitor că nu am făcut la fel. Nu în totalitate. Dar cum aş fi putut să-i spun toate lucrurile care m-au condus la cea mai mare greşeală a mea? Încă îmi era teamă că Cameron mă va privi altfel. Aşa cum au făcut-o tatăl meu sau David. Eram îngrozit.

De parcă mi-ar fi simţit bătălia interioară, uşurinţa lui Cameron a dispărut şi s-a întors de la mine.

Privirea mea l-a urmărit în timp ce a traversat spaţiul până la capătul îndepărtat al sufrageria, muşchii sculptaţi dansând pe spatele lui şi scoţându-mi fiecare gând raţional din cap cu fiecare pas pe care îl făcea. Cameron a îngenuncheat, dispărând din vederea mea pentru o secundă şi apărând din nou ţinând un covoraş. A fost The Mat. Ceea ce însemna că era timpul Yoga. Mi-a plăcut Yoga Time. Era momentul în care puteam să-l

privesc deschis.

„Astăzi ai dezactivat”, a spus Cameron, aruncându-mi o privire plină de cunoştinţă. — Dar mâine vii alături de mine. Expresia lui deveni serioasă. „Vreau să încerci şi tu să meditezi. Nu sunt în cea mai bună poziţie să dau prelegeri nimănui, Dumnezeu ştie că am probleme de analizat, dar cred că te va ajuta. Cu acele explozii de anxietate pe care le experimentezi.”

„Atacuri mele de panică.”

"Da." Mi-a dat din cap. „Nu le va repara. Am învăţat că terapia este cheia pentru asta. Dar nu sunt terapeut şi nu sunt al tău... El a încetat, iar inima mi-a sărit o bătaie. „Este un început. Paşi de copil, da?” I-am dat din cap, iar el a expirat, de parcă uşurat că l-am lăsat să încerce să ajute. Dumnezeu. Acest om. "Bun. Vă voi ghida prin elementele de bază. Mâine. În cel mai rău caz, antrenamentul îţi va lua mintea de la lucruri pentru un pic.”

L-am privit derulând covoraşul. Pe chipul lui era o expresie îngrijorată. Nu mi-a plăcut acolo. „Cred că va trebui să porţi o cămaşă atunci”, i-am spus. „Nu cred că mintea mea se va putea relaxa altfel.”

Mi-a zâmbit oarecum, de parcă ar fi vrut să-mi spună că a apreciat că încerc să-i uşurez starea de spirit. Dar încruntarea a rămas acolo.

„Cameron?” Am spus. S-a oprit din ceea ce făcea pentru a se uita la mine. „Nu ar trebui să-ţi faci atâtea griji. Vreau să încerc yoga şi meditaţia. Cu tine. Dar eu... sunt bine. În cea mai mare parte, cred. După noaptea trecută, nu vreau să simţi că trebuie să rezolvi lucrurile pentru mine. Mă descurc bine pe cont propriu de mult timp.”

„Ştiu”, a răspuns el simplu. „Încep să înţeleg cât timp.” Emoţia din ochii lui părea să se înveţe, făcându-i să pară la fel de verzi ca întotdeauna. Nu puteam să mă uit în altă parte. "Eu nu intenţionează să-ţi ucidă dragonii pentru tine. Nu pentru că nu vreau, crede-mă, vreau. Dar pentru că ai urî asta şi nu ai nevoie de mine.

Presiunea mi s-a repezit în fundul ochilor. Şi s-a întâmplat ceva ciudat. Ceva în mijlocul pieptului meu. Un fluturat pe care nu l-am înţeles. Dor de acele lucruri pe care tocmai le spusese că nu am nevoie sau nu le doresc.

Pe chipul lui Cameron i-a străbătut o emoţie şi, din felul în care şi-a lărgit poziţia, mi-am dat seama că se împiedica să vină în calea mea. Şi-a dres glasul. — Josie vine să te ia într-o oră, nu?

Dreapta. „Timpul fetelor, da.”

Cameron se uită o clipă la picioarele lui. „Am rugat-o să te lase înapoi după prânz. Şi i-am făcut să promită că va ajunge la timp, aşa că te voi întoarce curând. Am plănuit ceva pentru tine. Este ok?"

Aşa că te-aş primi înapoi în curând . Fluitul ciudat se agită. "Desigur."

Uşurarea din faţa lui era atât de clară încât m-a făcut să fac o pauză.

Crezuse că voi spune nu.

— Mai bine mă duc atunci la duş, am spus, întorcându-mă. Am făcut doi paşi înainte de a mă întoarce. Cameron încă se uita la mine. Nu se mişcase. „Nu l-aş urî, ştii?” I-am spus, iar el s-a încruntat. „Nu aş urî dacă tu ai fi cel care îmi ucizi dragonii pentru mine.”

CAPITOLUL Douăzeci şi nouă

Adalyn

„ Eşti sigur că te descurci bine?”

Am dat din cap, fără să îndrăznesc să-mi ridic privirea de pe cărare.

„Aproape am ajuns”, a adăugat Cameron. L-am simţit apropiindu-se de mine. Mergea în spatele meu, atingându-mi din când în când spatele sau umărul, de parcă ar fi ştiut că ne apropiem de o stâncă mai mare sau de un loc mai mic de pe potecă. Şi-a pus palma pe partea mică a spatelui meu, vocea lui căzând aproape de urechea mea. „Te descurci grozav.”

Mi-a ieşit răsuflarea din mine şi cuvintele mi-au ieşit confuze. „Doar merg pe jos.” Mâna lui sa mişcat în sus, făcându-şi drum în jurul taliei mele şi a strâns-o. A trebuit să înghit înainte de a continua: „Aceasta nu este nici măcar o drumeţie sau o plimbare. Este mai degrabă ca un str...” Maxilarul lui m-a periat pe obraz, deraiindu-mi şirul gândurilor.

"Spuneai?" murmură el. Şi când nu am spus nimic, a chicotit. Sunetul întunecat şi bogat a călătorit direct în intestine. Poate chiar mai jos de atât. „Eşti obosit sau rănit?”

"Ce?" M-am încruntat, realizând că m-am oprit. Oh. Dreapta. Am reluat mersul. "Sunt bine. Şi înainte să ceri sau să oferi, nici eu nu trebuie să fiu purtată ca o prinţesă.” Nu că m-ar deranja, sincer. Nu am fost un mare fan al... asta.

„Un bărbat încă mai poate spera”, a spus el, lăsându-şi braţul să cadă şi aşteptând ca eu să preiau din nou conducerea.

Înainte de a accepta oferta, am accelerat, sau mai bine zis, am reluat ritmul moderat pe care îl ţinusem în ultimele douăzeci de minute. Cu chicotul lui Cameron în spate, am încercat tot posibilul să-mi păstrez concentrarea pe cale. Pe picioarele mele. Pe bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii mele care nu aveau absolut nimic de-a face cu efortul.

„Deci...” am început, aruncând o privire înapoi la el peste umăr. Greşeală. Acea lână verde – muşchi pe care o purta îi făcea ochii să treacă ca smaraldele. Am clătinat din cap. Nu am comparat niciodată ochii nimănui cu pietre preţioase până acum. „Deci eu, hmm, am crezut că nu ar trebui să mergi într-o excursie când soarele va apus în curând?”

„Piciorul tău nu era pregătit pentru o excursie”, a spus Cameron.

M-am încruntat la poteca din faţa mea. „Deci ce facem atunci?”

„Următorul cel mai bun lucru.”

Buzele mele strânse, gata să mă plâng că el este atât de criptic, dar apoi, braţul lui s-a şerpuit din nou în jurul corpului meu şi m-a ghidat spre stânga.

Uf, mirosea atât de bine, atât de lemnos şi proaspăt şi pur şi simplu absolut uimitor, încât nu mam putut abţine să nu-l miros. l-am adulmecat. La fel cum au făcut Willow sau Pierogi. Şi Cameron, care nu ratase reacţia mea, a scos un zumzet.

De parcă acel sunet profund şi gutural nu ar fi fost suficient, i-a căzut capul şi a spus: „Îmi este deosebit de greu să-mi ţin mâinile de pe tine”. M-am oprit pentru o clipă, incapabil să procesez senzaţia de barbotare care se formează între stomac şi piept. Ne-a mutat înainte. „Este să te văd în toate hainele astea pe care le-am luat pentru tine.”

Un nou val de căldură a urcat pe faţa mea. Dar... m-am simţit bine. Nu. M-am simţit grozav. A auzi cuvintele lui, mărturisirea lui, mi-a adus un fel de plăcere pe care nu o mai simţisem niciodată. Poate de aceea am simţit nevoia să-l întreb. Pentru a înţelege pe deplin. M-am aruncat o privire la mine. „Dar eu sunt în straturi”, am croiit. Acest lucru nu ar putea fi atât de atractiv. Sau atrăgătoare. „Sunt versiunea în aer liber a unei cepe. ai insistat. Cum poţi găsi asta... atractiv?”

Cameron scoase un chicotit întunecat. „Ar fi atât de îngrozitor dacă să fiu cald şi în siguranţă mă face greu?”

Sângele mi-a căzut în jos.

Mi-au cedat picioarele. M-am legănat împotriva lui exact când celălalt braţ al lui a venit în jurul meu, asigurându-mă de lângă el cu un mormăit.

Ar fi atât de groaznic dacă să fiu cald şi în siguranţă mă face greu?

Ceva ciudat se întâmpla cu corpul meu. Tremura, tremura ca răspuns la cuvintele lui. Am început să mă întorc, simţind nevoia să-i văd faţa după ce tocmai spusese.

Dar ceva în faţa noastră m-a făcut să mă opresc.

„Cameron?” Am clipit, întrebându-mă cum de ratasem ceea ce era înaintea noastră. "Ce-i asta?" Chiar a fost cea mai stupidă întrebare pe care am putut-o pune. Dar dacă bărbatul care îmi susţine în prezent toată greutatea pe piept a fost de acord, nu a spus asta. „Privim stelele în seara asta.” A mers înaintea mea şi mi-a arătat spre dreapta. „Cortul este o măsură de precauţie. Doar în cazul în care ţi se face prea frig şi vrei să te strecori pentru un minut. Am lăsat mai devreme astăzi câteva pături şi un termos înăuntru. Dar nu stăm în camping toată noaptea.” Cameron s-a întors să mă privească şi mi-a zâmbit. „Suntem parcaţi la doar cincisprezece minute distanţă, aşa că ne putem întoarce oricând doriţi.”

Privim stelele în seara asta .

Pieptul mi s-a strâns, strângându-mi interiorul. „Tu...” Cuvântul a ieşit atât de stâncos încât a trebuit să-mi dresez glasul. „Ai venit mai devreme să aranjezi asta? De aceea nu erai acasă când Josie m-a lăsat?

Capul lui Cameron se înclină într-o parte, fălcile lui strângându-se. Ceva îi străbătu expresia. Prea repede ca să prind.

"Ce s-a întâmplat?" Am soptit.

„Nici un singur lucru nu este în neregulă acum.” Şi-a întins mâna, întinzând acele cinci degete lungi de care eram obsedat. "Vino aici."

Fără ezitare, am străbătut scurtul spaţiu care ne despărţea. M-am uitat la mâna lui în timp ce plutea în aer, aşteptându-mă. Pentru S.U.A. Şi când l-am luat, am simţit atingerea pielii lui adânc în intestine. Ceva s-a schimbat în acel moment, l-am putut simţi. Simţi că se mişcă. Cameron m-a ghidat mai aproape de cort, eliberându-mi mâna pentru a pune jos rucsacul pe care îl căra. A scos şi a desfăşurat o pătură groasă, aşezând-o pe pământ, apoi a scos din cort o versiune în aer liber a ceea ce aş considera un coş de picnic. În cele din urmă, se aşează pe o parte a păturii, întinzându-şi picioarele.

Când şi-a ridicat privirea spre mine, cu un zâmbet lent pe buze, mi-am dat seama că nu m-am mişcat. Mi-a tras în jos de tivul jachetei, gura lui cedând complet loc acelui rânjet pe care l-am iubit atât de mult. Dar tot nu m-am mişcat.

— Dragă, îl mustră el, cu amuzamentul dansând în voce. „Dacă nu renunţi să mă priveşti aşa, nu pot să promit că te voi lăsa să vezi o singură stea în seara asta.”

Promite-mi , am vrut să spun. *Promite că nu vei face. Promite că eşti tot ce voi vedea în seara asta* . Dar nu am făcut-o. M-am alăturat lui pe pătură, cu inima bătând cu putere de anticipare şi... posibilitate. Da, trebuia să fie asta care mă făcea fără suflare. Un recipient cald a fost aşezat uşo r în mâinile mele, iar când mi-am ridicat privirea, ochii lui Cameron erau aţintiţi asupra mea. Expresia lui era moale şi dură, deodată.

„Mulţumesc”, am şoptit.

Răspunsul lui Cameron a fost o înclinare a capului în direcţia poala mea. Termosul. L-am ridicat şi am luat o înghiţitură provizorie, gustând cacao şi lapte. Căldura a crescut prin mine, parţial din cauza băuturii, dar mai ales din cauza bărbatului de lângă mine. Mi-am pus ochii la orizont în faţa noastră, pe linia trasată de terenul în pantă şi cum soarele aproape dispăruse în spatele lui.

„Nu ştiu ce să spun”, i-am spus sincer, aruncând o privire în lateral şi descoperind că nu încetase să mă privească. „Nu sunt obişnuit cu... asta.” Ştiam că Cameron a înţeles că nu vorbesc despre în aer liber, sau privelişti, sau băuturi calde şi pături groase. Probabil de aceea m-am întors să privesc cerul care se întuneca. În curând, punctele de lumină împrăştiate aveau să treacă la viaţă deasupra noastră. „Soarele nu a apus încă pe deplin şi deja este atât de frumos. Nu mă aşteptam la asta.”

„Este într-adevăr frumos”, a fost de acord el şi, dragă Doamne, i-am simţit ochii pe mine. „Mi- ai dat ideea, ştii.”

m-am încruntat. "Cum?"

„Noaptea la lac”, a răspuns el cu un chicotit scăzut. „Stai întins pe spate, acoperit cu rahat de capră şi te uitai la stele. Nu te-ai încruntat sau tresărit de durere, ai fost înfricoşată pentru o clipă.” M-am uitat la el, l-am găsit clătinând din cap. „Nu văzusem niciodată acea expresie de pe faţa ta. Şi realizarea cât de frumos arătai şi cât de revoltător te-am dorit chiar atunci

m-a atacat. M-a prins atât de neprevăzut încât nici nu am putut vorbi.” Maxilarul i s-a încleştat. „Şi apoi ai înrăutăţit situaţia.”

Cuvintele m-au lăsat cu o expiraţie stâncoasă. "Am facut?"

„Trebuia să intri în lac şi să scoţi nenorocitul de capră aia din apă de parcă viaţa ta depindea de el”, a râs Cameron cu un râs fără umor. „Tu, cu tocuri şi un costum al naibii, eu...” Îl părăsi o pufătură de aer. „Doamne, n-am fost niciodată mai şocat şi încântat în toată viaţa mea.” I-a lucrat gâtul. „Cred că o parte din mine a decis în acea noapte că te voi duce aici.”

Mi-am adus termosul din nou la buze, dorind ca inima mea să se liniştească, să nu mai bată tabăle pe tâmple şi să mă lase să mă bucur de liniştea acestui lo c uimitor. Dar cuvintele lui Cameron mi-au tot răsunat în cap. Greutatea lor şi ceea ce se află între ele. Între noi.

Pleoapele mi-au clătinat o clipă şi înainte să-mi dau seama ce spun, cuvintele mă părăseau. „Ce urmează pentru tine, Cam?”

A fost zgomotul audibil din gâtul lui care m-a făcut să-mi dau seama că îi spuneam Cam şi nu Cameron. „Nu ştiu”, a răspuns el şi am putut auzi sinceritatea din vocea lui. De asemenea, aş putea spune că a existat un indiciu de... frică, poate. De incertitudine. „Este un concert de expert pe masă, la Londra. Nu vreau.”

De ce? Voiam sa intreb. *Nu pleci din SUA atunci?* Dar nu ştiam dacă am avut curajul să-l întreb asta. O parte din mine nu a vrut să audă răspunsul. Nu am vrut să plece, dar a fost nedrept. Pentru că nici eu nu stăteam în Green Oak. Plecam curând.

Trupul lui Cameron s-a mişcat pe pătură, apropiindu-se de mine. Tremuram din nou, dar nu pentru că îmi era frig şi cred că Cameron ştia asta. „Aştept cu nerăbdare să te întorci acasă?” el a intrebat.

"Nu ştiu." M-am uitat în jos la picioarele mele. *Acasă* . „M-am gândit că mă voi bucura când toată treaba se va sfârşi şi mă voi putea întoarce la viaţa mea. Dar eu... E ciudat. Nu m-am simţit niciodată că nu fac parte din Miami Flames, dar cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât devin mai detaşat. De parcă n-aş fi fost niciodată parte din ei. Nu chiar."

Palma lui Cameron s-a aşezat pe coapsa mea, greutatea şi căldura pătrunzând prin ţesătura groasă a pantalonilor pe care insistase să-i port. El a strâns, degetele acelea lungi strângându-mă pe pielea mea într-un mod care m-a făcut să cred – să-mi doresc – că făcea mai mult decât atât.

„Întotdeauna am visat să fiu şeful clubului într-o zi”, m-am auzit mărturisind. „Ştii, ia locul tatălui meu. Poate de aceea nu am ezitat să vin aici. A fost o modalitate de a mă răscumpăra şi de a-i câştiga respectul înapoi după ce l-am făcut de ruşine.” Cuvintele pe care l-am auzit pe David în acea zi s-au întors. „Deşi, nu cred că tatăl meu a crezut vreodată pe deplin în mine. Şi cred că i- am dovedit că are dreptate.”

— Încetează, a spus Cameron din partea mea. „Nu mai justifica fiecare persoană care te tratează ca un gunoi.” Sprâncenele i s-au încruntat, iar când buzele i s-au întredeschis, am ştiut întrebarea care ieşea din ele. „Ce s-

a întâmplat, iubire?” m-a întrebat el, cu vocea moale. „Ce ţi s-a făcut ca să spargi aşa?”

Pauză.

M-am rupt, nu-i aşa?

Da. Nu a fost nicio întrebare.

Sângele mi-a năvălit în cap la amintirile împrăştiate din acea zi, clipul, dar mai ales, cu reacţia lui Cameron la vizionarea ei. Cuvintele lui.

Aş fi făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a te proteja .

„Nu mi s-a făcut nimic.” M-am împiedicat de cuvintele mele, simţindu-mi mâinile tremurând şi punând termosul lângă şoldul meu. „Sunt singurul responsabil pentru acţiunile mele şi a crede altfel ar fi o prostie. Şi imatur.” Am clătinat din cap. „Ceea ce s-a întâmplat nu merită să pierzi această noapte frumoasă cu tine.”

Palma lui Cameron s-a ridicat de pe coapsa mea şi a aterizat pe ceafă. Degetele lui au alunecat în părul meu. Mi-a înclinat capul ca să mă uit la el. „Lasă-mă să fiu judecătorul a ceea ce merită timpul meu”, mi-a spus el, toată acea moliciune dispărând.

Şi am putut vedea asta în ochii lui, limpede ca ziua. *Mi-ar fi păsat. Spune-mi. Aveţi încredere în mine* .

Aşa că cuvintele mi-au rostogolit de pe limbă. „Fostul meu, David, a minţit. Folosindu-mă. Şi tatăl meu făcuse parte din asta.”

Ochii lui Cameron s-au întunecat de o furie care mi-a amintit de noaptea trecută, de reacţia lui când a văzut clipul stupid. Pentru o secundă, am crezut că mă va elibera, că se va îndepărta, dar, în schimb, atingerea lui s-a transformat mai posesiv, mai intenţionat, pe partea laterală a capului meu. De parcă i-ar fi fost frică că aş merge undeva. Sau poate s-a gândit că mă voi sparge din nou.

„Se pare că nu am fost altceva decât garanţie într-o tranzacţie comercială”, i-am spus. Şi Doamne, mi s-a făcut rău la stomac auzind cuvintele. Permiţându-mi să mă gândesc la asta pentru prima dată. Am împins. „David nu a vrut niciodată să se întâlnească cu Adalyn. Şi-a dorit doar fiica lui Andrew Underwood. Şi tatăl meu a încurajat-o pentru că doar... aveam sens. David era fiul unui partener de afaceri, iar eu eram fiica lui. Aceleaşi cercuri, aceeaşi vârstă. El...” Expresia lui Cameron s-a înăsprit şi am scos un râs fără umor. „I-a promis lui David o funcţie înaltă de conducere în club dacă se căsătoreşte cu mine. De parcă aş fi un... acţiuni sau posesiuni pe care le schimbi. Sau şi mai rău, de parcă nu credea că David – sau oricine – ar face asta fără un fel de motivaţie sau compensaţie. Nu ştiu."

Niciun cuvânt nu a ieşit din bărbatul din faţa mea. Singurul lui răspuns a fost o lovitură cu degetul mare pe maxilarul meu. Liniştitor. Încurajator. Totul în timp ce o furtună năvăli în spatele ochilor verzi.

„Tatăl meu nu a greşit”, am continuat. „David nu a intenţionat niciodată să se căsătorească cu mine. Probabil că nici măcar nu mă întâlnesc, văzând că sunt „frig, plictisitor şi uitat în pat”. ” Am gesticulat în ghilimele de aer. Acestea erau exact cuvintele lui. Şi n-ar trebui să-mi pese, dar... am făcut-o.

O parte din mine a făcut-o. „De aceea, în momentul în care s-a blocat în poziţie, şi s-a anunţat, m-a lăsat ca greutatea moartă. „Am ocolit un glonţ”, a spus el.” Un chicotit fără umor ma părăsit. „Nici nu-mi pot imagina cât de supărat trebuie să fi fost tatăl meu când planul lui nu numai că s-a întors, dar a ajuns să fie stoarcat de David.”

Aproape că îmi puteam imagina chipul tatălui meu. Felul în care se contorsiona când ceva nu i-a mers în felul lui. Şi ce era mai ciudat, cum putea să fie jucat aşa cineva care jucase atât de mulţi oameni? Nu puteam să înţeleg.

„Extorcat cum?” întrebă Cameron, făcându-mă să-mi dau seama că eram pierdut în gânduri.

„David a ameninţat că va deveni curat dacă tatăl meu îl concediază sau îl retrogradează.” Ziua incidentului cu Sparkles fusese petrecerea aniversară şi fuseseră băuturi înainte de sărbătoare. Ştiam ce i-a făcut alcoolul lui David. L-a făcut îngâmfat. Braggy. „L-am auzit pe David. Era atât de fericit, spunându-i toate astea lui... Paul. Sclipici. Îşi dezvăluia toate secretele mascotei echipei. O pasăre uriaşă din poliester. Chiar acolo, în casa scării, unde ar fi putut auzi oricine. De parcă aceasta ar fi o poveste în dulap pe care ai împărtăşit-o colegilor tăi în loc de... viaţa mea.”

M-am oprit din vorbit, am avut nevoie de o secundă pentru mine. Concentrându-se pe atingerea lui Cameron.

„M-am simţit atât de incredibil de mic”, am continuat, cu vocea ruptă. „Considerat nepotrivit de către David. Incapabil să se ocupe de unul dintre cele mai naturale lucruri din viaţă de către tatăl meu. Insuficient. Şi ce a fost mai rău, m-am simţit trădat de clubul căruia îi dădusem atât de mult. Sparkles fiind cel care ascultă toate astea, a făcut situaţia mult mai rău într-un mod bizar.” Vocea mea tremura din nou. „Aşa că, când am văzut pasărea proastă scuturându-şi curul în mijlocul tuturor şi pe toţi cei care reprezentau Miami Flames, nici măcar zece minute mai târziu, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă întreaga mea lume nu ar fi fost întoarsă pe axa ei. , m-am rupt.”

Ochii lui Cameron mi-au cutreierat faţa, corpul, într-un mod disperat, fără scop. Şi când s-au întors în cele din urmă la ai mei, am recunoscut întrebarea din ei. Aşa că am dat din cap – cum să nu – şi înainte să apuc să clipesc, el mă aşeza în poală şi mă aducea la pieptul lui.

„Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este să merg spre Paul”, am şoptit, iar braţele lui Cameron s-au înconjurat de umerii şi talia mea. Mai strâns. La fel de strâns cum am fost ţinut vreodată. „Atunci, capul lui Sparkles era la picioarele mele.”

Cameron a fredonat adânc în gât, sunetul reverberând asupra corpului meu.

„Nu te-aş învinovăţi dacă ai crede că sunt nebun”, m-am auzit spunând. „Văzând că chiar şi aşa, chiar şi după tot ce am auzit, sunt aici, le dovedesc eu. Către el. În loc să-i confrunţi.” Vocea mi s-a transformat într-un murmur. „Dar cred că nu sunt atât de curajos. Şi tot am încurcat. Urăsc mizerii. De obicei, eu sunt cel care le curăţă.”

Acel club era tot ce ştiam. Viaţa mea a fost Miami Flames şi, prin urmare,

tatăl meu. Deci ce altceva aş fi putut face decât să încerc să-i recâştig?

„Vrei să auzi ce cred eu?” întrebă Cameron.

Mi-am închis ochii, mi-am îngropat capul sub bărbia lui, băgându-mi nasul chiar în pieptul lui. Doamne, mi-a plăcut aici. Mi-a plăcut cât de solid se simţea pe pielea mea. Cât de sigur. Nu am vrut să pierd asta. „Nu, chiar nu vreau. Dar ştiu şi că oricum o să-mi spui.”

O respiraţie scurtă mi-a căzut pe tâmplă şi, pentru o clipă, mi s-a instalat panica în stomac la tăcerea lui. Îmi păsa ce credea Cameron despre mine. Îmi păsa cum se simţea şi cum mă vedea. Mi-a păsat prea mult şi mi-am dat seama acum că nu era ceva nou. O parte din mine îi păsa întotdeauna.

„Cred”, a spus el în cele din urmă, mâna lui luându -mi brusc faţa şi ridicându-mi bărbia în sus. „Că pentru cineva care justifică mereu comportamentul de rahat al altora, eşti extrem de dur cu tine însuţi.” Verdele ochilor i s-a întunecat, iar limba i-a trecut peste buza de jos, de parcă s-ar fi pregătit pentru ceea ce urma. „Cred că te-ai străduit atât de mult ca să te ţii sub control, atât de stăpân şi în siguranţă în spatele acelei carapace tare pe care ţi-ai pus-o în jurul tău, încât totul era obligat să se prăbuşească.” Privirea lui a coborât spre buzele mele, iar degetul mare mi-a mângâiat linia gurii. „Ştiu, de asemenea, că va trebui să mă opresc să iau un zbor spre Miami în momentul în care ne ridicăm de pe această pătură.” Încruntarea lui deveni serioasă. Concentrat. Distragerea atenţiei. „Şi nu în ultimul rând...” se opri el, vocea lui schimbându-se, transformându-se într-o râpă.

Nu am putut face altceva decât să privesc cum bărbatul care mă ţinea inhalează adânc şi încet prin nas, de parcă ar avea nevoie de o pauză. Un moment. Un blestem l-a lăsat sub răsuflarea şi înainte să mă pot pregăti, mâinile lui se mişcau, întinzându-mi în jurul taliei mele şi ghidându-mă în poala lui până când ne-am înfruntat complet unul cu celălalt.

Corpul mi s-a luminat şi mi-am sprijinit palmele pe pieptul lui. Inima mi-a bătut cu putere, reflectând felul în care pieptul lui părea să bată de mâinile mele.

„Nu în ultimul rând”, a reluat el, cu voce atât de joasă încât n-aş fi auzit-o dacă nu eram atât de aproape. „Ştiu, cu o certitudine înspăimântătoare, că, odată ce şocul şi furia faţă de lume pentru că sunt al naibii de urâtă au trecut, nu am fost niciodată mai uimit, mai uluit, mai uluit, mai încântat, de o asemenea manifestare de răutate.” M-a împins în sus cu picioarele lui, îndreptându-mi privirea cu a lui şi făcându-mi genunchii să cadă pe pătura de fiecare parte a şoldurilor lui. „Atât de mult încât de când am văzut acel videoclip, m-am abţinut fizic să nu te sărut. De la a-ţi lua gura şi a simţi tot acel foc arzând în tine, împotriva limbii mele.”

Tot focul acela .

Foc. Cameron a văzut foc în mine.

Şi simţeam că flăcările îmi lingau brusc pielea din interior, facându-mă atât de brusc fierbinte încât îmi era greu să trag aer în piept. Tot ce puteam să mă gândesc a fost *sărut-mă. Vă rog. Ia-mi gura* . „Este ridicol”, am şoptit.

— Poate, spuse el, cu expresia strânsă, cu înclinarea severă a gurii. „Dar asta nu o face mai puţin adevărată.”

Mâinile mele s-au închis în jurul materialului jachetei lui. Nu am simţit niciodată acest tip de nevoie în viaţa mea. Această atracţie ameţitoare care a depăşit privirile, cerneala şi muşchii. A fost el. Cameron, care a provocat această poftă să mă străpungă.

Bărbia lui Cameron coborâtă. „Nu vezi? Eşti orice altceva decât nepasională, Adalyn. Eşti necruţător, hotărât, înfocat şi ai făcut ca fiecare moment în care mi s-a întâmplat să fiu lângă tine la fel de viu ca nenorocitul de soare luminând totul în zori. Oricine nu reuşeşte să vadă asta este fie orb, fie o bucată de rahat fără valoare…”

— Cameron, am şoptit eu, oprindu-i cuvintele.

Ceva a trecut între noi.

Maxilarul i s-a încleştat. — Spune-mi, spuse el. Inima mi s-a accelerat, dorind să ies din pieptul meu. Mâinile lui s-au mişcat în jurul taliei mele, degetele lui apăsând pe pielea mea cu o presiune abia reţinută. „Dă-mi permisiunea să…”

Am închis distanţa dintre gurile noastre.

Cameron a rămas uluit pentru o fracţiune de secundă, de parcă s-ar fi aşteptat să-l refuz, apoi sa topit împotriva mea, scoţând un sunet profund şi gutural. Gura lui s-a mişcat pe a mea, buzele sau întredeschis, iar una dintre mâinile lui s-a mişcat în sus, găsindu-mi ceafa, aducându-mă mai aproape de el.

Fiecare celulă, fiecare gram din ceea ce eram, a luat viaţă pe buzele lui. Camero n a adâncit sărutul, iar când un scâncet a ieşit din pieptul meu, degetele lui s-au ondulat în jurul părului meu. Braţele mele au zburat la gâtul lui ca răspuns, şerpuind în jurul lui şi strângându -l de mine cu o disperare pe care nu o simţisem niciodată înaintea lui.

Un alt geamăt mi-a vibrat pe piept, gura, corp şi i-am simţit cealaltă mână mişcându-se spre spatele meu, oprindu-se la baza coloanei vertebrale. M-a tras mai adânc în poala lui. Şoldurile se ciocneau şi, Doamne, îl simţeam atât de tare şi fierbinte sub mine, atât de incredibil de solid pe corpul meu, încât orice simţ mi-a scăpat.

Am venit după aer cu o gâfâitură fără suflare. Şi gura lui Cameron a căzut până la maxilarul meu, a călătorit de-a lungul pielii, de-a lungul gâtului şi până la ureche. A ciupit într-un loc sensibil de acolo, iar când pleoapele mele s-au închis, un geamăt puternic, despre care nu eram sigur că era al meu, a răsunat în noapte.

— La naiba, mi-a răpit el pe piele.

Valuri de furnicături – scântei, electricitate – s-au răspândit în mine în timp ce sângele meu pulsa, învârtindu-se de nevoie şi călătorind chiar acolo unde joncţiunea coapselor mele l-a întâlnit pe a lui. Am deschis din nou ochii, găsindu-i privirea asupra mea, atentă, hotărâtă, dându-mă să ştiu că nu există întoarcere. Acesta a fost un sărut care a schimbat ceva şi Ar trebui să ştiu asta. Cameron îmi spunea. Şi nu m-am mai luptat cu această noţiune, sau cu el.

Îmi dădeam o şansă.

Degetele care tremurau acum s-au mutat pe ceafa lui, iar de data aceasta i-am savurat gustul buzelor, am memorat senzaţia acestei limbi împotriva

mea şi mi-am lăsat întregul corp să tremure cu senzaţia de sărut şi de a fi sărutat aşa.

Am venit să luăm aer în acelaşi timp, fără suflare, beţi, iar Cameron a şoptit: „Spune-mi şi tu simţi asta”.

I-am dat un singur gest din cap, spunându-i în tăcere că vreau să simt şi mai mult. Tot. Cameron îşi ridică şoldurile în sus. Un geamăt mi-a căzut de pe buze la frecare, senzaţia pe care a creat-o împotriva unui loc din ce în ce mai sensibil dintre picioarele mele. Doamne, pulsam. Lovind de nevoie.

"Mai mult?" a întrebat Cameron pe buzele mele. Şi când nu am răspuns, el şi-a strâns strânsoarea pe mine, trăgând uşor exact când îmi smucea corpul mai aproape de el cu o nouă mişcare a şoldurilor. Încă o lovitură rapidă. Buzele mi s-au deschis cu un sunet abandonat, iar el a spus: „Asta am crezut”.

Mi-am închis ochii din nou, încercând să pun mâna pe fiecare senzaţie care făcea ravagii în mine, împingându-mă din ce în ce mai mult în noapte. În el. Cameron.

S-a mişcat apoi, lărgindu-şi picioarele şi poziţionându-mă într-un mod care a accentuat acea nevoie învolburată care curgea prin mine. Acum, îl simţeam cum creşte incredibil de tare sub mine, îi simţeam căldura. Instinctiv, mi-am legănat şoldurile.

Oh Doamne.

— Din nou, a cerut el, ducându-şi ambele mâini în spatele capului meu. Când nu m-am mişcat, încă prea uluit de cât de bine mi s-a părut, mi-a luat gura, implorând şi poruncindu-mi să mă mişc. Şoldurile mi s-au legănat din nou. Apoi din nou, şi din nou. Şi când Cameron a rupt sărutul, şi-a mutat gura la urechea mea. "Fata buna."

Un sunet nesăbuit m-a lăsat ca răspuns, ceva în interiorul meu copleşind orice simţ, făcându- mă să mă scufund şi să mă împing şi să mă mângâi pe lungimea lui cu cea mai mare ne voie disperată.

„Să vedem cât de dulce vii”, mi-a spus el la ureche, însoţindu-mi mişcările cu şoldurile. Întregul corp îmi tremura acum, pulsand la fiecare impuls aspru al şoldurilor noastre. Mâinile mele au început să se mişte, căutând cu disperare modalităţi de a scăpa de tot ce era între noi. Am tras de geaca lui, de a mea, dorind să le sfâşie. Fă-i să dispară. Una dintre mâinile lui Cameron mi-a smuls încheieturile. — Călăreşte-mă aşa, ordonă el, cu voce imposibil de întunecată.

Mi-a eliberat mâinile pentru o clipă, dar numai pentru a le aduce la spate. Corpul meu sa arcuit odată cu schimbarea, şoldurile mi s-au deplasat şi lungimea lui s-a frecat chiar de clitorisul meu. „Trebuie să te simt”, am bolborosit. Nici măcar nu vorbeam despre strânsoarea pe care o avea pe mâinile mele. l-am *vrut* . „Trebuie să-ţi simt pielea.”

„Nu iau nimic de pe tine sau de pe mine”, mi-a şoptit el lângă gura mea. „Ce ţi-am spus, nu, iubire?” Şi-a înfipt şoldurile, împingându-mă din ce în ce mai mult în el. „Sunt puţin răutăcios când trebuie să fiu. Acum, ridică-ţi şoldurile şi vine împotriva mea.”

Am crezut că un zgomot – un sunet pe care ar fi trebuit să-l recunosc – vine de undeva în jurul nostru. Dar nu mi-a păsat. Nu am putut când un şir

de gemete îmi părăseau gâtul. Când eram prea pierdut în asta, pentru noi, ca să-mi pese. Aşa că m-am legănat împotriva lui Cameron, supunându- i cererii şi pierzându-mă în fiecare centimetru din el care se freca acum gros de clitorisul meu. Oh Doamne. „Cameron?” am scâncit.

„Dă-i drumul, iubire”, a spus el cu atâta disperare, atâta nevoie, încât m-a înclinat mai aproape de margine. Mâna lui liberă a coborât pe spatele meu, ajungând la fundul meu, cu palma apăsând, împingându-mi şoldurile pentru a-l călăre mai repede. Mai tare. „Vreau să dai drumul şi să-mi arăţi cât de strălucitor arzi.”

O explozie a avut loc în spatele pleoapelor mele, întregul meu corp transformându-se într-un mănunchi de nervi, vibrând, pulsand de o eliberare atât de intensă încât am crezut că nu se va termina niciodată.

„La naiba,” a şoptit Cameron, dându-mi drumul încheieturilor şi fundului pentru a-şi duce mâinile la faţa mea. M-a tras înăuntru, punându-mi un sărut dur pe gură. — Atât de frumos, murmură el, lăsându-şi fruntea să se sprijine pe a mea.

Am fredonat, simţindu-mă epuizat şi amorţit, lăsând toată greutatea mea să cadă asupra lui. Mi-am redeschis ochii, realizând abia atunci că i-am închis la un moment dat. Nările lui Cameron s-au deschis. Gura i s-a deschis cu o expiraţie aspră. Mi-am mişcat mâinile peste pieptul lui, simţind cât de greu respira.

I-am întâlnit privirea, acea nuanţă adâncă de verde învolburată de nevoie. Am vrut să-l văd. Am vrut să-

Cameron m-a sărutat din nou. Tare şi moale, toate deodată. M-am topit împotriva lui, mâinile mele căutând, coborându-i pe pieptul lui şi ajungând la marginea hainei. Mi-am strecurat degetele pe dedesubt, exact cum nu puteam înainte, şi mi-am agăţat degetele mari de buclele pantalonilor lui. „Ah, iubire”, a răsuflat el, urmat de un râs fără umor. „Nu te trag în mijlocul pădurii.”

L-am tras de pantaloni, eliberând aer. „Dar numai eu am terminat. Îţi datorez un orgasm.”

„Nu-mi datorezi un singur lucru.” Mi-a sărutat vârful nasului, apoi şi-a coborât vocea într-un zgomot întunecat: „Promit că voi veni la fel de tare cum am făcut vreodată când voi fi în sfârşit în tine. Dar nu aici."

Gâtul mi-a lucrat, gustul dulce al fericirii şi al posibilităţii făcându-mi buzele să se ridice. Am muşcat înapoi zâmbetul. „Presumptuos din partea ta să crezi că asta e în cărţi pentru tine.”

Acel rânjet deformat a prins contur. „Este o prostie din partea ta să crezi că încă nu fac jocul lung aici.”

Faţa mi-a căzut, inima mi-a sărit în gât. M-am uitat înapoi la el, încercând să-mi zdrobesc speranţa din intestine, nevoia de a cere ca el să spună cu adevărat acele cuvinte. „Cam…”

Mi-a sunat telefonul. Şi eu… Făcuse asta înainte? Eram vag conştient.

Cu un mormăit, Cameron şi-a întins braţul şi a scos dispozitivul din buzunarul din faţă al rucsacului.

Mi-a dat-o, iar eu am preluat apelul fără să întrerup contactul vizual cu el.

E nebun din partea ta să crezi că încă nu joc jocul lung aici .

Cât timp? Voiam sa intreb. Cum-

Vocea lui Josie a trecut prin linie, dar eram atât de concentrat asupra mea Ochii lui Cameron, la izbucnirea speranţei şi a fricii în pieptul meu, că nu desluteam niciunul dintre cuvintele ei. Nu până când o anumită frază a strecurat.

"Ce?" am scapat, intorcându-mă imediat înapoi în lumea reală. „Ce vrei să spui că mama mea este aici?”

CAPITOLUL TREIZECE

Adalyn

Camer se opri la câţiva metri înainte de Josie's Joint.

A oprit motorul, iar liniştea care a umplut maşina mi-a făcut mai uşor să-mi aud inima bătând în piept. „Îmi pare atât de rău”, am şoptit.

Palma lui a căzut din nou pe coapsa mea, grea şi caldă, şi întregul meu corp s-a trezit la atingere. Doamne, aşa ar fi trebuit să se simtă adolescenţa? Această nelinişte, această căldură înfăţişată care urcă în sus şi în jos fluxul meu de sânge, această... excitaţie.

„De ce îţi pare rău, iubire?” a întrebat bărbatul de lângă mine, de parcă n-aş avea vreo sută de motive să-mi cer scuze.

„Pentru că ai organizat o noapte frumoasă şi, în loc să mă uit la stele, am reuşit cumva să bolborosesc la tine, să te las frustrat sexual şi să te fac să o ia pe mama mea.”

S-a scuturat de un râs care m-a făcut să mă uit la el. Uf, era chiar atât de frumos când zâmbea aşa. „Credeam că m-am clarificat...”, a spus el, deschizându-şi uşa.

Am început să mă încruntă, dar apoi privirea mea a fost lipită de el, fundul lui, umerii lu i, tot el, în timp ce ocoli maşina cu paşi lungi încrezători. Acest lucru a fost, probabil, mai rău decât a avea şaisprezece ani.

Cameron deschise uşa şi se aplecă înăuntru. „Stelele de pe cer nu se duc nicăieri”, a spus el, cu vocea lui doar un bubuit scăzut. „Nu bolborosi, niciodată. Mi-ai împărtăşit ceva după ce am întrebat.” Capul i se aplecă, expresia lui devenind severă. „Sunt cel mai îndepărtat de frustrarea sexuală”, a adăugat el, cu ochii trecându-mi pe gât şi până la pieptul meu, înainte de a se întoarce la gură. „Dacă ceva, sunt înfometat.” Şi-a dres glasul. „Şi sunt curioasă şi puţin încântată să vă cunosc mama.”

— Sigur că eşti, am murmurat. „Toţi sunt curioşi şi puţin încântaţi în ceea ce priveşte Maricela Reyes.”

„Dă-i drumul”, a spus el, înainte de a mă săruta tare şi repede pe buze. „Orice te face să te îngrijorezi, fă-l să dispară. Nu mai are rost acum.” Şi-a atins fruntea cu a mea pentru o clipă. Doar o atingere. "Sunt aici."

Gâtul mi s-a contractat când mi-am ridicat privirea spre el. Dar acea parte

din mine care fusese mereu dispusă să lupte cu el, să-l contrazic, era în jos pentru noapte şi probabil că va fi de acum înainte, văzând că nu mai eram în stare să-i rezist lui Cameron Caldani. Adevărul era că mi-a plăcut când a făcut asta, când a spus lucrurile atât de sigur. M-a făcut să mă simt mai uşor, mai puţin împovărat. M-a făcut să vreau să-i eliberez controlul, doar ca să-mi demonstreze că pot.

Am oftat, apoi i-am spus: „Dă-i drumul”.

Mi-a smuls mâna în a lui şi m-a tras în sus şi din maşină. Nu a dat drumul. Nici măcar când mia împins uşa şi a aşteptat să intru primul şi nici când am scanat cafeneaua şocant de aglomerată şi am găsit-o pe mama înconjurată de un grup de localnici care râdeau.

„Mama?” am întrebat, şi orice auzise Cameron în vocea mea l-a făcut să mă strângă de mână.

Capul mamei s-a întors, toată faţa i s-a luminat când m-a văzut. „Adalyn, *iubirea mea* Ea se dădu jos de pe scaunul pe care fusese întinsă elegant. „Scuzaţi-mă”, le-a spus ea oamenilor din jurul ei în timp ce se îndrepta spre noi. „Fiica mea este aici!”

Maricela Reyes s-a lansat spre mine cu un „ *Ay, hija* Şi când vocea ei tremura, pieptul meu a făcut, de asemenea. Uf. Asta aş fi vrut am încercat să evit tot timpul. „Am fost atât de îngrijorat pentru tine.” M-a eliberat din îmbrăţişare, dar şi-a plantat mâinile pe umerii mei. Ochii i se îngustară. „Ai fost bolnav? Obrajii tăi sunt roşii, iar buzele tale par umflate.”

Mâna mi-a zburat la gură. Sau ar fi fost, dacă nu ar fi fost deţinut de Cameron.

a spus Maricela, privindu-mă în sus şi în jos. „Tatăl tău nu mi-ar spune unde eşti, poţi să crezi asta?” O clătinare din cap. „Întotdeauna cu micile lui secrete, dar asta nu este nou. Dar să-i fac asta propriei mele fiice, de parcă ai fi una dintre piesele lui de şah. *Da, nu* Ea se uită înapoi peste umăr. „Josie, dragă? Poţi să aduci apă pentru fiica mea? Ea pare să leşine.” Privirea ei s-a mutat în dreapta mea. Ochii i se îngustară. „Poate două pahare în loc de unul?”

— Sunt... a început Cameron, făcându-mă să observ că nu l-am prezentat.

— Cam, a terminat mama pentru el. „Antrenorul Cam. Am auzit de tine. Chiar acum. Mi-ai dus fiica în pădure. Timp de noapte."

Cameron nu tresări. În schimb, i-am simţit degetul mare trecând peste dosul mâinii mele. „Acela este, da.”

— Ei bine, Cam, a spus mama, arcuindu-şi sprâncenele. „Sper că nu ai făcut nimic bun. Pentru că fiica mea are nevoie de puţin...

„Mami”, l-am avertizat.

Maricela Reyes şi-a dat ochii peste cap exact în momentul în care Josie i-a sărit peste umăr cu cele două pahare cu apă. „Mulţumesc, Josie. Ai avut dreptate, îmi plac împreună. Poartă chiar ţinute asortate şi nu mi-am văzut niciodată fiica în cizme de munte, să vă spun atâtea.”

Capul lui Cameron a coborât şi a şoptit: „Îmi place de ea”.

„Sigur că da”, am mormăit.

Cameron s-a bucurat evident de laudele ei pentru cizmele stupide dar, de

asemenea, cui nu i-ar plăcea frumoasa şi distractivă Maricela Reyes?

„Despre ce şoptiţi voi doi?” a spus mama, ţinând cele două pahare şi împingându-le în piept. „Bea”, ea ordonat. „Atunci, poţi să-mi spui care sunt intenţiile tale cu Adalyn-ul meu.”

am scuipat apa. „Mama.”

„ *Siempre* mama asta, mama asta.” Ea flutură mâna în faţa ei. „ *Soy tu madre* , spun aşa cum este. Nu am trecut printr-o naştere de zece ore ca să mă bat tufişul din jur.”

„Bate în jurul tufişului”, am corectat-o.

„Îmi place mai mult să batu”, a răspuns ea, nonşalant. „Vine din vremurile de vânătoare, ştii. Am citit-o într-o revistă”, a explicat ea, uitându-se la Josie de parcă ar fi fost noua ei cea mai bună prietenă. Ea şi-a tras braţele în sus. „Obişnuiau să lovească în tufişuri şi copaci şi ştii ce foloseau? Bastoane. Acum, ce este ca un băţ pentru a lovi lucruri? Un liliac. Fără supărare, dar unele dintre aceste lucruri pe care le spui nu au sens.”

Josie a pocnit pe limba. „O, Doamne, s-ar putea să aibă dreptate.”

„Eu...” Am eliberat adânc aer în piept, pregătindu-mă să o întreb ce naiba caută ea în Green Oak, dar un cuplu pe care i-am recunoscut ca părinţi ai unuia dintre copiii echipei au intrat în cafenea, cei nouă foarte entuziaşti. -de ani se năpusteşte chiar în spate.

Pentru prima dată, am intrat în interiorul cafenelei, observând cât de aglomerat era pentru această oră seara, cât de tare şi emoţionat era vorbăria.

I-am aruncat lui Josie o privire întrebătoare. "Ce se intampla aici?"

Ea clipi. „Ţi-am spus la telefon”, a spus ea, dar trebuie să fi fost încruntat la ea pentru că ea a explicat imediat. „Una dintre echipele care conduc Six Hills a fost descalificată.” Ea a bătut din palme, iar încruntarea mea s-a adâncit şi mai mult. „Un denunţător numit *Gazeta Judeţeană* , se pare că aveau copii de treisprezece ani în lista lor. Fiecare echipă din clasament urcă un loc. Deci asta înseamnă că...”

„Războinicii Verzi sunt în finală”, am terminat pentru ea.

Josie a sărit încântat şi am putut doar să clipesc la ea.

Războinicii Verzi sunt în finală .

Pentru o clipă, am fost prea uluit ca să vorbesc. Sau muta.

Şi apoi, m-am mutat. Exact ca în ziua aceea cu toate acele săptămâni în urmă, când mi-am dat viaţa peste cap. Doar că de această dată, barajul se rupsese dintr-un motiv complet diferit.

M-am lansat la Josie. Cu un râs şocat, ea şi-a cuprins braţele în jurul meu. Ne-am strâns unul pe altul, iar când am eliberat-o, m-am întors pe călcâie.

Ochii lui Cameron erau aţintiţi asupra mea, aşa cum ştiam că vor fi, încreţindu-se la colţuri cu un zâmbet. M-am aruncat şi eu asupra lui. Şi când am aterizat la pieptul lui, braţele lui erau deja deschise. Râsul s-a aruncat de pe el şi a fost profund şi bogat şi mi-a călătorit chiar în inima.

Am fost fericit. Extatic.

„Am reuşit, antrenor”, i-am spus în gâtul lui. Şi nu-mi păsa că mama e acolo, sau Josie, sau toată echipa şi jumătate din oraş. Nici măcar nu mi-a păsat că aceasta era doar o echipă de agrement cu o listă de copii. Nici

măcar nu mi-a păsat că nu am câştigat încă nimic sau că sărbătoresc descalificarea unei alte echipe. Nu mă puteam gândi decât la cât de fericiţi ar fi copiii mei. Cât de mare ar fi zâmbetul Mariei. Ce bine ar fi asta pentru oraş. „Noi am reuşit!”

Gura lui Cameron mi-a venit la ureche şi a spus jos, atât de jos, doar că am putut auzi: „Aş putea să te mănânc al naibii chiar acum”. Ceea ce m-a făcut doar să chicotesc.

„ *Mira, mira* . Uite, am auzit-o pe mama spunând râzând. „Au lovit total. Crezi că au trecut de stadiul *situaţiei* ?”

Râsul lui Josie a ajuns la urechile mele. — Sigur că da, Maricela.

Cameron a scos un mormăit pe care l-am interpretat ca pe o promisiune.

Mi-am scos capul de pe gâtul lui, dar nu m-a eliberat. Am ghicit că asta e în regulă, indiciile sociale nu fuseseră niciodată treaba lui. „Unde naiba ai învăţat asta, mamă?”

„Am un TickTack acum.”

"TIC-tac?"

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Un ceas a făcut întotdeauna *tic-tac* , aşa că, dacă ceva, acest nume este greşit.”

Oh Doamne.

Ea chiar avea dreptate.

Cameron şi-a apăsat buzele în vârful capului meu înainte de a ridica valiza uriaşă a mamei mele şi a ieşi.

Mama s-a uitat la el când a plecat, exact aşa cum făceam şi eu, apoi s-a întors să-mi arunce o privire.

"Ce?" Am soptit.

— Nu, *nada* , spuse ea, ridicând mâinile în aer. Dar am văzut-o zâmbind. Ea a scos unul dintre scaunele de pe insula lui Cameron şi s-a lăsat jos. „Aşează-te cu mine.”

„Mami”, am avertizat eu oftând. „Cameron se va întoarce în câteva minute şi va lua canapeaua în seara asta. Probabil că ar trebui să numim o seară şi să avem orice conversaţie doriţi să aveţi mâine dimineaţă, când suntem cu toţii odihniţi.

„Bine, unul?” Ea şi-a ridicat mâinile în aer. „Nu e nevoie să fii timid în preajma mea. Voi doi puteţi împărţi patul.” Flash-urile de mai devreme în seara asta au revenit, făcându-mă să mă simt fără suflare. Mama mea a pocnit pe limba. "Si doi? Omul acela nu se va întoarce până când nu mergi să-l cauţi. A spus că ne va pregăti camerele, dar ne dă spaţiu să vorbim. Aşa că stai.”

Mi-am încrucişat braţele peste piept. "Dar-"

„ *Acum* , Adalyn.”

Am scos scaunul cu ochii peste cap. "Fericit?"

— Nu chiar, spuse ea, cu o expresie serioasă. „De ce nu te-ai întors imediat acasă? De ce ai lua parte la jocurile tatălui tău? Şi, mai important, de ce a trebuit să-l cumpăr pe Matthew ca să ştiu unde eşti?

„Ce ai putea să-i oferi să mă bată aşa?”

Mama a ridicat din umeri. „Nu voi spune niciodată. O mamă nu îşi trădează copiii. Şi acel bărbat este ca fiul pe care nu l-am avut niciodată.”

Am deschis gura să mă plâng, dar mama şi-a arcuit sprâncenele, amintindu-mi că aveam întrebări la care să răspund. „Acesta nu este un joc. Chiar m-am încurcat, mamă. Există o clauză de conduită în contractul meu...

— Tu eşti fiica lui, interveni ea. „Nu ar trebui să-i pese de clauze.”

— Şi eu sunt angajatul lui, am contrazis, simţind acea senzaţie de strângere în piept care împiedica aerul să-mi ajungă în plămâni. „Şi sper că, pentru că sunt amândoi, într-o zi voi fi cel pe care îl va alege să preia pentru el.” Acestea erau cuvinte pe care le spusesem de mai multe ori, cuvinte pentru care lucrasem, mă dedicasem să le împlinesc, dar cumva... Cumva, acum aveau gust amar în gură. Am ignorat-o. „Trebuia să o repar. Pentru a-i arăta că poate avea încredere în mine. De asemenea, am vrut să ajut echipa după... derapajul meu.”

Maricela Reyes a clătinat din cap, făcându-i să se mişte acele frumoase valuri întunecate în jurul feţei ei. „Este ceva ce nu-mi spui. Ştiu."

Am vrut ca faţa mea să rămână nemişcată, cu expresia goală. Nu i-am putut spune mamei mele despre David sau despre ce făcuse tata dintr-un... simţ al responsabilităţii care mă făcea doar să mă simt mic şi inadecvat. Dacă mama ar auzi despre asta, ceea ce s-ar fi întâmplat cu Sparkles nu ar fi nimic în comparaţie cu ceea ce ar face ea. Ar lua un zbor spre Miami chiar acum şi...

Exact aşa a reacţionat Cameron la poveste. Astă seară. Fusese atât de clar din cuvintele lui, chipul lui, felul în care mă ţinuse, totul. Lui... îi pasă de mine. Atât de mu lt.

„Ştii cât de mult îmi iubesc meseria”, am continuat, puţin fără suflare. "Clubul. Cât de mult respect am pentru ceea ce face tata.”

„Înţelegi totul greşit, *dragă* Un oftat lung a rămas prin nas. „L-am iubit pe tatăl tău. Inca fac. Nu cred că te vei putea opri vreodată să-ţi iubeşti prima ta mare dragoste, iar el a fost asta pentru mine. Dar de când erai mic, l-ai avut pe acest piedestal pe care nimeni altcineva nu poate ajunge. Nici macar tu."

„Este atât de greşit?” am întrebat-o, sincer. „Este atât de rău să aspiri să fii ca el? Să vrei să-l impresionezi?”

"Nu ştiu." Ea a clătinat din cap şi am crezut că nu a făcut-o. „Dar în timp ce eşti pe drum până acolo, urci, te ridici din ce în ce mai sus şi mi-e teamă că vei cădea. Mi-e teamă că va face ceva care să distrugă toată încrederea pe care o ai în el.”

Am simţit că mingea din stomac mi se mişcă. El testase acea credinţă, nu el? Dar apoi, el a cedat şi cererilor lui David de a ne proteja relaţia. Ca să mă scutească de durerea după ce am aflat că l-a rugat pe David să se căsătorească cu mine. Şi asta însemna ceva. Trebuia.

„Tatăl tău este un om bun”, a continuat ea. „Sau poate că era odată ca niciodată. Acum e prea învăluit în propria lui măreţie. El crede că toţi cei din jurul lui îi stau la dispoziţie, pentru propriile comploturi şi scheme.” Mâinile i

s-au ridicat în aer, şi s-a răspândit şi şi-a mişcat degetele. „El crede că este păpuşarul”.

„Nu se ajunge acolo unde este fără astfel de uneltiri.”

„Nu aş şti.” Şi-a abătut privirea pentru o clipă, iar când ochii la fel de căprui ca ai mei s-au întors la faţa mea, am ştiut că mama era pe cale să-mi spună ceva ce nu mai avusese niciodată înainte. „Nu-mi place că mi-ai ascuns lucrurile. Nu şi atunci când tatăl tău a făcut-o. Secrete.”

— Îmi pare rău, mami. La bine sau la rău, ascunsesem lucruri de la ea. „În adâncul tău, ţi-am ascuns asta pentru a nu te supăra. Crezi că tata a vrut să facă şi asta? Cu secretele lui?”

"Eu nu cred acest lucru. Altfel aş şti de unde a venit”, a oferit ea. „Există o pată neagră ca re acoperă o mare parte din trecutul său. Le lasă oamenilor să creadă că este din Miami, dar nu este.” O clătinare din cap. „Am aflat din scrisori.”

"Scrisorile?"

„Chiar înainte să descopăr că sunt însărcinată cu tine, am găsit un teanc de scrisori în biroul lui. Şi nu m-am bătut.” Şi-a dat ochii peste cap la mine înainte să fac observaţia. „Toţi erau de la o femeie, adresate lui personal, iar când l-am întrebat despre ei, a pălit ca o fantomă şi a bolborosit ceva despre copilăria lui. Aşa am ştiut. Ştii că tatăl tău nu se agită uşor.”

"A fost el-"

„Înşeală?” ea a terminat pentru mine. "Nu. A jurat că nu a fost asta, iar eu l-am crezut.” Un deget îi bătu partea laterală a capului. „Ştii că îmi dau seama când cineva minte.” Ea chiar putea. „Dar nu mi-a spus niciodată despre ce este vorba de fapt.” Mâna ei s-a întins peste blatul mesei şi, când şi-a înfăşurat degetele în jurul meu, am strâns-o. „De aceea nu m-am căsătorit niciodată cu el. Îmi pare rău că nu ţi-am oferit o familie normală, dar nu am putut. Nu erau scrisorile, el nu avea suficientă încredere în mine pentru a-mi spune adevărul. Eram o carte deschisă, i-am dat totul. Şi el ţinându-mi de la mine lucrurile care l-au făcut bărbatul care era... Mi-a arătat că nu am fost niciodată egal cu el.”

— Nu mi-ai spus niciodată nimic din toate astea, am spus, abia reuşind să-mi suprim emoţia din voce. „Şi tu eşti familia mea, bine?” Mama mea chiar credea că am învinuit-o pentru că nu mam căsătorit cu tatăl meu? Că familia noastră nu era normală? „Ai fost toată familia de care aveam nevoie când am crescut.” Mi-am dres glasul. „Şi să recunoaştem, faci orice cameră, orice casă să simtă că este plină de oameni.”

Asta fusese menit să fie o glumă, dar Doamne, nu era altceva decât adevărul.

Mama a zâmbit şi ochii au început să-i lăcrimeze. „Dragostea este un joc amuzant, *draga mea* . Nu există reguli şi, indiferent cât de mult ai încerca să câştigi, într-un fel sau altul, inima ta este mereu pe linie.” O respiraţie tremurată a părăsit-o. „Îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată asta. Nu am vrut niciodată să schimb felul în care te uiţi la el.”

I-am strâns mâinile în ale mele. Şi m-am gândit la cuvintele ei, la cât de adevărate sunau în capul meu. Cât de sfâşietor trebuie să fi fost pentru ea să ştie că este însărcinată şi că a trebuit să împartă o viaţă cu un bărbat pe care

îl iubea, dar care nu o iubea suficient de mult încât să aibă încredere în ea.

Ea clătină din cap. „Aşa că, vorbind despre dragoste, ai de gând să-mi explici în sfârşit de ce locuieşti cu un bărbat?” Mi s-a făcut cu ochiul şi, din fericire, nu mi s-a dat ocazia să vorbesc. „Nu mă voi plânge, totuşi. Cameron ăsta e atât de frumos. Şi înalt. Oh, cât de înalt este.” Ea şi-a arcuit sprâncenele. „De asemenea, aş paria că ar putea să ne ridice pe amândoi şi să nu transpire. Şi acele tatuaje pe care tocmai le-am văzut pe braţul lui? Buzele ei strânse de răutate. „Are mo...”

„Mami, nu.” Nu aveam de gând să discut despre tatuajele posibil ascunse ale lui Cameron cu mama.

— Nu eşti amuzant, spuse ea ridicând din umeri. „Atunci spune-mi dacă el este motivul pentru care nu te-ai întors la Miami. Te tratează aşa cum meriţi?”

Toată faţa mea a îmbujorat toate nuanţele de roşu. „El...” am încetat, lipsit brusc de cuvinte. Mă tratează aşa cum merit? Inima mi-a bătut cu putere în piept cu răspunsul. "Da. El mă tratează ca nimeni nu a făcut-o vreodată.”

Mama a clipit o dată, de două ori, de trei ori. Şi spre şocul meu total, ea a izbucnit în râs. *„Dios mío, hija. ”*

Am simţit că îmi ard vârfurile urechilor.

„Nu te-am văzut niciodată aşa.” Ea şi-a bătut mâna pe piept, un ultim chicotit rostogolindu-se de pe ea înainte de a se trezi. M-a fixat cu o privire serioasă. „Ai la fel de rău.”

„La fel de rău?”

„Ca el, *iubirea mea* A sărit de pe scaun şi a venit să stea în faţa mea. Ea mi-a cuprins obrajii. „Sunt în oraş de două ore şi în fiecare secundă în care a fost în faţa mea, te privea de parcă ai fi *un pastelito* pe care vrea să mănânce.” Îşi coborî vocea până la o şoaptă. „Glumeam despre lovirea de mai devreme. Am vrut să văd dacă va reacţiona într-un mod care nu mi-a plăcut.” Mi-au făcut ochii mari de groază. „Nu-ţi face griji, mi-a trecut testul. Acum, într-adevăr, l-ai sărutat încă?” Maxilarul mi-a căzut pe podea. „Da. Asta am crezut şi eu."

Cuvintele lui Cameron au răsunat în capul meu, *te-aş putea mânca chiar acum* . Apoi amintirea buzelor lui împotriva mea. Mâinile lui, peste mine. Aşa cum aş... Nu. Nu m-am putut gândi la asta cu mama, aparent o vrăjitoare, aici.

„Îmi place aşa,” a spus ea, atât de încet încât abia am auzit-o. „Străluciţi.”

Arată-mi cât de strălucitor arzi .

Inima mi-a sărit în cutia toracică şi un chicotit a părăsit buzele mamei înainte să-şi înfăşoare braţele în jurul meu, învăluindu-mă în cea mai strânsă îmbrăţişare a Maricei Reyes. „Asta este tot ce mi-am dorit. Asigurându-mă că eşti bine. Acum că ştiu asta, voi fi aici doar pentru noapte.” Ea a oftat, dar nu a fost trist. „Ştiu că acel bărbat nu o să te atingă atâta timp cât sunt aici şi, *hi* , trebuie să obţii...”

„Mamă. Iisuse, te rog, opreşte-te, am implorat eu. Dar de data asta, a fost cu un râs.

Şi spre meritul ei, s-a oprit. Deşi nu fără să-mi spui, „Nu cred că vrem să-l

aducem pe Isus în această conversaţie specială, *reina mea*
Nu am putut dormi.

Era prea mult zgomot în capul meu. Conversaţia mea cu mama mă lăsase… neliniştită atât în sens negativ, cât şi în sens pozitiv. În primul rând, am simţit că o înţeleg, acum mai mult ca niciodată. Şi mi-aş fi dorit să fi vorbit despre asta înainte. Că n-aş fi închis-o de atâtea ori în trecut şi i-aş fi dat şansa să-mi spună aceste lucruri. De asemenea, m-am simţit rău că nu am luat-o mai mult de partea ei. Oribil. Vinovat, pentru că i-a permis tatălui meu să pretindă că îi pasă de ea când nu a putut niciodată să susţină acele cuvinte cu acţiuni.

Nu a fost singurul motiv pentru care m-am simţit neliniştit. Se auzea acest zumzet constant în ceafă. Unul care a fost acolo de când îl cunoscusem pe Cameron. Din ce în ce mai tare cu fiecare zi care trecea. Cu fiecare secundă petrecută în acest roller coaster, relaţia noastră fusese. Un zumzet care se schimbase în seara asta. Un zumzet care a bătut din aripi când mă gândeam la fiecare zi dinaintea acestei nopţi. Sau cum m-am simţit cu el. Sau cum nu am fost niciodată privit aşa cum s-a uitat el la mine. Chiar şi la început, când ne ciocnisem, nu eram de acord şi ne certasem, nu mă simţeam niciodată invizibil când fusese el în faţa mea. Mi-a acordat întotdeauna, întotdeauna, toată atenţia lui. Pentru mai bine sau mai rău.

Şi acum… acum îmi doream mai mult. Am vrut mai mult decât doar atenţia lui. Am vrut să mă simt ca şi cum m-am simţit în seara asta. Văzut. Conectat. Nu cuiva, ci lui. Cameron.

Fără să ştiu exact cum, m-am rostogolit de pe patul mare al lui Cameron, iar picioarele mele goale s-au căptuşit peste lemnul tare. Am ajuns în sufragerie şi m-am concentrat imediat asupra formei lui.

Ocupa cea mai mare parte a canapelei, iar pătura care îl acoperise cândva era înghesuită în talie. Nevoia de a merge la el s-a dublat. Nevoia de a mă învălui în jurul lui şi de a ne acoperi pe amândoi. Nu a fost o chestie sexuală, deşi ştiam momentul în care m-am atins el, sângele meu s-ar învârti din nou de nevoie. Nu, asta a fost altceva.

Am mers spre canapea. Abia mai era loc lângă el, dar nu-mi păsa. M-am simţit vulnerabilă, de parcă aş fi fost ruptă pe dos, cu părţile mele cele mai brute expuse. I-am aşezat un genunchi lângă şold şi m-am încremenit încet lângă el.

Un mormăit ia părăsit gâtul şi, într-o mişcare rapidă şi lină, braţele lui erau în jurul meu şi era de partea lui. S-a uitat în jos, cu ochii întredeschişi şi m-a tras în pieptul lui.

„Bună”, am şoptit.

El a fredonat şi am simţit sunetul pe burtă şi sâni. „Nu poţi dormi?”

I-am dat o mică clătinare din cap. Fără un cuvânt, mi-am mişcat mâinile, ajungând la tivul cămăşii lui de dormit. Fără a întrerupe contactul vizual, mi-am strecurat degetele sub el. Mi-am aşezat palmele pe pielea lui netedă şi dură, lăsând căldura să se deplaseze în sus pe braţe şi în josul coloanei vertebrale.

Cameron scoase o expiraţie tremurătoare. „Iubire”, a spus el şi am ştiut că era un avertisment.

„Trebuie doar să te ating”, am mărturisit, mişcându-mi mâinile în sus, apăsând vârful degetelor în pielea lui. „Trebuie să te simt aproape.” Ochii i s-au întunecat, iar gura i s-a lipit. Se uita la mine atât de serios. Atât de sever. Ca şi cum cererea mea ar fi fost un eveniment care mi-a schimbat viaţa. „Te vreau la fel de aproape ca oricine a fost vreodată.”

Braţele lui s-au strâns în jurul meu şi m-a tras aproape, mult mai aproape, găzduindu-mă în corpul lui şi prinzându-mă acolo. Îi simţeam inima bătându-i în piept. "Mai bine?"

Am dat din cap şi am închis ochii, bucurându-mă de sentiment. — Mă poţi atinge şi pe mine?

Un mârâit i-a căzut de pe buze şi am ştiut că îl costă o parte din reţinerea lui, dar s-a conformat. Bineînţeles că a făcut-o. Cameron a tras pătura peste noi şi abia atunci şi-a mutat mâinile sub singurul lucru pe care l-am purtat peste lenjeria mea – una dintre cămăşile lui – şi a şifonat-o cu încheietura mâinii, în timp ce palmele lui se îndreptau pe spatele meu.

M-am abătut împotriva lui, simţindu-l crescând puternic pe burta mea. O respiraţie superficială mi-a părăsit buzele întredeschise. Şi înainte să mă pot mişca din nou, Cameron mi-a liniştit corpul lângă al lui.

„Cameron?” Am soptit. "Pot să vă întreb ceva?"

„Nu-mi cere să-ţi iau dracu', iubito”, a spus el, cu vocea nu mai mult decât o râs. „Pentru că o voi face.”

Un hohot de râs mi-a căzut de pe buze. „Nu mi-ar plăcea nimic mai mult”, i-am spus, adică fiecare cuvânt. Şi trebuie să fi fost şocat de recunoaşterea mea pentru că trupul lui a îngheţat sub al meu. Doar pentru o secundă. Apoi, a reluat cu o tremurare şi i-am simţit sângele pulsand sub atingerea mea, nevoia lui crescând odată cu a mea. „Dar ştiu că nu ar fi corect cu mama mea peste zidul acela. Ştiu..."

Gâtul mi-a lucrat cu gândul neterminat.

Dar ştiam – simţeam, în adâncul meu, bazat pe seara asta şi bazat pe o parte instinctivă şi intrinsecă a mea care îi răspundea doar lui – că sexul cu Cameron nu va fi doar o aventură rapidă şi tăcută. Nu ar fi ceva ce mi-aş dori să fac cu mama mea de cealaltă parte a zidului.

„Hmm”, am murmurat. „Pentru o a doua gândire, poate ar trebui să o punem pe mama în Sweet Heaven Cottage.”

— Nu este o cabană, mormăi el repede. M-am încruntat, dar el m-a rearanjat, împingând unul dintre genunchii lui între ai mei şi distragându-mi atenţia. „Şi că *noi* ai spus ca nimic?” O pauză. „Totul m-a omorât. Aşa că pune-mi întrebarea ta.”

— Crezi că sunt un pic ca ea? O respiraţie superficială mi-a părăsit buzele şi Cameron a aşteptat, de parcă ar fi ştiut că nu asta voiam să întreb. „Sau dispăr eu lângă ea? Nu sunt puţin alb-negru, rece şi plictisitor?”

Întotdeauna am fost atât de diferiţi, ea şi eu, şi uneori... Uneori mă întrebam dacă nu aş putea fi un pic mai mult ca ea. Acum, m-am întrebat şi dacă tatăl meu m-a văzut înainte de acel videoclip. Dacă lumea ar fi avut.

Dacă Cameron chiar a făcut-o.

Şi-a înghiontat fruntea pe a mea până m-am uitat la el. Ochii lui erau atât de strălucitori, atât de deschişi şi plini de onestitate crudă, încât a făcut pulsul meu flutura. „Eşti tot ce văd”, mi-a spus el, cuvintele lui căzând direct pe buzele mele. „Chiar şi când închid ochii, eşti tot ce văd.”

Era rândul meu să fredonez pe pielea lui, doar ca să pot îmblânzi zarva din cutia toracică. Întotdeauna a făcut asta. Mi-a dat întotdeauna aceste răspunsuri perfecte, aproape că nu mi-a venit să cred. „Cameron?”

"Da iubire?"

Întrebarea mea nu era decât o şoaptă. "Spune-mi un secret. Ceva ce nimeni nu ştie.”

Dacă a fost surprins de cuvintele mele, nu a spus şi nu a făcut nimic să-mi arate. Tot ce a făcut a fost să-şi ducă una dintre mâini mai sus, până s-a sprijinit de ceafa mea. „M-am speriat atât de mult”, a spus el şi am ştiut despre ce vorbea. Mi-a adus uşor capul la pieptul lui, oferindu-se drept pernă. Cerându-mi un mângâiere pe care nu l-aş nega niciodată. „Încă sunt îngrozit.” I-am numărat bătăile inimii – unu, doi, trei, cinci, zece – sub obraz, dorind să pot rămâne acolo pentru totdeauna. În fiecare noapte. Până la sfârşitul timpului. „Nu m-am întâlnit niciodată cu Jasmine Hill. Asta a fost tot Liam, agentul meu. M-a pregătit şi am stat la cină ca să nu fiu nepoliticos. Mass-media a suflat disproporţionat, dar nu am fost cu nimeni de când am venit în SUA.”

Am rămas în tăcere încă o clipă şi am fost atât de ocupat să mă reţin după ultima lui mărturisire, încât aproape că am ratat următoarele cuvinte.

„Cabana este a mea acum”, a spus el şi m-am liniştit. „Nu a fost uşor, dar am încheiat achiziţionarea Lazy Elk în această dimineaţă.”

Inima mi s-a împiedicat. Apoi a început să bată în ritm dublu, triplu, cvadruplu.

"Ce?" Am soptit. Dar ceea ce voiam să întreb a fost *de ce* ?

Cameron părea să înţeleagă. „Nu sunt timid când vreau ceva. Şi nici nu mă sfiesc cu banii mei. Am muncit din greu pentru asta.” Vocea i s-a făcut mai lejer. Încrezător. Cocky într-un fel doar Cameron a făcut de lucru. „Cabana aia se coboară. Îţi voi construi altceva.”

Eu... am vrut să-l las. Am vrut şi eu implicaţiile tuturor acestor lucruri. M-au făcut fericit. Cel mai fericit am fost de mult timp. Şi o mână de alte emoţii pe care nu credeam că aş fi în stare să mă descurc dacă nu aş fi în braţele lui. „Acesta este mai mult decât un secret”, i-am spus. „Şi am cerut doar unul.”

Timpul a trecut fără să se spună un cuvânt, iar eu eram atât de cald, atât de confortabil, atât de sigur, strâns de corpul lui Cameron, încât am început să mă răsturn în întuneric. Jumătate aici şi jumătate nu. Aşa că, când a vorbit din nou, i-am adus cuvintele cu mine. În visele mele. „Îţi voi da întotdeauna mai mult decât ceea ce ceri, iubire. Chiar şi atunci când nu ştii ce vrei.”

CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL

Cameron

M-am uitat la Tony de pe margine.

Stătea pe linia de la mijlocul terenului, înconjurat de un grup încântat de copii de nouă ani care clipeau la el de parcă ar fi atârnat atât luna, cât şi stelele pe cer.

am zâmbit. Era un tânăr bun şi se putea spune că îi plăcea jocul de mult timp. Îi luase ceva timp să se obişnuiască cu privirile pe care i le dădeau copiii – înstelat, cu excepţia lui Juniper, care era sever şi precaut – dar reuşise să canalizeze acea atenţie spre muncă.

Prima jumătate a antrenamentului de astăzi fusese intensă. Trecusem dincolo de exerciţii simple precum „protejaţi conul" la exerciţii mai elaborate care necesită lucruri precum treceri de calitate. Nu fusese uşor, dar entuziasmul fetelor fusese de neegalat. Chiar şi Juniper, pe care o luasem deoparte şi cu care lucrasem personal la abilităţile ei de deţinător, fusese fericită să treacă de la jocul de bază cu picioarele şi scufundarea la o alunecare distractivă. Ne murdăriserăm amândoi, dar meritase. Fusese fantastică la asta.

Mă puteam gândi la un anume manager care fusese foarte încântat de evoluţia fetelor. M-am uitat la ceea ce nu fusese altceva decât o magazie de săptămâni în urmă, întrebându-mă ce făcea femeia dinăuntru. Era suficient de cald acolo? Octombrie devenea din ce în ce mai rece pe zi ce trece şi, deşi luasem una dintre acele încălzitoare electrice de la Moe, afară era totuşi frig al naibii. Sau cum spusese Moe, *Asscrack cold* .

Scoţându-mi telefonul din buzunarul hanoracului pe care îl luasem astăzi, am verificat ecranul. S-ar putea să-l prind pe Liam dacă l-aş suna acum. După aceea, m-aş duce să o verific pe Adalyn.

Am bătut pe numele lui şi am adus dispozitivul la ureche.

„Probabil că s-a declanşat iadul dacă Cameron Caldani însuşi mă sună".

Am oftat. „Şi uite ce primesc pentru asta." Nu am aşteptat replica lui. "Am intrebari. Despre e – mailul tău."

„Wowzers. Direct la obiect, nu? A scos un chicotit. „Bine, trage."

— Ai spus că Miami Flames caută un nou director sportiv, am spus, asigurându-mă că tonul meu era cât mai neutru posibil. „Pentru a compensa

eventual o situaţie mediatică.”

— Da, confirmă Liam. A chicotit şi am ştiut exact ce avea să spună. „Ai văzut videoclipul? Femeia aceea a fost...

"Da." Cuvântul mi-a şuierat printre dinţi. Am închis ochii, încercând să ţin stăpânirea mingii de groază care ia contur în intestinul meu. "L-am vazut. Bineînţeles că am făcut-o. Ai spus că bănuieşti că motivul este altceva. Fără legătură cu asta.”

Un oftat a trecut prin linie. "Am facut. Contactele mele sunt în mare parte în vest, dar am câteva urechi şi ochi la Miami. Dar ei... El ezită. „Nimic nu este confirmat. Deocamdată e doar vorba. Situaţia este neclară. Totul ar putea avea legătură cu fiasco-ul media, mă tem.”

În minte mi-au apărut o pereche de ochi căprui, mari şi rotunjiţi. Un set de buze frumoase. Căldura şi moliciunea mâinilor ei pe pielea mea. „Spune-mi ce ştii.”

Un moment de reculegere. „Eşti bine, omule?” Când nu am răspuns, Liam a pocnit pe limbă. "În regulă. Am auzit că echipa s-ar putea schimba mâinile. Curând. Asta ar putea explica de ce cineva s-ar uita. Bănuiala mea, desigur.”

La dracu. Mi-am adus o mână la faţă, încercând să frec o parte din molecul din ce în ce mai îndepărtat. O achizitie? O predare? Cel mai rău lucru a fost că Adalyn trebuie să fie în întuneric despre asta, altfel mi-ar fi spus. Ea va fi la următorul zbor. „Cât de sigur eşti de asta?”

„Deocamdată, nu sunt decât şoapte.”

"Esti sigur?"

"Da omule." O pauză. „Dar despre ce este vorba?”

„Poţi afla sigur? Şi ţine-mă la curent dacă găseşti ceva? Chiar dacă crezi că probabil că nu este important. Vreau să ştiu." Nu am aşteptat răspunsul lui, ştiind pe deplin că dacă l-aş întreba, o va face. „Mulţumesc că ai ajutat cu celălalt lucru, apropo. Cabana. Nu am spus corect mulţumesc.”

Liam a râs. „Acum îmi mulţumeşti? Hristos, Cameron.” L-am auzit expirând prin linie. „Ascultă, orice se întâmplă cu tine, trebuie să rezolvi. Rezolvaţi-vă şi decideţi dacă doriţi să vă împuşcaţi în sfârşit cariera. Doar... încearcă să termini cu această fază a ta în direct, râs, dragoste cât mai curând posibil, da? Nu mă voi mai juca cu tine. Nu mai sunt AP sau agentul tău — mai mult — şi am un rahat de făcut. Deci decideţi-vă care sunt priorităţile voastre.”

„Ştiu care este prioritatea mea”, am spus, fără a ezita. „Spune nu tuturor ofertelor de pe masă.” Şi apoi, am închis.

Mi s-a curăţat gâtul lângă mine.

M-am întors şi acea jumătate de zâmbet frumos de care devenea rapid dependentă m-a primit. Ceva exact între pieptul meu şi intestin s-a strâns cu o claritate pe care nu o simţeam de mult.

— Ia o mică pauză, antrenor?

Buzele mi-au zvâcnit la tonul ei şi am încercat din răsputeri să dau deoparte informaţiile pe care tocmai le aflasem. Dar nu mi-aş face griji pe Adalyn pentru ceva de care nu eram sigur. Asta ar distrage-o şi ar înlătura speranţa şi entuziasmul despre Războinicii Verzi pe care i-am putut vedea clocotind în ea cu cei doi ochi ai mei. Nu doream altceva decât să protejez

această femeie de orice posibilă frângere sau lovitură. Aşa că l-aş pune pe Liam să afle despre toate unghiurile posibile şi abia atunci, doar când aş fi ştiut sigur, aş fi dus-o eu însumi la Miami şi aş cere o explicaţie de la tatăl ei. Am trece peste asta împreună. Până atunci, merita să se bucure de astăzi, de cina dinaintea meciului de diseară şi de meciul de mâine. Câştigă sau pierd, aş face orice pentru a-i oferi un gust din fericirea pe care i-aş putea oferi.

"Te simţi bine?" întrebă ea, încruntat.

Mi-am îndreptat umerii. Am dat toate astea deoparte şi m-am reorientat asupra a ceea ce era în faţa mea. Astazi. — Nu ştiu, şefii'. I-am dat o dată foarte evidentă. " Să-mi spuneţi. Am probleme?"

Buzele ei s-au strâns, iar roşea din obraji mi-a spus tot ce trebuia să ştiu. "Ai putea fi." Vocea ei tremura de o dorinţă abia strânsă. „Acum că te-am prins delegându-ţi responsabilităţile lui Tony şi mai sunt doar câteva minute de antrenament, trebuie să discut ceva cu tine." I-a lucrat gâtul. „Pot să te văd în biroul meu?" Ea şi-a ridicat bărbia. "Acum."

Nu aveam de gând să mint, am devenit mai greu în joggeri la tonul şef. Am traversat distanţa care ne despărţea şi m-am înălţat deasupra ei până când a trebuit să-şi lase capul pe spate. Privirea mi s-a îndreptat spre gura ei. "Dupa tine." mi-am lins buzele. „Domnişoara Reyes."

Am aşteptat până s-a mutat prima. Nemernic egoist care eram, am făcut-o ca să-i pot privi fundul în acea pereche de blugi în timp ce mergea. Modul în care părul ei se mişca peste umeri şi şoldurile ei se legănau la fiecare pas hotărât. Băiat. Chiar eram înfometată de ea.

Odată ce am ajuns în spaţiul curat, dar înghesuit, am închis uşa în urma mea şi am privit-o întorcându-se spre mine. Obrajii i se înroşiră şi se sprijini de marginea biroului.

„Poţi, um, să închizi uşa?" O pauză. "Antrenor?"

Mi-am înclinat capul, muşcând în spate un zâmbet. Uşa era deja închisă, dar nu am spus nimic şi i-am dat din cap. Mi-a plăcut că era atât de dezorientată. Mi-a plăcut că am făcut-o aşa. Aşa mam simţit de cele mai multe ori. Privirea mi s-a îndreptat spre pieptul ei, talie, picioare, apoi din nou în sus, spre acea faţă frumoasă care îmi spunea că încearcă să rezolve ceva în capul ei. Ceva care îi trimitea limba să-şi lingă buzele.

Exerciţiul s-ar fi terminat în orice moment, iar eu nu o voi termina niciodată era mai bucuros să-l avem pe Tony pe iarbă. Mi-am mutat mâna la spate şi am mutat încuietoarea la loc.

„Eu..." şopti Adalyn. „Tu..." Ea şi-a umezit din nou buzele, bâjbâind cu mâinile. — De fapt, nu ai probleme. Sau poate, eşti. Presupun că asta depinde."

M-am încruntat la nervozitatea ei şi a trebuit să mă opresc să nu scot nişte prostii de parcă *arăţi frumos când ţi se încruntă sprâncenele în gând* . M-am apropiat de ea. Mâinile mele s-au îndoit de dorinţa de a o ating, dar le-am liniştit pe părţile mele şi am aşteptat. Încurajând-o să spună tot ce vrea ea să spună, dând din cap din cap.

„Eu..." a început ea din nou, cu vocea ei blândă. „Am vrut să-ţi mulţumesc oficial." Îşi întinse braţele pentru scurt timp înainte de a le lăsa să cadă. "Pentru aceasta. Pentru noaptea trecută. Pentru fiecare lucru pe care l-ai

făcut pentru mine. Sunt...” îi ieşi limba, udându-şi buzele. „Nu ştiu ce am făcut pentru a merita asta, dar sunt foarte recunoscător pentru atenţia ta.” Mâna ei s-a ridicat şi am privit-o traversând spaţiul mic dintre noi şi aterizează încet pe pieptul meu. Privirea mea s-a întors la a ei. „Şi vreau să-ţi arăt cât de mult.”

Acea palmă s-a apăsat pe mine, ghidându-mă înapoi şi în jurul biroului.

Nu am rezistat. Am fost.

Când spatele picioarelor mele a lovit scaunul ei de birou, cealaltă mână ei s-a alăturat pieptului meu. Le-a tras în sus, până la umerii mei. M-a împins în jos. — Stai, spuse ea încet. Atât de blând încât am vrut să merg spre ea. Dar mi-am lăsat corpul pe scaun, fascinat, încântat, de determinarea din ochii ei. Anticiparea ei desface buzele. Ce femeie frumoasă şi curajoasă era. Mă durea pieptul doar privind-o.

Adalyn stătea chiar în faţa mea, la un singur pas distanţă. Mâinile i s-au dus la fermoarul jachetei. Ea a dat din umeri. Pieptul ei tremura cu o respiraţie aspră, făcând ca materialul bluzei să se apese de piele. Linia de nasturi minusculi care o ţin împreună s-a tensionat. Şi nu puteam decât să mă gândesc: *Bluza aia naibii. Vreau să-l rup cu dinţii* .

Mâinile mele au zburat spre braţele scaunului, cu degetele prinse strâns doar ca să nu mă întind după ea.

Adalyn a intrat în picioarele mele deschise, cu privirea ei cu privirea pe toată faţa mea. Până când ochii ei s-au lăsat în jos. Scăzut. Tot sângele meu s-a învârtit în acea direcţie. Dacă ar face ceea ce am crezut eu – sperat, poftit – ar face, toată reţinerea mea m-ar părăsi. A dispărut într-o clipă. Stiam. „Adalyn.” Numele ei a căzut de pe buzele mele. „Dragă, eu...”

Ea mi-a sprijinit ambele mâini pe coapsele mele şi a îngenuncheat.

Ochii mi s-au închis, un blestem părăsindu-mi buzele întredeschise.

Am simţit mâinile ei urcându-mi picioarele, atingerea ei blândă, dar hotărâtă, trimiţând mai mult sânge direct pe pula mea. Făcându-mi pulsul de anticipare.

— Adalyn, am repetat, de data aceasta mai mult ca o rugăciune decât un avertisment. Mi-am deschis ochii spre ea, uitându-mă la umflătura tot mai mare care mi-a cort pantalonii de sport. La dracu. Eram atât de dur, iar ea nici măcar nu... — Ai de gând să mă atingi, iubito? am întrebat-o, auzindu-mi vocea trosnind.

Adalyn şi-a muşcat buza de jos. În gând. Pofta. Mi-a dat rapid din cap, dar şi-a luat timp să-şi mişte mâinile. Am gemut, nerăbdătoare, sunetul făcând-o să zâmbească. În cele din urmă, palmele ei s-au mişcat şi şi-a strecurat degetele sub tivul de jos al hanoracului meu. S-a prins de talia pantalonilor mei.

Ea a tras.

„Spune-mi”, i-am spus, auzindu-mi vocea trosnind de nevoie. Doamne, am vrut-o. Acum. O vreau de zile întregi. Săptămâni. „Spune-mi ce-mi vei face şi îmi voi ridica şoldurile.”

„Eu...” Ea a ridicat privirea, întâlnindu-mi privirea. Bună durere. Femeie uluitoare, incredibilă, îngenuncheată între picioarele mele. „Vreau să fiu sexy. Să fiu văzut aşa, de tine. Toată ziua am plănuit acest moment în capul

meu. Vreau să le trag în jos şi... Pleoapele ei s-au închis pentru o scurtă secundă. „Te ia în gura mea. Vreau să te fac să simţi că m-ai făcut să simt în noaptea aceea. Dar eu... Ea clătină din cap. „Îmi pierd nervii. Nu ştiu cum să fiu responsabil în acest scenariu. Te- aş prefera mult pe tine...”

Nu trebuia să termine acea afirmaţie.

M-am uitat în ochii ei încă o secundă, dezvăluindu-mi toată nevoia, lăsându-l să se joace pe faţa mea. „Scoate-mă afară”, i-am spus, cuvintele mele nu erau decât un mârâit. „Eşti în siguranţă să- mi arăţi ce vrei să faci, dar te voi ajuta.” Privirea ei a coborât şi mi-am ridicat şoldurile. Conturul mare al penisului meu apăsa pe material. — La naiba, am răpit la vedere. Adalyn a strâns strânsoarea taliei, dar ea nu şi-a mişcat mâinile. „Nu am fost niciodată atât de greu în viaţa mea, iubire. Vei face ceva în privinţa asta?”

Respiraţia prinse în gâtul lui Adalyn şi mâinile ei s-au mişcat, plutind în aer pentru o secundă. Ezitant. Spunându-mi că vrea să o ghidez prin asta. Pentru a o încuraja. Pentru—degetele ei m-au zgâriat prin materialul pantalonilor de jogging. am gemut. Adânc şi gutural şi plin de nevoie.

În cele din urmă, a tras pantalonii jos, eliberându-mă de unul dintre cele două straturi care o despărţeau de mine.

Ştiam exact cât voi rezista pe acest scaun.

„Ai două minute să te joci cu mine”, i-am spus, neputând să-mi opresc şoldurile să nu i se apuce. Mâna ei mi-a prins penisul ca răspuns, dându-mi o lovitură lentă prin material. Nu a fost de ajuns. „Boxeri”, am mârâit eu. "Acum te rog."

Într-o singură mişcare, lenjeria mea era în jos şi pula mi-a sărit liber înainte de a se sprijini pe stomacul meu.

„M-am gândit la asta”, a spus Adalyn, mărturisirea ei blândă mă aduc înapoi pe pământ pentru o clipă. Ceva în interiorul meu a cedat la cuvintele ei. Privirea ei a întâlnit -o pe a mea. — Cred că te vreau de multă vreme, Cameron.

Braţele scaunului scârţâiau sub strânsoarea strânsă a mâinilor mele. — Mângâie-mă, atunci. Am expulzat tot aerul din plămâni prin nas. „Suge-mă sau ling-mă sau torturează-mă cum vrei tu. Fă-o acum, înainte să mă rup.

Curiozitatea s-a amestecat cu nevoia în ochii ei căprui, stimulând propria mea dorinţă. Şi înainte să-mi dau seama ce mă loveşte, palmele ei erau în jurul penisului meu, piele pe piele, iar ea mă lovea puternic.

Ochii mi s-au închis, tot corpul meu sărind pe scaun. „Mai greu”, i-am spus. A cerut. implorat. Adalyn s-a conformat, ambele mâinile înghiţindu-mă din nou. Mutarea capului la rădăcină. — Exact aşa, am încurajat-o. M-a mângâiat din nou. „Fă-mă să cerşesc, dragă. Fă-mă rănit pentru mai mult.”

Am simţit-o mişcarea între picioarele mele, apropiindu-se, aplecându-se mai mult în mine, iar când mişcările ei au încetat, am ştiut ce avea să urmeze. Ochii mei s-au deschis, concentrându-mă pe acea gură frumoasă a ei în timp ce s-a închis în jurul penisului meu.

La dracu. Iisus Hristos. Dumnezeu. Nu m-am rugat atât de greu în viaţa mea decât Hristos. I-aş venera gura. Aceasta femeie. Inima ei. Şoldurile mele s-au împins în sus, împingându-i mai mult în gura ei. Adalyn a gemut în jurul

meu şi eu — nu puteam fi blând, eram la punctul meu de rupere. aveam de gând să izbucnesc. „Trei nasol”, am scrâşnit între dinţi. „Asta este tot ce primeşti.”

Adalyn şi-a mişcat capul în sus şi în jos a doua oară, iar când un geamăt ia urcat pe gât şi a căzut de pula mea, ceva din mine s-a rupt.

„Am minţit”, am spus, mâinile mi s-au mutat spre capul ei şi am ridicat-o uşor, dar ferm, de pe mine. Buzele ei erau roşii vişine şi obrajii roşii cu cel mai frumos roz de până acum. „Femeie uluitoare, frumoasă, superbă”, am murmurat, făcând-o să se uite la mine într-un mod pe care nu la mai avut niciodată. Inima mi-a bătut în piept, bătând de-a lungul pulsului, făcându-mi sângele să bată. „Tu câştigi, iubire. Tu faci. Aveţi."

Înainte ca ea să poată spune un cuvânt, i-am smuls încheieturile şi ne-am tras pe amândoi în sus. Apoi, am învârtit-o.

„Mâinile pe birou”, i-am spus, cu vocea abia un mârâit. S-a conformat, iar când palmele ei au lovit suprafaţa de lemn, m-am mişcat peste ea. — E o fată bună, i-am spus la ureche. „Acesta va fi rapid.”

„Nu vreau repede”, a scâncit ea. Mâinile mele s-au mutat în faţa ei, degetele mele închizându- se în jurul materialului bluzei ei. "Vreau... vreau..."

„Chestia asta dracului m-a înnebunit”, am mărturisit, trăgând de pumnii de material mătăsos. „S-a furişat în visele mele”, i-am şoptit pe pielea din spatele gâtului ei. "Aşa mult am vrut să smulg toate aceste butoane. Cât de mult m-am gândit la ce te ascunzi dedesubt.”

Sânii aceia frumoşi. Pielea aceea netedă. Acea inimă preţioasă.

Corpul ei s-a cutremurat sub al meu, iar şoldurile ei s-au împins înapoi, fundul apăsând pe lungimea mea tare. "Da. La toate astea.”

I-am desfăşurat bluza, făcând acei nasturi minusculi să se spargă şi să zboare. "La dracu. *La dracu* ." Fără să pierd nicio secundă, i-am adus trupul la al meu, arcuindu-i spatele, doar ca să pot să mă uit la ea. Dantela glorioasă şi frumoasă îi acoperea sânii. Lavandă. „Fanteziile mele nu s-au ridicat la înălţimea asta. Pentru ce femeie uimitoare eşti.”

„Cameron?” Numele meu a căzut de pe buzele ei într-un scâncet. Însă mâinile mele erau ocupate să se mişte în sus, palmele mele trăgând peste pielea ei, degetele ajungând la sânii ei şi închizându-se posesiv în jurul lor. Ochii ei s-au închis. „Fă-ne să ne simţim bine.”

Ne.

Am fost răsturnat peste margine.

Un sunet de neînţeles mi-a părăsit gura şi i-am întors mâinile pe birou, curbatându-mi corpul peste al ei. I-am desfăcut blugii, mi-am împins mâna şi am întâlnit mai mult din acea dantelă. Asigurându-mă că am atins-o doar peste chiloţi – sau chiar mi-aş pierde minţile – mi-am plimbat degetele peste pliurile ei. „Adalyn-ul meu, atât de umed şi perfect.”

Adalyn a avut spasme sub mine, iar şoldurile mele s-au împins de fundul ei.

Mi-am mişcat degetele, exercitând presiune când am ajuns în vârf, apoi desenând cercuri peste clitorisul ei.

„Acolo,” i-am spus, aducându-mi cealaltă mână la penis şi mângâindu-mă în timp ce o mângâiam. „Poţi să mă conduci. Spune cuvântul şi mă voi supune. M-ai înfăşurat în jurul degetului tău.” Am simţit-o cum creştea neliniştită sub atingerea mea aspră, ţesătura chiloţilor ei acum udată. Am făcut tunel în pumnul meu, apăsându-mi neputincios şoldurile în ea. — Dar în spatele uşilor închise? Ne-am eliberat pe amândoi, am întors-o şi aproape am împins-o pe birou. M-am mutat în ea, aşezându-mă între picioarele ei deschise. — Aici, i-am spus, întâlnindu-i privirea. M-am pompat în pumn, cu degetele apăsate împotriva faldurilor ei. Am întors amândoi un geamăt când penisul meu i-a pastit chiloţii udaţi. „Aici aici, eu sunt cel care conduc.”

Buzele ei s-au deschis cu un scâncet despre care ştiam că este un da. A te rog. O confirmare. O lumină verde. Şi când am reluat mişcarea, smucindu-mă în ea în timp ce ne mângâiam pe amândoi, braţele ei s-au mişcat în jurul gâtului meu.

— Cameron, spuse ea, cu vocea frumos ruptă.

Mi-am lipit fruntea de a ei, înclinându-mă în ea. „Vino, iubire.” M-am mişcat, asigurându-mă că vârful meu lovea locul potrivit cu fiecare împingere. „Vino şi jur că o să te trag aşa de bine şi de lung în seara asta.”

Întregul corp al lui Adalyn a avut spasme, iar eu am mers chiar în spate, vărsându-i peste burtă. Ea s-a uitat în jos, iar privirea ei s-a întors la fel de tulbure şi fericită pe cât văzusem vreodată, făcându-mă să vreau să-i smulg chiloţii şi să mă strecoare direct în ea. Aş fi din nou greu într-un minut. Am fost permanent dur de zile întregi.

Dar nu am făcut-o. Mi-am sprijinit fruntea de a ei, apoi mi-am înfăşurat braţele în jurul corpului ei, aducând-o la mine. Nu m-am putut opri, nu m-am putut abţine. Am vrut-o chiar acolo. Sub mine, împotriva mea, în braţele mele. Am vrut să fiu în interiorul acestei femei, în orice fel puteam.

Buzele ei mi-au atins colţul gurii, de parcă ar fi ştiut exact la ce mă gândeam, iar eu m-am mişcat, luându-le cu un sărut dur şi disperat. Nu a fost de ajuns. am vrut mai mult. Dar m-am dat înapoi. Fără un cuvânt, i-am scos uşor braţele din bluza ei acum ruinată şi i-am curăţat burta cu ea.

Apăsând buzele mele pe tâmplă, am dat-o jos de pe birou şi i-am nasturi blugii. Într-o lume ideală, nu eram într-un birou improvizat cu aproape deloc încălzire. În lumea aceea, antrenamentul nu se încheiase şi nu trebuia să mergem să ajutăm la amenajarea cinei dinaintea meciului de diseară. În schimb, aş putea să-i desprind fiecare articol de îmbrăcăminte de pe corp şi să-i ling fiecare centimetru din ea. Dar aceasta nu era o lume ideală, aşa că m-am băgat în pantaloni şi mam făcut să ignor modul în care deja mă întăream din nou.

Mi-am dat din umeri hanoracul. „Braţele sus”, i-am spus, iar când le-a ridicat în aer, i-am strecurat-o peste cap.

"Şi tu?" Am auzit înăbuşit împotriva ţesăturii când am tras-o la loc.

I-am tras braţele în mâneci. „Am destule amintiri despre tine când ai venit împotriva mea, încât să mă ţină fierbinte toată viaţa.”

Adalyn a scos un sunet moale pe care am încercat din răsputeri să-l ignor. Arăta atât de… a mea chiar în acest moment. Mi-a tăiat răsuflarea.

„În seara asta”, i-am promis, cu nările deschise.

Adalyn a zâmbit şi a fost timid şi frumos şi m-a făcut să vreau să bat în piept. "Astă seară."

CAPITOLUL TREEI ŞI DOI

Adalyn

Ast sear

Aseară a fost noaptea. Şi niciodată nu m-am simţit mai nepregătit.

Poate cineva să-şi piardă virginitatea a doua oară? Nici măcar nu a trecut atât de mult timp de când nu făcusem sex. Sau poate a fost. Totul s-a estompat cumva. Fiecare experienţă din trecut a devenit gri acum că ştiam cum se simţea atingerea lui Cameron.

Seara asta a fost diferită.

Parcă mai mult.

Mai mult decât doar sex. Mai mult decât să-ţi doreşti pe cineva. Mai mult decât atracţie fizică.

Era o nevoie crudă în interiorul meu care nu înceta să-şi facă cereri. Am vrut să fiu aproape de Cameron. Mai aproape. Am vrut să fiu sărutat, luat şi aruncat în jur. Voiam să se uite la mine aşa cum se uitase mai devreme azi, când faţa lui devenise moale. Dar şi de parcă abia aştepta să mă mănânce întreg. Voiam să-mi dea zâmbetul lui lent, încruntarea şi capul înclinat când încerca să se strecoare în capul meu. Am vrut să-l fac să râdă şi să-mi spună dragoste, nu pentru că era dulce sau sexy în acel morocănos englezesc, ci pentru că nimeni nu mă spunea niciodată aşa şi mi s-a părut bine. că numai el a făcut-o. Dar mai presus de orice, am vrut să fiu dorit de el. Poftit. Ca şi cum cineva ar fi dorit acel sentiment din pieptul tău care a luminat totul. De parcă l-am poftit.

Atingerea palmei lui pe coapsa mea m-a adus imediat înapoi, iar când m-am uitat la el, verdele ochilor lui l-a dat departe.

Abia aştepta să năruiască. El—noi—eram aici doar pentru că i-am rugat să mai stea puţin. Josie organizase o cină cu noroc pentru toţi cei din echipă care doreau să se alăture şi majoritatea părinţilor au apărut.

„De ce atât de serios, antrenor?” am întrebat, cu colţurile buzelor îndoite în sus. „Acesta este pentru noroc. Nu te-am convins pentru cineva care ar lipsi de respect pentru un rit frumos ca acesta.”

Zâmbetul pe care mi l-a dat mi-a năvălit sângele în cap. S-a aplecat în faţă şi a vorbit chiar lângă coaja urechii mele. „Ma pot gândi la câteva lucruri pe care le-am putea implementa pentru noroc.” Buzele lui mi-au periat pielea, trimiţându-mi un val de fiori pe şira spinării. „Dacă plecăm chiar acum.”

Inima mi s-a sufocat în piept. „Cred...” am înghiţit în sec, întrebându-mă cât de ciudat ar fi pentru mine să-i sar în poală chiar acum, cu jumătate din oraş stând la masă. „Cred că este ceva ce putem discuta. Dar nu plecăm încă. Ordinele şefului.”

A fredonat pe pielea mea, iar când şi-a retras gura, capul nu a mers prea departe.

Dumnezeu. Poate că nu îmi făceam nicio favoare. Cât de mult trebuiau să dureze cinele de noroc?

Telefonul meu a sunat de la masă, aşa că l-am ridicat şi am verificat notificările. Mama mea.

„A făcut totul bine?” a întrebat bărbatul de lângă mine cu ceea ce ştiam că este o preocupare reală.

„ „Drive a fost în regulă”, am citit cu voce tare pentru el.

El a oftat. „Aş fi putut să o conduc eu însumi. Asheville este la doar câteva ore distanţă.”

M-am topit de partea lui la amintirea ofrandei lui, nu aveam de gând să mint. „ „I-am dat lui Vincent mânerul meu”, am continuat să citesc. „ „Este tânăr, dar l-aş putea învăţa câteva lucruri”. ” O pauză. "Oh baiete."

„Cine a fost din nou Vincent?”

Am ridicat privirea spre el. „Vărul prietenului lui Josie, cred? El venise în oraş să discute ceva de afaceri cu Josie şi se întorcea astăzi la Asheville. Cameron a mormăit ceva, iar eu mi-am pus mâna pe obrazul lui. „Nu mai fi atât de dulce. Eu... mă chinui să-mi ţin mâinile de pe tine aşa cum sunt, Cam.

S-a sprijinit de atingerea mea cu un oftat. „Sună-mă din nou Cam.”

Am coborât vocea. „Cam.”

Cameron scoase un mic murmur. „Bine, acum spune-mi, cum sunt dulce şi de ce ar trebui să mă opresc?”

„Îmi fac griji pentru mama”, am răspuns, abia reuşind să ignor vuietul din pieptul meu. „Îmi este foarte greu să-ţi rezist.”

Capul lui s-a întors, buzele zdrobindu-mi pielea palmei, apoi coborând până la încheietura mâinii. „De ce ai vrea să-mi rezisti vreodată?” Mi-a ciupit pielea, nenorocit de repede. „Este încruntat. Experţii recomandă să nu reziste lucrurilor care sunt bune pentru tine.”

am chicotit. A chicotit.

Ochii lui Cameron s-au mutat spre ai mei, iar când a spus pe pielea mea:

„Mi-aş putea petrece o viaţă ascultând acel sunet”. Nici măcar nu i-am pus la îndoială cuvintele. Ştiam că sunt adevărate.

Pieptul mi s-a extins. „Eu...”

Cineva şi-a dres glasul lângă mine şi ne-am întors amândoi.

— Bună, spuse domnul Vasquez — Robbie — cu o expresie atentă pe chip. María era lângă el şi i-a înghiontat piciorul înainte de a-mi zâmbi. S-a repezit: „Îmi pare rău că vă întrerup”.

„Este în regulă”, l-am asigurat. Şi am vrut să spun. „Nu întrerupi nimic.”

Bărbatul de lângă mine a mormăit o plângere blândă.

Ochii lui Robbie s-au îndreptat spre Cameron înainte de a reveni la faţa mea. „Voiam doar să- ţi mulţumesc. Pentru ceea ce ai făcut pentru Tony şi María şi pentru... tot. De când Tony a început să petreacă timp cu echipa, el... sună şi seamănă mai mult cu el însuşi. M-a făcut să realizez că petrecea prea mult timp la fermă. Munceşte prea mult când e doar un copil. Eu... Gâtul lui trecu. „Mulţumesc că i-ai oferit o slujbă făcând ceva ce-i place.” Robbie şi-a privit fiica cu un zâmbet. "Fericit?"

Îşi coborî vocea până la o şoaptă puternică. „Cereţi-i biletele.”

Bărbatul a înjurat pe sub răsuflare. „María...”

— Fă-o, repetă ea. „Mi-ai spus că eşti un cuvânt J pentru ea, aşa că scuză-te. Mă faci să-mi cer scuze tot timpul când sunt nepoliticos, atunci va fi bine să întreb. Tony îi va plăcea. Ştii că vrea să încerce pentru acea echipă din Charlotte. Îşi va pierde minţile.”

Bărbatul şi-a apăsat buzele într-o linie strânsă şi mi-a trimis o privire de scuze. "Te rog ignora- ll

„Consideră că s-a făcut”, i-am spus. „Putem vorbi despre întâlniri mâine după meciul fetelor. Mai era ceva ce voiam să te întreb oricum. Dar poate aştepta. Vorbim maine." Robbie încă părea nesigur, aşa că am simţit nevoia să mă strec în vechiul meu eu. „Miami Flames vor fi bucuroşi să te primească în vizită, promit.”

Corpul lui Cameron sa încordat împotriva mea. A fost doar o clipă, dar toţi muşchii tari de care mă sprijineam s-au flectat şi s-au strâns cu respiraţia lui.

María a bătut din palme, amintindu-mi atenţia. "Yay!" exclamă ea, aruncându-se fără avertisment asupra mea. „Îmbrăţişare de sărbătoare”, a spus ea pe obrazul meu şi nu m-am putut abţine. Am strâns-o în braţe. Apoi, de parcă nu s-ar fi gândit la asta, a scos un încet: „Ah. Se simte atât de bine. Ar trebui să o facem mai des.”

Am îmbrăţişat-o şi mai tare.

Când m-a eliberat, zâmbea, iar eu nu ştiam ce face faţa mea, dar pieptul îmi simţea ca o ciupercă. — Ne vedem mâine, domnişoară Adalyn. S-a uitat la bărbatul care stătea lângă mine. — Ne vedem şi mâine, antrenor Campanile.

Robbie mormăi ceva pe sub răsuflarea lui.

Cameron a scos un chicotit, aducându-şi braţele pe umerii mei şi trăgându-mă din nou înapoi la el.

"Oh!" spuse María, plecând deja în timp ce trăgea de mâna tatălui ei. „Nu uitaţi să îi oferi antrenorului tricoul!” Apoi, ea a dispărut în jurul capătului îndepărtat al mesei lungi, târându-l pe Robbie împreună cu ea.

„Ce cămaşă?” întrebă Cameron.

Am oftat. „Trebuia să fie o surpriză.” Am clătinat din cap. „S-a întors, ho...” M-am oprit. Nu ştiam de ce, dar am ştiut. Mi-am dres glasul. „Înapoi la Elanul Leneş.”

fredonă Cameron. „Aproape”, a murmurat el, cu braţul în jurul taliei mele. „Este în regulă, iubire. Nu sunt unul care să renunţe la pauză.”

Cameron descuie uşa din faţă a cabinei şi păşi în lateral.

M-am uitat înăuntru, spre holul care cotea la dreapta, care ducea în camera lui Cameron. Chiar vizavi de ceea ce fusese al meu. Pleoapele mele s-au închis doar o clipă.

M-am intors. L-a înfruntat. I-a blocat drumul în cabină. Ochii verzi adânci i-au întâlnit pe ai mei şi i-am spus: „Bună”.

„Bună”, a spus el înapoi. Buzele i s-au zvâcnit şi m-am gândit că îmi va oferi un zâmbet lent, care să mă uimească şi poate să-mi distragă atenţia de la gânduri. Dar, în schimb, şi-a încleştat maxilarul. I-am privit ochii în timp ce mi-au străbătut faţa, aşezându-se pe buzele mele pentru ceea ce mi s-a părut o perioadă lungă de timp, dar a durat doar o secundă sau două, şi acea ameţeală, acea anticipare, înainte ca Cameron să fi fost atât de neobişnuit de al meu, s-au năpustit înăuntru.

Ce este în mintea ta?" L-am întrebat.

Şi-a dus mâna la faţa mea, atingându-mi obrazul cu dosul mâinii. — Mai multe lucruri, mărturisi el pe acel ton calm şi sever, de parcă nu i-ar fi deranjat că ne împiedicam să trecem pragul uşii. „Mă gândesc, slavă Domnului, că cina s-a terminat în sfârşit.” Am zâmbit la asta, iar degetul mare mi-a zdrobit buza de jos. „De asemenea, mă gândesc, Hristos, că e atât de frumoasă în această lumină. Cu luna plină strălucind atât de puternic peste noi. Ar fi prea ciudat să subliniez asta? Ar râde? Îmi place râsul ei.”

Zâmbetul mi-a căzut, inima mea făcând acest lucru ciudat pe pereţii pieptului meu. „Acesta ar fi unul dintre cele mai frumoase lucruri cărora mi s-a spus vreodată.” Mi-am înfăşurat degetele în jurul încheieturii lui, i-am simţit pulsul sub degetul meu. A fost o bătaie rapidă, grăbită. Era şi el nervos? „Nu aş râde. Probabil că aş sta mai mult timp.”

— Stai, repetă el încet. "Spune-mi de ce."

Am deschis gura să spun ceva despre care bănuiam că suna foarte mult: pentru că eşti tu şi eu sunt. Şi nu m-am simţit niciodată aşa. Dar răspunsul care m-a lăsat a fost: „Este greu de explicat”.

Dacă astăzi — ultimele zile — dovediseră ceva, era că nu eram o seducătoare. Şi cu Cameron nu m-a deranjat. *Eu sunt cel care conduc* . A spus asta mai devreme azi. Am vrut să se ofere din nou. Să preia. Nu m-am simţit niciodată mai în siguranţă, mai liber decât atunci când a preluat

conducerea pentru mine. Şi totuşi... această nervozitate m-a făcut să mă întreb şi să mă îndoiesc de mine. Ce aş fi putut face pentru a merita asta, pentru a-l câştiga să mă dorească atât de mult. eu—

— Încearcă-mă, a spus Cameron.

„Eu...” am încercat, ştiind că probabil că o voi exprima într-un mod în care nu avea sens. „Întotdeauna am simţit că nu am făcut niciodată clic nicăieri. De exemplu, am avut întotdeauna nevoie să fac un efort mai mare pentru a le arăta tuturor că merit să fiu acolo. Şi aici eşti.” Am clătinat din cap. „Făcându-mă să simt că ai reduce diferenţa pentru a ajunge la mine. Nu e nevoie să te conving. Tu-"

— Dă-l dracului, spuse Cameron, aducându-mi privirea spre el. „La naiba. La naiba cu toţi cei care te-au făcut să simţi că nu meriti tot ce meriţi.”

Ceva blocat în pieptul meu. Tare. Atât de aproape de inima mea. „Nu trebuie să...”

Am fost ridicat şi lăsat pe un umăr larg.

„Nu mai gândim prea mult”, a spus el, conducându-ne pe amândoi înăuntru. „Nu mai pune la îndoială ce simt faţă de tine. Nu am stat la o oră întreagă de cântece de foc de tabără, ca să poţi găsi un motiv să mă îndepărtezi când te voi duce în sfârşit acasă.” Cealaltă mână a căzut peste genunchii mei, asigurându-mă de el, de parcă s-ar fi temut că voi încerca să sar din braţele lui. — Asta, spuse el, păşind în camera de zi. „A trebuit să mă abţin să nu te iau şi să te arunc peste umărul meu aşa. Josie este o cântăreaţă oribilă.”

Am clipit la spatele lui, la fundul lui, la picioarele lui lungi şi eu... am izbucnit în râs.

S-a oprit imediat, slăbindu-şi menghina braţului, îndepărtându-mă de umărul lui şi aşezându- mă în faţa lui. M-am sprijinit de pieptul lui.

„Sunt deja tentat să fac asta din nou”, a spus el, cu ochii dansând între gura şi ochii mei. Bătăile inimii lui bătând în palmele mele, mai repede decât cu câteva clipe înainte. „Aş putea să o fac în fiecare zi. Cu fiecare uşă.”

„Se poate discuta.” Încă râdeam pe jumătate, dar când maxilarul lui Cameron s-a încleştat din nou, toată acea uşurinţă s-a dizolvat. „Bine, ar trebui să-ţi fac surpriza ta răsfăţată.”

A deschis gura, dar eu deja mă îndepărtam de el şi mă învârteam pe călcâie. Am mers în camera de oaspeţi şi am scos cadoul din garderoba în care l-am ascuns.

Când m-am întors, Cameron stătea rezemat de tocul uşii dormitorului său, chiar vizavi de al meu. am înghiţit. Căptuşit mai aproape de el cu geanta roz în mâini.

i-am oferit-o.

Cameron a deschis-o şi a extras ce era înăuntru. Geanta a căzut în picioarele noastre. Mâinile lui ţineau cămaşa în aer.

„„Acest antrenor dă cu piciorul pe fundul maimuţei”, a citit el cu voce tare. A înghiţit. „ „Antrenor Muşeţel, Războinicii Verzi ai Stejarului Verde. Six Hills Little League, NC.' ”

Mi-a bătut inima. — E atât de prostesc, am spus, auzindu-mi vocea sună joasă şi păzită. „L-am făcut pentru ca fetele să o semneze mâine.” O suflare

tremurată m-a lăsat. „María a ajutat să vină cu prima parte.”

Braţele lui Cameron căzură. S-a uitat la mine cu o emoţie pe care nu o recunoşteam. Unul care nu a fost niciunul dintre cei pe care m-am aşteptat să provoace cămaşa.

„Trebuia să fie o glumă”, i-am explicat. „Eu... m-am gândit că o să ţi se pară amuzant.”

Un muşchi al maxilarului i-a sărit. „Nu există presă care să participe la meciul de mâine, nu?”

Mi-a căzut stomacul la picioare. "Desigur că nu."

„Nu a existat nicio presă la niciun meci.”

Mi s-a strâns gâtul, s-a înfundat şi a trebuit să mă fac să înghit. „Nu ţi-aş pune niciodată în pericol anonimatul sau confidenţialitatea. Nu după ce mi-ai spus.”

— Dar ai aflat despre asta abia de curând, a răspuns el, făcând un pas mai aproape de mine. „Te-ai răzgândit înainte de asta. De ce?"

M-am simţit tremurând. Tremurând. „Aş putea încă să funcţioneze.”

Inca un pas. — Cu preţul biletului de întoarcere la Miami?

Gura mi s-a închis. Mi-a bătut inima. Ochii mi s-au închis.

Degetele lui Cameron m-au periat pe obraz. „Da sau nu, iubire?”

I-am întâlnit privirea şi erau atât de multe acolo, atât de multe care reflectau exact ceea ce simţeam eu. disperat. Nevoia. Căzând atât de repede şi de greu încât abia puteam să respir . — Da, am spus. "Cu orice preţ. Am fost şi te voi proteja cu orice preţ.”

Mi-a prins faţa. — Te văd, Adalyn. Cealaltă mână i s-a alăturat, iar cămaşa pe care o ţinea a căzut în picioarele noastre. „La naiba te văd, dragă. Dar în sfârşit te deschizi aşa pentru mine? Îmi este imposibil să nu mă deschid în schimb.”

I-am apucat încheieturile. „Şi cum ai face asta?”

„Tratând partea aceea pe care o ascunzi”, mi-a spus el lângă gura mea. „Vreau să-l stric, doar pentru că pot. Vreau să te îngrop în perne când ţi-e frig şi să te port în patul meu în braţe în fiecare seară. Te sărut puternic când ne certăm şi îţi amintesc cât de nebun mă faci.”

Un fel de presiune cu care nu eram familiarizată trandafir în piept. Mi-a ajuns la ochi, făcându- i să usture. Şi am vrut să izbucnesc. Chiar a izbucnit. M-am simţit atât de fericit, atât de extaziat, atât de... plin de acel ceva pe care nu credeam că pot spune cu voce tare, sau chiar să gândesc, încât am vrut să mă deschid şi să-l las să vadă.

Un râs rupt mi-a căzut de pe buze şi nici măcar nu m-am recunoscut când am spus: „Tocmai mi-ai făcut surpriza să pară foarte proastă”.

„Mi-a plăcut surpriza”, a spus el încet, atât de blând încât a fost ca o mângâiere. M-a tras în corpul lui şi a început să meargă înapoi, trăgându-ne în camera lui. „Voi da vina pe surpriză când îmi pierd controlul în seara asta.”

Am clătinat din cap, o singură lacrimă coborându-mi neputincioasă pe obraz. "De ce?"

„Pentru că acum ştiu că eşti fericit, foarte fericit. Şi această lacrimă?” adăugă el, apăsându-şi gura de pielea mea şi trasând cu buzele dâra umedă.

„Este dovada cât de mult.” Mi-a înclinat capul pe spate, sărutând fruntea ochiului vinovat. Privirea lui a coborât până la buzele mele. „Acum, pot să-ţi iau gura şi să ştiu că ştii ce simt. Că asta nu trebuie câştigat. Deţineţi deja dreptul.”

De data aceasta, nu era Cameron care aştepta să trec distanţa şi să-l sărut. El a facut.

Cameron mi-a luat gura, despărţindu-mi buzele cu atâta foame încât a trebuit să-mi unesc braţele după gâtul lui pentru sprijin. Limbile ni s-au periat şi l-am tras la mine, vioi, nevoia să-mi pulseze în burtă, urechi, membre, piept, peste tot. Şi cu un mârâit, el a înaintat, târându-şi mâinile pe gâtul meu, pe umeri, pe talie, venind în jurul şoldurilor mele şi aterizand pe fundul meu. M-a ridicat.

De parcă aş fi făcut asta de o sută de ori, mi-am închis picioarele în jurul taliei lui. Mi-am sprijinit braţele pe umerii lui, împingându-mi corpul în sus, căutând locul potrivit, până când joncţiunea coapselor mele s-a frecat chiar de creasta tare a pantalonilor lui. Pieptul i-a vibrat cu un mârâit, iar când a venit să ia aer, verdele ochilor lui a strălucit la fel de strălucitor precum văzusem vreodată o culoare strălucind. Gura i-a coborât din nou, fără a pierde mai mult de o secundă, şi mia zdrobit gâtul cu dinţii.

Mi-am dat capul pe spate, am scâncit, apoi am fost aruncat pe ceva moale. Patul lui.

Un nor al parfumului lui m-a cuprins. Senzaţia mi-a făcut pieptul atât de plin, atât de plin de fericire până la refuz, încât am jurat că pot zbura.

„Zâmbetul ăla” era aproape mârâit de la picioarele patului. M-am uitat la Cameron. Buzele mele nu s-au clătinat. „Vino aici”, a spus el, trăgându-mă de picior. „Am nevoie de acel zâmbet pe gură.”

Mâinile lui s-au înfăşurat în jurul gleznelor mele şi l-am lăsat să mă târască până acolo unde era. M-am ridicat în genunchi şi am întâlnit privirea lui, încă zâmbind, încă simţindu -mă atât de plină încât aş putea izbucni. Am traversat distanţa, lipindu -mi gura de a lui, făcând aşa cum mi-a cerut el.

Un geamăt l-a părăsit şi apoi şi-a zdrobit buzele peste faţa mea. Mângâieri dulci, dar ferme, care mergeau în sus şi în jos şi în stânga şi în dreapta, făcând fiori să se răspândească şi să sclipească pe braţele mele.

„Nu mi-am dorit niciodată pe cineva ca acesta”, i-am şoptit lângă gura lui, punându-mi palmele pe umerii lui. O respiraţie scurtă m-a lăsat. Şi mi-am lăsat degetele să cadă pe trunchiul lui, până am ajuns la tivul uneia dintre lânurile lui pe care acum o iubeam atât de mult. Mi-am închis pumnii în jurul materialului. „Nu m-am simţit niciodată atât de în siguranţă, atât de preţuit, de dorit, de...” Iubit. "Te vreau atat de tare."

Trupul lui Cameron se cutremură. Cu reţinere, cu nevoie, cu acea emoţie pe care mi-a fost atât de speriat să o spun? Nu puteam să ştiu. Credeam că nu-mi pasă. Nu chiar în acel moment, când i- am simţit mâinile în jurul mele şi smulgându-le. — Dezbracă-mă, spuse el cu o râpă.

L-am tras în sus, mâinile lui lăsându-le pe ale mele pentru a ajuta când nu

puteam ajunge până în braţele lui. Un colaj frumos de cerneală şi piele a fost dezvăluit înaintea mea. A apărut un nou tip de nevoie. Nevoia de a atinge, de a memora, de a marca şi de a-l face al meu.

„Arată-mi”, mi-a spus el, împingându-şi corpul de mâinile mele. „Arată-mi cât de mult mă vrei.”

Intenţionat încet, mi-am lipit buzele de pieptul lui, chiar deasupra inimii lui, marcate cu desenul unui trandafir. I-am simţit muşchii flectându-se ca răspuns. Pielea îi era atât de netedă, atât de solidă şi tare, iar inima îi bătea vio i, aproape prea repede. Mi-am zdrobit dinţii peste toată cerneala aceea, iar mâna lui a aterizat pe ceafa mea.

M-am mişcat în sus, lăsând o urmă de sărutări cu gura deschisă până la fundul gâtului lui, simţindu-i degetele alunecând în părul meu. Am ciupit pielea, un pic mai tare de data asta, iar de pe buze i-a ieşit un geamăt. M-am simţit uimitor să am un bărbat atât de impunător care se prăbuşeşte sub atingerea mea aşa.

Pleoapele mele s-au închis la acest gând şi înainte să pot anticipa următoarea lui mişcare, ne-a lăsat pe amândoi pe pat.

Mirosul lui m-a acoperit, umplându-mi din nou plămânii, simţindu-mi că mai mult. Greutatea lui s-a apăsat atât de dulce asupra mea, încât mi-am înconjurat gâtul cu braţele şi l-am împins în jos. Cameron a rezistat, cu mâna lângă capul meu.

„Voi doborî fiecare perete rămas în picioare”, mi-a spus el lângă urechea mea, mişcându-se cealaltă mână, urcându-mă pe partea mea şi luând cu ea materialul puloverului şi a cămăşii mele. „Şi odată ce sunt înăuntru”, a răpit el, degetele mari ajungând la partea inferioară a sânului meu. Şi-a mutat degetele peste sutienul meu, grosolan, cu disperare. „Mă voi îngropa atât de adânc în tine” – a dat şiretul jos, făcându-mi sânul să se răstoarne – „încât nu vei putea spune unde termini şi unde încep eu.”

— Da, am şoptit. „La toate astea. Da. De o sută de ori.”

Un chicotit întunecat îl lăsă drept răspuns. Apoi, mi-a ridicat braţele peste cap şi le-a fixat de consola. Gura lui a coborât pe sânul meu şi mi s-a întrerupt respiraţia. Un zumzet a vibrat pe pielea mea atunci, el îmi zdrobi sfarcul cu dinţii. Tragând. Tragere. Îmi fac spatele arcuit de pe pat.

A făcut acelaşi lucru cu celălalt, iar eu m-am plâns, simţindu-mă reţinut, dorind să-l ating. Vreau şi gura mea pe el.

Cu o mişcare rapidă, hainele care fuseseră strânse în vârful pieptului meu s-au scos, împreună cu sutienul. Aerul rece mi-a tachinat pielea şi mi-am simţit pleoapele fâlfâind închise, copleşită de senzaţia de a fi dezgolit faţă de el. Nu trecuse mult timp de când cineva m-a văzut aşa, dar mi s-a părut mult mai mult decât pielea goală.

Se auzi un mârâit. Urmat de un blestem.

Am deschis ochii pe care nu-i ştiam că sunt închişi, l-am găsit pe Cameron călare pe şoldurile mele, pieptul larg umflat, linii peste linii de cerneală legănându-se cu fiecare muşchi care se flecta în tensiune.

„Aş putea să te privesc toată noaptea”, a spus el, cu mâinile înghiţindu-mi părţile laterale. „Mă înnebuneşti de nevoie.” Şi-a târât degetele în jos,

ajungând la tivul blugilor mei. „În cele mai bune moduri posibile.” Degetele lui au lucrat butonul desfăcut. "Ridică."

Am făcut-o, fără ezitare. Iar Cameron nu a pierdut nicio secundă să-mi tragă blugii în jos şi de pe picioare, aruncându-i pe podea.

S-a aplecat din nou, încet de data asta, punându-mi un sărut cu gura deschisă pe pulsul meu.

— Cameron, am spus, l-am implorat. Mâinile mele zboară până la talia lui pantaloni, strângându-se în jurul curelei în timp ce îmi lăsa mai multe sărutări pe pieptul meu, ajungând la umflarea sânilor mei. Continuând spre buricul meu. Osul şoldului meu. Mi-am pierdut strânsoarea de talie a blugilor lui. „Am nevoie de tine în mine. Acum."

Un chicotit întunecat îl părăsi. — Dar nici măcar nu te-am gustat pe limba mea.

Şi tocmai aşa, îmi desfăcea picioarele, mai întâi cu mâinile, apoi cu umerii, şi în cele din urmă, capul i-a fost între coapsele mele. Respiraţia îmi pierduse tot sentimentul de control, anticipare şi nevoie atât de groasă în sânge, încât am jurat că o pot simţi învârtindu-se cu fiecare bătaie violentă a inimii mele.

Şi-a apăsat gura de acel mănunchi pulsat de nervi acoperiţi de ţesătura chiloţilor mei. Urgenţa, clară şi zgomotoasă, mi-a urcat corpul, făcând ca un blestem să-mi cadă de pe buze.

Şi-a tras dinţii în sus şi în jos din pliurile mele şi i-am simţit buzele prin ţesătură, acea barbă tunsă pe care mi-a plăcut la nebunie să trezesc zeci de terminaţii nervoase. Am crezut că este prea mult, prea rapid, prea bun, dar apoi, mi-a împins lenjeria deoparte cu dinţii şi a repetat mişcarea cu buzele. A suge, cu limba înăuntru, şi atunci am văzut stele reale, sclipitoare, în spatele ochilor mei. Le-am simţit sub pielea mea.

Un geamăt a căzut pe clitorisul meu şi degetul mare cu care îmi tachinase sfarcurile i s-a unit gurii, desenând cercuri peste acel punct palpitant care cerea eliberare. Capul mi se învârte. Mi-a bătut pulsul. Mi s-a cutremurat tot corpul.

Fără a opri acele mişcări răutăcioase ale mâinii sale, Cameron mi-a mişcat corpul în sus, luându- mi gura înapoi şi înghiţind toate gemetele care se răsturneau din mine.

„Deschide ochii”, a cerut el. Şi am făcut. „Uită-te la mine”, a spus el, de parcă aş putea să mă uit în altă parte când toată acea înverşunare şi nevoie îi răsucea chipul frumos.

Privirile s-au blocat, s-a ridicat în genunchi şi şi-a desfăcut pantalonii, trăgându-mi ochii în jos, exact la timp să-l văd cum se scoate. Şi-a închis pumnul în jurul penisului său tare şi şi-a dat o lovitură aspră.

„La naiba”, a spus el înainte să-şi elibereze pula şi să închidă acele degete puternice în jurul materialului chiloţilor mei. Mi le-a smuls, le-a aruncat deoparte şi mi-a tachinat din nou faldurile şi clitorisul.

Am gemut mai tare, imposibil de aşa, şi apoi, când şi-a adus exact mâna în jurul penisului şi sa mângâiat din nou, am crezut că voi veni. Nu aveam nevoie de mai mult decât să-l văd acoperindu- se în mine. M-am întins cu mâna, fără orice simţ al controlului, şi m-am atins.

„A mea”, a avertizat el, strângându-mă de mână şi coborând asupra mea. Lungimea lui tare şi lipicioasă a căzut chiar pe clitorisul meu. „Prezervativul”, a expirat el cuvântul cu o înghiţitură de aer. "Am nevoie-"

— Pastilă, am şoptit. „Sunt la pastilă. Te vreau. Doar tu. Sunt curat. Tu esti-"

"Da." Degetele lui s-au strâns în jurul încheieturilor mele şi mi le-a adus din nou peste cap. Greutatea lui Cameron s-a schimbat, şoldurile lui s-au înfipt în ale mele, deschizându-mă imediat. „Acum”, a spus el, aşezându-şi capul penisului la intrarea mea. „Acum, mută-te cu mine.” El a împins, iar spatele meu sa arcuit cu un scâncet puternic. A împins din nou. Mai greu atunci. Şi din nou. „Acum vino după mine.”

La comanda lui, am făcut-o. Stelele mi-au fulgerat în spatele pleoapelor, plăcerea s-a ondulat în interiorul meu, împingându-mă în întuneric pentru un moment fericit. Si Dumnezeu. Nu am avut orgasmul atât de repede în viaţa mea.

„Vii atât de dulce”, mi-a spus el la ureche, călărându-mă prin valul de plăcere, până când corpul meu nu a fost altceva decât o încurcătură de membre uzate. „Vii atât de strălucitor.”

Mi-am mişcat gura, dar nu ieşea niciun cuvânt, eram prea pierdut de senzaţii, prea pierdut de senzaţia că el încă se mişcă în interiorul meu, umplându-mă.

O apăsare bruscă a buzelor lui de ale mele, apoi am fost răsturnat pe burtă.

Mâinile lui s-au mutat în lateralele mele, iar când mi-a ridicat corpul în sus, l-am simţit fierbinte, tare şi umed pe spatele meu. Palmele aspre mi-au târât în sus şi în jos coastele, stomacul, coapsele, apoi mi-au urcat la sâni. Mi-a tras de unul dintre sfarcurile, readucând acea nevoie vie. Coapsele lui s-au deplasat sub mine, axul penisului lui ghinind la intrarea mea din spate şi un nou fulger de urgenţă mi-a făcut capul să se învârtească. M-am lipit de el.

„Spune-mi”, a spus Cameron, strângându-şi dinţii peste gâtul meu. „Spune-mi că mă vrei aşa”, a cerut el, mişcându-şi şoldurile şi aducându-şi tija pentru a-mi tachina clitorisul. „Spune-mi că eşti al meu de luat dacă asta vrei.”

„Cameron”, am scâncit, iar el a răsplătit asta cu un sărut pe umăr. „Te-am dorit doar pe tine”, am exclus cuvintele. Sunetul aspru şi udat de nevoie, dar oh, atât de corect. „Te vreau în orice mod posibil.”

Şi-a mişcat penisul, capul alunecând înăuntru. „Atunci, spune-mi să te trag.”

„La dracu-mă,” am şoptit. "Vă rog."

S-a împins până la capăt, poziţia, mărimea lui, felul în care ne potrivim tocmai acum, scoţând gemete gemene din ambele noastre guri.

„Ah, la naiba, iubire”, mârâi el, aruncându-se în mine. „Cât de moale şi de perfect eşti.” Braţele lui au trecut în jurul taliei mele, împingerile lui crescând în ritm, pierzând orice simţ al ritmului. „Sunt îngropat atât de adânc în tine.” Mâna lui s-a mutat acolo unde ne-am alăturat şi şi-a apăsat

palma acolo. „S-ar putea să fim în dezacord uneori. Înnebuniţi unul pe altul. Dar aşa ne dracului.” Degetele lui mi-au înconjurat clitorisul. „Aşa o să te trag mereu, indiferent de ce. Aceştia suntem noi."

„Da,” am scâncit, pierzându-mă în tsunami-ul de senzaţie care mi-a pătruns din nou. "Aceştia suntem noi. Doar cu tine. Numai noi." A gemut în spatele meu, schimbând unghiul şi lovind un alt loc. Mai multe stele. Mai multe valuri de senzaţie pură şi brută. Prea mult şi nu suficient. "Fa -ma sa vin. Vino în mine.”

Mâna lui liberă s-a mutat la maxilarul meu, uşor, ferm, şoldurile împingându-şi în sus şi în sus. — Ţi-am promis atât de multe, nu-i aşa? Mi-a mişcat capul, făcându-mă să-i întâlnesc ochii. „Uită- te la mine, vezi ce-mi faci.” Ritmul împingerilor lui s-a rupt. „Vino cu mine, iubire.” Glasul i se sparse. "Lasa-ma sa te vad straluceste."

Release m-a prins, m-a smuls şi m-a învârtit, făcându-mi tot corpul să tremure în timp ce ţipam numele lui Cameron.

Parcă sincronizat, corpul lui mare şi solid a avut spasme sub mine, al lui membrele şi penisul smucind odată cu eliberarea lui, propriul meu nume lăsându-i gura într-un mârâit în timp ce se ţinea de mine mai strâns decât fusesem ţinut vreodată de oricine în viaţa mea.

Pieptele zvâcnind, am rămas în acel sus, şoldurile lui încă legănându-se, mâna încă mişcându- se peste clitorisul meu şi penisul încă tare în mine. Gura lui Cameron s-a apăsat pe o parte a maxilarului meu, iar capul mi-a căzut pe spate pe pieptul lui.

Nu ştiam cât am stat în acea poziţie, ştiam doar că, la un moment dat, s-a strecurat din mine şi m-a rearanjat în braţe. M-a întors în lumea vie cu un sărut şi m-a rugat să fac pipi pentru că intrase în mine şi era important să fac. Apoi ne-am strecurat în duşul pe care l-a deschis şi m-a adus la pieptul lui. Lăsăm şuvoiul fierbinte de apă să cadă peste noi, transformându-ne pielea netedă unul sub vârful degetelor celuilalt.

„Adalyn, iubito”, mi-a şoptit el la ureche, mâinile lui mergând în sus şi în jos pe spatele meu. „Acesta nu mai este un joc.” Inima mi s-a umflat în piept la cuvintele lui. La posibilitatea ca au pictat. Adevărul pe care l-am ascuns. „Spune-mi că înţelegi.”

Mi-am desprins capul din pieptul lui, asigurându-mă că îi întâlnesc privirea. Am inteles. Atât de mult încât începeam să văd că nu aveam nicio şansă. În momentul în care am pus piciorul în Green Oak, deja pierdusem. Dar acum, şi inima mea era în joc. Acum, ceea ce era în joc era mai mare decât răscumpărarea. Mai mare decât a remedia o mizerie de PR sau a câştiga încrederea cuiva.

Dar acesta era Cameron. Şi am avut încredere în el aşa cum nu am avut niciodată încredere în nimeni. Am văzut că. Aşa că l-am sărutat în centrul pieptului şi când i-am spus „Ştiu”, mă refeream la fiecare cuvânt.

CAPITOLUL TREEI ŞI TREEI

Adalyn

M“ am trezit cu un ghiont pe faţă şi cu bâzâitul caracteristic al unui telefon.

Ochii mei s-au deschis la un set de ochi la care nu mă aşteptam.

"Salcie?" am bolborosit.

Laba ei a coborât din nou, apăsând pe obrazul meu în timp ce stătea lângă perna mea.

M-am uitat în spatele ei, găsind goală latura patului în care fusese Cameron.

După ceea ce fusese cea mai bună noapte de somn în săptămâni – luni, poate chiar ani – nici măcar nu-l observasem trezindu-se. Am fost reînnoit şi rănit în cel mai bun mod posibil. Da. Ceea ce făcusem noaptea trecută fusese cel mai bun sex din viaţa mea – zguduitoare, orgasme multiple.

Şi Cameron? Era un ghemuit. Un îmbrăţişător. Şi oricât de mult nu fusesem niciodată unul dintre ei, am aflat că se ghemuiesc cu Cameron, dus la cel mai bun sex la mijlocul nopţii. Leneş şi sufocant şi…

Telefonul pe care îl ignorasem a bâzâit din nou, făcându-mă să mă rostogolesc în direcţia sunetului.

M-am ridicat, sprijinindu-mă cu spatele de tăblia pe care Cameron o folosea ca pârghie în miezul nopţii…

Willow mieuna peste bâzâit.

"Da da. Ştiu, i-am spus, punând-o în poală în timp ce mă întindeam după telefon. „Sunt obsedat de tatăl tău.”

„Tu ce eşti?” Din difuzorul telefonului se auzi o voce masculină.

Mi-am ridicat privirea, văzând chipul lui Matthew pe ecran. Hopa! Trebuie să fi acceptat apelul. „Sunt…” am început, dar apoi i-am luat pungile întunecate de sub ochi. Felul în care părul i s-a lipit în toate direcţiile. "Ce e în neregulă cu tine?"

„Este o pisică?” a întrebat el, ignorând întrebarea mea. Willow mieuna şi îşi ridică capul pentru a verifica ecranul. „De ce ai o pisică?”

— Matthew, am spus, acum serios. "Ce se întâmplă? Mă suni foarte devreme dimineaţa.” O figură de vinovăţie m-a străbătut. Eram atât de

învăluită în propria mea viaţă încât nu l-am mai verificat de ceva vreme. "Ce se întâmplă?"

Maxilarul i s-a încleştat şi nu a fost nevoie să spună un cuvânt ca să ştiu că era ceva în neregulă. Probabil mai mult de un lucru.

„Matei...”

„O, Doamne,” gemu el deodată. A închis ochii într-un mod dramatic. „Eşti gol sub pisica aceea? Aştepta. Nu-mi spune.”

„Există o mângâie între pisică şi mine.”

În fundal se auzi o voce feminină.

Matthew a oftat înainte de a-şi întoarce capul şi a striga: „MA! Ţl-am spus că am de gând să dau un apel.”

Am clipit surprinsă. „Te-ai întors acasă? În Massachusetts?”

— Asta e Adalyn? s-a spus în spate. „Spune-i să vină în vizită. Dumnezeu ştie că ai nevoie de...

„NU ASTA DIN NOU, MA.” S-a înfruntat cu mine. "E o poveste lunga." O clătinare din cap. "Oricum. Cred că asta explică de ce arăţi... El se opri, părând aproape mizerabil. "Ca asta."

"Cum arăt?" am pufnit.

„Frumos”, a răspuns Cameron. „Uimitor, într-adevăr.”

Capul mi s-a întors în direcţia acelei voci profunde, sufocante, cu accent care îmi şoptise tot felul de lucruri la ureche noaptea trecută. Era fără cămaşă şi arăta atât de frumos şi de primitor de la locul lui de la uşă, încât nu puteam decât să rămân cu gura căscată.

„Şi nenorocit”, a adăugat el, făcându-mi falca să cadă pe podea.

Matthew scoase un sunet ciudat din telefon.

Cameron a ignorat toate astea. A străbătut distanţa până la mine cu paşi lungi şi hotărâţi, cu ochii verzi găuriţi în ai mei. A ajuns la marginea patului şi s-a aplecat în faţă. „Eşti gol, în patul meu, cu pisica mea în poală, vorbind cu alt bărbat. Ar trebui să fiu îngrijorat, iubire?”

„Cameron”, am bolborosit ca un idiot, în loc de un simplu nu. Sau a *Nu fi ridicol, nu e evident că sunt înnebunit după tine?* Sau a *Ta cea mai mare preocupare ar trebui să fiu eu, să mă îndrăgostesc neputincios de tine, dacă nu te opreşti din a spune astfel de lucruri* . Dar creierul meu nu funcţiona.

„ *CAMERON?* „Cel mai bun prieten al meu a scuipat de pe telefonul meu. „Ca la Cameron Caldani, ca la *CAMERON* CALDANI?” O pauză de panică. „Aceasta este pisica lui Cameron Caldani? Eşti în PATUL lui Cameron Caldani.” Vocea i s-a ridicat. „Este Cameron Caldani cel care a f—”

„Matthew”, l-am oprit. „Poţi te rog să încetezi să-i spui numele aşa? De fapt, ar fi bine dacă ai înceta să mai accentuezi toate chestiile astea.”

Cameron mi-a pus o cană în mână şi m-a sărutat. Greu. Pe scurt, dar suficient de intens pentru ca gura lui să o despartă pe a mea.

Matthew gâfâi.

Şi eu... am fost prea uimit de acel sărut. distras. Îmi doream mai multe săruturi de genul ăsta. Mai multe zgomote groaznice din pieptul lui, eu...

„Eşti cu Cameron Caldani”, a murmurat cel mai bun prieten al meu, de

parcă cunoştinţele s-ar fi afundat tocmai acum. "Am intrebari. Prima este unde este tricoul meu? Al doilea este cât de serios eşti? Cum sa întâmplat ceva din toate acestea? Devenim cumnaţi?”

Cameron s-a aşezat pe marginea patului, punându-mi un braţ în jurul umerilor mei şi murmurând: „Ar trebui să fie distractiv.”

Am oftat. „Cameron, acesta este cel mai bun prieten al meu, Matthew Flanagan. Şi, Matty, acesta este…

„Cameron Caldani”, a terminat el pentru mine, cu ochii crescând de trei dimensiuni. Dar cel puţin nu găfâia. „Mare fan, domnule Caldani. Ţi-am urmărit cariera de ani de zile. Eu… Se opri.

„Aşteaptă, înainte de a merge mai departe, simt că, în calitate de cel mai bun prieten al lui Adalyn, ar trebui să avertizez.”

„Matthew, nu”, am şoptit eu tare. „Şi nu-l mai spune pe numele său complet, te rog. Faci asta foarte ciudat.”

Cameron m-a tras mai aproape cu braţul care era şerpuit în jurul umerilor mei şi abia când am fost lipit de partea lui şi-a strecurat mâna sub consola şi mi-a pus-o pe coapsa mea goală. „Lasă omul să vorbească.” Mi-a strâns piciorul şi sângele mi s-a repezit exact în acel punct. „Nu mă sperii uşor.”

Prietenul meu cel mai bun arăta atât de uimit încât mă îndoiam că va fi capabil să sperie o muscă chiar acum, dar şi-a dres glasul. „Ultimul iubit al lui Adalyn a fost un instrument complet.”

„Îmi place deja unde se îndreaptă asta”, a mormăit Cameron, iar mâna lui s-a mutat pe burta mea, împingându-mă şi mai aproape.

Matthew a continuat: „Am ştiut în momentul în care l-am întâlnit că în cele din urmă aş vrea să-i rup faţa.” m-am încordat. Matthew nu ştia ce a făcut Cameron. „Am aşteptat ca el să-mi dea un motiv, unul bun şi solid pe care l-aş putea folosi în cazul în care aveam nevoie să mă apăr în instanţă, dar nu a făcut-o niciodată.” A urmat un moment de reculegere. — Nu te cunosc cu adevărat, Cameron. Dar te plac. Mult. Dacă ai şti cât de mult ai fi probabil ciudat, dar…

„Iisuse, Matei”, am şuierat eu. „Treci la ameninţări pentru că avem un meci la care participăm.”

Matthew îşi dădu ochii peste cap înainte ca expresia lui să devină aspră. „Dar oricât de mult îl iubesc pe bărbatul de pe teren, îţi voi sparge faţa dacă o răniţi.” Am oftat, nu pentru că mă îndoiam de el, ci dimpotrivă. Şi mă temeam că asta chiar îl va speria pe Cameron. „Mi-ar plăcea nimic mai mult decât să fii cu ea, să-i oferi o familie de pisici drăguţe, bebeluşi sau orice ne face cei mai buni prieteni pe viaţă, dar nu-i frânge inima. Pentru că dacă o faci, jur că voi…”

„Nu voi face”, a spus Cameron. Cu fermitate. Fără ezitare. „Şi ea este cea care are puterea şi alegerea de a face toate acele lucruri. Nu eu. Abia aştept ca ea să mă lase.”

Inima mi s-a împiedicat. S-ar putea ca sufletul meu să-mi fi părăsit trupul pentru tot ce ştiam. aveam să leşin. Sau vomita. Chiar am fost.

Ce naiba se întâmpla? De ce vorbeau despre familii de pisici şi bebeluşi şi de ce Cameron vorbea ca... de parcă trebuia doar să semnez pe linia punctată pentru a-l obţine? Eu... nici măcar nu vorbisem despre ce înseamnă asta. Viitorul. Plecam de Green Oak. La scurt timp după acest joc, dacă ar fi trebuit să ghicesc. Şi el... Tocmai cumpărase această cabană.

Abia aştept ca ea să mă lase .

Acum inima mea face piruete. Trebuia să vorbim. Nu despre pisici sau bebeluşi, pentru că era ridicol, ci despre orice a urmat după asta. Dupa acum.

— Bine, spuse Matthew, bătând din palme şi aducându-mă înapoi. „Acum că asta e din drum. Pot să vă pun câteva întrebări, domnule Caldani?”

Bărbatul de lângă mine tresări. Şi totuşi, el a spus: „Sigur”.

„Nu”, am intervenit cu un ton ferm, întorcându-mă în cele din urmă la mine. "Fără întrebări. Fără şmecherie ale jurnaliştilor. Opreste-l."

Cel mai bun prieten al meu a rămas gura deschisă pentru o clipă, cu sprâncenele încruntate. "Dar-"

„Am spus nu”, am repetat, auzind prea multe emoţii în vocea mea. „Cameron a spus da doar pentru că eşti prietenul meu. Dar adevărul este că viaţa lui personală nu este treaba ta sau a nimănui. Va vorbi când va decide să vorbească, iar dacă asta nu se întâmplă niciodată, atunci este în regulă.”

Matthew şi-a revenit repede, la fel ca întotdeauna. Doamne, m-am simţit ca un nenorocit, dar deja l-am rănit pe Cameron ameninţându-l că îl demasc. Şi chiar dacă asta mi s-a părut ca o veşnicie în urmă, m-am cutremurat de vinovăţie chiar şi mă gândeam să-l pun din nou în acea situaţie.

— Îmi pare rău, spuse Matthew şi am ştiut că vorbea serios. Ochii i se întoarseră în direcţia lui Cameron. — Cred că s-ar putea să te păstreze, omule. Adalyn nu ia niciodată pe Rottweiler pe mine. Cu excepţia momentului respectiv, am târât-o la Saint Patrick...

„Matei, te rog.” am gemut. „Mi-ai promis să nu mai vorbesc niciodată despre asta.”

„Bine”, a spus cel mai bun prieten al meu. — Chiar trebuie să plec, acum. Tonul lui deveni sumbru. „Addy?” spuse el şi mi-am dat seama că nu mă mai deranjează asta. „Este ceva ce trebuie să vezi. De aceea te sunam. Este în e-mailul tău.” S-a uitat din nou la bărbatul de lângă mine. „Ai grijă de ea, vrei? Eu... Ea va trece peste orice, dar uneori este bine să nu o faci singură.”

Ceva a sunat în fundal, în spatele scaunului lui Matthew, dar înainte să pot discerne ceva, sau chiar să procesez sensul a ceea ce tocmai spusese, apelul se terminase.

Cameron mi-a luat cana din mână.

„Hei, nu am terminat cu...” am început.

Dar gura lui Cameron era pe a mea, mâinile lui pe talia mea, iar spatele meu se lovea de pat. El a venit peste mine şi un sentiment imediat de dreptate, de siguranţă, entuziasm şi căldură, a căzut peste mine, învăluindu-mă şi făcându-mi mintea să se oprească.

Willow a mieunat undeva departe, de parcă ar fi fugit din cameră, iar

Cameron m-a muşcat din nou buzele, cerându-mi toată atenţia înapoi.

„Frumosă, fată feroce”, mi-a spus el pe buzele mele. Şoldurile lui se instalează între ale mele. „Protejându-mă aşa.” Acea gură mi-a coborât pe gât. „M-a făcut ca o stăpânire”.

Mâinile mele s-au mutat la capul lui, degetele mele alunecându-i în părul lui, rezistând cu greu simţirii gurii lui în timp ce aceasta continua în jos. — Am crezut că... Cameron m-a ciupit de sfarcul şi mi-am arcuit spatele. „Cred...” Limba lui a coborât până la burta mea. „Cred că...” El a pus un sărut dur pe şoldul meu. "Eu cred ca noi-"

Capul i se ridică, privirea lui întâlnindu-se pe a mea. „Ce crezi că ar trebui să facem, iubito?”

Pieptul mi s-a înălţat în sus şi în jos, nevoia mi-a străbătut şi mi-a fost dificil să mă gândesc. "Vorbi. Cred că ar trebui să vorbim.”

Am aşteptat reacţia lui, aproape temându-mă că ar putea să o spele sau să plece.

Dar buzele lui Cameron s-au zvâcnit, aplecându-se în sus şi dând formă acelui zâmbet orbitor. „Vom vorbi, atunci.” Mi-a mai sărut un sărut pe burtă, apoi s-a urcat şi şi-a împins buzele la maxilarul meu. Pleoapele mele s-au închis şi când s-au redeschis, el stătea lângă patul şi se uita în jos la mine în timp ce stăteam întins în cuvertură. Încă. „Avem câteva ore până la meci. Ţi-am lăsat micul dejun în bucătărie. Cafea proaspătă, de asemenea. Voi sar sub duş ca să mă ocup de asta.” Se prinse de pantalonii lui de dormit. am înghiţit. „Este o invitaţie deschisă pentru tine de a te alătura. Oricum, vom vorbi înainte de a pleca din casă.”

Cu uimire, l-am privit scoţând ceva din buzunarul pantalonilor de trening. Apoi s-a aplecat în faţă şi mi-a strecurat-o peste cap. M-am uitat în jos, găsindu-i inelul cu sigiliu atârnat de un lanţ.

— Pentru noroc, spuse el. „Aşa că nu uitaţi cât de superstiţioasă sunt”. Şi cu asta, s-a întors şi m-a lăsat exact acolo unde eram.

lisus. Asta era viaţa mea acum? Să fiu invitat de bărbaţi frumoşi să facă sex la duş şi să-mi port moştenirile familiei la gât?

Este o invitaţie deschisă pentru a vă alătura .

am răsărit. Călcâiele picioarelor mi-au lovit podeaua atât de tare, încât probabil că am lăsat o urmă. Aveam de gând să vorbim oricum. El însuşi aşa spusese. Deci am putea avea mai întâi câteva orgasme, nu-i aşa? Cameron îmi dădea de ales. La fel cum a făcut întotdeauna. Ştia că era ceva în mintea mea şi mi-a oferit o intrare şi o ieşire. Se asigurase, oricum, că ştiam că va fi acolo.

Mângâindu-se.

Am pornit spre baie, dar apoi, telefonul mi-a sunat din nou.

Aproape instinctiv, am avut o privire la notificare. Era e-mailul lui Matthew.

Era ceva despre el, ceva despre ceea ce spusese care mă lăsase neliniştită. S-a întâmplat ceva cu Matthew şi răspunsul ar putea fi în acel e-mail.

Am ridicat telefonul. L-am deblocat. Mi-am deschis căsuţa de e-mail şi am

apăsat pe e-mail.

CAPITOLUL TREEI ŞI PATRU

Adalyn

cea care m-a readus pe pământ.

„Adalyn?”

Am clipit, ecranul telefonului meu acum negru.

De cât timp mă uitam în spaţiul gol?

Totul era o neclaritate. Nici nu-mi aminteam să fi îmbrăcat una dintre cămăşile lui Cameron sau să fi venit în bucătărie. Tocmai mi-am amintit că am deschis e-mailul lui Matthew şi trebuia să mă mut. Senzaţie de frig. Aveţi nevoie de un pahar cu apă. Nevoia de a respira.

„Adalyn?” Vocea lui Cameron se auzi din nou, de data aceasta o margine de panică. I-am auzit paşii, apoi mâinile lui au fost în jurul feţei mele. „Trebuie să respiri, iubire.”

Nu respiram?

Aerul mi s-a blocat în gât, făcându-mă să icnesc şi dându-mi un răspuns.

Sprâncenele lui Cameron se înnodară, îngrijorarea îi răsuciră expresia. El a avut dreptate. Cameron avusese dreptate în tot acest timp. Acesta trebuia să fie un atac de panică. Şi a fost ceva de care nu ar trebui să-l şterg. Ar trebui să văd pe cineva despre asta. Probabil că am avut declanşatori despre care ar trebui să ştiu. eu—

„Trebuie să plec”, am grăunt. „Este tatăl meu. E-mailul lui Matei. Trebuie să iau un zbor înapoi la Miami.

Mâinile lui au căzut în jurul feţei mele. Mi-a înclinat faţa înapoi. Mi-a întâlnit privirea. "A respira."

Avea dreptate, trebuia să fac asta.

„Asta e”, a spus el, în timp ce mă limitam la a inspira şi a expira trageri mari de aer. — Bună treabă, dragă.

Zgomotul din capul meu a început să se liniştească. Bucăitul în piept a coborât treptat. Dar apoi, s-au infiltrat noi emoţii. Vinovăţie. Întristare. Şoc. Cameron trebuie să fi fost atât de speriat când m-a găsit aşa. Atât de îngrijorat, atât de orbit de… mine. Am clătinat din cap.

„Tatăl meu vinde clubul.” Cuvintele m-au lăsat într-un gâfâit. Presiunea din piept a crescut. Mam concentrat pe chipul lui Cameron. Lăsând verdele ochilor lui să mă pătrundă. „Către David, conform celor spuse lui Matthew

de unul dintre jurnaliştii din reţeaua sa. Şi trebuie să fie din cauza mea. Trebuie să fie pentru că tata nu are altă opţiune după ce am încurcat totul. Probabil că David îl şantajează într-un fel, folosindu-mă din nou drept garanţie. Trebuie să exploateze situaţia în care am pus Flames cu videoclipul. Altfel, tata nu ar face asta niciodată. El... Ceva trecu pe expresia lui Cameron. „Tatăl meu nu ar vinde niciodată”.

„Nimic din toate astea nu este vina ta”, a spus el cu încredere. Determinare. Acel îndemn de a face totul mai bine, de a-mi lua grija departe de mine. "Mă auzi? Nimic. Nu eşti responsabil.”

Acele cuvinte au adus o uşurare, dar el... De ce nu a fost mai şocat? Ce a fost acea emoţie care îi strălucea chipul?

— Adalyn, spuse el. Încet, cu grijă. "Ieri-"

M-a lovit atunci. "Tu stiai."

A fost linişte. O tăcere pe care nu voiam să o înţeleg.

M-am rezemat. M-am uitat la faţa lui. La chipul acela frumos pe care l-am iubit atât de mult. Da, mi-au plăcut multe lucruri despre Cameron. Dar eu... m-am făcut să vorbesc prin nodul gros înfipt în gât. Chiar dacă ar fi fost doar pentru a repeta aceleaşi două cuvinte. "Tu stiai."

Expresia lui Cameron tremura, dar ştiam că nu avea de gând să o facă nega-l. Nici el nu avea de gând să încerce să minimizeze asta. Cameron nu era genul ăsta de om. „Nu ştiam sigur.”

Am simţit că picioarele mi s-ar putea dubla sub greutatea mea.

Gura mi s-a deschis şi s-a închis fără cuvinte, până când am reuşit să-mi invoc vocea. „De cât timp ştii?”

— O zi, spuse el. „Dar nu ştiam cu adevărat. Nu sigur.” Şi-a luat mâinile, fără tragere de inimă, de parcă ar fi ştiut că am nevoie de spaţiu, dar nu era sigur că mă las. „Liam, fostul meu agent. El este cel care a auzit zvonurile. A menţionat-o doar pentru că Flăcările au întrebat despre mine.”

Flăcările. Au întrebat de Cameron? Ce altceva îmi ratasem? Clar, prea mult. „Nu ştiam”, am murmurat. „Dar ar fi trebuit să ştiu. Toate acestea."

„Nu cred că tatăl tău a vrut să ştii”, a răspuns Cameron atât de simplu, atât de uşor, încât o parte din mine şi-a dorit să fie supărat. Dar nu am fost. Eram confuz. Şi rănit. Braţul i-a întins mâna, dar s-a oprit. Mâna îi făcu pumnul lângă el. „Nu a fost chiar o ofertă şi dacă s-ar fi ajuns la asta, ai fi fost prima persoană care a auzit-o înainte să mă gândesc la asta. Dar nu asta te deranjează.” El a făcut o pauză, iar eu... Doamne, de ce mă simţeam atât de... pierdută chiar acum? De ce am simţit că toată lumea mă ţine în întuneric despre propria mea viaţă? „Voiam să-ţi spun despre zvonuri, dragă. Dar nu am de gând să te mint, aveam să aştept până azi mai târziu.”

Şi asta nu am putut înţelege.

Ar trebui să-mi fac bagajele chiar acum. Ar trebui să fiu într-un zbor, să mă întorc la Miami să repar asta. Pentru a opri asta. Să-i spun tatălui meu să nu-l lase pe David să-l manipuleze, că ştiam de mită. Că nu ar trebui să vândă. Dar, în schimb, eram aici, încercând să-mi dau seama de ce mă simţeam atât de... inima frântă. Tradat.

Nevoind să mă gândesc, să-mi ordonez emoţiile şi gândurile învolburate din capul meu, m-am împins. Am pus distanţă între noi şi m-am oprit la

tejgheaua din partea opusă a bucătăriei.

Un sunet sugrumat l-a părăsit pe Cameron.

Am alungat cât de oribil m-a făcut să mă simt asta, cât de mult am urăsc să fiu responsabil pentru un semn atât de puternic de suferinţă, dar nu am putut articula un gând când m-a atins. Tot ce am simţit a fost el.

„Ştiai ce face David”, i-am spus, încercând să înţeleg. „Ştii ce simt şi eu despre club.” Am clătinat din cap. „Şi mă lăsai să rămân aici în această... lume fantezie. Joc jocuri." Am ignorat durerea din piept la auzul propriilor mele cuvinte. „Dumnezeu ştie ce trebuie să fi făcut David pentru a-l determina pe tatăl meu să ia în considerare un transfer. Aceasta este vina mea.”

Cameron a păşit în direcţia mea. Gura i s-a deschis.

Am ridicat o mână. „Nu pune scuze pentru mine sau pentru ceea ce am făcut. Nu acum, te rog.” Mi-am dus mâinile la tâmple. Am închis ochii pentru o clipă. Dumnezeu. Ce faceam? „Ar trebui să fac bagajele, nu să mă joc acasă cu tine.

Maxilarul i s-a strâns atât de tare, încât abia i-am putut vedea buzele. „Acesta nu a fost niciodată un joc.” A făcut un pas înainte. Şi m-am deplasat înapoi, cu partea inferioară a coloanei vertebrale lovind tejgheaua în spate. „Nu mă jucam, Adalyn. Şi tu mi-ai spus că ai înţeles asta. Aseară."

„Dar m-ai ţinut în întuneric”, i-am spus, cu o voce joasă şi liniştită care nu mi-a plăcut. Gura lui Cameron s-a întredeschis, dar nu a ieşit niciun cuvânt. "Exact ca ei. Chiar dacă a fost doar pentru o zi.” Am clătinat din cap. "Ştii? Tot ce mi-am dorit a fost să fiu... văzut. A lăsa o urmă. Pentru a-i câştiga aprobarea şi a dovedi tuturor că aş putea fi exact ca tatăl meu.” Cuvintele mele au răsunat în urechile mele, de parcă le-aş fi auzit cu voce tare din propria mea gură pentru prima dată. „Şi acum, este posibil să fiu prea târziu şi să nu pot face nimic pentru a remedia toate astea.” Mi s-a rupt vocea şi a trebuit să-mi dresez glasul înainte de a continua. „Mi-aş dori foarte mult să ai dreptate. Mi-aş dori foarte mult să nu fie un joc, dar viaţa este una. Şi oricât de mult aş încerca, se pare că pierd mereu, mereu.” Am închis ochii, cu capul prea înceţoşat. Gândurile mele se amestecă şi se amestecă. „Fiindrea mea aici a fost întotdeauna menită să fie temporară, oricum.”

— Nu, spuse Cameron.

Mi se simţea gâtul strâns, un loc între piept şi stomac mi se întorcea prea tandru, prea slab. "Trebuie să plec. Ar fi trebuit să fiu într-un zbor până acum. Trebuie să repar asta înainte de a fi prea târziu.”

Cameron a păşit în direcţia mea, atât de atent, atât de încet, încât nici măcar nu eram sigur că se mişcase. „Adalyn...”

"Nu." Capul mi s-a scuturat brusc. Nu am vrut să-l aud scuzându-mă. Sau iau partea mea. Nu am vrut să-l aud spunând că acesta nu e un joc din nou. „Ar fi trebuit să-mi spui în momentul în care ai auzit. Chiar dacă erau doar zvonuri.”

„Poate că ar fi trebuit.” Toată faţa i s-a strâns, de parcă ar fi vrut să se închidă, dar nu putea. Fiecare emoţie a început să iasă la suprafaţă. Nările i s-au deschis. „Dar nu asta am făcut, aşa că nu.”

Am clipit, surprins de recunoaşterea neclintită.

— *Nu* , repetă el, ferm. „Am făcut ceea ce am făcut şi, oricât de mult urăsc că ai aflat aşa, nu regret că am luat decizia de a nu-ţi spune până nu sunt sigur că asta se va întâmpla cu adevărat . Ştii de ce? Pentru că refuz al naibii să-i las să-ţi ia altceva.”

Acea pată sensibilă din pieptul meu s-a răspândit, devenind mai mare, făcându-mă atât de vulnerabil încât acum eram îngrozit de următoarele cuvinte.

Comportamentul lui abia controlat s-a rupt. „Am vrut să spun când am spus că te văd.” Şi-a lăsat braţul în jos. „Te văd dracului şi văd ce ţi-a făcut tatăl tău. Şi ce a făcut David, de asemenea.” Verdele din ochi se învârtea de frustrare, cu gura strânsă, atât de aproape de un mârâit. „Din cât e ştiu, acesta ar putea fi acel nenorocit de escroc care răspândeşte vestea pentru a te răni intenţionat. Trebuia să fiu sigur că nu era cazul.”

Mi s-au mărit ochii la posibilitatea ca David să fie în spatele asta. În spatele informaţiilor care fuseseră în e-mailul lui Matthew.

Cameron a continuat, cu vocea domolită: „Sunt un om egoist, Adalyn. Şi am vrut să ai asta. Nu am vrut ca el – ei – să strice astăzi pentru tine. Acest lucru pentru care ai muncit atât de mult. Numi pasă mai puţin de liga mică, dar am câştigat asta pentru tine. Am vrut să mergi la joc şi să fii al naibii de extaziat. Nu-ţi face griji în mintea ta. Zâmbeşte şi râzi aşa cum rar do. Distrează-te bine cu mine şi cu fetele şi adună bucuria pe care o meriţi. Dragostea naibii pe care nu trebuie să o câştigi. Asta mă face să fac egoismul meu.”

Vârfurile degetelor mele au început să pară amuzante. Amorţit. Şi furnicătură. Dintr-o dată. „Nu-mi spune să zâmbesc mai mult. Sau vă faceţi mai puţine griji.” Mi-am strâns mâinile, speriat că vor începe să tremure. Şi senzaţia ciudată s-a extins şi în sus pe braţe. "Eu sunt cine sunt."

"Stiu iubire." Vocea lui tremura. „Nu vreau să te schimb. Nu aş schimba nimic la tine, aşa cum uneori mă înnebuneşti absolut.” El clătină din cap, ca pierdut pentru o clipă. „Eşti cine eşti. Şi îmi place asta. Să fie rare zâmbetele alea atâta timp cât sunt ale mele.”

Esti cine esti .

Şi îmi place asta .

Să fie rare zâmbetele alea atâta timp cât sunt ale mele .

A mea .

Inima mi-a căzut în picioare, iar Doamne, acea gaură proastă care se deschisese în mijlocul meu pulsa, bătea de nevoie, cerând să fie umplută.

Cuvintele abia mi-au dat seama când am spus: „Asta nu are rost”.

Mi-am regretat cuvintele. Aproape imediat. Nu a fost în afara sensului. Ceea ce spusese... fusese totul. Fiecare lucru.

Privirea lui Cameron nu se clinti. "E bine." A făcut un pas înainte. „Eu voi fi sacul tău de box.” Inca un pas. „Voi fi orice ai nevoie să fiu. O să sar într-un zbor şi o să te ţin de mână. Te voi ajuta să spargi ceva cu mâinile goale. La naiba, voi sta acolo şi voi privi.” A ajuns la mine şi tot corpul meu a reacţionat la el. Spre apropierea lui. La cuvintele lui. "Orice ai nevoie. Vrei să pleci acum. Vom merge."

Esti cine esti .

Şi îmi place asta .

„Nu am nevoie să mă protejezi”, i-am spus şi mi-aş fi dorit să cred în propriile mele cuvinte. Mi-aş fi dorit să nu simt că tot ce îmi doream era să-i sar în braţe. Dar asta a făcut din mine aceeaşi femeie care pierduse controlul asupra vieţii ei în ziua aceea. Aceeaşi femeie care nu şi-a putut păstra emoţiile. "Acest. De asta nu mi-ai spus. Nu ai încredere că mă descurc cu lucrurile. De unul singur. Şi s-ar putea să merit asta după ce s-a întâmplat cu Sparkles şi de fiecare dată când m-ai văzut că pierd controlul, dar m-am ocupat de lucrurile pe cont propriu toată viaţa mea, Cameron. Şi am fost bine.”

„Nu crezi că ştiu?” A pufnit, şi atunci am ştiut că se rupe. Cameron se defecta. „Ştiu că nu ai nevoie de mine sau de altcineva. Ştiu că eşti mai mult decât bine pe cont propriu. Iisuse, Adalyn, asta mă împinge să vreau să te păzesc ca pe un nenorocit de câine.”

Mâna lui mi-a cuprins faţa atunci şi Dumnezeu. Se simţea atât de bine. Atingerea lui atât de reconfortantă, atât de caldă în acest fel, care m-a făcut să mă simt atât de viu. Am închis ochii.

Glasul i se domoli. „Eşti atât de puternic, atât de puternic independent, încât vreau să te ţin fericit şi în siguranţă înainte de a fi nevoie.” Mi-a mângâiat maxilarul. Şi abia atunci mi-am dat seama că dinţii îmi pocneau de reţinere. "Am încredere în tine. Nici măcar o dată nu m-am îndoit că eşti capabil să reziste la un singur lucru pe care viaţa ţi-l aruncă. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să opresc nimic să te rănească din nou.

Inima mi-a bătut nesăbuit în piept, reverberând în tâmple şi în cap. Am închis ochii, făcând efort să trag oxigen în plămâni. Intru prin gura mea. Din nasul meu.

Asta mă împinge să vreau să te păzesc ca pe un nenorocit de câine .

Intru prin gura mea. Din nasul meu.

Am încredere în tine .

Dar am avut încredere în mine?

am deschis ochii. „Ar trebui să iei slujba la RBC. Este oportunitatea vieţii.”

Un alt dintre acele sunete sugrumate l-a părăsit. Şi inima mi-a bătut acum în tâmple. *Ia înapoi cuvintele* , mi-a implorat o voce din cap. *Luaţi-le înapoi. Roagă-l să meargă la Miami cu tine astăzi. Nu face asta singur când nu trebuie* .

— Nu, spuse Cameron. Stabilit. Cu fermitate. Nici măcar o urmă de îndoială în vocea lui. Bărbat încăpăţânat, cu capul tare. Perseverenţa lui m-a făcut doar să vreau să ţip. Strigăt. Fii în braţele lui. „Nu a fost niciodată luat în considerare, dar acum nici măcar nu este o opţiune care să-mi treacă vreodată prin minte. Nu plec."

Inima mi-a bătut atât de tare, atât de tare, încât când am spus: „De ce?” Nu credeam că am auzit cuvântul. „De ce nu l-ai lua? Anglia este casa ta.”

Maxilarul lui Cameron se strânse. Mâna lui a căzut. „Nu.” A scuturat din cap. „Nu mă face să spun cuvintele cu voce tare. Nu acum. Nu chiar înainte să încerci să mă alungi.

Cuvintele.

Ce cuvinte?

Cei care încercau să iasă direct din mine?

Am bănuit că nu a contat. Nu conta ce credea el că nu se spunea. Pentru că, oricât de mult am înţeles de ce mi-a ascuns asta, noi nu mai aparţinem lumii în care copiii de nouă ani jucau fotbal, unde participam la festivalurile de toamnă şi împărţeam o cabană.

Era timpul să mă întorc acolo unde îmi era locul.

La tăcerea mea, ochii lui Cameron s-au închis. A stat acolo, aşa, doar o clipă. Apoi, a plecat.

A fost un moment lung în care singurul sunet a fost respiraţia mea superficială şi paşii lui în timp ce se îndrepta spre uşă. Şi mă tot gândeam câtă mizerie făcusem pentru cineva care o ţinuse împreună atât de mult timp. Pentru cineva care fusese acuzat că nu a arătat suficientă emoţie de atâtea ori.

Să fie rare zâmbetele alea atâta timp cât sunt ale mele .

Mi-am adus mâna la piept, nereuşind să potolesc menghina care se strângea care îmi strângea inima.

„Chiar ai vrut să spui, iubire?” m-a întrebat şi abia atunci mi-am dat seama că mă privea de la uşă. Nu plecase. „Când mi-ai spus că nu te-ar deranja dacă eu sunt cel care să-ţi omoare dragonii.” Ceva în mine s-a rupt.
— Ai vrut să spui asta?

Am vrut să spun. Cu fiecare gram din ceea ce eram.

Dar totul se schimbase acum. Nu era vorba să-l ia pe a lui camera de oaspeţi sau lucrând cu el în echipă. Nu era vorba de a accepta să ai nevoie de atingerea lui. Bula izbucnise, basmul se rupsese, iar eu căzusem la podea cu o bubuitură. Exact aşa cum prevăzuse mama. Aceasta a fost viaţa reală. Şi tatăl meu vindea clubul pe care îl considerasem acasă toată viaţa omului care mă folosea să-l manipulez.

CAPITOLUL TREEI ŞI CINCI

Cameron

AŞ fi dat naibii.

Regeşte.

Nu am acţionat niciodată fără un motiv, fără un plan bine gândit. Dar de data asta am făcut o greşeală. Adalyn avea dreptate, nu ar fi trebuit să decid ce era mai bine pentru ea fără să o las să aibă un cuvânt de spus. Chiar dacă tot ce îmi doream era ca ea să aibă acest lucru al naibii. Chiar dacă o cunoşteam şi ştiam că îşi va sacrifica propria fericire. Du-te la Miami şi remediază o situaţie de care nu era responsabilă.

Nenorociţii ăia nenorociţi o foloseau ca pe o piesă de şah în jocul lor bolnav de putere. Şi mi-a făcut să fiarbă sângele.

Dar oricât de mult voiam să o protejez, calculasem greşit. Aş fi dat naibii. Şi acum, ştiam şi eu că nu ar fi trebuit să ies din cabină. Nu ar fi trebuit să mă convin că Adalyn avea nevoie de spaţiu. Nu ar fi trebuit să o părăsesc şi să sper la ce e mai bun. Ar fi trebuit să rămân.

Pentru că acum Adalyn nu era aici. Ea nu venea la meci şi nu ştiam dacă se va mai întoarce vreodată.

M-am uitat la picioarele mele, la sunetul mulţimii care se aduna şi la fete nimic altceva decât un bâzâit scăzut.

Nu am nevoie ca tu să mă protejezi... Nu ai încredere că mă pot descurca singură .

Hristos. Am fost atât de prost. Ea credea asta acum. O făcusem să creadă asta. Chiar şi atunci când tot ce cred este cât de puternică şi curajoasă este. Şi cât de îngrijorată îmi este cât de puţin are nevoie de mine.

Şi acum ea era în drum spre aeroport, iar eu eram aici, cu mâinile legate la spate de propriile mele acţiuni. Mi s-a răsucit stomacul la gândul că ea stă singură în acel avion. Neavând pe cine săi strângă mâna în caz că avea nevoie de liniştire. Mi-am scos telefonul şi am deschis aplicaţia de zboruri, dar amintirea cuvintelor ei mi-a oprit degetele.

Nu ai încredere că mă descurc cu lucrurile .

Aş avea încredere în ea cu tot ce am. Dar ar crede asta dacă m-aş planta în Miami? Oare ar crede că fac exact ceea ce mă acuzase ea? Mi-ar spune că

încerc să duc bătăliile ei?

Am alungat o înghiţitură puternică de aer. Am dat din cap. Mi-am blocat telefonul. M-am dus să-l pun deoparte, dar apoi l-am scos înapoi şi l-am deblocat. — La naiba, am mormăit. „La naiba, am continuat, iar faţa ei mi-a ieşit în spatele ochilor. *Limbă, antrenor* , ar spune ea cu acea înclinare a buzelor. M-am simţit ca o lovitură pe faţă. „Braişca absolută.” Am închis ochii. „Cum ai putut să o minţi, tu...”

„Coach Cam?”

„María”, am spus dând din cap, întărindu-mă înainte de a mă întoarce. „Hei, m-ai numit Cam.” María ridică din umeri. „Porti cămaşa ta specială”, mi-a spus ea, de parcă asta ar explica de ce. La naiba, acum mă doare din nou pieptul. "Asta e bine. Dar cine este broasca? Şi pe cine a minţit?”

Am oftat, incapabil să-mi adun puterea de a veni cu un răspuns pentru ea.

Şi-a îngustat ochii, dar mai degrabă decât cu suspiciune, a făcut-o cu înţelegere. „De aceea domnişoara Adalyn întârzie? am crezut mi-ar împleti din nou părul. Ca data trecuta." Ea arătă spre marginea terenului unde se aduna echipa. „Chelsea a adus vopsea de faţă, aşa că nu trebuie să-şi folosească rujul elegant pentru a ne desena din nou linii pe obraji.”

„Eu..La dracu-mă. Nu am putut face asta. Aerul mi se bloca în gât. — Nu cred că domnişoara Adalyn va veni la meci, María.

"De ce?"

„A fost o urgenţă în Miami şi a trebuit să plece.”

María şi-a înclinat capul. — Atunci de ce nu eşti cu ea? ea a intrebat. Si Dumnezeu. A fost o întrebare atât de simplă, formulată cu un şoc atât de autentic, de parcă nu ar exista altă posibilitate decât să fiu eu lângă ea, încât aproape că mi-a pus în genunchi.

Eu... nu am scos nimic altceva decât adevărul. "Am incurcat. Am făcut-o să creadă că nu am încredere în ea să se descurce singură. Eu... Am tratat-o ca pe singurul bărbat de care încercasem să o protejez. „Dar se va întoarce”, m-am auzit spunând. „Se va întoarce. Voi sunteţi încă foarte importanţi pentru ea.”

María s-a uitat la mine, în timp ce eu mă pregătim. Dacă era un copil în echipă care nu ar ezita să şteargă acest teren cu fundul meu, a fost ea. Şi l-aş merita. Meritam deja fiecare privire încruntă şi sceptică pe care mi-o aruncase în cale pentru felul în care o tratasem pe Adalyn la început. Şi aş lua şi asta.

Ea a făcut o faţă. Apoi, şi-a înclinat capul. „Împletirea părului meu te-ar face să te simţi mai bine?”

Am deschis gura ca să refuz, dar m-am trezit în schimb să-i dau din cap.

„Bine”, a spus ea oftând înainte de a mă lua de mână şi de a mă târî până la bancă. — Stai aici, ordonă ea. Şi am coborât. Ea a stat în faţa mea. „Sper că eşti mai bun la asta decât Tony. Impletiturile lui chiar sunt naibii.”

M-am uitat la spatele părului ei dezordonat, salutând simţul scopului, chiar dacă pentru câteva minute, şi m-am apucat de treabă.

— Ai avut multe prietene, antrenor Cam?

M-am încruntat, surprins cu privirea de întrebarea ei. "Nu. Nu am mai

avut o iubită de ceva vreme, nu.”

Ea a oftat şi acel oftat ar fi trebuit să-mi spună destul. „O iubeşti pe domnişoara Adalyn?”

Mâinile mi-au îngheţat în aer şi am jurat că inima mi s-a oprit. — Da, am răpit, reluând învârtirea întâmplătoare şi împletirea părului.

„I-ai spus?”

Mi-am dres glasul să vorbesc. "Nu."

María pufăi. „Atunci, cum ar trebui să se întoarcă?” Acum blestemata mea inima se frângea din nou. „De unde va şti ea unde să-şi urmeze inima?”

Mi s-au închis ochii. „Asta face parte din problemă, mă tem.”

„Dragostea nu face niciodată parte din problemă”, a răspuns María. Şi Hristos, de ce m-au lovit atât de tare cuvintele rostite de un copil de nouă ani?

„Este puţin mai complex decât atât, dragă.”

„Dar am văzut chipul pe care ţi-o face când o atingi.”

Degetele mi s-au clătinat pentru o clipă. „Şi ce chip este?”

— Aceeaşi faţă pe care o face Brandy când îşi dă seama că eu sunt cel care o mângâie, spuse ea, iar eu am întors un chicot. Dar apoi, copilul a continuat: „De parcă ar putea fi în sfârşit în largul lui. De parcă i s-a speriat, dar acum e bine. Pentru că cu mine, ea este întotdeauna, întotdeauna în siguranţă.”

Mă faci să simt că nu m-am simţit niciodată cu nimeni înainte, Cameron. Mă faci să vreau lucruri pe care nu mi le-am dorit niciodată . Vocea lui Adalyn părea să prindă contur în capul meu, eclipsând bătăile din pieptul meu.

Indignată de cât de mult efect aveau cuvintele ei asupra mea, María a continuat: „Ne-ai spus că viaţa este grea. Ai spus că o pierdere este doar sfârşitul unui joc. Că ar trebui să ne ridicăm şi să urmărim premiul. Pierderea unui joc este doar o împiedicare, te face dur atâta timp cât te ridici.”

"Am facut." Le spusesem copiilor asta. Şi eram sigur că cuvintele mele i-au zdrobit. Şi acum erau aruncaţi înapoi în faţa mea, zdrobindu-mă.

María mi-a dat un elastic peste umăr. „Este domnişoara Adalyn premiul tău?”

"Nu." Mi-a funcţionat gâtul. „Nu este un premiu de câştigat.” Am luat elasticul de la ea. „Ea... nu este un joc. Ea este mai mult decât ceva ce câştigi. Ea este mai mult decât o pierdere. Ea este tot ceea ce merită să joci. Ea este totul între ele.”

"Vedea?" a spus ea cu acea nonşalanţă pe care o au doar copiii. „Dragostea nu este niciodată problema. Dragostea este uşoară, ca în filme. Noi suntem cei care complicăm lucrurile. De aceea o voi ierta că a ratat meciul.” Am terminat de strâns elasticul. „Dar dacă ea este cu adevărat totul pentru tine şi are de-a face cu ceva important, atunci nu ar trebui să fii cu ea? Chiar dacă te-ai încurcat. Ce se întâmplă dacă are nevoie de un sub care să joace în locul ei? S-ar putea să nu te placă acum, dar asta nu înseamnă că nu te vrea acolo.”

Înainte ca eu să pot rosti măcar un cuvânt, ea s-a întors.

Ochii ei căprui m-au inspectat şi am clipit la ea, neîncrezător. Gândindu-mă la ce spusese ea. Gândindu-mă cât de logic avea. Cât de uşor părea când a pus-o aşa.

„Pot să am telefonul tău?” întrebă María.

I-am întins-o, capul încă mi se învârte.

María s-a uitat la ea însăşi în ceea ce am presupus că este camera aparatului. Ea a oftat.

„Coach Cam?” strigă ea, iar privirea mea s-a reîndreptat asupra ei. „Împletiturile tale sunt naibii.” Mi-a dat telefonul înapoi şi am clipit la copil. — Îi vei cere să te înveţe?

Ca omul fără speranţă şi nebun care eram, am şoptit: „Când?”

Şi María îşi strânse buzele, de parcă răspunsul ar fi cel mai evident lucru din lume. „Când o vei primi înapoi.”

CAPITOLUL TREEI ŞASE

Adalyn

M-am urât pentru cuvintele care urmau să-mi iasă din gură, chiar am făcut-o.

„Vrei să-ţi păstrezi locul de muncă?” Am scârţâit, simţindu-mă şi mai rău decât credeam. „Ştii măcar cine sunt?”

"Da." Tipul clipi. — Şi accesul dvs. a fost revocat, domnişoară Reyes. Nu te pot lăsa să treci.” Aşa că ştia. Nenorocitul ăsta.

Nenorocitul ăsta . Exact asta ar fi spus Cameron. Chiar auzisem cuvintele rostite de vocea lui în capul meu. Dacă ar fi aici, ar...

Nu.

Am scăpat un râs amar care s-a transformat curând în ceva care a sunat foarte mult ca începutul unui suspine. Am făcut asta de multe ori astăzi. Aproape plângând. Aproape de rupere. Aproape că îl sun pe Cameron. Aproape că îi trimit mesaje lui Josie să o roage să-şi ceară scuze fetelor pentru mine. Aproape permiţându-mă să simt că am făcut o greşeală.

Omul stoic din faţa mea s-a încruntat.

„Ascultă”, am spus încet, îndreptându-mi umerii, ridicându-mi bărbia. „Ştiu că e târziu şi este clar că doar îţi faci treaba aici. aplaud şi iti multumesc pentru asta. Dar aceasta este o urgenţă şi ştiu că tatăl meu este aici. El este mereu aici şi şoferul lui este chiar afară.” M-am uitat la el, drept în ochi. Cerşind, implorând. „Trebuie să mă laşi să trec.”

El a ezitat. Uitat împrejur. Dar apoi clătină din cap. — Nu voi reuşi să fac asta, domnişoară Reyes.

Am închis ochii, refuzând să rup în faţa acestui bărbat.

Nu-mi venea să cred că nu am fost lăsată în locul în care lucrasem toată viaţa mea de adult. Numi venea să cred că nu pot merge în locul pe care am sperat de atâta vreme să-l deţin într-o zi. Numi venea să cred că tatăl meu nu-şi răspunsese la telefon nicio dată când am sunat. Nici macar o data. eu—

„Şeful?”

Pleoapele mi s-au ridicat, văzând o faţă la care nu mă aşteptam să fiu aici în acest moment.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, continuă Kelly, cu călcâiele ei clacă în

direcţia mea. „Uau, cei cu strălucirea? Omorâţi pista, şefule. Şi părul. Doamne, părul tău este sălbatic şi... frumos.”

Pentru o clipă, m-am uitat în jos, luând în considerare blugii, cizmele şi îmbrăcămintea practică. Apoi am clătinat din cap. „Kelly”, am spus, ochii mei găsindu-i pe ai ei cu suficientă gravitate încât să o facă să clipească. „Poţi te rog să laşi...”

„Billie”, a spus bărbatul când m-am uitat la el. „Ellis.”

Kelly se uită la el. "Intr-adevăr?"

Billie oftă. — Sunt cu cincisprezece ani mai mare decât ea, doamnă. Iar asemănarea cu numele ei este pur întâmplătoare.”

„Este hilar”, murmură Kelly, inspectându-l şi fără nici măcar să zâmbească. "Eşti nou aici?" Gura lui Billie se clătina, clar surprinsă. "Esti dragut. Care este mânerul tău, nu-chiar-billie-ellis sau ceva de genul ăsta? Şi-a scos telefonul. "Aş-"

„Kelly”, am strigat, cu vocea mea disperată şi obosită şi... fără speranţă, dacă ar fi să aleg. „Poţi să-i explici domnului Ellis că trebuie să trec ca să pot face faţă situaţiei de urgenţă despre care am vorbit la telefon?” Ea clipi la mine. „Se pare că crede că accesul meu are a fost revocat, dar îmi amintesc foarte clar că am fost rugat de tatăl meu să vină aici. Astăzi." Am făcut o faţă la ea. — Iţi aminteşti, nu?

Fostul meu asistent a început să dea încet din cap. „Ohhhhhhh. Dreapt a. Da." Capul ei s-a întors, cercetând holul gol, înainte de a-şi întoarce atenţia asupra noastră. — Urgenţa, spuse ea mai încrezătoare. „Billie, vrei să fii tipul care nu a lăsat-o pe fiica şefului mare să intre în timpul” – şi- a ridicat mâinile, tăiând aerul – „cea mai mare criză a anului?”

Billie se încruntă, dar nişte roz s-a întins pe obraji.

— Exact, a fost de acord Kelly. — Nu este un aspect grozav, nu-i aşa? Billie clătină din cap. "Grozav. Acum, deschide bariera ca să poată salva ziua.” Şi-a pus o mână pe şold. „Dacă nu crezi că o femeie nu poate fi erou. Cu asta avem de-a face aici?”

„Ce... Ce?” Ochii i se mariră. "Nu. Sunt feministă.”

Ea i-a zâmbit. — Barieră, te rog?

I-au luat câteva secunde şi un blestem, dar poarta de sticlă care permitea accesul în zona biroului s-a deschis.

Am sprintat pe hol în direcţia biroului tatălui meu, auzind călcâiele lui Kelly urmând în spate.

„Şeful?” A sunat, iar când nu m-am întors sau nu m-am oprit, a accelerat. „Uau. Alergi repede în aceste lucruri.” Am facut. S-ar putea să încep să-mi iubesc cizmele. „Imi pare atât de rău că team cam înghesuit, dar chiar nu am avut de ales...”

— În regulă, Kelly, am asigurat-o, întorcând un colţ.

„Bine, uf,” a răspuns ea, acum puţin fără suflare. „Acum că asta nu mai este din cale, ar trebui să ştii ceva înainte...”

— Ştiu, am intervenit, grăbindu-mă. „Şi o să opresc asta într-un fel sau

altul.”

„Dar, şefule, sunt...”

Am ajuns la uşă, vag conştient că Kelly îmi punea o mână pe umăr şi spunea ceva, dar nu mai pierdeam nici o secundă. Aş lăsa asta să dureze suficient de mult. Reluam controlul şi puneam capăt manipulării lui David. Ii spuneam tatălui meu că ştiu totul şi am oprit tranzacţia. Am deschis uşa.

Două capete s-au întors în direcţia mea.

„Adalyn”, a spus tatăl meu cu o voce şocant de calmă şi rece care m-a făcut să fac o pauză.

Am deschis gura să spun ceva, oricare dintre lucrurile pe care le repetasem în capul meu, dar tot ce mă puteam gândi a fost *Ce ţine Davidîn mâini?* Pentru că asta nu putea fi...

„Hei, ceai dulce”, a spus David cu un zâmbet pe care nu-mi venea să cred că am găsit vreodată altceva decât un rânjet. „Oh, stai, beau ceai dulce acolo?” Ochii lui se plimbau în sus şi în jos pe corpul meu, un fior târându-mi pe braţe. „Ei bine, asta este cu siguranţă o surpriză. De ce eşti îmbrăcat ca un... bimbo de lemne?

Am auzit-o pe Kelly batjocorind în spatele meu.

Tatăl meu şi-a dat ochii peste cap şi a spus: „David”. De parcă acest bărbat nu m-ar fi lipsit de respect şi acela unic avertisment era suficient.

De ce m-a enervat atât de mult asta brusc? Acea nerespectare a ceea ce mi s-a spus în faţa lui. Modul acela leneş în care avea încredere că mă pot descurca singur. Aş putea, dar nu ar trebui să facă mai mult decât atât?

David a ridicat din umeri. "Scuzele mele. Hei, am o surpriză pentru tine.” A ridicat ceea ce ţinea. "Tare nu?"

Mi s-a uscat gatul. A fost unul dintre tricourile Miami Flames. am recunoscut-o. Cu excepţia sponsorului imprimat pe faţă. Era nou. Era sigla băuturii energizante. Cel cu faţa mea.

Maxilarul mi-a căzut pe podea. Eu—Concentrează-te, Adalyn. Mi-am îndreptat atenţia către tatăl meu. "Ştiu." Ceva se clătina în expresia lui. Inima mi-a bătut în urechi. „Ştiu totul, tată. Deci poţi opri asta.”

— David, spuse el imediat. „Acordă-ne un minut.” A început să se plângă, dar tatăl meu a ridicat o mână. "Singur. Acesta nu este încă biroul tău.”

Inca.

Ochii lui David i-au găsit pe ai mei în timp ce mergea spre mine şi, când a trecut pe lângă mine, mi-a făcut cu ochiul. Mi-a făcut pielea să se târască.

Uşa s-a închis în urma mea şi abia atunci mi-am permis să merg înainte, reducând distanţa până la scaunul acum liber de pe biroul tatălui meu. Am stat acolo nu cu mult timp în urmă. Abia acum părea că a fost cu o viaţă în urmă.

Ochii verzi ai lui Cameron mi-au sărit în cap şi mi-am simţit genunchii clătinându-mi, o senzaţie copleşitoare umplându-mi pieptul. *Mi-aş fi dorit să fie aici* , capul meu părea să scande. Nu mă ţin de mână, dar gata, suficient de aproape încât să o ţin dacă aveam nevoie să fie ţinută. Parcă încercam să

potolesc golul, m-am bătut pe piept, găsind ceva sub cămaşă.

Inelul lui Cameron. Era încă acolo, atârnând de lanţul pe care mi-l prinsese la gât azi dimineaţă.

„Am ascuns toate astea ca să te protejez”, a spus tatăl meu, aducându-mă înapoi.

Am înghiţit greu. Mă gândesc la ultimul bărbat care mi-a spus ceva asemănător. Dar... Se simţea cumva diferit. A avut un efect diferit. O parte din mine părea că ezită să -l creadă pe tata. „Nu am nevoie să mă protejezi. Nu sunt un copil. Aş fi putut să iau adevărul.”

Tatăl meu a oftat şi a fost un sunet scurt şi rapid care a reuşit să transmită atât de mult. — Exact asta mi-a spus mama ta. A scuturat din cap. „Azi semeni foarte mult cu ea.”

"Fac?"

Mi-a dat din cap. „Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple aşa”, a continuat tatăl meu, privind în jos la birou. „În tot acest timp, a fost întotdeauna regretul meu. Ce m-a ţinut de mama ta şi de tine.” A scuturat din cap. „Se pare că îmi repet greşelile. eşti supărată de mine, Adalyn? Mă supără şi ea?”

Am deschis gura, dar ceva m-a împiedicat să vorbesc. Ea? „Mama? De ce te-ar supăra pentru asta?”

Sprâncenele tatălui meu s-au întâlnit la întrebare. Nu vorbea despre mama.

"La cine te referi?" Am întrebat. Şi pentru că era ceva în ceafă, ceva care a început să bâzâie, am adăugat: „Cui ar trebui să te supără, tată?”

Andrew Underwood părea atât de deschis confuz pentru o secundă, încât, când răspunse, nu era altceva decât o râpă. „Josephine.”

Inima mi s-a oprit pentru o clipă. Josephine? Dar nu s-a putut...

„Ce treabă are Josie cu vânzarea clubului?”

El a palid.

Genunchii mi-au clătinat atunci. Mi-am sprijinit mâna pe scaun, cu gura căscată la el. Luându- i expresia. Arăta ca o fantomă. Şi asta mi-a amintit de ceea ce spusese mama. Scrisorile.

Tatăl tău are secrete .

Apoi au început să se răstoarne, inundându-mă cu amintiri. Fapte care nu fuseseră puse împreună.

Vei pleca mâine. La o misiune... Este ceva la care m-am gândit de ceva vreme .

Există un fel de gardian care se uită peste Green Oak .

Lui Robbie nu-i place să vorbească despre asta, dar a fost – şi poate încă mai are – cu multe datorii .

„Eşti investitorul înger al lui Green Oak.” Mi-a funcţionat gâtul, dar nodul a rămas blocat acolo, ceea ce mi-a fost greu să vorbesc. Am prins inelul lui Cameron. Apoi, altceva spusese Josie în ziua aceea s-a aruncat direct în mine. Ceva care nu putea însemna ceea ce credeam că face. Dar trebuia.

"Ce încerci să-mi spui? De ce ai adus-o în discuţie pe Josie? Trebuie să-l aud. Cu voce tare."

S-a uitat la mine, apoi a spus: „Josephine este sora ta vitregă”. Şi confirmarea mi s-a părut că o găleată cu apă mi-ar fi fost aruncată în faţă. „E fiica mea”, a adăugat el, şi nu era nicio urmă de vinovăţie în vocea lui sau în chipul lui. Nu era ruşine. Sau remuşcări. Dor. Nu era nimic.

Nimic.

— Credeam că ţi-ai dat seama, spuse el. „Am crezut că de aceea ai fost aici şi ceea ce a determinat intrarea aceea dramatică. Ai spus că ştii totul.”

Eu... nu credeam că pot să respir. Am avut o soră. O soră vitregă. Tata mai avea o fiică. „Credeai că ştiu despre Josie? Dar... Tu... Privirea mea i-a cutreierat chipul. A fost impasibil. „Nu eşti surprins sau supărat. Esti bine. Eu...” Capul meu se învârtea, aruncând gânduri în stânga şi în dreapta. Adunarea lucrurilor împreună şi sfâşierea altora. Am gâfâit după aer. — Sperai că voi afla despre Josie?” Dar nu se putea, nu-i aşa? — De asta m-ai trimis acolo?

„Da şi nu”, a recunoscut el repede. Mult prea repede pentru ca eu să procesez. „Te-am trimis acolo pentru că Green Oak părea o experienţă de care poţi beneficia. Dar aş minţi dacă aş spune că nu am presupus că o vei pune cap la cap.” El a ridicat din umeri. „Bănuiesc că m-am înşelat.”

Cuvintele lui au reverberat în capul meu în timp ce mă uitam în ochii tatălui meu. Erau ochii albaştri deschis ai lui Josie. Doar lor le lipsea tot ce avea al ei. O emoţie puternică m-a răspândit la realizarea, la cât de evident fusese, la felul în care mă doborâse pentru că nu le-am pus laolaltă.

Întotdeauna a făcut asta. Pune-ma jos. Ascuns lucruri.

„Crezi că ai greşit?” Am repetat, ceva ce mi-a răscolit în piept. Ceva care n-avea nimic de-a face cu felul în care tocmai tânjisem să trag aer. „M-ai trimis acolo ştiind că s-ar putea să aflu despre o soră vitregă pe care mi-ai ascuns-o, ştiind că voi interacţiona cu ea, că voi putea să mă împrietenesc cu ea, iar tu ai dat din umeri aşa?”

„Încă o dată, am crezut că de aceea ai fost aici”, a spus el. Şi Doamne, era atât de mult zgomot în urechile mele. Capul meu. Nu puteam să mă gândesc. Mi-au fost dor de mâinile lui Cameron, ancorându-mă în lume. „Mă aşteptam la asta de ceva vreme.”

Mi-am închis ochii pentru scurt timp, mi-am acordat câteva secunde să trec prin valul de emoţii urâte şi copleşitoare care urcau în sus şi în jos. „Am fost aici pentru că am auzit zvonuri că vinzi Flăcările. Lui David. Pentru că ştiu că el te foloseşte. Folosindu-mă. Pentru că am crezut că sunt oarecum responsabil pentru că ţi-a forţat mâna.”

El a oftat. "E târziu. Să mergem acasă şi să continuăm asta altă dată. Oricum nu se poate opri vânzarea clubului, dar sunt sigur că veţi avea întrebări despre asta. Îi voi cere şoferului meu să te lase la apartamentul tău.”

Fluxul de sânge în cutia toracică, capul meu, la cuvintele lui fusese atât

de tare încât pentru o secundă am crezut că nu-l auzisem bine. La urma urmei, era imposibil ca cineva să rupă acest tip de schimbare a vieţii veşti pentru propria fiică şi apoi a continuat cu asta. Capul mi s-a ridicat şi ceea ce fusese o minte împrăştiată sa concentrat.

„Nu”, am scuipat aproape, luând expresia goală de pe chipul lui. „Nu mă concediezi aşa. Am renunţat la multe să fiu aici chiar acum.” Le-aş dezamăgi pe fete. L-a lăsat în urmă un Cameron zdrobit.

Şi-a verificat din nou ceasul. — E târziu, Adalyn, spuse el încet. „Şi clar eşti zdruncinat şi nu poţi avea o discuţie. Fac asta pentru binele tău. La fel ca orice altceva.”

„Vrei să spui că ascund că am un frate sau să-l rog pe David să se căsătorească cu mine în schimbul unui loc de muncă, de parcă nu aş fi altceva decât vite care fac comerţ?”

Maxilarul i s-a încleştat. „Este o exagerare.”

S-a cristalizat o claritate care nu fusese acolo în toţi aceşti ani. „Atunci ce altceva? Poate că a fost felul în care ai trecut cu vederea eforturile mele de a te impresiona. Pentru a-ţi câştiga aprobarea şi respectul. A fost pentru binele meu?”

— Nu te-am trecut niciodată cu vederea, Adalyn.

"Atunci de ce?" l-am întrebat, cu vocea terifiant de calmă. „De ce ai oferi fiica ta unui bărbat oribil? De ce l-ai lăsa să ne joace pe amândoi fără a-mi spune când ar fi trebuit? A trebuit să aflu din propriile buzele lui în timpul aniversării clubului. Cum mă protejează toate astea? Cum mă alungi, mă alungi, faci asta? Nu m-ai verificat niciodată, nici măcar o dată.” Mi-am dus mâna la mijlocul pieptului. „Tu eşti tatăl meu.”

Tatăl meu dădu încet din cap, apoi scoase un chicotit pe care nu l-am înţeles. „Deci asta te-a făcut să devii aşa şi să-l ataci pe Sparkles? Dumnezeule, Adalyn. Aproape că m-a costat clubul.”

Orice aparenţă de speranţă încă în mine a dispărut.

„Atât ai de spus”, am spus, fără a fi întrebat. Pentru că nu aveam nevoie de un răspuns. Mi-a dat unul. Am clătinat din cap. „Nu era vorba despre mine, nu-i aşa? Nimic nu a fost.”

„Tot ceea ce fac este pentru noi”, a spus el, ceva ce i-a ajuns. „David a ameninţat că merge pe un site de bârfă cu povestea aranjamentului nostru dacă i-aş lua postul de vicepreşedinte. Sponsorii de asemenea. Dar asta e apă sub pod. Sincer, am crezut că ai un pic mai mult respect de sine decât să laşi asta să te deranjeze.”

Aşa că tata nu ne protejase niciodată relaţia. Sau eu. Se protejase doar pe sine. Numele lui. Şi asta mi-a frânt inima. Mi-am dat seama că a fost sfâşietor pe tot parcursul acestei conversaţii. Dar acum s-a spart complet.

Tăcerea s-a lăsat în birou pentru o clipă lungă. Nu-mi venea să cred că am venit aici, le-am rupt încrederea fetelor. A ratat astăzi. Făcusem o sută de paşi înapoi şi mă durea pieptul ca niciodată. Am strâns inelul lui Cameron în pumn.

„Cu câte datorii are ferma Vasquez?” Nu aveam nevoie să spun mai multe. Ştiam că tatăl meu a înţeles.

„Datorii mari.”

Am dat din cap. „Josie. Cum s-a întâmplat?”

Ochii tatălui meu s-au îngustat şi oricând, acea privire ar fi fost suficientă pentru a mă reduce la tăcere. Dar deodată nu mi-a păsat. Nu voiam respectul lui. Am vrut doar răspunsuri. „M-am asigurat întotdeauna că Josephine are grijă să crească. Am asigurat-o. Am investit în oraş, ca să nu fie nevoită să crească în acelaşi loc trist în care m-am născut eu.”

Le lasă oamenilor să creadă că este din Miami, dar nu este . Acestea fuseseră cuvintele mamei.

Şi uite aşa a căzut la loc următoarea şi ultima piesă a puzzle-ului. Tata era din Green Oak.

„Acela nu a fost niciodată locul meu”, a spus el, de parcă ar fi fost o carte pe care o putea juca. De parcă asta ar fi fost menit să justifice tot ce spusese sau făcuse. „Am fost întotdeauna destinată lucrurilor mai mari. De aceea mi-am făcut bagajele în clipa în care am putut, fără să lăsăm nimic şi pe nimeni în urmă. M-am întors o singură dată. Cu puţin timp înainte de a-ţi întâlni mama.” El a oftat. „Dar nu a însemnat niciodată nimic, a fost doar o noapte nepăsătoare pentru care am plătit toată viaţa.” Ochi care nu semănau deloc cu cei ai lui Josie s-au uitat la mine. „Nu sunt mândru de asta, dar nu regret deciziile mele.”

„Nu eşti mândru de asta”, i-am repetat cuvintele. M-a părăsit o bufătură tristă şi fără speranţă. „Vorbiţi despre o persoană inteligentă, frumoasă, muncitoare femeie ca şi cum ar fi o investiţie proastă la care nu vrei să te gândeşti.” Am clătinat din cap. Brusc nevoia să se mişte. Mi-am sprijinit ambele mâini pe spătarul scaunului din faţa mea. Privit în jos înainte de a-i întâlni privirea. — Ai intenţionat vreodată să preiau eu conducerea?

Umerii i s-au scufundat cu ceea ce ştiam că este o respingere. „Puteţi avea orice rol în portofoliul nostru. Imobiliare, companii de infrastructură, chiar şi una dintre staţiunile pe care le deţinem. Alegeţi-vă. Dar nu clubul. Vând Miami Flames lui David şi tatălui său.” Se plimba în jurul biroului său. „Este hotărât.”

am ramas linistit. Nu a primit-o. Tata nu primea nimic din toate astea.

„Vei trece peste pasiunea ta pentru club.” Mâinile i-au netezit reverele jachetei. „Oricum era o moarte lentă, a fost de un deceniu acum, aşa că fii fericit că vom obţine un profit datorită micii t ale defalcări improvizate şi a acelui acord cu sponsorul pe care David îl are în linie.”

Mulţumesc mie, sau pe cheltuiala mea? Voiam sa intreb.

Dar nu conta. Nu conta că tatăl meu permitea acelei băuturi energizante să sponsorizeze echipa sau să le ia banii. Nimic nu a contat cu adevărat.

Nu fusese niciodată vorba despre moştenire sau pasiune, nici măcar despre bani.

„Vând nenorocitul de club”, m-am auzit spunând. Tatăl meu a tresărit înapoi. „Nu a fost niciodată vorba despre mine. Sau Flăcările. Era vorba despre tine.” Mâna mea a zburat din nou la piept, strângând inelul lui Cameron. Ştiam ce înseamnă să fii protejat, îngrijit, protejat. Cameron

pretindea că este egoist, dar acum am văzut cât de greşit se înşelase. Făcuse toate astea dezinteresat. Pentru mine. Cu interesul meu în suflet. Chiar dacă ar fi făcut o greşeală. „Este pe seama ta dacă nu vrei să înţelegi.”

M-am întors, făcându-mi drum spre ieşire.

— Adalyn, a avertizat tatăl meu.

nu m-am oprit. — Ai douăzeci şi patru de ore să le spui mamei şi lui Josie, am spus, fără să mă uit înapoi. „Îţi dau şansa să nu faci aceeaşi greşeală pe care ai făcut-o cu mine. Dar dacă nu le spui, o voi face.” M-am oprit în faţa uşii. „De asemenea, îi uşurezi pe toţi din actuala datorie Vasquez. Bănuiesc că nu va strica cu tot profitul pe care ţi l-a făcut căderea mea.”

Am deschis uşa, fără ezitare, un singur scop în minte.

Şi când am vorbit în continuare, a fost cu un gând, un om, un plan în minte şi un picior pe cealaltă parte. La începutul restului vieţii mele. „Oh, şi în caz că nu era clar? Imi dau demisia."

CAPITOLUL TREEI ŞAPTE

Cameron

Mi-am lipit telefonul de ureche, simţindu-mi degetele trosnind.

„Ridică, ridică”, am implorat eu. S-a rugat. „Hai, iubire. Răspunde la telefon."

Când vocea pe care mor să o aud nu a venit niciodată, am blestemat pe sub răsuflarea mea. Am închis, oprindu-mă să nu arunc nenorocitul de chestia pe geamul cabinei.

Hristos, unde era? Sa întâmplat ceva? De ce nu îşi ridica telefonul? Era atât de târziu şi eu... Mi-a sunat telefonul.

Am ridicat imediat.

— Cameron, spuse Adalyn. Numele meu de pe buzele ei a zburat direct în stomacul meu. Cufăr. inima. „Cam?”

"Unde eşti." M-am auzit lătrat. Am închis ochii. Nu aceasta a fost modalitatea de a o recâştiga. Să mă grăbesc aşa cum eram hotărât să fac. Ca să-i arăt că am încredere în ea. „Eu... Unde eşti, iubire? Am nevoie de o adresă.”

Vocile din fundal au trecut. Una feminină şi una masculină. Mă asculta ea?

„Adalyn?”

„O, Doamne, nu o să crezi asta”, a spus ea. Şi de ce i se frângea vocea? „Tatăl meu... eu... Doamne. Am fost atât de prost. Aş vrea să fii aici. eu...”

„Sunt în Miami, vin la tine chiar acum, dar vreau să-mi spui unde eşti.”

Ceva care suna foarte mult ca un suspine a părăsit-o, iar Hristos, degetele mele s-au strâns în jurul telefonului din mână. Adalyn a vorbit. „Sunt pe drumul meu de ieşire din Miami Flames. Mă duceam acasă când am văzut toate apelurile tale pierdute.”

„Poţi să mă aştepţi acolo?” Pentru prima dată în câteva ore, am respirat puţin mai uşor. „Nu te duce acasă încă. Vin la tine. Doar... aşteaptă-mă. Vă rog."

— Dar... a început ea.

Dar deja lătram la şofer: „Poţi să conduci mai repede?” Tipul mi-a aruncat o privire. „O să-ţi plătesc dublu.” A accelerat motorul. „Aproape am ajuns, iubire.” Mâna mea s-a strâns în jurul telefonului. „Ştiu că nu ai nevoie de

mine azi, dar la naiba, Adalyn. Am urât cum ai plecat, am urât să nu ştiu dacă te vei întoarce. Cred că trebuie să te ţin de mână. Asigură-te că eşti bine. Doar... Fă asta pentru mine? Vă rog? Nu mergeţi încă la apartamentul dvs. Am o sută de scuze pe care trebuie să le spun."

— Cameron, spuse ea din nou, iar inima mea părea să sară cu una, două, cinci bătăi. „Nu mă refeream la apartamentul meu. Mă refeream la Green Oak." Un sunet sugrumat a venit de la femeia frumoasă şi deşteaptă de cealaltă parte. Şi am crezut că nu mai respir. "M-am referit la tine."

Am văzut care erau fără îndoială facilităţile. Şi când am intrat în parcare i-am spus: „Opreşte maşina". Am scos din portofel mai mulţi bani decât îi promisesem şi i-am prins de umăr.

„Domnule, nu puteţi..."

Oh, dar aş putea. Am deschis uşa maşinii şi am alergat cei câţiva metri până la intrarea în ceea ce trebuia să fie birourile. M-am repezit prin uşile de sticlă şi iată-o. Adalyn, Adalyn-ul meu. Era chiar acolo, aşa cum am întrebat-o, cu telefonul la ureche şi o expresie de îngrijorare. Mi-am dat seama că nu închisesem.

Ochii ni s-au întâlnit peste sala mare.

Buzele ei se clătinară pentru o clipă. Şi apoi, a fost în mişcare.

La dracu. Nici o dată în viaţa mea nu simţisem o urgenţă atât de puternică, atât de puternică, de a-mi înfăşura braţele pe cineva care trăgea în direcţia mea cu acea viteză.

Adalyn a aterizat la pieptul meu şi am adus-o la mine, în mine, totul s-a liniştit în cele din urmă. Revolta care mi-a zbuciumat în cap, furtuna de emoţii care se adunase în pieptul meu. Lumea. Nimic în jurul meu nu conta decât ea.

„Aici am vrut să spun", a spus ea la gâtul meu. — Tu eşti, Cameron. Mă întorceam la tine."

Mâna mea s-a închis în jurul ceafului ei, degetele mi-au alunecat în părul ei. Am tras ca să se uite la mine. „Îmi pare atât de rău. Spune-mi că mă ierţi, te rog." Aveam nevoie să aud. Trebuia să mă asigur. „Spune-mi că îmi vei oferi şansa să-ţi arăt că am încredere în tine şi că vreau doar ceea ce este mai bun pentru tine. Nu lăsa asta înainte să am şansa să-ţi arăt cât de bine putem fi împreună."

Ea a zâmbit şi a fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. „Doar dacă îmi spui cuvintele. Cele pe care nu ai vrut să le spui."

am înghiţit. Apoi, încet, aproape de parcă mi-ar fi fost teamă că va dispărea, am închis distanţa dintre guri, luându-i buzele cu fiecare gram de cine eram. I-am spus cu tot ce aveam.

Şi numai când am ştiut că le-a simţit, i-am spus: „Pentru că te iubesc al naibii". Mi-am lipit fruntea de a ei. — Pentru că sunt înnebunit după tine şi cu mine... la naiba, Adalyn. Îţi voi cumpăra Flăcările dacă asta vrei. Voi sta pe spate şi voi vedea cum cucereşti lumea. Nu ştiu cum să exprim cât de mult îmi pasă şi vă doresc. M-am dăruit ţie, dar dacă asta nu este suficient, voi face orice...

— Şi eu te iubesc, Cameron Caldani, mi-a şoptit ea pe buze. „Şi am nevoie doar de tine."

Înainte să fiu gata, ea s-a îndepărtat, scoţând ceva din cămaşă. Inelul meu atârna de lanţul de la gâtul ei şi am ştiut atunci că mă voi căsători cu această femeie într-o zi. I-aş da pisicile, bebeluşii, o fermă de capre terifiante dacă ar vrea. as face orice stă în puterea mea pentru a avea această şansă. Ştiam cu fiecare gram de cine sunt.

— Sunt atâtea ce trebuie să-ţi spun, spuse ea, o umbră străbătându-i expresia. „Începând cu cât de greşit am făcut să te împing şi să mă gândesc că nu ai în suflet interesul meu, dar...” Ea înghiţi în sec. "Aştepta. Oh, Doamne. Am câştigat? Mă vor ierta fetele?”

Noi. În care *m* -am făcut.

I-am luat din nou gura, am gustat-o pe limba mea. Ştiam că ea vrea răspunsul, dar eu o voiam pe ea. Şi am fost suficient de egoist încât să o iau când am putut. Am venit să luăm aer, buzele ei umflate şi ochii străluciţi. „Fetele vor veni, iar Războinicii Verzi sunt câştigătorii Six Hills Little League. Povestea va fi în toată presa locală mâine. Judeţ şi stat.” Ochii i se mariră. „Le-am numit chiar eu. Când au auzit cine sunt...

Adalyn gura întredeschisă. "Ce-ai făcut?"

S-a dresat glasul, făcându-ne să ne întoarcem.

O femeie ne privea cu un zâmbet imens. La dracu. De cât timp era acolo? „Îmi pare rău că vă întrerup, a fost foc şi cu siguranţă voi fantezi despre asta mai mult decât ar trebui să recunosc, dar...” Ochii ei au îndreptat spre dreapta.

Un bărbat blond se plimba – se plimba, într-adevăr – printr-o barieră, zâmbindu-i unui tip de securitate cu ochii mari, care îmi evita privirea. La naiba, câţi oameni tocmai mă priveau mâncând faţa femeii mele? Am bănuit că nu-mi pasă.

Bărbatul ne-a văzut şi am simţit-o pe Adalyn încordată.

Acesta era singurul indiciu de care aveam nevoie să ştiu cine era.

Am eliberat femeia înfiptă în pieptul meu şi am mers cu paşi mari în direcţia lui, ignorând gâfâiturile gemene de surpriză din spatele meu. „David?” am întrebat când am ajuns la el.

Plăcăraşul zâmbi. El a zambit. "Bună-"

L-am prins de guler. I-a dat o mică remorcher. Tipul a devenit alb ca cearceaful. Eram un Neanderthal. Am ştiut că. Acest lucru nu a fost corect. Dar nu m-am putut abţine. „Mulţumesc”, i- am spus. Sau mărunţit între buzele mele. „Într-un fel, am să-ţi mulţumesc prostia ta pentru că mi- ai schimbat viaţa.”

Bărbatul s-a încruntat, buzele lui tresărind ca nişte peşti pe care deodată voiam să-l arunc. Am simţit o mână pe umăr. Simpla atingere m-a calmat imediat. „Îmi pare rău, dragă”, i-am spus Adalynei, care era acum lângă mine. Mi-am îndreptat privirea spre David şi am adăugat: „Ştii cât de rău am o dâră”.

David clipi. „Tu eşti... Tu eşti Cameron Caldani.” Părea să se gândească la ceva, apoi ochii i se aruncară într-o parte. „Kelly? Dacă nu dai telefonul jos, îţi pierzi slujba.”

„Oh”, a răspuns Kelly, după cum tocmai aflasem. "Am renunţat. Am auzit tot ce s-a întâmplat în biroul acela în seara asta şi eşti un rahat.”

— Ce dracu... începu David.

Mi-am strâns strânsoarea. "Limba." Buzele lui David s-au subţire, iar eu am zâmbit. Nu aveam de gând să-l lovesc. Am vrut, dar nu credeam că Adalyn va vedea asta ca pe un gest. În plus, eu...

Degetele de pe umărul meu s-au strâns. "Bună iubire?" spuse Adalyn.

Ochii mei erau aţintiţi asupra ei într-o clipă. „Îmi spui iubire?” Am soptit. „Acum, asta e un joc murdar.” Aproape la fel de murdare ca lucrurile pe care le vizualizam pe care i le făceam în timp ce ea repeta acel cuvânt iar şi iar.

„Oh, ştiu”, a recunoscut ea cu o înroşire. „Dar nu vreau să ai probleme pentru mine.” Am ezitat şi degetele ei s-au tras în sus, până la gâtul meu. Şi-a aruncat degetele de-a lungul pielii mele acolo şi la naiba, femeia asta m-a făcut să mănânc din palmă. "Vă rog?"

L-am eliberat pe David cu o smucitură din braţe.

S-a împiedicat înapoi, pufnind: „Ce e în neregulă cu tine?” A bâjbâit cu cămaşa, trimiţându-ne o privire. — Şi de când sunteţi voi doi un lucru?

— Nu e treaba ta, îi spuse Adalyn. " Si deasemenea? Eşti un dragon pe care mă pot ucide singur.” Înainte ca eu să pot clipi, Adalyn şi-a aruncat braţul liber şi a dat un pumn în maxilarul lui
David.

Se dubla cu un geamăt.

"Bine." Am apucat-o pe Adalyn de talie, trăgând-o înapoi în caz că mai aveam de gând să mai ucidă. „Neaşteptat, dar meritat.”

David şi-a revenit, aruncând o privire înapoi la noi. „Nu scapi cu asta. Tu-"

„Ea este”, a spus Kelly de la locul ei. „Crezi că acesta este singurul lucru pe care îl am în videoclip? Căţea, te rog. Am înregistrat conversaţia lui Adalyn cu tatăl ei, printre multe alte lucruri.” Ea s-a întors spre noi. "Ar trebui să mergem acum?"

Adalyn dădu din cap şi se întoarse. Am adus-o lângă mine şi am plecat cu ea. „Războinicul meu.” I-am apăsat un sărut în vârful capului. „A fost extrem de excitant, dar mâine va doare.”

Buzele i s-au ciupit de durere. — O face deja, murmură ea. I-am prins mâinile în ale mele şi am inspectat-o pe cea cu care aruncase cârligul. „Data viitoare te las să faci pumnii.”

Eram destul de sigur că tot corpul meu zâmbea. "Dat a viitoare?"

Ea a ridicat din umeri. „Ştiţi, dacă experienţa mea cu Războinicii Verzi este ceva de rezolvat... clubul de tineret pe care îl încep ar putea să mă pună în probleme din care ar putea avea nevoie de ajutor pentru a scăpa.” M-am oprit momentan. „Mă gândeam la mediul rural din Carolina de Nord. Postul de director de coaching este deschis dacă sunteţi interesat. Cred că managerul va face tot posibilul ca să merite timpul tău.” Ea a scos o pufatură de aer prin nas. "Ce crezi? Interesat?"

Înainte să ştiu ce fac, mâna ei era la gura mea. "Interesat?" Mi-am lipit buzele de dosul degetelor ei. „Sunt râvnitor, iubire.”

Acei ochi căprui frumoşi au scânteit de fericire şi de o lume a posibilităţilor, făcându -mi inima să vrea să-mi bată din piept şi în mâinile ei. În acel moment, eram fără speranţă, cu totul a ei.

„Spune-mi cuvintele”, am rugat, dorind să le aud din nou. În fiecare zi

care urma să vină. În fiecare seară o voiam ascunsă împotriva mea.

„Te iubesc al naibii, Cameron Caldani”, a spus Adalyn.

Am iubit-o şi eu.

Cu tot ce aveam.

Şi când ea mi-a zâmbet cel mai uluitor, am ştiut, cu o convingere pe care nu o mai simţisem până acum, că, cu această femeie alături, voi fi în cel mai aprig şi mai frumos joc din viaţa mea. Una în care pierderea nu era în şanse şi una care a început astăzi. Cu zâmbetul acestei femei şi ea în braţele mele.

EPILOG

Puţin peste un an mai târziu...

Adalyn

Haide , iubire.

Nu avea nevoie să spună cuvintele. Le-am văzut scrise pe chipul lui. A fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit la el, la noi, felul în care nu era nevoie să rostim niciun cuvânt pentru a şti ce gândea celălalt. O atingere a fost de ajuns. O perie de mâini. O privire. O înclinare a capului. O tresărire la colţul buzelor. O schimbare subtilă a verdelui ochilor lui.

Sau, în acest caz, când Cameron stătea în faţa porţii în timpul aniversării unui an a Clubului de Tineret de Fotbal Războinici, începutul unui zâmbet deformat.

Eram pe iarbă, dând startul sărbătorii cu un unu-la-unu, conform cererii populare. Mănuşile lui Cameron erau încă foarte agăţate – la propriu, aşa cum le aveam pe perete în biroul nostru – dar în ultimul an, el îşi găsise locul pe margine, antrenând cea mai tânără divizie feminină a noastră şi dirijând antrenorii pe care i-am recrutat. pentru cei mai mari. Încă participa la şedinţe de terapie în mod regulat pentru a-l ajuta să facă faţă repercusiunilor spargerii, dar Cameron nu mai era atât de reticent să stea în picioare în mijlocul mulţimilor sau să atrage atenţia. Mi-am făcut şi partea echitabilă de terapie şi mi-am dat seama repede că ar fi trebuit să fac mult, mult mai devreme. Nu doar pentru a avea pe cineva care să-mi arate cum mi-am blocat orice griji în cap în încercarea de a-mi controla viaţa sau că relaţia cu tatăl meu fusese una nesănătoasă, ci să învăţ instrumentele pentru a procesa haosul în capul meu şi să nu se transforme în panică.

Oricum, am fost fericit. Am fost fericiţi. Nu am regretat că am tăiat legăturile cu Miami Flames – nici măcar atunci când David părea să-şi câştige reputaţia că a făcut alegeri proaste şi clubul ar putea plăti consecinţele. A fost o bucată din inima mea care ar aparţine întotdeauna Flăcărilor, dar nu mă uitam înapoi. MLS era în spatele meu, iar eu şi Cameron dezvoltam talentul. A fost cel mai îmbucurător lucru pe care l-am făcut vreunul dintre noi. Aveam sediul undeva între Green Oak şi Charlotte şi aveam copii care veneau din toată zona, rural şi urban. Nu fusese uşor să construim ceva de la zero, dar eram amândoi la fel de duri pe cât eram

conduşi. Cu asta şi cu contactele pe care le aveam eu şi Cameron în industrie, clubul decolase relativ repede. Acum obiectivul creştea suficient pentru a satisface ligile profesioniste.

Avea un drum lung înainte şi să o iau de la capăt a fost terifiant, dar viaţa mea nu fusese niciodată mai plină, mai bogată sau pur şi simplu mai bună decât acum. A fost din cauza acestei aventuri şi a comunităţii care m-a revendicat ca fiind al lor, dar a fost şi din cauza omului pe care l-am avut alături. Oferind un fel de siguranţă pe care nu o cunoscusem înainte de el şi făcând ca fiecare pas să fie puţin mai puţin înfricoşător şi mult mai puţin singuratic.

Pentru că cu Cameron, nu am cunoscut singurătatea. Cu el, marginile mele ascuţite nu contau, eram iubită şi apreciată şi preţuită nu în ciuda lor, ci datorită lor. Şi n-aş fi putut fi mai fericit. Mai norocos. L-am mai iubit. i-am amintit în fiecare zi. În fiecare noapte. Cu fiecare şansă am avut.

Cameron şi-a ridicat mâinile în faţa lui, mi-a aruncat o privire provocatoare şi a făcut un gest de veni la mine.

Om îngâmfat, competitiv. Mi-a plăcut că era al meu.

Am zâmbit cel mai mare zâmbet al meu, zâmbetul meu Cameron, şi mi-am continuat traiectoria, jongland cu mingea în picioare în timp ce alergam. În adidaşi, de modul în care. Cameron şi-a lărgit poziţia, cu ochii aţintiţi asupra mea când am intrat în suprafaţa de pedeapsă.

Cineva de la tribune a ţipat: „MĂ-TE, SORICĂ! DĂ-I CUL!

Josie. Mi s-a încălzit pieptul. Ea devenise o parte atât de importantă a vieţii mele. confidentul meu. Persoana de care nu ştiam că am nevoie până când ea a apărut aproape din aer. Tata a încercat să se descurce cu noi doi în ultimele luni. Şi în timp ce încă procesam totul fără tragere de inimă, în special pe Josie, ne-am găsit linişte ştiind că măcar încerca.

Cameron a făcut un pas înainte, corpul său blocându -se într-o poziţie despre care ştiam că era doar tehnică şi pricepere. S-a spus, ora spectacolului. Mi-am îngustat ochii spre el, concentrându- mă pe ţinta mea în timp ce mă învârteam spre stânga – unghiul lui cel mai slab. El a zâmbit la asta. Aşa că mi-am aruncat piciorul pe spate, propriul zâmbet năucindu-se. Şi a lovit cu piciorul, şutând pentru colţul de sus al fileului.

A sărit, aruncându-şi corpul în aer cu braţele în sus, aşa cum l-am văzut instruindu-le pe copii de atâtea ori în ultimele luni. Afişarea a fost inutilă, având în vedere viteza cu care a purtat mingea, dar a fost frumos. Puternic. Fierbinte. Extrem de aşa. Pentru că era el, sigur. Dar pentru că nu mă lăsa să câştig. Cameron nu m-a lăsat niciodată să câştig. Şi mi-a plăcut asta la el.

Palmele lui au blocat mingea. Şi când a aterizat pe pământ cu sfera strânsă de piept, a făcut-o zâmbind. Rânjind. Şi-a ridicat privirea, aruncându-mi o privire impresionată din iarbă şi mi-a făcut cu ochiul.

Oh baiete.

Mulţimea, formată din copiii clubului şi familiile acestora, a aplaudat din tribune.

Tony, care a jonglat cu noi la facultate şi un job ca antrenor asistent, a aplaudat de pe margine înainte de a alerga în direcţia noastră pentru a recupera mingea şi a o semna de toţi membrii personalului.

„Salvare bună, antrenor Muşeţel!” Maria, care coborase de la Green Oak cu Robbie, a urlăit. M-am întors, observând-o imediat. Creştese de luna trecută, când venise la o petrecere de pijama doar pentru fete cu mine, Josie, Willow şi Pierogi. Ea a făcut cu mâna la mine. „Am fost doar drăguţ!” strigă ea înainte de a se întoarce şi a arăta spre spatele cămăşii. Citea TEAM ADA şi avea un selfie cu mine şi Brandy ştampilat pe el. „Întotdeauna voi sprijini echipa de fete.”

Râsul s-a aruncat de pe mine, amintindu-şi ziua fotografiei. Am fost înşelaţi cu Brandy pentru un weekend. Dacă era o capră pe care Cameron o tolera fără tragere de inimă, era Brandy.

Ca şi cum ar fi fost chemat de mintea mea, braţele lui Cameron s-au şerpuit în jurul taliei mele. M-am relaxat imediat lângă el, iar el mi-a înghiontat partea laterală a gâtului cu nasul.

„A fost o lovitură excelentă, dragă”, a spus el pe pielea mea.

„Oh, ştiu”, am recunoscut. „Am exersat cu Tony. Vizionarea casetei cu unele dintre jocurile tale vechi pentru a afla cum reacţionezi. Doar pentru asta.”

Capul lui Cameron se ridică brusc. Mi-a întâlnit privirea, verdele din ochii lui întunecându-se. „Este incredibil de excitant.”

Stomacul mi-a fluturat. Dar am clătinat din cap. „Cum este posibil?”

„Orice lucru care te implică mă excită”, a replicat el. Nu a fost o minciună. Am ştiut că. Şi nu era singurul care simţea aşa. El mă atingea chiar acum, cu braţele în jurul meu, parfumul lui delicios plutind în plămânii mei, senzaţia corpului lui stând atât de aproape, totul îmi făcea să se învârte sângele. Limba i-a aruncat o privire şi şi-a umezit buzele. „Crezi că am putea ieşi pe furiş fără să fim observaţi? Să spunem... chiar acum?”

Nu mi-ar plăcea nimic mai mult. „Suntem în mijlocul unei petreceri”, am spus, puţin pe nerăsuflate. „Am început literalmente acum şi ar trebui să ţinem discursuri.”

Cameron fredonă adânc în gât. — Ce zici în zece minute?

Am scăpat un râs.

"Cincisprezece? Biroul tău sau al meu?”

„Eşti imposibil.”

Colţurile buzelor i se ridicară. „Imposibil de îndrăgostit de tine.”

La naiba. l-am sărutat. Nu puteam să nu-l sărut când spunea acele lucruri. Cameron m-a rearanjat imediat în braţele lui şi a preluat cu un geamăt gutural. Mi-a despărţit gura de a lui, făcându-mi să mă arcuiesc spatele şi să mă urc în vârful picioarelor. Doamne, am iubit când a făcut asta. A liniştit totul, a făcut să dispară lumea din jurul nostru.

"Asa de?" mi-a şoptit pe buzele mele când am venit să luăm aer. "Cinci minute? Unu? Chiar acum? Va fi rapid.” Gura lui a ajuns la urechea mea. „Repede şi greu.”

Ochii mi s-au închis, dar am clătinat din cap. I-am luat faţa cu ambele mâini şi l-am făcut să se uite drept la mine doar ca să nu-mi mai şoptească cuvinte murdare la ureche cu o mulţime care se învârtea în jur. „Te iubesc al naibii, Cameron Caldani”, i-am spus, iar faţa i s-a înmuiat imediat. „Şi nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât sexul la birou chiar acum.” S-a animat. „Dar

nu vom merge nicăieri până când nu văd sau aud discursul pe care l-ai scris. Înainte ca toţi ceilalţi să o facă. Nu vreau figuri de stil sau metafore sportive care îi fac pe copii să plângă. S-a întâmplat de prea multe ori."

O mică încruntă i-a modelat fruntea. „Ultima dată nu a fost vina mea. Tony m-a încurajat să exprim aşa."

„Ei bine, antrenor. Atunci poate că nu ar trebui să te bazezi pe un tânăr de nouăsprezece ani. În schimb, bazează-te pe şeful tău. Nu te voi îndruma niciodată greşit şi îţi voi spune întotdeauna când formularea ta este nasolă."

Maxilarul i s-a încleştat. „Asta nu ajută la greu, iubire."

Asta mi-a adus căldură în obraji, dar mi-am dat ochii peste cap. „Suntem înconjuraţi de oameni, nu mai vorbi despre greu..."

În spatele meu s-a dres glasul.

Josie era acolo, cu o expresie strâmbătă pe chip. „De ce mă întâlnesc mereu cu tine în timp ce fie eşti pe cale să faci sex, fie vorbeşti despre sex?"

Cameron a râs. Deschis şi liber, de parcă nu i-ar păsa mai puţin să o scandalizeze pe Josie. Adevărul era că ştiam că nu.

Am deschis gura, dar de la telefon a venit un geamăt pe care nu o văzusem pe Josie în sus. Telefonul meu. I-am dat lucrurile mele înainte de a sări pe iarbă pentru lovitura de start. O voce a spus: „Nu sunt tocmai entuziasmată să aud cum unul dintre idolii mei îl enervează pe cel mai bun prieten al meu".

„Matei?" Am întrebat.

Josie făcu o mutră şi răsuci telefonul. Chipul lui Matthew a umplut ecranul. „Te-a tot sunat, aşa că am preluat", a explicat ea. „Vorbeşte mereu atât de mult? Nu e de mirare că nu l-ai invitat niciodată la o vizită."

A venit un zgomot de la telefon. "Vorbesc prea mult? Tocmai mi-ai oferit o listă de zece puncte de motive pentru care eşti noul cel mai bun prieten al lui Adalyn.

— Pentru că sunt, a subliniat Josie zâmbind. „De asemenea, sunt mai mult decât atât. Sunt sora ei, aşa că jocul s-a terminat pentru tine, cred." Ea şi-a ridicat privirea la mine şi mi-a spus: *El e drăguţ. Dar enervant* .

Matthew expiră tare. „Pot citi pe buze şi tocmai te-am văzut făcând asta. Camera din spate era pornită de când ai schimbat-o pentru a-mi arăta facilităţile pe care nu le-am văzut personal."

Josie a ridicat din umeri. „Am crezut că vrei să ţi se arate în jur. Având în vedere că nu ai fost niciodată invitat şi tot.

— Sigur, dragă, spuse Matthew târâtor. „Crezi că sunt drăguţ."

„Şi enervant."

Matthew rânji. „Rămâneţi cu drăguţ. Am un auz selectiv excelent."

Josie a pufnit şi s-a lansat într-un discurs care includea o listă de celebrităţi pe care le credea că sunt mai drăguţe decât el. Matthew ascultă cu atenţie, de parcă şi-ar fi luat note mentale pentru a o respinge.

Mâna lui Cameron s-a mutat spre talia mea. „Aceasta este... o întorsătură şocantă a evenimentelor. Cred că ar trebui să intervenim." O pauză. „Ar trebui să o fac sau vrei tu?"

„O voi lua pe acesta pentru echipă", am spus, întinzând mâna şi luând telefonul de la o Josie surprinzător de reticentă. Ea s-a înroşit, s-a învârtit şi

a fugit cu un rapid „Ne vedem!” Literalmente. Am depus asta pentru mai târziu şi m-am reorientat asupra lui Matthew. „Bine, ce e? De ce sunai? S-a întâmplat ceva?”

„Eu…” se opri Matthew. Expresia îi căzu. „Cabana pe care o ai în Green Oak este liberă?” m-am încruntat.

— Da, spuse Cameron, şi am putut auzi aceeaşi indică de îngrijorare pe care o simţeam în vocea lui. „Trăim mai aproape de club acum.”

Matthew dădu din cap. — Atunci, am o favoare de cerut.

MULŢUMIRI

Buna. Nu pot să cred că încă rămâi cu mine. Şi pentru asta, nu numai că meriţi toată prăjitura (servită de un bărbat morocănos, dar pe ascuns moale — şi fără cămaşă, pentru că de ce nu?), dar ai şi câştigat să fii în fruntea mulţumirilor mele. Mereu. Pentru că fără tine, cititorul, bloggerul, iubitor de romantism, nu aş fi aici. Aşa că îţi mulţumesc că ai apărut, că ai suportat şmecherile mele nesfârşite şi că ai făcut acest vis încă posibil. Mă face atât de incredibil de fericit şi onorat încât pot să te fac să zâmbeşti şi să te îndrăgostesc puţin mai mult de dragoste cu cuvintele mele. Îţi datorez totul.

Jess, Andrea, Jenn şi tuturor celor de la Sandra Dijkstra, vă mulţumesc că sunteţi cea mai bună echipă de vis pe care un autor şi-ar putea cere vreodată. Şi Jess? Îţi mulţumesc că mă ţii (încă) împreună atunci când vreau să izbucnesc cu tot felul de temeri care îmi sună foarte rezonabil în cap. Eşti agentul meu superstar, terapeutul slash naşă. Nu mă părăsi niciodată, te rog.

Kaitlin, Megan, Morgan şi frumoasa echipă de la Atria: Vă mulţumesc pentru toată munca incredibilă pe care o faceţi pentru a-mi prezenta cărţile în lume. Abia aştept să te văd din nou, să te îmbrăţişez, fangirl peste Cameron, *şi* să merg la yoga cu capre. Da. Scuze, dar ai promis. Nu-mi pasă dacă e New York. Rezolvă problema. Fă-o pentru noi.

Molly, Sarah, Harriett şi restul echipei mele fantastice din Marea Britanie: By când va apărea această carte, voi fi pe punctul de a te întâlni în sfârşit. Sper că eşti pregătit să fii strâns, pentru că vei afla în curând că sunt *o* îmbrăţişată. Îţi mulţumesc mult pentru eforturile tale continue şi pentru că ai fost întotdeauna cel mai amabil cu mine. Te apreciez mai mult decât pot spune.

Hannah, salut :) Ai fost o parte foarte importanta a acestor ultime luni şi sunt atat de fericit ca pot sa te numesc prieten. De asemenea, mă bucur că ajung să ţip text la tine şi să fiu fata aceea enervantă care insistă să vadă paharul pe jumătate plin. Abia aştept pozele alea cu husbandbyhan pozând cu *The Long Game* .

Domnule B., unde sunt florile mele? Te iubesc, dar la naiba, omule.

Mamá y Papá, gracias por ser mis mayores majoretele — şi Mamá? Nu mai faceţi selfie-uri cu cititorii mei la evenimente, îmi furaţi tunetele.

María, gracias por estar ahí (y sobre todo por aguantarme). Îţi promit, o să-ţi fac cunoştinţă cu unul dintre pompierii care lucrează alături. Trebuie doar să găsesc un mod creativ de a rămâne blocat undeva.

Erin, mulţumesc că eşti cel mai bun cititor beta pe care l-ai putea cere.

Nu-mi vine să cred că au trecut aproape trei ani de când ţi-am cerut să citeşti *TSLD* . Sunt foarte recunoscător pentru tine (şi pentru cunoştinţele tale despre păsări).

Şi înainte de a pleca, vreau să strâng câteva cuvinte pentru a spune că sper că îţi place călătoria lui Cameron şi Adalyn la fel de mult ca mine. Aceasta nu a fost o carte uşor de scris pentru o listă lungă (şi sincer plictisitoare) de motive. Cu toţii ne luptăm într-un fel sau altul. De aceea, atât Adalyn, cât şi Cameron (dar mai ales Adalyn) au primit mai mult decât câteva bucăţi dezordonate din mine. Nu pot decât să sper că vedeţi magia în imperfecţiunile şi vulnerabilităţile lor şi că veţi putea să vă raportaţi la ele. Să sperăm că veţi găsi şi voi puţină fericire în ei şi vii să ţipi la mine în mesajele mele. Pentru că a scrie o poveste de dragoste lentă despre idioţi imperfecţi şi încăpăţânaţi şi a nu fi ţipat la ea este, aşa cum ar spune Joey, „ca vineri fără două pizza”.

Mai multe de la autor

Experimentul coleg de cameră american

dragostei

DESPRE AUTOR

ELENA ARMAS este o scriitoare spaniolă, romantică deznădăjduită şi mândru de tezaurizare de cărţi. Acum, ea este, de asemenea, autoarea bestsellerurilor internaţionale şi ale New York Times *The Spanish Love Deception* şi *The American Roommate Experiment* . Cărţile ei sunt traduse în peste treizeci de limbi, adică banane, dacă o întrebi.

www.SimonandSchuster.co.uk/Authors/Elena-Armas

TOATE DE ELENA ARMAS

Înşelătoria spaniolă a dragostei
Experimentul coleg de cameră american

Sperăm că ţi-a plăcut să citeşti această carte electronică Simon & Schuster.

Alăturaţi-vă listei noastre de corespondenţă pentru a primi actualizări despre noile versiuni, oferte, citiri recomandate şi
multe altele de la Simon & Schuster.

CLICK AICI PENTRU ÎNREGISTRARE

Eşti deja abonat? Furnizaţi-vă din nou e-mailul, astfel încât să putem înregistra această carte electronică şi să vă trimitem
mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Veţi continua să primiţi oferte exclusive în căsuţa dvs. de e-mail.

Publicat pentru prima dată în Marea Britanie de Simon & Schuster UK Ltd, 2023

Copyright © Elena Armas, 2023

Dreptul Elenei Armas de a fi identificată ca autor al acestei lucrări a fost afirmat în conformitate cu Legea privind drepturile de
autor, modelele şi brevetele din 1988.

Simon & Schuster UK Ltd
etajul 1
222 Gray's Inn Road
Londra WC1X 8HB

Simon & Schuster Australia, Sydney
Simon & Schuster India, New Delhi

www. simonandschuster. co.uk
www. simonandschuster. com. au
www.simonandschuster.co.în

O înregistrare a catalogului CIP pentru această carte este disponibilă de la British Library

Broşat ISBN: 978-1-3985-2221-3
eBook ISBN: 978-1-3985-2222-0
ISBN audio: 978-1-3985-2223-7

Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt fie un produs al imaginaţiei autorului, fie
sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu oameni vii sau morţi, evenimente sau locaţii este în întregime coincidenţă.

Design copertă: Laywan Kwan
Ilustraţie de copertă: Bee Johnson